Hainin Oyunu'nun *New York Times* çoksatan yazarı

JENNIFER A. NIELSEN

SAVAŞÇININ LANETİ

YABANCI

KIZIL TAHT'IN PEŞİNDEKİ HERKES LANETLENİR

Simon, Halderianların yeni kralı olarak dört bir yandan kuşatılmıştı. Uygun bir evlilik yapması, Antora'ya hükmetmesi ve bu uğurda herkesi ezip geçmesi bekleniyordu. Oysa o, Kestra'dan, bir zamanlar âşık olduğu kadından umudunu hiç kesmemişti.

Herruh Ormanı'nda esir tutulan Kestra, büyüsünün geliştiğini hissedebiliyor ve tüm uyarılara karşın güçlerini tamamen benimsemesi gerektiğini biliyordu. Sonunda yozlaşacak olsa da emin olduğu tek bir şey vardı: Antora'nın kaderi büyüde gizliydi.

Lord Endrick'i yok etmek için farklı yolları tercih eden Kestra ve Simon'ı korkunç bir karar ânı bekliyordu. O an geldiğinde beraber mi yoksa birbirlerine karşı mı savaşacaklardı?

"Savaş, ihanet, büyü ve aşkla dolu bir dünyaya açılan pencere."
—*School Library Connection*

Çeviren: Deniz Arı

www.yabanciyayinlari.com

YABANCI

9 786257 973809

/yabanciyayinlari

HAİNİN OYUNU

İÇİN YAPILAN ÖVGÜLER

"2018'in en çok beklenen genç fantastik romanlarından biri." —*Bustle*

"*Hainin Oyunu* cesur bir kadın kahraman, bir parça yasak aşk ve pek çok ters köşe içeren entrika dolu bir macera sunuyor." —*Shelf Awareness*

"Onu tuzağa düşürmeyi amaçlayan komploları bozarak kendi hikâyesinin kontrolünü ele almakta ısrarcı bir kadınla tanışacaksınız." —*RT Book Reviews*

"Nielsen, hikâye boyunca gerilimi belirli bir seviyede tutarken bir yandan da okuru savunmasız yakalamak konusunda müthiş bir iş çıkarmış. En zor beğenen okurlar bile tatmin olacak." —*School Library Journal*

"Kestra benim için tüm zamanların en müthiş kahramanlarından biri. Bir parça büyüyle okuru tamamen ele geçiren bir efsaneye; ilgi çekici bir üçleme için mükemmel bir başlangıca imza atılmış." —*Buried Under Books*

JENNIFER A. NIELSEN

New York Times çoksatan listesine girmiş pek çok fantastik romana imza atan Nielsen, eşi ve üç çocuğuyla Kuzey Utah'ta bir dağın eteklerinde yaşıyor. Yağmurlu günlerin kokusunu, sıcak çikolatayı ve eski kitapları seviyor. Boş zamanlarında panikleyip boş zamanlarında yapması gereken şeyleri hatırlamaya çalışıyor.

JENNIELSEN.COM

1. KİTAP

2. KİTAP

Kapak İllüstrasyonu © Billelis, 2020
Kapak Tasarımı: Christopher Stengel

SAVAŞÇININ LANETİ

YABANCI

Alejandra için.
Çünkü sen ailemize katıldığında, bu kitap sana adandı.
Çünkü sen bize bir armağansın.

Yüzleş benimle, kılıçlar veya güçlü silahlarla
Öyle bir kavgadan korkmam.
Tehdit et beni, lanetler oku yahut kalbimi durdur da
Sonra gör beni. Ben asla yıkılmam.
Ama...
Yanıma gelir ve dizlerinin üstüne çökersen
Tatlı dilinle ve içimi ısıtan fısıltılarınla,
Bana sarılır ve senin için tek olduğumu söylersen,
Belki irkilir ve kaçmak zorunda kalırım
Veya belki de kalır ve sana kalbi veririm—
Onu sakla; sakın parçalama.
Biliyorum ki hiçbir şey sonsuza kadar aynı kalamaz.
Çünkü tehlikeli bir oyundur aşk.

Savaşçının Laneti
Özgün Adı | *Warrior's Curse*
Jennifer A. Nielsen

Yabancı Yayınları | 361

Yayım Sorumlusu | Ece Çavuşlu
Redaksiyon | Elif Nihan Akbaş, Ece Çavuşlu
Düzelti | Ece Yücesoy
Kapak Uygulama ve Grafik | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Nisan 2021, İstanbul
ISBN: 978-625-7973-80-9

Türkçe Çeviri © Deniz Arı, 2021
© Yabancı Yayınları, 2021
© Jennifer A. Nielsen, 2020

Sertifika No: 46603

Bu eser Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

YABANCI

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 – Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciyayinlari.com – info@yabanciyayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06
Sertifika No: 48625

JENNIFER A. NIELSEN

SAVAŞÇININ LANETİ

Çeviren
Deniz Arı

BİR

KESTRA

Kış gelmiş ve beraberinde pelerinimin üstünden bıçak gibi kesen çetin rüzgârları getirmiş, her sabah ayaklarımın altındaki toprağı dondurmaya başlamıştı ve güneş yükselirken bile hava daha da soğumaya devam ediyordu. Gerçi bu terk edilmiş diyarda pek güneş gördüğümüz de düğümüz de söylenemezdi.

Loelle beni Simon'dan ayrılmaya, bildiğim gerçeklikten uzaklaşmaya zorlayarak buraya, Herruh Ormanı'na getirmişti. Buradaki ilk günlerimizde Loelle'le konuşmayı reddetmiş, varlığını kabullenmeye bile tenezzül etmemiştim. Son derece acınası bir hâldeydim.

Böyle bir yerdeyken, başka nasıl bir ruh hâli içinde olabilirdim ki?

Bir nesil önce, Yıkım Savaşı sırasında Lord Endrick bu ormanı lanetlemişti. Ağaçlar ve çalılıklar yapraklarını, hayatlarını kaybetmişti. Artık yenilenmekten ve toprağa umut vermekten, eski görkemli günlerine dönmekten aciz siyah iskeletler hâlinde yükseliyorlardı.

Kış ormana soğuğu getirmişti ama kardan eser yoktu. Baharın geleceğine dair bir umuttan da. Sadece daha çok ebedi çürüme.

Her sabah bu ormandan ayrılmaya çalışıyordum. Ve her sabah, ancak zamanla anlam verebilmeye başladığım görünmez bir bariyer tarafından engelleniyordum. Burada var olan ve bir zamanlar

ormana girmeme engel olmaya çalışmış olan yarı-yaşar ruhlar, şimdi de ormanın sınırları dışına çıkmama engel oluyorlardı.

Lord Endrick'in laneti doğrudan ormanı değil; o sırada bu ormanın içine sığınmış olan insanları, ona düşman olan binlerce Halderian'ı hedef almıştı. Bu Halderianlar neredeyse yirmi yıl boyunca, tıpkı ormandaki ağaçlar gibi tamamen ölemeden ama yaşamaktan da umutsuz, hayatla ölüm arasında bir yerde sıkışıp kalmışlardı.

"Onları kurtarabilirsin."

Loelle'in bana bunu ilk söyleyişi değildi bu; ama bunu her söylediğinde, kendi planları ve amacı hakkında bana daha fazla bilgi veriyordu. Bu sabah ben parmaklarımla kahverengi saçlarımı tarayıp uzun bir örgü hâline getirirken o da arkamda durmuştu. Başımı kaldırdığımda sözlerini tekrarladı, "Bu insanları kurtarabilirsin sen, Kestra."

"Halderianları kurtarmak neden umurumda olsun ki?" Bu da benim ona her seferinde verdiğim cevaptı. Hayatımın acınası durumda olmasının en büyük nedenlerinden bazıları, Halderianların bana karşı gerçekleştirdikleri eylemlerin bir sonucuydu.

"Benim halkım da burada," dedi Loelle. "Kendimizi Navan olarak çağırırız. Bize yardım edersen, biz de sana yardım ederiz."

İşte bu kısım yeniydi. Loelle'in Antora'ya yabancı bir halktan olduğunu ve o halktan bazılarının bu ormanda tutsak olduğunu zaten biliyordum ama Loelle halkının adından ilk kez bahsediyor ve burada olmasının sebebinin onları kurtarmak olduğunu ilk kez açıkça ilan ediyordu. Beni buraya bir tutsak olarak değil, bir hizmetkâr olarak getirmişti. Sinirim tepeme çıkmaya başladı. "Bana ne gibi bir yardımları olabilir ki?"

"Seni buraya getirmemin sebebi bu." Loelle ellerini omuzlarıma koydu ama omzumu silkerek ellerini kendimden uzaklaştırdım. "Kestra, onlar Lord Endrick'i yenmek için tek şansın."

"Bu doğru değil." Sandalyemi geriye iterek ayağa kalktım. "Lord Endrick'i buradan yenmemin hiçbir yolu yok ve *halkın* sağ olsun, burada ayrılamıyorum da!"

Loelle de ayağa kalktı. "O zaman onlara buradan ayrılmaları için yardım et."

"Binlerce insanı hayata geri döndürmemi mi istiyorsun benden? Bunu yapmak yıllar sürer."

"Hayır. Ormanı geri döndürmeni istiyorum." Ondan uzaklaşmaya başladım ama Loelle arkamdan seslendi. "Doğa çok daha az karmaşık ve lanet, insanları topraktan daha çok etkiliyor. Ormanı geri getirirsen, en azından halkım artık burada tutsak kalmayacaktır."

Durdum ve geriye dönerek ona baktım. Merakımı cezbetmeyi başarmıştı. "Ama hâlâ yarı-yaşar ruhlar olacaklar."

Loelle gerçek planının şimdiye kadar açık ettiğinden çok daha fazlasını içerdiğini ima eder gibi gülümsedi. "Evet, oldukları gibi kalacaklar."

Bunu bir an düşündüm ve sonra cevap verdim. "Darrow'u iyileştirmeme izin ver. Babamın burada olduğunu biliyorum. Onu iyileştirmeme izin verirsen ben de senin istediğini yaparım."

Loelle'in yüzünde sempati dolu ama geri adım atmaya niyeti olmadığını gösteren bir ifade belirdi. "Önce senden istediğimi yap, sonrasında babanı sana göndereceğim." Ben cevap vermeyince ekledi, "Bana bu tek günü ver, Kestra. Sonrasında devam etmek istemezsen, senden başka bir istekte bulunmayacağım."

"Peki devam etmezsem, bu yarı-yaşarlar buradan ayrılmama izin verecek mi?"

"Hayır."

Homurdanarak kapıya doğru ilerledim. Kapının yanındaki bir kancaya asılı olan pelerinimi sırtıma attım ve dışarı adım attığımda yüzüme çarpan rüzgârla birlikte ürperdim.

Loelle beni izledi ve ufak kulübenin en yakınındaki siyah bir kütüğü işaret etti. Bu ağacın önceden ne ağacı olduğunu anlayamadım. "Bir insandan güç çekebiliyorsan bu ağaçtan da bir laneti çekebileceğini düşünüyorum."

"Güç çektiğim zaman, ben de daha güçlü bir hâle geliyorum." Gözlerimi ağacın üstünde gezdirdim. "Bir laneti çektiğim zaman ne olacak peki?"

Loelle iç geçirdi. "Bunun cevabını ikimiz de biliyoruz sanırım. Üzgünüm ama bunun başka bir yolu yok."

Başta bununla ne demek istediğini ona sormak istedim ama sonra kendi sorularımın cevaplarını zaten bildiğimi fark ettim. Hem de hepsinin... Loelle'in cevap vermeyeceğini bildiğim tek bir soru dışında: Neyi yapmanın başka bir yolu yok?

Bu sorunun cevabını bulmak için tek umudum, yoluma devam etmekti.

Loelle ellerimi tutup kararmış, ölü ağacın gövdesine yerleştirdi ve kulağıma, "Laneti ağaçtan çek," diye fısıldadı.

İşim ağaca güç vermek değildi. Laneti onun köklerinden, gövdesinden ve dallarından çekerek kendi içime almam gerekiyordu. Önümdeki işe odaklandığımda, Endrick'in laneti ânında damarlarıma aktı ve bedenimdeki tüm boşlukları doldurdu. Lanetin çirkinliğini, içerdiği nefreti ve hayatı, sevgiyi ve umudu, özellikle de beni kontrol altına almaya dair isteğini hissettim. Beni tüketmeye dair isteğini.

Ağacı bırakmaya çalıştım. İçgüdülerim, kendi içime aktardığım şeye karşı isyan hâlindeydi ama o sırada artık ağaca bağlanmıştım ve o içindeki tüm laneti boşaltana kadar yerimden kıpırdamam mümkün değildi.

Bittiğinde yere yığıldım ve Loelle de yanıma çökerek kuvvetimi kazanıp gözlerimi tekrar açana kadar bekledi. Acıyı dindireceğini umarak yerde iki büklüm oldum ve "Bunu tekrar yapamam, Loelle. Endrick o ağaca her ne yaptıysa, o lanet artık içimde yanıyor," diye fısıldadım.

"Bırak gitsin," diye cevapladı Loelle. Ve gerçekten o keskin acı giderek dindi ve göğsümdeki minik bir kuyuya, soğuk ve ölü bir noktaya doğru aktı. Loelle'in söz verdiği gibi, birkaç derin nefesten sonra kuvvetim tekrar yerine geldi. Sadece kuvvetli değil ama daha

önce hiç tecrübe etmediğim, belki de kimsenin deneyimlememiş olduğu şekilde güçlü hissettim kendimi. Ona bakarak, devam edebileceğimi belirtmek için başımı salladığımda, Loelle gülümsedi. "Yukarı bak."

Dediğini yaptım ve şaşkınlık içinde ağacın değişmeye başladığını gördüm. Ağacın kurumuş ve kararmış gövdesi kahverengiye döndü, yeniden kusursuzca kabuk bağladı. Dalları serpildi ve hatta lanetlendiği sırada üzerinde olan yapraklar tekrar belirdi. Kış olduğu için yapraklar kısa sürede üstüme doğru döküldü ama yaklaşan baharda bu ağaç mutlaka yeniden yapraklanacaktı.

Bu o kadar güzel, o kadar umut dolu bir manzaraydı ki tüm kötü etkisine rağmen bu uğurda çalışmaya devam etmek istediğimi fark ettim. Tüm mücadelelerden, güçlerimin yol açtığı onca yıkımdan sonra nihayet bir şeyleri iyileştirebiliyor, bu topraklara huzur ve güzel bir geleceğin vaadini sunabiliyordum. Böylece işe koyuldum ve ormanı iyileştirmek için neredeyse bir ay boyunca durmak bilmeden çalıştım.

Her gün bir bölgeden diğerine geçerek, güçten düşene kadar çabalayarak, içimdeki gücü bir boşaltıp bir doldurarak çalışmaya devam ettim. Her gün çalışmaya son verdiğimde yeteri kadar çalışamamışım gibi geliyordu ama yavaş yavaş iyileştirdiğim alanlar birbiriyle bağlanmaya başladı ve orman hayata döndü. Uzaklardan kuş sesleri duyulabiliyordu, toprak yumuşamıştı ve kar tekrar düşmeye başlamıştı.

Hemen hemen aynı haftalarda, Lord Endrick'in lanetinin asıl hedefi olan yarı-yaşar ruhların da varlığını hisseder hâle gelmiştim.

"Bırak onları da iyileştireyim," diye yalvardım Loelle'e her gün. "Darrow'u iyileştireyim."

Loelle her gün, "Henüz yapamayız," diye cevap verdi. Başka hiçbir açıklama yapmadı.

Yine de çalışmaya devam ettim ve işime o kadar odaklanmış hâldeydim ki artık soğuktan etkilenmiyordum. Havanın serinliğini elbette hissedebiliyordum ama bu beni rahatsız etmiyordu. Beni

daha fazla rahatsız eden, Loelle'in akşamları yaktığı ateşin ısısıydı. Bu yüzden biraz olsun dinlenebilmek için kapının yanında oturmaya, kapıyı da azıcık aralık bırakmaya başladım.

Akşamlar en zoruydu. Aklım bu saatlerde Simon'a gidiyordu. Hâlâ Halderian Kralı olup olmadığını, Harlyn Mindall'la evlenip evlenmediğini merak ediyordum. Beni bulmaya çalışıp çalışmadığını da.

Sonra, bir sabah Loelle'e, "Simon benim büyüye sahip olmam konusunda yanılıyordu," dedim.

Loelle başını okumakta olduğu kitaptan kaldırdı. "Öyle mi? Ne anlamda?"

"Büyünün beni yozlaştıracağını düşünmüştü. Ama bu ormana sunabildiğim tüm iyiliği bir düşün."

Loelle'in yüzüne kederli bir gülümseme yerleşti. "Evet, başka kimsenin yapamayacağı bir şeyi başardın."

"Darrow'u iyileştirmeme izin ver," dedim. "En azından bu kadarını hak ettim."

"Evet, ettin," dedi Loelle. "Yakında, Kestra. Söz veriyorum."

Yakında. Yakında babama tekrar kavuşabilecektim.

O zaman kadar, hâlâ yapmam gereken çok işim vardı.

İKİ

SIMON

Kış başlayalı bir ay olmuştu ve hâlâ ne Antora'da ne de başka bir yerde Kestra'nın varlığına dair bir işaret bulabilmiştik. Korak isyanının lideri Yüzbaşı Tenger'in izniyle Trina, Gabe ve başka birkaç Korak, ülkeyi tarayarak Kestra'yı bulmaya çalışıyordu ama onca aramaya rağmen şimdiye nen şimdiye kadar Kestra'ya dair en ufak bir ipucuna bile rastlayamamışlardı. Kestra'nın buradan ayrıldığı sırada içinde bulunduğum berbat hastalıktan iyileşme aşamasında olmama ve Halderianların yeni kralı olarak tüm sorumluluklarıma rağmen, ben kendim de vakit buldukça yollara düşüp onu aradım ama ona dair hiçbir ize rastlamadım.

Loelle onu iyi saklamıştı ve bir doktor olarak sahip olduğu yeteneklerin de ötesinde bir büyü gücüne sahipse, muhtemelen bunu kullanmıştı. Kestra'yı hayatta tutacağına şüphem yoktu ama Loelle'in onu neden alıp götürdüğü konusunda en ufak bir fikrim de yoktu. Tek bildiğim, Kestra'nın yokluğunun kalbimde her geçen gün giderek büyüyen bir boşluk yaratmış olduğuydu.

Kestra'yı bulma denemelerimden sonra eve her dönüşümde, Harlyn'i beni ahırda beklerken buldum. Kestra hakkında asla soru sormadı, muhtemelen ne cevap vereceğimi zaten biliyordu.

Bugün bana sorduğu soru, "Kolun nasıl?" olmuştu. Aynı soruyu daha önce de sormuştu ve aslında, "Nasılsın?" diye sorduğunu kavramıştım.

Ona doğrudan bakmadan cevapladım. "Gayet iyi."

Doğruydu ama yalnızca kolum için. Diğer yandan, ben acınası bir hâldeydim.

Atımdan indim ve Harlyn koluma dokundu. Yaramı inceler gibi yaptı ama ikimiz de biliyorduk ki aslında bana yanaşmak için bir bahane arıyordu.

"Yumuşamamış," dedi.

"Asla yumuşamayacak," diye cevapladım. "Bunu biliyorsun, Harlyn."

Hükümdarlık'la savaşımız sırasında Demirkalp askerleri tarafından işkenceye maruz bırakılan genç bir ejderhaya, bir Rawkyren'e denk gelmiştim. Ejderhayı zalim adamların elinden kurtarmıştım ama o sırada kanı bir şekilde benim kanıma karışmıştı ve şimdi de sağ kolumun altındaki etim, bir ejderhanın pulları kadar sert ve güçlü bir hâl almıştı.

İlk başta Rawkyren, destek almak için pençelerini etime batırmasına karşın kalıcı bir hasar vermeden koluma konabiliyordu. Ama artık bunun için fazla büyümüş, neredeyse Hükümdarlık'ın dev kondorlarıyla aynı boyuta ulaşmıştı ve her geçen gün de daha fazla büyümeye devam ediyordu. Kestra'yı aramaya çıktığım her seferinde o da bana eşlik ediyordu ama ben burada, Nessel'deyken o yaban arazide kendi başına kalıyordu.

Harlyn bakışlarını indirdi. "Bunu biliyorum. Ama yaranın kolunu taşa çevirmekten fazlasını yaptığından korkuyorum. *Seni de* taşa çevirdiğini düşünüyorum. Bir gün bana bakarken gözlerinde küçümseme dışında bir şey olacak mı?"

Elimi onun elinin üstüne koydum. "Sana küçümseyerek bakmıyorum ama bana Kestra'nın ayrıldığı geceye dair, buradan *neden* ayrıldığına dair gerçekleri söylemediğini ikimiz de iyi biliyoruz."

Harlyn'in gözleri yaşardı. "Gerald bunları sana çoktan açıkladı."

"Öyle mi?" Elimi çektim ve bir adım geriledim. Harlyn olduğu yerde kaldı. Ben ahır kapılarına doğru ilerlemeye başlarken Gerald içeri girdi ve hızlıca eğilerek bana selam verdi. Harlyn'e doğru ka-

çamak bir bakış attım ve tüm bunların başka bir gizli planın parçası olup olmadığını sorguladım ama Harlyn de en az benim kadar kafası karışmış görünüyordu.

"Benimle gelin, hemen şimdi," dedi Gerald.

Hemen onu takip etmeye koyulduk. Gerald bizi sürgündeki bir kralın kalesi işlevini gören bu malikânenin arkasındaki bir koridora doğru götürdü. Sürgündeki bu kalede sürgündeki bir kral olarak ben vardım ve çok az tanıdığım bir halkı yönetmeye çalışırken aramızdaki tek bağlantı Harlyn'indi. Gerald bizi Halderianların hâlâ sahip olduğu minik ordunun subaylarıyla önceden buluştuğum bir odanın önüne getirdi. Kapı hafifçe aralıktı ve Gerald içerideki konuşmayı duyabilmemiz için bize bu aralığa doğru yaklaşmamızı işaret etti.

"...ama hoşunuza gitsin ya da gitmesin, Simon bizim kralımız." Konuşan adamın adı Edgar'dı ve süvari birliği içindeki en iyi subaylardan biriydi. "Biz de ona hizmet ediyoruz."

"Ama Simon kime hizmet ediyor?" Bunu soran kişi Reese'ti. Süvari birliğinin başında olan kişi oydu. "Bize, halkımıza değil."

"Efendi Thorne, Simon'ın bunca zamandır beklediğimiz kral olduğu konusunda bizi temin etti. Komutan Mindall da ona güveniyor."

Sesini tanımadığım üçüncü bir adam söze girdi. "Komutan Mindall sözüne güvenilmeyecek kadar hasta ve ayrıca, Simon'ı desteklemesinin tek sebebi kızının kraliçe olmasını istemesi."

"Kraliçeye gönüllü bir şekilde hizmet ederdik," dedi Reese. "Ama Simon onunla evlenmek istediğine dair herhangi bir işarette bulundu mu? Hayır. Bana kalırsa söylentiler doğru. Kral, Vasılolan'a âşık."

"Eğer öyleyse, tahtından indirilmeli," dedi üçüncü adam. "Vasılolan'ın bir Dallisor olması, *onlardan* biri olması zaten yeterince kötüydü. Ama şimdi bir de elinde büyü gücü var ve bu da onun Endrean kanına sahip olduğu anlamına geliyor. Başımızdaki zorba tiranla aynı kana. Kestra Dallisor'un buradan gönderilmesinin gerçek sebeplerine dair söylentiler duydum ve bunlar hayal edebi-

leceğinizden daha bile kötü. Kralımızın kalbinde Kestra Dallisor'a bir parça bile yer varsa, onun da ortadan kaldırılması gerekecektir."

"Ortadan kaldırılması mı?" diye sordu Edgar. "Bu tahta ihanet."

"İstediğin gibi isimlendir ama yapılması gereken bu," dedi Reese. "Halkımızın bu tehlikeli dönemde fikir ayrılığı içinde olmasını göze alamayız."

Topuklarım üstünde döndüm ellerimi yumruk yaparak uzaklaştım. Gerald ve Harlyn de peşimden geldi ve sonunda odama ulaştık, Gerald kapıyı arkamızdan kapadı.

"Kestra'yı bulmamız gerekiyor," dedim. "Eğer ona bir zarar verme niyetleri varsa..."

"İyi duymadınız galiba," dedi Gerald. "Zarar vermeye niyetli oldukları kişi *sizsiniz*!"

"Onlara Kestra'nın bizim tarafımızda olduğunu kanıtlamamız gerekiyor. Yanıldıklarını onlara göstermememiz..."

"Ama yanılmıyorlar," dedi Gerald. "Kestra'nın bizden çok Endrick'e benzediği bir gerçek ve onun yozlaşmaya başladığını siz kendiniz de söylemiştiniz. Sizi o konuşmayı duyasınız diye o odanın önüne getirmemin sebebi Kestra'nın iyiliği için değildi. Ben sizi korumaya çalışıyorum!"

Harlyn'e doğru baktım. Gözlerini yere indirmişti. Bana bakmayı reddediyordu.

"Kulaklarınızı iyi açın," dedi Gerald. "Bu akşam bir ziyafet düzenlendi. Yemek bittiğinde Simon, Harlyn'e evlenme teklif edeceksiniz ve Harlyn sen de bu teklifi kabul edeceksin."

Harlyn bir şeyler söylemek için ağzını açtı ama Gerald hızla ekledi, "İkinizin de bu şekilde bir evliliğe gönüllü olmadığınızı biliyorum ama olması gereken bu ve öyle de olacak. Bunu yapmayı reddederseniz, inanın bana en geç bir hafta içinde taca yönelik bir kalkışma gerçekleştirilecektir ve öyle ya da böyle bir ölümle son bulacaktır. Bu akşam sizi gördüğümde, kralımızın şerefine kadeh kaldıracağım, Simon ve siz de kadehinizi yeni kraliçenin şerefine kaldıracaksınız. Anlaştık mı?"

"Kestra nerede?" diye sordum, ilk soruşum değildi bu. "Biliyor musun?"

Gerald da aynı cevabı ilk kez vermiyordu. "Onu bırakın gitsin. O..." Kapı çalındığında Gerald konuşmayı bıraktı ve içeri bir ulak girdi.

Ulak yere kadar eğilerek selam verdi. "Kral için bir mesaj ulaştı."

Gerald mektubu aldı ve bana uzattı. Okuduktan sonra Harlyn'e verdim. Harlyn mesajı okurken ben de Gerald'a döndüm. "Birilerine atımı ve en az bir haftalık erzak hazırlat. Hemen ayrılıyorum."

"Daha az önce geldiniz."

"O yüzden de yolculuğa hazır sayılırım."

"Size eşlik edecek birilerine ihtiyacınız var, süvariler..."

Bu öneri karşısında neredeyse küçük dilimi yutuyordum ve ahıra doğru işaret ettim. "*O süvarilerden* mi bahsediyorsun? Onların yardımına ihtiyacım yok."

Harlyn mektubu bana geri verip, "Seninle geleceğim," dedi.

Başımı sallayarak onayladım. Ama Gerald, "Mektupta ne yazıyor?" diye sordu.

"Yüzbaşı Tenger nihayet Basil'in yerini belirlemeyi başarmış ama onu Lord Endrick'in elinden kurtarmak için yardımımıza ihtiyacı var."

"Basil bir aydır onların elindeydi," dedi Gerald. "Lord Endrick'e Olden Hançeri'ni nereye sakladığını çoktan söylediğine hiç şüphe yok. Burada kalmanız ve yerinizi sağlamlaştırmanız gerekiyor."

"Endrick o hançeri bulursa, burada sağlamlaştırabileceğim bir yerim de olmayacak. Hiçbirimizin bir yeri olmayacak." Gerald'ı neredeyse iterek kapının dışına çıkardım. "Atımı hazırlat. Harlyn'le birlikte derhal yola çıkıyoruz."

ÜÇ

SIMON

Nessel'den Basil'in tutsak olduğu Highwyn'e, normalde rahat bir at yolculuğuyla bir haftada varılabilirdi. Ama hava durumu müsait olursa ve Harlyn'le birlikte hızla at sürüp sadece yolun yarısında mola verirsek oraya bunun yarısı kadar sürede ulaşabileceğimizi umuyordum.

Üstelik bu süre bile uzun sayılırdı.

Rawkyren'i kullanarak belki oraya bir günde ulaşmak mümkündü. Hem nihayetinde onunla uçmayı denemeye niyetliydim ama henüz bunu denememiştim ve hatta mümkün olup olmadığını bile bilmiyordum. Bu yüzden şimdilik at sürmekten başka seçeneğimiz yoktu.

Tenger'in mektubuna göre Basil, Woodcourt'un altında yer alan, Kestra ve benim de bir süre ziyaretçisi olduğumuz zindanlara gönderilmişti. Dibi moloz ve çürümüş öteberiyle dolu, çamurlu bir kuyuya doğru kayarak oradan kaçmayı başarabilmiştik. Kuyu dibinde Woodcourt'un duvarlarının dışına doğru uzanan dar bir tünel vardı ama nereye bakacağınızı bilmediğiniz sürece, onu bulmak neredeyse imkânsızdı. Basil de bizim rotamızı takip etmiş ve nasıl olduğunu düşünmek istemediğim şekilde hayatta kalmayı başarmıştı. Ama o kuyuda bir ay geçirmiş olmasına rağmen tüneli bulamamıştı. Birkaç gün önce zindan gardiyanları onun aslında kaçmamış olduğunu fark etmiş ve onu tekrar yakalamıştı.

Şu anda onun başına neler geldiğini de tahmin edemiyordum. Ama hayalimde canlanan olasılıklar bile beni daha hızlı at sürmeye teşvik etti. Basil'in hayatla bağı oldukça zayıflamış olmalıydı.

Mektubu okumamızın üstünden bir saat bile geçmemişken, Harlyn'le ahırda buluştuk. Başımı hafifçe sallayarak atıma bindim ama Harlyn yerinden kıpırdamadı. Belli ki söylemek istediği bir şeyler vardı. Sabrım çoktan tükenmiş hâlde başımı eğerek ona doğru baktım. "Evet?"

"Cevabım hayır olacaktı," dedi Harlyn sakin ve titremeyen bir sesle. "Gerald'ın planına uyarak bu akşamki yemekte bana evlenme teklif etseydin, sana hayır cevabını verirdim." Sonra atının dizginlerini tuttu ve eyere geçti. Ayrılmadan önce bana son bir bakış attıktan sonra, "Basil'i kurtardıktan sonra Nessel'e geri dönmeyeceğim. Kulak misafiri olduğumuz konuşmayı dikkate alacak olursak, sen de dönmemelisin," diye ekledi

"Harlyn..." diye söze başladım ama Harlyn çoktan atıyla birlikte ilerlemeye başlamıştı bile.

Birkaç saat sonra hava yola devam edilemeyecek denli kararıp soğuyana kadar başka bir şey konuşmadık. Pek çok kişinin sıklıkla tercih ettiği Hepdiyarlar ile Antora arasındaki sınırdan ilerlemektense Antora'nın merkezinden geçerek başkente daha doğrudan uzanan bir yolu tercih etmiştik. Bu rotada ilerlerken Hükümdarlık ordularıyla karşılaşma ihtimalimiz daha yüksekti ama yolculuğumuzun en az bir gün daha kısa sürmesini sağlayacaktı ve bu riski göze almaya değerdi.

İlerlerken bir yandan da Hükümdarlık askerlerine karşı tetikte olmak, aklımdaki diğer endişeleri unutmak için iyi bir bahane sağlıyordu. Ama endişeler sadece geciktirilebilirdi, asla tamamen geride bırakılamazdı. Gece hızla çökerken, yolun yakınında terk edilmiş bir ev ve bitişiğinde atlarımız için minik bir ahır bulduk. Rawkyren o âna kadar gökyüzünde bizi takip etmişti ve şimdi de geceleri çoğunlukla yaptığı gibi, tahminimce avlanmak amacıyla uzağa uçtu. Barınağımız gizli bir saklanma yeri sayılamazdı ama

yakından geçen devriyelerin bizim burada yaşadığımızı düşüneceğini ve bu yüzden araştırmaya değecek bir durum olmadığına karar vereceklerini umuyordum.

Ufak bir ateşin üstünde yemek ısıttık ve sonra yer yataklarımızı odanın ortasına serdik. İkimiz de yüzümüzü ateşe vererek kendi düşüncelerimize dalıp gittik. Çizim defterim kucağımda duruyordu ama henüz üstüne tek bir çizik bile atmamıştım.

Sonunda sadece sohbet olsun diye, "Sana Rawkyren'in düşüncelerini duyabildiğimi söylemiş miydim? Bir isim istiyor."

Harlyn gülümsedi. "Bir isim mi?"

"*O şey* olarak çağırılmak hoşuna gitmiyor."

Harlyn başını eğdi ve kıvrık siyah saçları yana düştü. "Aklında ne gibi bir isim var?" Ben omuzlarımı silkince, "Babamın hastalığı kötüleşiyor. Belki onun şerefine..." diye devam etti.

"Rawkyren'in Reddengradlıların inandığı kadar kötü bir yaratık olması ihtimaline karşı, onun adını ödünç almamamız gerektiğini düşünecek kadar babana saygı duyuyorum."

Harlyn gülümsedi. "Son bir ayı bu ejderhayla birlikte geçirdin. Niyeti kötüleşmeye başlasaydı anlardın." Ardından aramıza rahatsız edici bir sessizlik çöktü ve Harlyn bu sessizliği dağıtmak için hızla, "Onu kısaca Rawk olarak çağırmaya ne dersin?" dedi. Ben onaylayınca da, "Babam da sana oldukça saygı duyuyor," diye ekledi. "Hâlâ komutayı elinde tutabilecek kadar sağlıklı olsaydı, süvarilerin kulak misafiri olduğumuz o konuşmalarına ve o tür şeylere asla tolerans göstermezdi."

"Belki. Ama artık bundan haberimiz varken, hiç duymamış gibi yapamayız. Benimle birlikte Hepdiyarlar'a dönmek gibi bir yükümlülüğün yok ama senin dönmemenin benim güvende olacağım anlamına gelmediğinin farkındasındır umarım."

Harlyn başıyla onayladı. "Öyle söylemekle aptallık ettim. Elbette döneceğim. Dilerdim ki..." Devamını getirmedi. Sonra bana bir soru yöneltti, "Kestra olmasaydı, aramızdaki ilişki bundan farklı olur muydu?"

Cevabımı çoktan tahmin etmiş olmalıydı ama belki de bunu duymaya ihtiyacı vardı. "Evet, farklı olurdu."

Harlyn'in eli benim elime değdi ve orada kaldı. "Aramızdaki ilişkinin... zamanla farklılaşması mümkün mü, peki?"

Yavaşça nefes verdim. İşin gerçeği, artık Kestra hayatımda değildi. Hayatta olan tek şey ona dair anılarım, daha önceki hâliyle, *ikimizin* daha önceki hâllerimizle onu geri kazanma isteğimdi. Harlyn'in farazi sorusu aslında o kadar da farazi değildi. Tanıdığım o Kestra yoktu artık.

Ama yine de... bir yerlerde hâlâ yaşıyordu.

Yüzüm hâlâ ateşe dönükken cevap verdim. "Kalbimi geri kalanımdan ayırmayı başaramadığım sürece, bunun nasıl gerçekleşebileceğini bilmiyorum."

Harlyn dönerek bedenini iyice bana yaklaştırdı. Ani hareketi karşısında şaşırarak ona baktım ve tam o anda eğilerek beni öptü. İçimden yükselen ilk tepki geri çekilmekti ama bunu yapmadım. Başlarda tek bir öpücüktü ve öyle de kalmalıydı. Ama aklımı başıma toplayamadan önce bu daveti kabul ettim ve ben de onu öptüm.

Bu uzun veya fazlasıyla duygu yüklü bir öpüşme değildi ama buna rağmen, dudaklarımız ayrıldıktan birkaç saniye sonra kalbim hızla çarpmaya devam etti. Ona bakmayı sürdürdüm ama aklımdan neler geçtiğinden ve hatta bir şeyler geçip geçmediğinden bile emin değildim.

Harlyn sadece gülümsedi ve avucunu göğsüme koydu. "Şöyle olacak, Simon. Kalbini ikiye bölmeyeceğim, onu senden çalacağım."

Bunu söyledikten sonra yatağına uzandı, battaniyesini üstüne çekti ve uyumak üzere gözlerini kapadı.

Bense aynısını yapmadım. Yapamadım. Ateşler küle dönene kadar oturdum ve aklımdaki düşünceleri kalbimdeki duygularla aynı hizaya getirmeye çalıştım. Ama bu kesinlikle imkânsızdı. Hiçbir şeyin anlamı yoktu; hiçbir şey mantıklı değildi. Önümde daha fazla kafa karışıklığı ve kalp ağrısından başka bir şey göremiyordum.

Sonunda yattım ve tekrar yola çıkmadan önce en azından birkaç saat uyuyabilmeyi umdum. Ben uzandığım sırada Harlyn, "Bu son öpüşmemiz olmayacak, biliyorsun değil mi?" diye fısıldadı.

Biliyordum. Sadece bu konuda ne hissettiğimden emin değildim.

DÖRT

KESTRA

Her nasılsa bir günün daha sonunu görebilmiştim ve hissettiğim kadarıyla, bugün bin yıl kadar sürmüş olabilirdi. Zaman takip etmesi imkânsız bir hâl almaya başlamıştı. Gerçekten de tek bir gün müydü bu? Cidden bilmiyordum.

Bir at arabası kullanan Loelle'in yanına oturmuştum. Loelle yoğun kara karşı kalın kürklü palto giyinmiş, altına basit bir gri etek ile üstüne hafif bir pelerin geçirmişti. Elimi uzattım ve kar tanelerinin cildimde dans etmesini izlerken, erimelerinin ne kadar uzun sürdüğünü hayretle seyrettim.

"Bu ormanda savaştan beri hiç kar yağmadı," dedi Loelle, hafif bir gülümsemeyle. "Kar su demek ve su da hayat. Bunu sen başardın, Kestra."

"Ormanda zaten su vardı," dedim, bir Hükümdarlık oropoduyla giriştiği mücadeleden sonra onu iyileştirmek için Simon'ı bu ağaçlar arasına getirdiğim zamanı hatırlayarak. İğrenç oropodlar!

"Lanetlenmeden önceki son anlarında, bu minik göletleri oluşturan halkımdı," dedi Loelle. "İyileştirme gücüne sahip suların onları da zamanla iyileştireceğini umut ettiler. O sular yaşayanları iyileştiriyor olabilir ama yarı-yaşarlara hiçbir faydaları yok."

"Onları iyileştirmeme neden izin vermiyorsun?" diye sordum. "Neden sadece ormanı iyileştiriyorum?"

Loelle cevap vermeden, ileride yükselen bir dumanı işaret etti. Dumanın hemen altında bir baca ve ormandaki benzerleri gibi taştan inşa edilmiş minik bir ev duruyordu. "Bu akşam orada uyuyacağız," dedi Loelle.

"Orada yaşan biri mi var?" diye sordum.

"Navanların hepsi lanetlenmiş değil," dedi Loelle. "Ve bu özel delikanlı, senin tanışmanı çok istediğim biri."

Kaşlarımı çatarak sessiz kaldım. Bu *özel delikanlı* her kimse, Loelle'in ondan bahsederkenki ses tonundan, onun benim özellikle ilgimi çekecek bir delikanlı olduğunu ima edişinden hoşlanmamıştım. Loelle'in bir ay önce benimle Simon'ı geride bırakmam konusunda yaptığı konuşma kulağımda çınladı.

Loelle arabayı henüz kısa süre önce inşa edilmiş gibi görünen ahşaptan bir kanopinin altında durdurdu. Her nedense bu beni rahatsız etti. O ağaçları kesilmeleri için iyileştirmemiştim ben.

"Bana bu *özel delikanlıdan* bahsetmediğin sürece içeri girmeyeceğim," dedim Loelle'e.

"Adı Joth Tarquin," dedi Loelle, sanki bilmem gereken tek şey buymuş gibi. "Bir Navan'ın oğlu."

"Ve?"

"Ve seninle tanışmaya can atıyor."

"Öyle mi?" Eğer bilmem gereken tek şey buysa, bu ziyaretten nefret etmek için fazlasıyla sebebim var demekti.

Arabadan indim ve Loelle'i kapıya doğru takip ettim. Loelle kapıyı çaldı ve adını seslendi ki bunun gerekli olacağını daha önce hiç düşünmemiştim. O âna kadar, Herruh Ormanı'nda tamamen hayatta olan tek kişilerin ikimiz olduğunu düşünmüştüm. Belli ki Joth Tarquin üçüncü bir kişiydi. Bu ormanda başkalarının da olup olmadığını merak ettim.

Bir dakika kadar sonra kapı açıldı ve keskin mavi gözlü, uzun saçları bir lastikle arkasında toplanmış bir delikanlı karşımızda belirdi. Simon'ın yaşlarında görünüyordu ama ondan daha uzun ve daha sırım gibiydi. Loelle'e bakarak hafifçe gülümsedi ama benim

onun yanında durduğumu fark ettiğinde gülümsemesinin yerini dik bakışlar aldı. Loelle'e hitap ederek, "Sana onu buraya getirmemeni söylemiştim," dedi.

"Onu buraya getirmeme hazır olmadığını söylemiştin," diye cevapladı Loelle. "Bu aynı şey değil."

Gencin dik bakışları tekrar bana yöneldi ve ben de mutlulukla aynı şekilde cevap verdim. "Gidelim," diye mırıldandım.

"Nereye gidebilirsiniz ki?" Joth gökyüzüne doğru baktı. Kar yağışı yoğunlaşmıştı. Kapıyı ardına kadar açtı. "İçeri girseniz iyi olacak sanırım."

Loelle hızla gülümsedi ve sanki bu davet samimiymiş gibi içeri daldı. Ben içeri girmeye daha az hevesliydim ve olduğum yerde kaldım. Joth iç geçirdi ve "İçeriyi soğutuyorsun. Gireceksen gir yoksa kapıyı kapatıyorum," dedi.

Yüzümü buruşturdum ama onun yanından geçip içeri girdim. Loelle çoktan peleriniyle kürklü paltosunu çıkarmış ve kurumaları için ateşin yakınına yerleştirmişti. Bana doğru yürüdü ama ben geriye çekildim. "Ben kendim hallederim."

"Pekâlâ." Loelle başını ateşin üstünde asılı bir tencereye doğru salladı. "Bizimle paylaşacak kadar yemeğin var mı, Joth?"

Joth homurdandı ve bir köşedeki ufak masanın üstünden birkaç kâse aldı. Tenceredeki sulu yahniyi kâselere doldurdu ve kaşık olmaksızın bize uzattı. Loelle masaya giderek ikimiz için de birer kaşık aldı ve muhtemelen Joth'un oturmayı tercih ettiği koltuğa yerleşerek, onu benim tam karşımda oturmaya zorladı. Joth sesini çıkarmadan oturdu ama kollarını göğsünde kavuşturdu ve ben yemek yerken hiç ara vermeden dik dik bana bakmaya devam etti.

Bu absürt bir durumdu ve birkaç lokmadan sonra sinirim tepeme çıkmıştı. Kâseyi gidip masaya koydum ve pelerinimi almak için odayı tekrar arşınladım.

"Ayrılamayız," dedi Loelle.

"Burada kalmayacağım," diye cevapladım.

"Kalman gerekiyor."

"Bu çok anlamsız," dedi Joth. "Bana ondan daha yetkin birini getirmiş olsaydın bile, aklındaki fikir başından beri aptalcaydı."

"Anlamsız olan ne?" diye sordum. "Neden buradayım ben?"

"Ah, sana söylemedi mi?" Joth ayağa kalktı ve Loelle'e doğru işaret etti. "Seni *uyarmadı* mı?"

"Ne hakkında?"

Joth ile Loelle birbirlerine imalı bakışlar attılar ama ikisi de cevap vermedi. Ben de pelerinimi omzuma geçirdim ve kapıya doğru yöneldim.

"Az önce söylediğimde ciddiydim." Loelle beni takip edecekmiş gibi ayağa kalktı. "Burada kalman gerekiyor, Kestra."

"İşe yaramayacak," dedi Joth.

Kapıyı açtım ve ardından son bir defa arkama döndüm. "Bana neden burada olduğumu söyleyin yoksa bu beni son görüşünüz olacak."

Loelle, Joth'un yanına yürüdü ve bir elini onun koluna koydu. "Bu genç, başarının anahtarını taşıyor. Onun yardımıyla Lord Endrick'i yenme konusunda bir şansın olabilir."

Bu konuşmayı sayamayacağım kadar çok kez geçiştirmiş olan Loelle, sonunda dikkatimi çekmeyi başarmıştı. "Nasıl?"

Joth iç geçirdi. "Kapıyı kapa. İçeriyi soğutuyorsun... yine."

Tereddüt ettikten sonra yavaşça kapıyı kapadım ama elimi kapı kolundan ayırmadım. "Açıklayın."

"Açıklayacağım," dedi Loelle, "ama önce bir test yapmalı ve büyünün onun büyüsüyle uyumlu olup olmadığını görmeliyiz."

Gerçekten meraklanarak Joth'a baktım. "Büyü gücün ne?"

"Henüz bunu açıklamayacağız," dedi Loelle. "Üstüne alınma, çocuğum ama halkımızdan sağ kalan az sayıda kişi, gerekli olmadığı takdirde büyüleri konusunda fazla açıksözlü olmamayı öğrendi. Lord Endrick'in bizim varlığımızdan haberdar olmasını istemiyoruz."

"O zaman büyüsünün benimkiyle uyumlu olup olmadığını nasıl anlayacağız?"

"Ben buna bir cevap verebilirim. Yeteneklerimiz birbirine uyumlu değil," dedi Joth. "Bu sadece vakit kaybı."

İtirazlarını son derece açık bir şekilde belirtmişti ve bunu o kadar sık yapmıştı ki ağzından çıkacak sonraki kelimeleri bile tam olarak tahmin edebilir hâle gelmiştim. Ama şimdilik, sadece gözlerimi devirdim ve sorumu Loelle'e yönelik olarak tekrarladım.

Loelle omuz silkti. "Kesin olarak emin olmanın tek yolu büyü güçlerinizi birlikte kullanmanız ama bunu yaparsanız Lord Endrick'in yerimizi belirleyebileceğinden korkuyorum. Bundan daha az dikkat çeken bir yönteme ihtiyacımız var."

"Ne gibi mesela?"

"Basit bir test var." Joth elini bana uzattı. Ona doğru yürüdüm ve isteksizce elini tuttum. "Büyünü kullanma. Sadece onun hakkında düşün. Ben de aynısını yapacağım."

Gözlerimi kapadım ve benliğimi onun içindeki güce doğru uzattım. Ondan kolayca güç çekebilir ve bununla günler boyu rahatça yaşayabilirdim. Bunu yapmanın yanlış olacağının farkındaydım ama tanıştığımızdan beri o kadar sevimsizlik etmişti ki bunu yapma isteği içimde bir yerlerde varlığını hissettiriyordu.

Onu durdurabilirdim.

Rahatsız olarak elimi hızla geri çektim ve Joth da gözleri şaşkınlıkla açarak geriledi. "Az önce beni öldürmeyi mi düşündün sen?"

Onu öldürmek mi? Hayır. Elbette hayır! Evet, belki gücünü emmeyi ve onu günler boyunca yataktan çıkamayacak hâle getirmeyi bir an için düşünmüş olabilirdim ama onu asla öldürmezdim. Ayrıca bunu nasıl sezebilmişti ki?

Ya da ben de ondan bir şeyler sezinlemiş miydim?

Gözlerimi ona diktim. "Az önce ne oldu?"

"Büyümün varlığını hissettin ve ben de seninkini."

"O zaman büyüleriniz uyumlu demektir," dedi Loelle.

Joth, Loelle'in yorumunu elini sallayarak geçiştirdi. "Bunun bir önemi yok. Ona yardım etmeyeceğim."

Loelle onun fikrini değiştirmek için çaresizce ellerini birbirine kavuşturarak Joth'un yanına yürüdü. "Ama bağlandınız!"

"Bir bağlantı değildi. Sadece onun bir düşüncesini sezinledim. Ve yaşamak isteyen herhangi birinin dikkate almasında yarar olan bir düşünceydi bu."

"Yardımın olmadan Lord Endrick'e karşı başarısız olacaktır," dedi Loelle.

"O yozlaşmış," dedi Joth. "Buraya geldiği anda hissettim bunu. Navanlar asla yozlaşmadı çünkü kendi ırkımız dışından biriyle asla bağlantı kurmadık. Bu türden bir bağlantının bizi nasıl etkileyeceği konusunda da bir fikrimiz yok."

"Ama onun başarısız olması durumunda neler olacağı konusunda bir fikrimiz var."

Joth, Loelle'e cevap verirken gözlerini üstümden ayırmadı. "Peki bu hâliyle başarıya ulaşırsa ne olacak? Yozlaşmaya yatkınlara asla güven duymadık ve şimdi de buna başlayamayız."

Loelle'e hitaben konuşuyordu ama sözleri yüzüme çarpan bir tokat etkisi yaratmıştı. Yozlaşmış mıydım? Simon da bunun aynısını söylemişti. Ama o sırada kendinde değildi ve ben de bunu kolayca geçiştirmiştim. Joth'un sözlerini geçiştirmek için ise hiçbir bahanem yoktu.

Loelle bana doğrudan bakmadan konuştu. "Eğer birtakım sorunlar varsa, bunun tek sebebi haftalardır bu topraklardaki laneti içine çekerek temizlemesi. Onun başına ne geldiyse, halkımıza hizmet ettiği için geldi! Ona en azından bunun için bir borcumuz yok mu?"

"Her şey sona erdiğinde bize ihanet edecektir," dedi Joth. "Ona borçlu olduğumuz her şeyi bize fazlasıyla ödetecektir. Onun Lord Endrick'ten ne farkı var ki zaten?"

Yeterince dinlemiştim. Kalbim öfkeyle çarparken ayağa kalktım, tekrar pelerinimi aldım ve bu defa doğrudan kapıya doğru ilerledim. Kapıyı ardına kadar açtım, Loelle'in adımı seslendiğini işittim ama dışarı adım attım. Yağan kar artık dizlerime kadar birikmişti.

Loelle'in arabası bu karda yol alamazdı – ya da en azından Loelle'in beni takip etmeyeceğini umuyordum.

Loelle kapı girişinden seslendi. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Nereye gideceğim konusunda bir fikrim yoktu ama ona cevap verdim. "Benim Lord Endrick'le hiçbir benzer yanım yok ve onu yenmek için kimsenin yardımına da muhtaç değilim. Bu işi kendim halledeceğim."

Kar biraz daha azalıncaya kadar zorla ilerledim ve kar seviyesi bileğime doğru indiğinde daha da hızlandım. Nereye gittiğimin bir önemi yoktu ama Joth ve Loelle'den olabildiğince hızla uzaklaşmak istiyordum. Koşarken etrafımda ruhların varlığını hissettim ve bu bölgeyi tamamen boşaltmalarını yoksa onları iyileştirmeyeceğimi ifade eden belli belirsiz sözler haykırdım. Sadece yalnız kalmak istiyordum. Düşünmek için yalnız kalabileceğim bir yere ihtiyacım vardı.

Beklediğimden daha kısa bir sürede ormanın sınırına vardım. Sonunda bu sık ağaçların ilerisinde uzanan tepeleri ve çayırları görebiliyordum. Pek çok kere ziyaret ettiğim ama içine girmeye nadiren cesaret edebildiğim bu ormanın içinde olmak garip bir histi. Artık Antora gözüme daha yabancı, sanki ilk defa gördüğüm bir yer gibi geliyordu.

Ağaçların seyrekleşerek çayırlara uzandığı orman sınırına vardığımda Demirkalp askerlerinin orman etrafında minik kamplar kurmuş olduğunu fark ettim. Görünüşe bakılırsa uzun bir süredir de buradaydılar. Kamplar gözümün görebildiği kadarıyla sınır boyunca yayılmıştı. Beni mi bekliyorlardı?

Ağaçların gölgesi altına geçtim ve fark edilmediğimi umdum. Kaçmanın en iyi yolunu bulmaya çalıştım. Etraftaki bunca Demirkalp'le tek başıma çarpışamazdım.

Ayrıca kaçmayı başarsam bile nereye gidecektim? Bana kucak açacak, beni kabullenecek hiçbir yer yoktu. Lord Endrick'i öldürmem gerekiyordu ama bunu yapabilecek bir yöntemim yoktu.

"Sizi bekliyorduk, leydim."

Tanıdık bir genç kız ufak bir çadırdan dışarı çıktığında neredeyse sırtüstü yere düşüyordum. Saçları benimkinden biraz daha açık tondaydı ve her zaman kıskandığım, hatta bana ihanet ettiği için ondan tiksindiğim zamanlarda bile kıskanmaya devam ettiğim doğal bir kıvırcıklığı vardı. Aklıma son gelişinin üzerinden epey zaman geçmişti ama onu asla unutamazdım. Bir zamanlar, onu en yakın arkadaşım olarak görüyordum.

"Celia?" diye fısıldadım.

Celia benim eski nedimem, eski arkadaşımdı. Lav Çayırları'na sürüldüğüm dönemde yanımda o vardı ve beni Koraklara satarak bana ihanet etmişti. Son karşılaşmamızdan beri onun hakkında hiçbir şey duymamıştım.

"Burada olacağımı nereden tahmin ettiniz?"

Celia omuz silkti. "Tahmin etmedik. Ama bu ormandan ayrılırsanız, bunun sadece birkaç belirli noktadan olabileceğini öngördük. Burası da benim görevlendirildiğim bölge. Buradan çıkacağınızı umuyordum. Sizinle konuşan kişinin ben olmam en iyisi."

"Korakları temsilen mi buradasın?" diye sordum, yerimden ayrılmadan. "Çünkü eğer öyleysen..."

"Bir süre onların yanındaydım," dedi Celia. "Sonra, geçen sonbaharda Yalnızağaç Kampı'na saldıran Hükümdarlık tarafından esir edildim. Şimdi de Lord Endrick'e bir haberci olarak hizmet ediyorum... bir Demirkalp olarak."

Sözlerini benimsemeye çalışırken derin bir nefes aldım. Eğer Celia bir Demirkalpse, Endrick eğer isterse onun vasıtasıyla benimle iletişim kurabilirdi. Bunu çok istediğinden de şüphem yoktu.

"Bir haberci olarak hizmet ediyorsun demek?" dedim. "Mesajın nedir?"

"Kralım Lord Endrick siz ihanetinizin bedelini ödemeyi kabul etmeden önce daha kaç kişinin hayatını kaybetmesi gerektiğini öğrenmek istiyor."

Bu beni şaşırtmıştı ama Celia o kadar sakin konuşmuştu ki Lord Endrick'in onun kalbindeki kontrolünün ne kadar güçlü olduğunu,

o anda düşünceleriyle hislerini bile kontrol altında tutup tutmadığını merak ettim.

"Kralın Lord Endrick, ölmesi gereken tek kişi," diye cevap verdim. "Eğer teslim olursa, diğer tüm hayatlar, seninki de dahil olmak üzere, kurtarılmış olacak."

Celia sanki bir sese kulak verir gibi gözlerini indirdi ve sonra cevapladı. "Lord Endrick teklifinizi reddediyor. Ne var ki merhametli olduğu için de size farklı bir teklif sunmak istiyor. Ona hizmet etmeye yemin ederseniz, sizin vasıtanızla Hükümdarlık'ı baştan inşa edecek. Siz Woodcourt'un leydisi, Endrick'in başdanışmanı ve Antora'daki en güçlü kadın olacaksınız."

Bir kaşımı kaldırdım. "En güçlü kadın mı? Lord Endrick olmasaydı, ben zaten bir kraliçe olurdum."

"Lord Endrick Olden Hançeri'nin elinizde olmadığını biliyor ve onu tekrar ele geçirme şansınız olduğunu da sanmıyor." Celia tek bir defa göz kırptı; sesi rahatsız edici bir monotonluktaydı. "Ama sizi benimle gelmeye, barış içinde ona katılmaya davet ediyor. Güçlerinizi anlamanıza ve onları kullanmanıza da yardımcı olacak."

Başımı iki yana salladım. "Beni ona benzetecek herhangi bir şey yapmak gibi bir isteğim yok. Efendine teklifini reddettiğimi söyle."

Celia'nın gözleri bir anlık panik duygusuyla parladı ve sesi tiz bir şekilde yükseldi. "Reddederseniz, efendime sizi öldürmekten başka bir seçenek bırakmamış olacaksınız. Ama ona hizmet etmeye yemin ederseniz, güçlerinizi elinizde tutmanıza izin verecek ve hizmetiniz için de ödüllendirileceksiniz."

"Ya sen hizmetin için nasıl ödüllendirildin?" diye sordum.

Celia gözünü bile kırpmadı. "Yaşamama izin verilerek, leydim."

Bu ifadenin basitliği, onun içinde bulunduğu çaresizliği açık ediyordu. Ama ona yardım edebilirdim. Yardımdan fazlasını da yapabilirdim. İzin verirse onu iyileştirebilirdim. Bir elimi ona uzatarak bir adım öne çıktım. "Kalbini kurtarabilirim, Celia. Seni kurtarabilirim ama benimle birlikte ormana gelmelisin."

Celia başını iki yana salladı. "Ona istekli bir şekilde hizmet et-

mek, gereksiz bir şekilde acı çekmekten çok daha iyi. Her iki şekilde de sonunda kazanan o olacak. Lütfen, leydim. Ona teslim olun ve yaşamaya devam edin."

"Kendi başıma hayatta kalmayı tercih edeceğim."

"Hayır, leydim. Teslim olmazsanız, bir dakika sonrasını göremeyeceksiniz."

Etrafıma bakındım ve ormanın sınırında durmakta olduğumu fark ettim. Az ileride, belli ki bunca zamandır saklanmakta olan beş okçu ayağa kalktı ve ellerindeki disk oklarını üstüme doğrulttu. Hepsine birden saldıramazdım ve kendimi bu kadar çok sayıda diske karşı da savunmam mümkün değildi.

Özellikle bir okçu dikkatimi çekti. Benim yaşlarımda, parlak kahverengi gözleri ve uzun, kalın kirpikleri olan bu kızın saçı Simon'ınkiyle aynı renkti.

Simon bir defasında bana küçük bir kız kardeşi olduğunu söylemişti. Bu kız, Simon'ın kardeşi olabilir miydi?

Celia bir elini havaya kaldırdı. "Benimle gelmeniz için yalvarıyorum size, leydim. Antora'nın iyiliği için. Hayatınızı kurtarmanın bundan başka bir yolu yok."

BEŞ

KESTRA

Birkaç saniyeden uzun süren bir bekleyişten sonra, Celia'nın gerginliği iyice açığa çıktı. Belli ki okçulara bana saldırmalarını emretmek istemiyordu ama mecbur kalırsa da bunu yapacağını iyi biliyordum.

Arkamdan bir ses yükseldi. "Ormana dön, Kestra. Şimdi!"

Arkama döndüğümde Loelle'in Joth'la birlikte arabada olduğunu gördüm. Joth dudaklarını belirgin bir öfkeyle birbirine bastırmıştı ve Loelle'in bedeni de korkudan gerilmişti.

"Teslim olduğunuzu ilan edin ve size kralımıza kadar eşlik edelim, leydim." Celia'nın gözleri üstümden ayrıldı. "Lord Endrick arkanızdaki iki kişiyi iyi tanıyor. Navanların burada lanetlenmiş olmasının bir sebebi var. Onlar sadece kendilerine hizmet ederler ve bu dünyada ayrı bir yerleri ve amaçları olduğu gibi yanlış bir inanışları vardır. Size şu anda herhangi bir nezaket gösteriyorlarsa bunun sebebi, kendi amaçlarına hizmet etmesidir. Sizden istedikleri her şeyi aldıklarında, sizi bir kenara atacaklar."

"Bu doğru değil!" dedi Loelle sert bir sesle. "Ormana geri dön, Kestra!"

Celia gözlerini tekrar üstüme çevirdi ve onu dinlemem için yalvaran bir bakış attı. "Sizi buraya zorla getirdiler, leydim. Güçlerinizi kendi amaçları için kullanarak kuvvetinizi tüketiyorlar ve sizi aslında sahip olabileceğiniz her türlü şan ve şereften mahrum bırakıyor-

lar. Lord Endrick bunları size geri verebilir. Lütfen, benimle gelin. Yoksa bu askerler sizi vurmak zorunda kalacak."

Bir adım geriledim. Parmak uçlarım hâlâ orman sınırındaydı. Etrafımda yarı-yaşar ruhların dolandığını hissettim. Beni geriye doğru çekmeye çalışıyorlardı ama onların çekişine karşı direndim.

"Benden korkuyor mu?" diye sordum Celia'ya. "Lord Endrick ona neler yapabileceğimi iyi biliyor."

"Hükümdarlık Lordu hiçbir şeyden korkmaz," dedi Celia ve sonra acıyla haykırarak iki büklüm oldu. "Lütfen, leydim. Benimle gelmeniz için yalvarıyorum size."

Endrick, Celia'nın kalbini sıkıştırıyordu. Bunu yapması için mantıklı bir sebep de yoktu – Celia onun emirlerine uymak dışında bir şey yapmamıştı.

"Geriye bir adım daha at," dedi Loelle. "Sonra yanımızda güvende olacaksın."

"Ormana dönerseniz, onların esiri hâline geleceksiniz," dedi Celia. "Ama benimle gelirseniz, Hükümdarlık liderlerinden biri olarak özgürce yaşayacaksınız." Celia tekrar haykırdı ve Endrick'in ona işkence etmeye devam ettiğini anladım. Bunu neden yapıyordu? "Lütfen, Kestra. Yoksa beni öldürecek."

Elimi Celia'ya doğru uzattım. "Hayır, sen benimle gelmelisin. Sadece birkaç adım atarsan seni kurtarabilirim." Okçulara doğru baktım. "Silahlarınızı bırakır ve arkadaşça bana doğru gelirseniz, hepinizi kurtarabilirim."

"Onlar arkadaşlarımız değil," dedi Joth. "İçeri girmelerine izin verilemez."

Onunla tartışmaya başladım ama Celia'dan yükselen yeni bir haykırış, beni dikkatimi tekrar ona çevirmeye zorladı. Celia iki büklüm olmuş, elini göğsüne bastırmış hâldeydi ve acı dolu bir sesle fısıldadı. "Okları atın."

Bakışlarım hemen kahverengi gözleri Simon'ı andıran kıza kaydı. Kız okunu atarken gözünü bile kırpmadı. Tam o anda Joth'un kolu belime dolandı ve beni geriye doğru çekerek tamamen orman

sınırının içine aldı. Diskler az önce durduğum noktada havadaki görünmez bir şeye çarparak patlayıp yere düştü.

"Ne tür bir oyun oynuyorsun?" dedi Joth hırlarcasına.

"Endrick onu öldürüyor. Bırak beni!"

Kendimi Joth'un kollarından kurtardım ve ormandan dışarı koşmaya çalıştım ama az önce beni korumuş olan yarı-yaşar ruhlar şimdi de benim ormandan ayrılmama engel oluyordu. Sınırın diğer tarafından bir çığlık sesi yükseldi ve sonra ortama sessizlik çöktü.

"Celia!"

Onu tekrar görebildiğimde Celia yerde yatıyordu ve bedeni hareketsizdi. Ölmüştü.

"Hayır!" Çaresizlik içinde Loelle'e döndüm. "Onu kurtarabilirsin."

"Artık çok geç ve bunu yapabilseydim bile, orada okçular beklerken bu mümkün değil." Daha ciddi bir ses tonuyla ekledi, "Ayrıca sen bu sınıra hiç gelmemiş olsaydın, Celia'nın da kurtarılmaya ihtiyacı olmayacaktı." Sonra Joth'a döndü. "Kestra'yı arabaya götür ve ormanın içlerine varana kadar da arabadan ayrılmasına izin verme."

Joth beni neredeyse fırlatırcasına arabanın arkasına doğru ittirdi ve ardından tırmanarak yanıma geçti. Eğer canı kavga istiyorsa, bu isteği yerine gelecekti. Elimi onun koluna doğru uzattım ama beni Celia'ya gitmekten alıkoyan yarı-yaşar ruhlar tarafından tekrar engellendim.

Öfkeyle burnumdan soluyarak bağırdım. "Celia haklıydı. Ben burada bir esirim!"

"Burada hepimiz esiriz!" diye yanıtladı Joth. "Kaçabilmek için tek umudumuz da sensin ama az önce bu şansı yerle bir etmiş olabilirsin. Demirkalpleri gördüğün anda geriye çekilmeliydin. Önceden belki senin burada olduğunu tahmin ediyorlardı ama artık bundan eminler!"

"Eh, burada çok uzun süre kalmaya niyetim yok. Kendi başıma kaçma fırsatını yakaladığım anda buradan gitmiş olacağım." Din-

meyen öfkemle arabanın yan tarafına yaslandım ve Loelle arabayı ilerletirken ben de kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Ormanın sınırı gözden uzaklaştığında Joth, "Seni disk oklarıyla vurulmaktan kurtardığımız için bize teşekkür edebilirsin," dedi.

"*Bize mi?* Sana ve yarı-yaşar kölelerine mi? Loelle hepinizi kontrol altında mı tutuyor yoksa? Herkes dururken, bu lanetten kaçabilen tek kişiler neden sadece Loelle'le ikinizsiniz?"

Joth tereddüt etti ama Loelle arkaya bakarak, "Ona gerçeği söylememiz gerekiyor," dedi.

Joth başıyla onayladı ama eve varana kadar herhangi bir şey söylemedi. Loelle içeri girerken Joth da benimle birlikte arabanın içinde bekledi. Kollarım göğsümde birleşmişti ve Joth'un varlığını kabullenmektense, gözlerimi ağaçlara diktim.

Uzun bir sessizlikten sonra, Joth konuşmaya başladı. "Uzun yıllar önce, Eranbole Denizi'nin diğer tarafında yaşarken babam Navanların kralıydı. Ama büyük bir savaş patlak verdi ve çok azımız sağ kalabildik. Kaçmayı başararak Antora'ya vardık ama kendimizi başka bir savaşın ortasında bulduk. Halkımızı korumayı umarak bu ormana saklandık. Ama Halderianlar da aynı amaçla buraya geldiler. Lord Endrick ormanı lanetlediğinde, bizi de lanetlemiş oldu. O zamanlar oldukça küçüktüm. Annemle benim lanetten kurtulmuş olmamızın tek sebebi, babamın bizi ormanın hemen dışındaki bir yere saklamış olmasıydı. Ama annem halkının kaybettiği her şeyi geri kazanmaya dair vazifesini asla unutmadı."

"Yani Loelle senin annen, Navan'ın eski kraliçesi." Loelle'in Brill'deyken kendisine yapılan kötü muamele karşısında neden bu kadar öfkelendiğini birden anlamıştım.

"Unvanların artık bizim için bir anlamı yok. Umurumuzda olan tek şey Navanların sağ kalması ve elbette Halderian yarı-yaşarların da. Annem bir şifacı ama güçleri bu türden lanetlere karşı etkili değil. Bense bir iletişimciyim. Yarı-yaşarlarla konuşabiliyor ve onları işitebiliyorum. Uzaklık veya gürültüden bağımsız olarak."

Gülümsedim. "Üstüne alınma ama onları lanetten kurtarmak için birini seçecek olsalardı, bir iletişimcinin sahip olduğu güçlerden daha fazlasına sahip olan birini seçerlerdi."

"Onların kendi dünyalarıyla bu dünya arasındaki tek bağlantıları benim," dedi Joth, alındığını belli ederek. "Bu bağlantıyı kullanarak ormanı koruma altına aldık. Dışarıdan biri ormana girmeye çalışırsa, karar bana ait. Eğer yarı-yaşarlar birinin iyi kalpli olduğuna, yüreğinde Hükümdarlık sevgisi taşımadığına karar verirse, o kişinin içeri girmesine izin veririm. Eğer girmeye çalışan kişi Hükümdarlık'tan biriyse, ruhlara saldırmalarını emredebilirim."

"Bu iki karşılamayı da bizzat deneyimledim," dedim. "Ama benim yozlaşmış olduğuma inanıyorsan bu, ruhların saldırısına son uğrayışım olmayabilir."

Joth omuz silkti. "Bu mümkün. Ama orman sınırında yaşadıklarına bakılırsa, dışarıda sana yapılacak saldırılar burada başına gelebileceklerden daha kötü gibi görünüyor."

"Burada yaşadıklarıma dayanarak, sana katılmıyorum."

"Bu kadar dikkatli olmamızın sebepleri var. Bu akşam elimi tuttuğunda, içinde bana zarar verme isteği olduğunu inkâr mı ediyorsun?"

"O sadece bir düşünceydi, fazlası değil. Eğer sana zarar vermek isteseydim, verirdim."

"Ben de yarı-yaşarların sana zarar vermesini isteseydim, bunu emrederdim. İşte böyle." Joth iç geçirdi. "Kesin olan tek bir şey var; o da yalnız başına onun peşine düşersen, Lord Endrick'in sana yapacakları. O kızın sana ne teklif ettiğini duydum."

"O kızın adı Celia ve benim arkadaşımdı!" Kalbim Celia'nın kaybıyla öylesine ağırlaşmıştı ki Joth'un sözlerini zar zor idrak edebiliyordum. Keşke geriye gidip, onunla geçirdiğim son anları yeniden yaşayabilme şansım olsaydı. Benimle gelmesi için daha fazla çaba sarf ederdim. Ona yardım edebilirdim. Neden orada öylece durmuş, iki dünya arasında donup kalmıştım ki?

Joth içimdeki çalkantıdan ya haberdar değildi ya da bunu umursamıyordu. Sadece omuz silkti. "Peki. *Celia'nın* teklifini duydum. Endrick'in asla sözünde durmadığını sen de iyi biliyor olmalısın."

"Bu, burada kalmam gerektiği anlamına gelmiyor. Ormandan çıkmanın başka bir yolunu bulabilirim."

"Artık yerin keşfedilmişken, Endrick'in ne tür emirler vereceğini sanıyorsun? Demirkalplerin içeri girmesine engel olmak için orman sınırına yarı-yaşarlar yerleştireceğim ama Endrick ormanı çoktan kuşatmış durumda. Kaçmayı başaramayacaksın."

"Bu sözleri daha önce de duydum ve sonunda kaçmayı hep başardım."

"Peki ya sonra? Elinde Olden Hançeri ve arkanda bir ordu olmadan ve anladığım kadarıyla, dışarıda sana yardımcı olabilecek herhangi bir arkadaşın da yokken ne yapmayı planlıyorsun? Ormanı iyileştirmek için yardımına ihtiyacımız olabilir ama senin de bize ihtiyacın var. Bırak da yozlaşmanın etkisini azaltmanın bir yolunu bulmaya çalışalım ya da daha iyisi onu iyileştirmenin bir yolunu. Ardından belki beraber çalışma konusunu tekrar gündeme getirebiliriz." Bir elini bana uzattı. "Belki sen soğuğu hissetmiyor olabilirsin ama ben hissediyorum. Benimle içeri gel, lütfen."

Geriye, orman sınırına doğru baktım ve gücüm tükenmeden önce kaç tane Demirkalp askerine karşı koyabileceğimi merak ettim. Muhtemelen hayatımı riske etmeye değecek kadar değildi.

Pes ederek Joth'u küçük evine doğru takip ettim. İçerisi sıcak olmalıydı ama benim ihtiyacım olan şey sıcaklık değildi.

Daha güçlü olmaya ihtiyacım vardı. Aklım bir kez daha Celia'ya gitti ve büyüm daha güçlü olsaydı bile, onu korumayı yine de başaramayacağımı fark ettim. Lord Endrick'in savunmamı imkânsız kılacak bir büyü gücü vardı. Bunun da sadece tek bir çözümü vardı.

Lord Endrick'in büyüsünü ele geçirmeliydim.

Bu da Olden Hançeri'ni bulmam gerektiği anlamına geliyordu. Hem de hemen.

Bunu Celia ve o Demirkalpler için yapacaktım. Ve daha güçlü olsaydım kurtarmış olabileceğim diğer herkes için.

Şimdilik, Joth'un evine girdim, bir duvarın yanına çöktüm ve Lord Endrick'in ne kadar kötü bir canavar olduğunu düşündüm.

Sonra Joth'a, benim de en az onun kadar kötü biri gibi göründüğümü düşünmemeye çalıştım.

Sonra ilk defa, Joth'un haklı olup olmadığını sorguladım. Belki de öyleydim.

Belki bundan sonra öyle olacaktım.

ALTI

SIMON

Şafakla beraber Harlyn'le tekrar yola düştük; o zamana kadar iyi yol almıştık. Harlyn önceki gece aramızda geçenler konusunda tek kelime etmedi ki bu benim de işime geldi. Ejderha, Rawk, üstümüzde uçuyordu ve her zamanki gibi çevremizdeki topraklara dair algısını ben de içimde sezinledim. Rawk beladan kaçınmak için ne zaman rota değiştirmemiz gerektiği konusunda beni sıklıkla uyarıyordu.

Öğleden sonra atlarımızı dinlendirmek için Irathea'da mola verdik. Atlar yemek yer ve su içerken Harlyn'le konuştum. "Eğer bu hızda ilerlersek, Yüzbaşı Tenger'le bu akşam buluşma ihtimalimiz var."

"Bu güzel." Harlyn'in sesinde bir dalgınlık vardı. Aklı başka yerdeydi.

"İyi misin?"

Bir süre, Harlyn'in beni duyup duymadığını merak ettim. Ama sonunda bir fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle cevapladı. "Kestra hakkında sana söylemediğim bazı şeyler olduğuna inanıyorsun. Belki de haklısın."

O kadar hızla ona döndüm ki Harlyn irkildi. "Neler biliyorsun?"

Harlyn derin bir nefes alarak cevap verecek cesareti toplamaya çalıştı ve ardından bana bir soru yöneltti. "Kestra'nın nerede olduğunu bilsen ne yapardın?"

Sinirim tepeme çıkmaya başladı. "Tüm bu süre boyunca, bunu biliyordun ve..."

"*Bildiğim* bir şey yok," dedi Harlyn. "Ama birkaç gün önce Gerald'ın Loelle'den bir mesaj aldığına şahit oldum. Bir ulak tarafından sesli olarak iletildi ama mesajın çoğunu duyamadım." Sonra hızla ekledi. "Ama Gerald, ulaktan Loelle'e bir yanıt iletmesini istediğinde, ulağın o lanetli yere geri dönmeye niyeti olmadığını söyleyerek reddettiğini biliyorum."

"Herruh Ormanı," diye mırıldandım. Şu anda durduğumuz noktadan en fazla yirmi beş kilometre uzaktaydı. Atla bir saatlik mesafe. Kestra'nın orada olup olmayacağını Trina'yla birlikte biz de sorgulamıştık. Arayışımızın erken günlerinde, Trina herhangi bir yaşam belirtisi var mı diye ormanın dış sınırlarını bile kolaçan etmişti. Ama içeri girmeye çalıştığı her seferinde yarı-yaşarlar tarafından engellenmişti. Trina'nın içeri girmesine izin verilmiyorsa, Kestra'nın kesinlikle içeride olamayacağına karar verilmiş ve ardından Koraklar arayışa ülkenin diğer köşelerini tarayarak devam etmişti. Bu kararlarını asla sorgulamamıştım ve hatta Herruh Ormanı şimdi bile bana Kestra'nın saklanma ihtimali olan bir yer gibi görünmüyordu.

Daha önce Kestra'yla birlikte iki defa o ormanın içinde bulunmuştum. İlk seferinde, Kestra'nın varlığı yarı-yaşarlar arasında belirgin bir gerginliğe yol açmıştı. İkinci sefer ise onu öldürmeye çalışmışlardı.

Başımı iki yana salladım. "Bu doğru olamaz. Loelle olsun ya da olmasın, o ruhlar Kestra'nın ormanda barınmasına asla müsaade etmezler."

"Belki tanıdığın Kestra'nın barınmasına müsaade etmezler." Harlyn diliyle dudaklarını ıslattı. "Ama ruhlar onun büyüsünü sezinlerse ve... o büyüye ihtiyaçları varsa, bu bir şeyi değiştirir miydi?"

İnledim ve bu kadar açık bir şeyi aklıma bile getirmemiş olmaktan dolayı kendime kızdım. Kestra kesinlikle yarı-yaşarların tamamını iyileştirecek güce sahip değildi ama bunu denemeyi aklına

koymuş olmalıydı. Özellikle de Darrow'u, babasını iyileştirmeyi deneyeceğine şüphem yoktu.

"Kestra o ormanda, Harlyn. Haklı olduğuna şüphem yok."

Bu da beni berbat bir karar almak zorunda bırakıyordu. Burada, Irathea'dayken, Herruh Ormanı'na gidebilmek için rotamızı değiştirmemiz gerekliydi. Basil'i kurtarmak üzere Highwyn'e doğru devam edersek ormandan tamamen uzaklaşacaktık.

Harlyn hayal kırıklığımı sezmiş gibiydi. Ben sanki gözlerimi öylece dikip bakmak karar almamı kolaylaştıracakmış gibi bir o yöne bir diğer yöne doğru bakarken, Harlyn de bir şey söylemeden beni izledi.

"Eğer onun peşinden gitmek istiyorsan, ben de seninle gelirim. Ya da Basil'i kurtarmak üzere yola devam ederiz. Tercih senin."

Aklım kendiyle savaş hâlindeyken, parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. Kestra'yı kaybetmişken Basil'i kurtarmanın ne anlamı vardı ki? Ama bunun tam tersi de doğruydu. Sadece Basil bizi Olden Hançeri'ne ulaştırabilirdi. Hançeri ise sadece Kestra kullanabilirdi.

Karmakarışık olan yalnızca düşüncelerim de değildi. Kestra'yı seviyordum ya da kısa süre öncesine kadar sevmiştim. Ama onu tekrar bulduğumda, artık farklı biri hâline gelmiş olacaktı.

Üstelik bu kargaşaya bir de Harlyn eklenmişti. Halderian tahtındaki hak iddiamı güçlendirecek, her anlamda en mantıklı eş tercihi olan Harlyn.

Atlarımızla ilgilenen seyis onları yanımıza geri getirdi. Seyisin işini hızla inceledikten sonra Harlyn lafa girdi. "Atlarla ormana doğru ilerleriz ve..."

"Herruh Ormanı'ndan mı bahsediyorsunuz?" Seyis boğazını temizledikten sonra, "O yerin yakınlarında ne işinizin olabileceğinden emin değilim ama şu anda oradan uzak durmanız gerektiğini söyleyebilirim," diye ekledi.

"Neden?" diye sordum.

Seyis bize doğru bir adım attı ve sesini alçalttı. "Bugün erken saatlerde, dün akşam oradan geçmiş olan bazı yolcuların atlarını

değiştirdim. Pek çoğu gibi onlar da Limsnehri'nin yakınında kamp yapmayı planlamışlar."

"Ee?"

"Sonuçta tüm gece at sürmeleri gerekmiş. Bana canlarını kurtardıkları için şanslı olduklarını söylediler." Seyis devam etmeden önce etrafa bakındı. "Lanetin ormandan kalkmakta olduğunu düşünüyorlar. Ağaçların çoğu tekrar hayata gelmiş ve kuşlar ormana girip çıkıyormuş. Ormanın üstüne kar yağıyormuş. En az bir nesildir hiç görülmemiş bir şey bu."

Harlyn merakla açılmış gözlerle bana baktı. Bu Kestra'nın ormanda olduğuna dair bir kanıt niteliğindeydi ama Loelle'e yardım etmesine anlam verememiştim... Tabii belki karşılığında Loelle de bir şekilde Kestra'ya yardım ediyor olabilirdi. Bu mümkün müydü?

"Oraya gitmemiz gerekiyor," dedim ve Harlyn de başını sallayarak onayladı.

"Beni dinlemediniz mi?" dedi seyis. "O yolcular canlarını zor kurtarmış. Orman, Hükümdarlık askerleri tarafından kuşatılmış durumda. Civarda yaşayan halk, lanet ortadan kalkarsa bariyerin de ortadan kalkacağına inanıyor. Eğer bu doğruysa, askerlerin içeri girip ormanı kalıcı olarak yok edeceğine şüpheniz olmasın. O ormanın yakınlarına bile giderseniz, mutlaka yakalanırsınız."

Kalbim hayal kırıklığıyla buruldu ve Harlyn de bu hâlimi anlayarak teselli etmek için elini koluma koydu.

"O yolcular ormanın içine giren bir yola denk gelmiş olabilirler mi?" diye sordu Harlyn.

Seyis burnundan nefes vererek güldü. "Ormanın içine mi? Ormanın sınırını aşmak için bile deli olmak gerekir, özellikle de bir zamanlarki hâline geri dönmeye başlamışken. Hem hayır; söylediklerine bakılacak olursa, kralın ordularının büyük kısmı orada konuşlanmış hâlde. Kralın en yakın arkadaşı bile olsam yine de o yerin yakınına sokulmazdım."

Adama teşekkür ettikten sonra kararımızı tartışmak üzere en yakındaki yol ayrımına doğru ilerledik.

Gözlerim batıya doğru çevrildi. Ama bu defa Harlyn söze girdi. "Eğer o askerleri geçebilmemizin herhangi bir yolu olduğunu düşünseydim..."

Lafını tamamlamadı ve yüzümü ona çevirdim. Sabrımı zar zor kontrol altında tutuyordum. "Ne olurdu? O askerleri geçebileceğimizi düşünseydin, ne yapardın?.."

"Ormana gitmemizi önerirdim."

"Neden? Vasılolan olduğu için Kestra'yı korumak amacıyla mı? Yoksa *beni* Kestra'dan korumak amacıyla mı?"

Harlyn başını eğdi ve parmaklarıyla atının yelesini taradı. "Kestra'yı savaşırken gördüm. Eğer o askerler karşısına çıkarsa, kendini koruma konusunda tamamen yetkin olduğunu ikimiz de iyi biliyoruz." Harlyn bu noktada gözlerini yüzüme kaldırdı. "Eskiden onu sevdiğini biliyorum. Bir ay kadar önce Nessel'den ayrıldığında, kalbini ya kırdığını ya da yanında götürdüğünü biliyorum. Ama aynı zamanda biliyorum ki –ve bunu sen de iyi biliyorsun– içindeki büyü bir tür zehir ve er ya da geç onu sana ve muhtemelen tüm halkımıza karşı kullanacaktır. Evet, Simon; eğer Kestra'nın peşinden gideceksen, ben de seninle geliyorum. Seni ve tüm Halderianları ondan korumak için."

Harlyn bir cevap vermemi bekledi ama ona söyleyecek bir sözüm yoktu. Her ne kadar aksini diliyor olsam da, söylediği her şey doğruydu. Atımın dizginlerini kavradım ve onu kuzeye doğru çevirdim. Harlyn'e başımla işaret ettim ve birlikte Basil'i kurtarmak üzere başkente doğru yola çıktık. Eğer başarılı olursak Basil, Olden Hançeri'nin yerini bizimle paylaşacaktı ve Yüzbaşı Tenger o hançeri yozlaşmış bir Vasılolan'a vermeyi reddedecekti. Bunun da farkındaydım.

Basil'i kurtardıktan sonra, Tenger'in bir sonraki emri Kestra'nın öldürülmesi olacaktı.

YEDİ

KESTRA

Fazla karşı koymadan Joth ile Loelle'i eve doğru izledim. Hayatımın kontrolünü tekrar elime geçirmeye kararlıydım. Bu yüzden, söylemem gerekenleri söyledim, laneti bana bulaştırmasına rağmen Loelle'i halkına bahşedilmiş bir nimet olarak övdüm. İhtiyacım olduğu kadar uzun bir süre boyunca Herruh Ormanı'nda kalma fikrini kabullenmiş görünmek için elimden geleni yaptım; ne var ki aslında gerçek, bunun tam tersiydi.

Gece boyunca aklım Joth'un evin hemen dışındayken söylediklerileyle çalkalanıp durdu. Loelle'in planı büyük oranda anlam kazanmaya başlamıştı, amacıysa hâlâ belirsizdi.

Loelle'in istediği gibi ormanı iyileştirmeye devam ettim. Her gün Endrick'in lanetinden daha fazlasını bedenime çektim. Yozlaşmışlığını da.

Dışarıdaki buz gibi havayı artık hissetmememin sebebi de bu yozlaşmışlıktı çünkü içim artık buz kesmişti. Kalbimde bir boşluk yaratarak somutlaşan ve oradan her tarafıma yayılan, sert bir soğuktu bu.

Bundan korkmalı, Loelle'den beni ondan kurtarması için bir çare bulmasını istemeliydim ama bunu yapmadım.

Çünkü artık onu tanımıştım ve anlayabiliyordum. Yozlaşma, herkesin düşündüğü gibi bir şey değildi.

Beni zayıf düşürmüyor ya da yıkıma uğratmıyordu; daha ziyade zayıflıklarla beslenerek daha güçlü bir hâle geliyordu ve ben de bunun sonucunda güçleniyordum. Yozlaşma sadece zayıf bir taşıyıcının içinde evrimleşen güçlü bir büyüydü ve taşıyıcıyla bu güçlü büyüyü birbirine bağlayarak, her ikisinin de tek başına olabileceğinden daha mükemmel bir şeyin yaratılmasını sağlıyordu. Buza tahammül edebiliyordum çünkü ben buzun kendisi hâline gelmiştim. Bir fırtınanın içinden rahatça geçebiliyordum çünkü kendim bir fırtına hâline gelmiştim ve giderek daha güçleniyordum.

Simon olsa buna itiraz ederdi ama yanılıyor olurdu. Beni sevdiğini söylediği zaman dahil olmak üzere, hemen her konuda yanılmış olduğunu artık rahatça görebiliyordum. Belki bir zamanlar kaçırdığı Kestra Dallisor'u, ailesine ve kralına ihanet etmeye zorladığı o kızı gerçekten sevmiş olabilirdi. Hatta belki Vasılolan hâline gelen, kaderinde Lord Endrick'i öldürmek yazılı olan o kızı da sevmiş olabilirdi.

Ama artık her kim isem, Simon'ı son görüşümden beri her ne hâline gelmişsem, artık o kız değildim. Artık... ben kendim değildim.

Dürüst olmak gerekirse, kim olduğumu bilmiyordum.

Bir şifacı belki. Ve bir yok edici. Bu ikisi tek ve aynı şeydi. Büyüyle başka bir yerdeki gücü yok ederek güç verebilir ya da kaynağını yok ederek belli bir gücü kendi içime alabilirdim. Bir şey almadan bir şey vermem mümkün değildi ama vermek zorundaydım.

Yine de giderek artan bir biçimde almak istiyordum.

Hayatım Loelle'in elinde değildi. Onun ve Joth'un beni hedeflerini gerçekleştirmek için bir araç olarak kullanmalarına izin vermeyecektim. Kendi başımın çaresine bakmam gerekiyordu çünkü bunu benden başka kimse yapmayacaktı.

Bu düşünceyle birlikte, içimdeki soğukluk da iyice yayıldı ve verebileceğim tek kararı vermiş olduğum konusunda beni temin etti. Olden Hançeri'ni bulacaktım ve ardından Lord Endrick'le tekrar bir araya gelecektik. Bu defa laneti kökünden yok edecektim. Lord Endrick'i yok edecektim.

"Kestra, ne yapıyorsun? Kanın akıyor!"

Aşağı baktım ve fark etmeden yakındaki bir masanın üstünden Loelle'in bıçağını almış ve keskin tarafından tutmuş olduğumu gördüm. Ben bıçağı masaya geri koyarken Loelle de yanıma koşturdu ve yine masanın üstünde duran bir bez parçasıyla elimi sarmaya koyuldu.

"O bıçakla ne yapıyordun?" diye sordu Loelle.

Bunun cevabını ben de bilmiyordum ve ne yaptığımın farkında olmamak beni korkuttu. Bıçağı elime alışıma dair hiçbir şey hatırlamıyordum ve aklım yerinde olduğu sürece, kesinlikle onu keskin tarafından kavramazdım.

Loelle elimi sargılamayı tamamladı ve bezi bir iğneyle sıkıca tutturdu. Sonra ateşi beslemeye gitti ve iki odun attıktan sonra gelip yanıma oturdu. Oturduğu yerde sabırla benim bir açıklama yapmamı bekledi. Ama bir açıklamam yoktu.

Sessizlik içinde dakikalar geçtikten sonra, "Simon'ın kız kardeşi sanırım bir Demirkalp. Celia'nın arkasında duran okçulardan biri olduğunu düşünüyorum," dedim.

Loelle derin bir nefes aldıktan sonra cevap verdi. "Simon'ın kız kardeşi Rosaleen'i tanıyorum. Celia'yı da tanıyordum ve başına gelenlere şahit olduğun için üzgünüm. Ama yüzümüzü ileriye dönmeliyiz yoksa Celia'nın fedakârlığı boşa gidecek. *Senin* de günlerdir yaptığın tüm o fedakârlıklar, başarılı olamazsak hiçbir anlam ifade etmeyecek."

Bakışlarımı kaçırdım ve Vasılolan hâline geldiğim andan itibaren içimde sakladığım bir gerçeği nihayet dillendirdim. "Başarılı olacağım, Loelle. Çünkü başarılı olmam gerekiyor. Ama başarımın meyvelerini görebilecek kadar hayatta kalabileceğimi sanmıyorum. Bir süredir yaşadığım değişikliklerden sonra sağ kalma umudum yok."

Uzun bir duraksamadan sonra Loelle fısıldadı. "Seni uyarmış olmam gerekirdi."

"Onu Kral Gölü'nün yakınındaki nehirden kurtardığımda Simon beni uyarmaya çalıştı zaten. Onu dinlemedim. Seni de dinlemezdim."

"Ama o değişikliği artık hissediyorsun."

"Evet. Bir süredir, buraya gelmeden önce bile hissedebiliyordum. Ama fark edemediğim şuydu ki..."

"Endreanlar –senin halkın– için yozlaşma genellikle yavaş işler, beş altı yıl veya daha uzun bir sürede ortaya çıkar. Sendeyse bir hafta içinde gerçekleşti. Nasıl bu kadar hızla ilerleyebildi?"

Başımı iki yana salladım. "Bilmiyorum."

"Bence biliyorsun." Loelle gözlerini kırpıştırdı ve sonra fark edilir derecede daha yumuşak bir sesle sordu. "Brill'den kaçtığın sırada, o saray nasıl havaya uçtu?"

Gözlerimi kaçırdım. "Bunu açıkladım zaten."

"Hayır. Gerçekten açıklamış sayılmazsın. O olay sırasında yakınlarda olduğumu sana söylemiştim ve patlamadan kısa süre sonra seni koşarken gördüm. Ama saray *nasıl* patladı?" Ben cevap vermeyince Loelle ekledi, "Lord Endrick de sarayda, senin yanında mıydı?"

"Daha önce dediğim gibi, o patlamaya ben yol açmadım. Sarayı bana öfkelenen Lord Endrick patlattı."

"Neden o kadar öfkeliydi?" Loelle derin bir nefes aldı. "Kestra, saraydan kaçmadan önce Lord Endrick'le fiziksel bir temasın oldu mu?"

Tereddüt ettim ve buraya geldiğimden beri sıkça yaptığım gibi, o dakikaları tekrar aklımda canlandırdım. Lord Endrick öldürmek amacıyla elini bana uzatmıştı ama ben onu kavramış ve onun gücünü çekerek kendimi iyileştirmiştim. Bu temas, aramızda bir al-ver döngüsü başlatmıştı ve o döngüyü ilk olarak kim kırarsa, o kişi için ölümcül sonuçlar söz konusu olabilirdi.

Başımı kaldırıp Loelle'e baktım. "Sanırım ondan yozlaşmamamın imkânsız olacağı kadar fazla güç çektim."

"Sonra da burada bir ay geçirdin ve onun lanetini bir kez daha kendi içine çektin." Loelle iç geçirdi. "Burada yaptıklarının Vasılo-

lan olarak başarıya ulaşmakta tek şansın olduğunu düşünüyorum. Ama yine de bunun için son derece üzgünüm. Bir süredir yozlaşmayı iyileştirmenin bir yolunu arıyorum."

"Yozlaşmanın iyileştirilmesini istemiyorum." Loelle'in gözlerinin endişeyle açıldığını gördüm ama bu tepkisi için bir gerekçe yoktu. "Yozlaşma beni Lord Endrick gibi kötü biri hâline getirmiyor. Her şeyi daha açıkça görebilmemi, hayattaki ufak tefek şeylerin ötesini görebilmemi ve aslında önemli olan tek şeyin ne olduğunu anlamamı sağlıyor."

"Peki nedir o önemli olan şey?"

"Güç! Lord Endrick'in yaptığı gibi insanları kontrol etmek ve onları daimi bir korku içinde bırakmak amacıyla değil ama Antora halkına aslında sahip olmaları gereken türden bir hayatı geri kazandırmak için kullanılacak bir güç. Savaşa, hastalığa ve yoksulluğa karşı kullanılacak bir güç. Endrick'i yenersem, bunları Antora'ya verebilirim, Loelle!"

Loelle başını iki yana salladı. "Bu dediklerini yapamazsın ve yapmamalısın da. Senin tek görevin Lord Endrick'i yenmek; ardından halk nasıl yönetilmek istediğine kendisi karar verecek."

Şimdilik bu tartışmayı uzatmadım. Sadece teoride kalan bir şey için onunla münakaşa etmenin bir anlamı yoktu. Ne var ki Endrick'i öldürdükten sonra hayatımın izleyeceği rotayı şansa ya da bana hiç de dostane yaklaşmamış olan bir halkın kaprisli isteklerine bırakamazdım. Loelle'in haberi olsa da olmasa da birtakım planlar yapmam gerekiyordu.

Ama o günlerin gelebilmesi için Lord Endrick'i yenmeliydim. Yeni yeni anlamaya başladığım kadarıyla Loelle'in beni buraya getirmesinin sebebi de buydu.

"Ona karşı nasıl başarılı olabilirim?" diye sordum.

"Lord Endrick artık büyü gücüne sahip olduğunu biliyor ve gücünün sınırları hakkında da bir fikre sahip olmalı. Kendi başına ona yaklaşman söz konusu değil. Bunun için bir orduya ihtiyacın olacak."

Bir orduya ihtiyacım olacaksa, o orduyu Koraklar temin edecek değildi. Yüzbaşı Tenger kesinlikle benim yerime başka bir Vasılolan'ın geçirilmesi için planlar yapmış olmalıydı.

O ordu Reddengrad'dan da gelecek değildi. Kral Gölü'nde en ağır kayıpları onlar vermişti. Basil onlara komuta etmek için hâlâ hayatta olsa da Hükümdarlık tarafından esir tutuluyordu.

Brill de yardımıma gelmeyecekti. Saraylarının patlaması konusunda tamamen beni suçlayıp suçlamadıklarını bilmiyordum ama o patlamaya bir şekilde müdahil olduğumu tahmin etmiş oldukları da kesindi.

Peki ya Simon? Benden nefret eden Halderianları arkasına alıp yardımıma gelir miydi? Düşman oldukları ırkın kanını taşıdığım, yarı Enderean olduğum için benden nefret eden. Düşman oldukları Hükümdarlık klanı tarafından evlat edinilmiş olduğum için benden nefret eden. Sonra Trina'nın ya da belki Simon'ın müstakbel eşi Harlyn Mindall'ın sahiplenmiş olması gereken bir pozisyonu sahiplendiğim, Vasılolan olduğum için benden nefret eden Halderianları.

Hayır. Simon yardımıma gelmeyecekti ve gelmesini de istemiyordum. Onun Kızıl Taht üstünde hiçbir hakkı yoktu. Endrick'in ölümünden sonra o tahtı sahiplenmeye hakkı olan biri varsa o da...

Bendim.

Sör Henry artık hayatta değildi ve bu da beni Woodcourt'un leydisi ve tahtın da vârisi yapıyordu.

"O zaman yalnızım demektir," diye mırıldandım.

Loelle elimi ellerinin arasına aldı. "Hayır, leydim. Arkanda, savaşta peşinden gelecek büyük bir ordun var. Ve o ordunun komutanı da..."

"Joth Tarquin." Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. "Joth buradaki ruhlarla iletişim kurabiliyor. Ama bu işe yaramayacaktır, Loelle. Eğer savaş sırasında Joth'la ben bir şekilde ayrı düşersek..."

"Ayrı düşmeniz olasılığı neredeyse kesin. Ama eğer büyüleriniz uyumluysa ve güçlerinizi birleştirmeyi başarırsanız, Joth savaşta se-

nin yapabildiğin her şeyi yapabilecek ve sen de Endrick'in öldüremeyeceği çünkü içlerinde öldürülebilecekleri kadar hayat olmayan bir orduyu komuta edebiliyor olacaksın."

"Büyülerimiz *uyumluysa* derken ne kastediyorsun?" diye sordum.

"Bu sorunun cevabını bulmak için buradayız."

Arkamdan Joth'un sesi yükseldi. "Eğer bu plan işe yararsa, o zaman sen ve ben birlikte Endrick'in sonunu getireceğiz."

SEKİZ

SIMON

Harlyn'le birlikte Highwyn'e vardığımızda saat oldukça geç olmuştu. Rawk muhtemelen çok uzaklarda değildi ama etrafımızdaki yüksek binalar ve dar sokaklar yüzünden ejderhayı gökyüzünde göremiyordum. Sokaklar, gecenin bu saati için bile sıradışı bir şekilde sakindi. Nor-sakindi. Nor
malde devriye gezen askerlerden kaçınıp durmak zorunda kalacağımı sanmıştım ama belki de askerlerin çoğu Herruh Ormanı'na gönderilmişti ve geçen sonbaharda verdikleri kayıplar da göz önüne alınırsa, Endrick'in devriye gezmekle görevlendirecek kadar askeri olmayabilirdi. En azından durumun bundan ibaret olduğunu umdum.

Korakların Highwyn'in merkezine yakın bir konumda, başkentte bulunmamızı gerektiren durumlara karşı Hükümdarlık'a sadık birinin evi olarak tasarlanmış minik bir üssü vardı. Güvenlik sebebiyle bu üste nadiren aynı anda iki veya üç kişiden fazlası bulunurdu ama aldığım son habere göre küçük kız kardeşim Rosaleen burada görevlendirilmişti. Ne kadar seviyor olsam da onu tekrar görme düşüncesi içimde karışık duyguların uyanmasına yol açtı. Son görüşmemizin üstünden neredeyse bir yıl geçmiş ve bu süre içinde hayatım tamamen değişmişti. Onun hayatı da öyle. Annemizin ölüm haberini alıp almadığını ve ölümünün neden ve nasıl gerçekleştiğinden bir haberi olup olmadığını bilmiyordum. Ona bir

mektup yazmayı her denediğimde, fikrimi değiştirip, buruşturduğum kâğıdı bir kenara fırlatmıştım. Annemin başına gelenler, yüz yüze anlatılması gereken bir şeydi.

"Sen iyi misin?" diye sordu Harlyn. Hemen cevap vermediğimi görünce, "Yani, iyi olmadığını görebiliyorum. Yardım edebileceğim bir şey var mı?" diye ekledi.

"Senden istediğim tek şey, gerçekler."

Sessiz kalma sırası şimdi ona gelmişti ve konuşmadan atlarımızı sürmeye devam ettik.

Sığınakta şimdi iki veya üç kişiden çok daha fazlası bulunuyordu. Evin içindeki ışık en azından altı kişinin gölgesini duvara düşürmüştü. Biz yaklaşırken, adı aslen Hugh olan ama bizim Dev olarak çağırdığımız iri bir Korak bizi karşılamak için hemen dışarı çıktı. Dışarıyı gözetlemekle görevlendirilmiş olmalıydı.

"Geleceğinizden emin değildik ama ikinizi de görmek güzel." Dev, Harlyn'in atından inmesine yardım etti ve Harlyn yere ayak basarken Dev de, "Atlarınıza yem ve su vereyim, siz de içeri girin. Sabah vakti bir kurtarma operasyonu için planı nihayetine erdirmeye çalışıyorlar," dedi.

Ona teşekkür edip atımdan indikten sonra çantamı aldım, ardından Harlyn'le birlikte kapıyı yavaşça açtık ve içeri girerken kendimizi tanıttık. İçeride bizi tanımayan birinin olması ihtimalini düşünerek kimseyi endişelendirmek istemedim.

"Simon!" Bizi karşılamak için koşan ilk kişi Trina oldu ve bana sıkıca sarıldıktan sonra geriledi ve Harlyn'i süzdü. Önceden aralarında dostane bir ilişki vardı ve bu yüzden Trina'nın onu bu şekilde soğuk karşılamasına başta anlam veremedim. Belki de bunun sebebi Trina'nın kısa süre önce Kestra için geliştirmeye başladığı güçlü sadakat duygusuydu. Loelle, Kestra'yı götürdüğünde Trina da oradaydı. Hatta o... rotası belirsiz yolculuğun büyük bir bölümünde Trina onlara eşlik etmişti. Trina, Kestra'nın uzaklaştırılması planında Harlyn'in de parmağı olduğuna inanıyordu ve bu soru, Harlyn'in tam olarak cevaplamadığı sorulardan sadece biriydi.

Ardından Gabe bizi selamladı. Onu son gördüğümde, Hükümdarlık'tan yadigâr berbat yaralara rağmen iyileşmeye çalışıyordu. Ama şimdi, bir parça yorgun dursa bile her zamanki hâline geri dönmüş görünüyordu. Kestra'yı arama işinde Trina ve Gabe'den daha fazla efor sarf eden kimse olmamıştı.

Gabe, Harlyn'i Trina'ya göre biraz daha sıcak karşıladı ve sonra Basil'i kurtarma planını tartışmak üzere bizi arkadaki bir odaya davet etti.

Yüzbaşı Tenger odadaydı ve üstüne Woodcourt'un haritası yayılmış bir masanın başında duruyordu. Tenger bana baktı, sonra Harlyn'in de farkına vardı ve onu gördüğüne memnun olarak başını salladı.

"Zamanında yetişebileceğinizi düşünmemiştik," dedi Tenger. "Ama yardımınız kesinlikle işimize yarayacaktık."

"Biz de yardım etmek niyetindeyiz," dedim. "Ama önce kız kardeşimi görmek istiyorum. Hâlâ bu üste mi görevli?"

Tenger gözlerini kaçırdı ve ortada yanlış bir şeylerin olduğunu ânında anladım.

Sesimi alçalttım. "Kız kardeşim nerede?"

Trina koluma dokundu. "Birkaç hafta önce Rosaleen devriye görevindeydi ve o görevden asla dönmedi. Hükümdarlık tarafından ele geçirildiğine inanıyoruz. Hâlâ hayatta olduğunu ama artık bir Demirkalp olduğunu düşünüyoruz."

Göğsüm sıkıştı ve Harlyn'in elimi tuttuğunu zar zor fark edebildim. "Nerede olduğunu biliyor muyuz?"

Trina başını iki yana salladı ama gözlerinde derin bir hüzün vardı. O ve Rosaleen geçmişte defalarca yan yana mücadele vermişti.

Tenger dikkatimi çekmek için boğazını temizledi. "Her zamanki gibi, Simon, en iyi plan Hükümdarlık'ı alt etmek. Yardım etmeye hâlâ niyetli misin?"

Dişlerimi sıktım ve başımı eğerek onayladım. Yeni öğrendiğim korkunç haber karşısında bu kadar duyarsız kalmasına sinirlenmiştim ama haklı olduğunu da biliyordum. Hükümdarlık'ın alt edilme-

si, kaybettiğimiz dostlarımızın kurtarılması için en iyi plan olmasının yanı sıra elimizdeki tek plandı.

Tenger harita parşömenini eline aldı. "Kesin olarak emin olduğumuz sadece birkaç konu var." Woodcourt kısmını işaret etti. "Basil bir şekilde bir ay boyunca sağ kalıp saklanmayı başardığı zindanların dibindeki kuyudan çıkarıldı. Durumunun son derece kötü olduğunu ve bu yüzden Hükümdarlık'ın her zamanki gibi, bilgi almak için işkenceyi göze alamayacak durumda olduğunu da biliyoruz. Sorgulamak için onun sağlığını biraz daha düzeltmeye çalışıyorlar. Ama aynı zamanda kabul etmemiz gerekiyor ki bu kadar zayıf düşmüş ve muhtemelen aklı başından gitmişken, Basil'in Olden Hançeri'nin nerede olduğunu onlara söyleme ihtimali de yüksek."

"Şu anda nerede olduğunu biliyor muyuz?" diye sordum.

Tenger başıyla onayladı. "Buraya gelmiş olmanız da bu yüzden önemli. Basil, Woodcourt'un içinde bir yerlerde ama tam olarak nerede olduğu bilgisine ulaşamadık. Sör Henry'nin ölümünden sonra hizmetkârlar Woodcourt'u terk etti ama malikâne Hükümdarlık tarafından hâlâ kullanılıyor. Aramızda Woodcourt'u en iyi bilenler Trina'yla sensin. Bu yüzden aramayı sizin yönetmeniz gerekiyor. Kalan herkes ise size destek vermek üzere yanınızda olacak."

Harlyn öne eğildi. "Woodcourt'un Hükümdarlık tarafından kullanıldığını söyledin. Bu ne anlama geliyor?"

"İçerideki asker sayısından emin değiliz ama birkaç gün öncesine göre daha az sayıda asker olduğunu biliyoruz. Yani en azından bu iyi bir haber. Ama güçlü bir savunma beklemeliyiz. Belki bizden bir kişiye karşılık beş Demirkalp kadar."

Harlyn bana bakarak gülümsedi. "Bu iç rahatlatıcı. Bundan daha zorlu olacağını düşünmüştüm."

Tenger'in sert bakışlarındaysa mizahtan eser yoktu. "Bu şakaya gelecek bir konu değil. Bu görev sırasında kayıplar vermemiz mümkün, hatta kuvvetle muhtemel ve daha kötüsü, Basil'i sağ çıkarmayı bile başaramayabiliriz." Tenger yüzünü gruptaki diğer kişilere çe-

virdi. "Önceliğimiz Basil'in Olden Hançeri'ni nereye gizlediğini öğrenmek. Bu bilgi, onun sağ kalmasından daha önemli ve hatta sizin sağ kalmanızdan bile daha önemli." Tenger gözlerini bana çevirdi. "Hatta bir kral için bile."

"Kalan herkesle birlikte ben de sizi takip edeceğim," dedi Gabe, "ama her birimizin beş Demirkalp askerini alaşağı etmesinden daha nitelikli bir plana ihtiyacımız var."

Trina'nın gözleri taş kadar sertleşmiş koluma kaydı. Aklından geçenleri biliyordum ve benim de aklımdan aynıları geçiyordu.

"Bir planım olduğunu söyleyemem," diye söze girdim, "ama test edilmeye hazır bir Rawkyren'im var."

"Ne yapabiliyor?" diye sordu Dev.

"Dürüst olmak gerekirse, ben de bilmiyorum. Ama düşünsel olarak birbirimize bağlıyız ve ne yaparsak yapalım, Rawkyren'in de bunun bir parçası olmak istediğine dair güçlü bir sezgim var."

Trina ayağa kalktı ve Tenger'in Woodcourt haritasını işaret etti. "Senin o ejderhanın faydalı olabilmesi için, Demirkalpleri dışarı çekmemiz gerekiyor."

"Ejderhanın onlara saldırıp saldırmayacağından nasıl emin olabiliriz?" diye sordu Tenger.

Harlyn bir ona bir bana baktı. "Rawk, Simon'ı koruyacaktır. Simon'ı yem olarak kullanın. Demirkalpler onu canlı olarak ele geçirmek isteyecektir. Bu sırada da ejderha saldıracaktır... muhtemelen."

Bu plan kalbimin teklemesine sebep oldu. Bu türden bir planın nasıl yürüyeceği konusunda gerçekten bir fikrim yoktu. "Muhtemelen. Önerin için teşekkürler, Harlyn."

Harlyn bana doğru eğildi ve yanağımı öptü. İçerideki kimsenin gözünden kaçmayacak bir jestti bu. "Ben de tam yanında olacağım."

"Bu kadar kısa süre içinde yapabileceğimiz en iyi plan bu sanırım," dedi Trina. "Ne zaman ayrılıyoruz?"

Tenger elini bir disk okuna uzattı. Muhtemelen bunu Demirkalplerin birinden çalmış olmalıydı. "Hemen şimdi."

DOKUZ

SIMON

Şimdiye kadar Rawk'la olan iletişimim hep pasif kalmıştı. Onun konumundan ve ne yaptığından hep haberdardım ve eminim ki o da benden haberdardı. Ama ondan herhangi bir talepte bulunmayı asla denememiştim. Bunun mümkün olup olmadığını bile bilmiyordum. Rawkyrenler ejderha cinsinden geriye kalan son türdü. İçlerinde hayatta kalmalarını sağlayacak kadar vahşi bir yan vardı, bu yüzden onun bana doğrudan itaat etmesini beklemiyordum. Bunu ancak umabilirdim ve şimdi de yanıma gelmesini daha önce hiç olmadığı kadar çok umuyordum. Hayatım kelimenin tam anlamıyla buna bağlıydı.

Düşüncelerimizi paylaştığımız için, ona Basil'in kurtarılması ile ilgili ilk ve en önemli adım hakkında bir düşünce gönderdim: Demirkalplerin Woodcourt'tan dışarıya çekilmesi. Civardaki tüm Koraklar çoktan ellerinde disk oklarıyla pozisyonlarını almıştı ve malikâneden çıkmaya başladıkları anda Demirkalpleri yere sereceklerini umut ediyordum.

İki Korak dışında hepsi oradaydı. Trina, Tenger'le birlikte Basil'i bulmak ve onu dışarı çıkarana ya da malikânenin yönetimini ele geçirene kadar onu hayatta tutmak üzere içeri girecekti.

Harlyn hemen yanımda duruyordu ve kalan herkes yerini aldıktan sonra kulağıma, "Rawk'ın geleceğinden emin misin?" diye fısıldadı.

Sanki ona cevap verircesine, Rawk o anda üstümüzden uçtu. Gümüşi kanatları onu son görüşümden beri daha da genişlemiş gibiydi. Neredeyse hemen önümdeki bir bahçeye kondu ve bu bir sorundu. Demirkapler dışarı çıktığı sırada Rawk'ı koruyabileceğim bir konumda duruyor olmam gerekiyordu.

"Sanırım oraya konmasının sebebi seni korumak," dedi Harlyn, hafif bir gülümsemeyle.

"Eh, ben az sonra olacakları biliyorum. O ise bilmiyor. Beni takip et."

Harlyn'le sol tarafa doğru yöneldik. Dev ve Gabe bahçenin yan kenarında saklanmıştı ve onlara da nereye doğru ilerlediğimizi işaret ettim. Ama ben ne kadar hızla yer değiştirirsem değiştireyim, Rawk da her seferinde benim önümde kalacak şekilde pozisyonunu değiştirdi.

"Ben gizlenmek üzere diğerlerinin yanına gidiyorum," dedi Harlyn. "Sana kendine dikkat etmeni söylerdim ama belli ki Rawk işleri kontrol altında tutuyor."

Harlyn sadece birkaç adım atmışken ilk Demirkalp grubu kapıda belirdi. O tarafı isteğim kadar net göremiyor olsam da on kadar Demirkalp askeri saydım. Gabe ve Dev birkaç disk oku fırlattı ve Demirkalpler oklardan saklanabilecekleri yerlere doğru koşturup malikâneye yardım çağrısında bulundular.

Savaşmama izin vermesi için Rawk'a düşünceler göndermeye çalıştım ama yolumdan çekilmediği için ona doğru koşturdum ve o sırada beni korumak için kanatlarını iki yana açtı. Bir kanadının ucunu kavradım ve ileriyi daha iyi görebilmek için arka bacağına tırmandım ama kavradığım kanadını sallayarak beni sırtına doğru fırlattı ve o anda düşüncelerini sezdim. Uçmaya hazırlanıyordu.

Hayır. Uçmaya *hazırlanıyorduk*. Bunun düşüncesi bile midemin kasılmasına sebep oldu ama bu ânın er ya da geç geleceğini biliyordum. Dişlerimi sıktım ve çaresizce tutunabileceğim bir yer arandım ama Rawk'ın pulları kılıcımın metalinden bile sert ve pürüzsüzdü.

"Düşeceğim!" diye uyardım Rawk'ı ama sözlerim onun uçmaya başladığı anda savurduğu bir kükremenin altında kaybolup gitti. Havalanmasıyla birlikte ona isabet edecek bir siyah diskten de kaçınmıştı. Ama belki de o diskin çarpışı onun için bir sorun oluşturmayacaktı. Bu yükseklikten baktığımda, az önce bulunduğumuz noktanın hemen etrafında yere saçılmış disklerin durduğunu görebiliyordum. Disklerin hiçbiri onun pullarını aşmayı başaramamıştı.

Rawk bahçelerin üstünde keskin manevralarla daireler çizdi ve normalde bu benim sonum olabilirdi ama görünüşe göre sertleşmiş olan kolum bana Rawk'ın sırtına durabilecek güç ve dengeyi sağlıyordu. Keskin dönüşlerinden birinin tam ortasında, Rawk altımızda bize saldırmaya hazırlanan Demirkalpleri neredeyse küle döndürecek kadar sıcak bir ateşle püskürtü. Bir başka asker grubu evden çıktı ve daha saldırmayı bile başaramadan diğerleriyle aynı kaderi paylaştı.

"Bu kadarı yeter!" diye bağırdım Rawk'a. O âna kadar kız kardeşimi görmemiştim ama içeride olması muhtemeldi.

Woodcourt'un saçaklarının birinin altında tek bir asker saklanmıştı ve hâlâ hayattaydı. Tir tir titremekte olduğunu buradan bile görebiliyordum. Asker ayağa kalktı ve bana doğru seslendi, "Teslim olursak yine de can vereceğiz. Kaçmamıza izin verir misiniz? Bu, sağ kalmak için tek şansımız olabilir."

Tenger yakınlardaydı ve onun ne tür bir emir vereceğini çok iyi biliyordum. Bu yüzden hızla yanıtladım; "O zaman içerideki herkesi buradan olabildiğince uzağa götür. Ondan sonra içeride bulacağımız herhangi birinin kaderi, bizim elimizde olacak."

Adam, mümkün olabileceğini düşündüğümden daha büyük bir hızla bir şeyler haykırarak Woodcourt'tan içeri koşturdu. Birkaç saniye sonra, özellikle de bu kadar yüksekteyken, Demirkalplerin sanki hemen arkalarında şimşekler çakıyormuş gibi hızla malikâneyi boşalttığını gördüm.

Dev, Gabe ve Harlyn gizlendikleri pozisyonlardan koşturup malikâne içindeki bahçeleri incelemeye başladı. Rawk bölgenin

güvenli olduğuna karar verdiğinde, yakındaki bir duvarın üstüne kondu. Sırtından atladım ve tekrar yere ayak bastığım için rahatlayarak odaları araştırmak üzere malikânenin doğu kanadına doğru koşturdum.

Lily Dallisor'un odası arka taraftaydı ve içerideki hiçbir şey yerinden oynamamış gibi görünüyordu.

Sör Henry Dallisor'un dairesi ise koridorun karşı tarafındaydı. Önüme gelen ilk kapıyı açtım. İçerideki berraktaşlar ısıtılarak aydınlanmış olmasına karşın, içeride kimse yoktu. Dumanı tüten birkaç kupa ve yarıda bırakılmış bir iskambil oyunu da askerlerin odayı hızla terk ettiğine işaret ediyordu.

Biraz daha ilerledikten sonra, Trina ve Tenger bahçelerden içeri açılan kapıdan odaya girerken ben de Sör Henry'nin yatak odasının kapısını açtım. Basil duvar kenarındaki bir yatakta yatıyordu ve o kadar zayıflamış ve rengi o kadar solmuştu ki yüzünün kemikleri belirginleşmişti. Açık sarı saçları kir içindeydi ve başının bir tarafına doğru yapışmıştı, bilekleri yatağın iki ucuna bağlanmış hâldeydi ki kaçmayı denemek için fazla güçsüz olduğu bu kadar açıkken bu çok gereksizdi. Hatta çoktan ölmüş bile olabilirdi. Gözleri kapalı, bedeni kıpırtısızdı.

Basil'in yanına önce Trina ulaştı ama dokunmadan önce duraksayarak onu inceledi. Yüzünde anlayışlı bir ifade belirmişti ki bunu iyi anlıyordum ama yüzü tanımlamakta zorlandığım başka duyguları da yansıtıyordu. Bu Trina'nın daha önce nadiren gördüğüm bir yanıydı; insanlara göstermeyi tercih ettiği güçlü kadın imajından çok daha yumuşak bir yanı.

Trina sonunda Basil'in üstündeki çarşafı geri çekti ve kollarıyla çıplak göğsü üstünde morlaşmış çürükleri gözler önüne serdi. Trina elini onun kalbinin üstüne koydu ve gergin birkaç saniyenin ardından, "Hâlâ hayattaysa bile çok uzun sürmeyecek," dedi.

Tenger, Basil'in yüzüne doğru eğildi ve "Dostların yanında, Sör Basil. Bize Olden Hançeri'nin nerede olduğunu söylemen gerekiyor," dedi.

Basil'in gözkapakları titreşti, bedeni hafifçe kıpırdandı ve sonra tekrar bilincini kaybetti. Kıpırdadığı sırada boynunun iki yanında da çürükler olduğunu gördüm. Hükümdarlık ona işkence etmişti ama onlara Olden Hançeri'nin yerini söylemediğini tahmin ettim; yoksa hâlâ hayatta olamazdı.

Trina bir şeyler söylemeye davrandı ama sonra gözleri irice açıldı ve adımı haykırdı. Neredeyse tam arkamda, bir dolabın içinden bir Demirkalp askeri dışarı fırladı. Kılıcı önce sağ koluma indi ve ben daha ona karşı koyamadan önce bedenimin yanına doğru ikinci bir darbe savurdu. Ona karşılık vererek omzunu yaraladım ve bu defa bahçe kapısına doğru koşturdu. Tenger onu izledi ve bahçenin içinde gözden kayboldular. Birkaç saniye sonra Dev, "Onu yakaladım!" diye seslendi.

Trina benimle Basil arasında, ortada bir yerde durmuştu ve dikkatini nereye vermesi gerektiği konusunda kararsız kaldığı belliydi. "İyi misin?"

Başımla onayladım ve elimi yaramın üstünde tutarken destek almak için duvara yaslandım. "Basil'le ilgilen." Benim hayatım tehlikede değildi. Basil'inkiyse tehlikedeydi.

"Ona yardım edebilecek misin?" diye sordu Tenger.

Trina, Basil'e baktı ve sonra başını iki yana salladı. Tenger bu defa gözlerini bana çevirdi. "Lütfen bana Kestra'nın nerede olduğunu bildiğini söyle. Ona ihtiyacımız var."

Kalbime bir düşünce saplandı ve o kadar net bir düşünceydi ki bu, kaynağını iyi biliyordum. "Bilsem bile, onu Basil'i kurtarması için zamanında buraya getiremeyiz." Bahçeye bakan pencereden, dışarıdaki ejderhanın kanadını salladığını gördüm. Tenger'e bakarak gülümsedim. "Ama sanırım ejderham onu zamanında buraya getirebileceğine inanıyor."

Bu birkaç kelimenin ardından Rawk havalandı ve güneye doğru uçmaya başladı. Tahmin ettiğim gibi, Herruh Ormanı'na doğru.

Kestra'ya doğru.

ON

KESTRA

Joth'u şüpheyle süzdüm ama kalbim güm güm atmaya başlamıştı. *Eğer* büyümüz uyumluysa, *eğer* bu işe yararsa derken ne demek istemişti? Ne işe yararsa?

Loelle sağlam olan elimi sıktı. "Konuşmanız için ikinizi yalnız bırakayım. Bundan sonra olacaklar artık tamamen sana bağlı."

Ne demek istediğini sormaya yeltendim ama Loelle yapması gereken "önemli bir şeyler" olduğuna dair muğlak bir bahaneyle çoktan dışarıya doğru yol almaya başlamıştı. Bu yüzden sorumu Joth'a yönelttim. "Şimdi yapılması gereken nedir?"

"Endrean büyüsü –senin büyün– benim halkımın büyüsünden farklı. Navanlar kendi yeteneklerini birleştirme ve bir diğerinin gücünü yükselterek tek bir benlik hâlinde hareket edebilme yetisine sahiptir. Ama daha önce de açıkladığım gibi, bunun başka ırktan biriyle yapılması daha önce hiç denenmedi."

Gözlerimi devirdim. "Yani büyülerimiz birleşirse, o zaman sen benim güçlerimi kullanabileceksin ve ben de seninkileri kullanabileceğim, öyle mi?"

"Evet. Sen ve ben bağlantı içinde kaldığımız sürece... teorik olarak bu mümkün."

"Yani bu bağlantı kalıcı değil?"

"Navanlar arasında kalıcıdır." Joth iç geçirdi. "Büyülerin birleştirilmesi oldukça mahrem bir deneyimdir. İki kişinin birbirinin düşünceleri ve duygularını paylaşmasına olanak verir. Aralarındaki bağ oldukça güçlenir... iki kişi arasında kurulabilecek en güçlü bağ hâline gelir."

"Bunu yapmayacağım," dedim. "Birbirimizi tanımıyoruz ve birbirimize hoş duygular beslemediğimiz de ortada."

Joth gülümsedi. "Benim için beslediğin bir duygu varsa, onun ne olduğunu tahmin edebiliyorum. Önceki davranışlarım için özür dilerim. Annemin büyülerin birleştirilmesinin sonuçlarına aldırmadan ikimizi de bunu yapmaya zorladığını hissettim."

"Ne gibi sonuçlar? Aşktan mı bahsediyorsun çünkü..."

"Güçlerin birleştirilmesinin aşkla bir alakası yoktur ama sıklıkla arada bir aşkın doğmasına yol açar çünkü seni büyünü birleştirdiğin kişiden daha iyi tanıyacak ve sana daha yakın olabilecek başka kimse yoktur." Ben bir yorumda bulunmayınca Joth devam etti, "Annem bu fikri ilk defa, seni Herruh Ormanı'na getirdikten hemen sonra öne sürdü. Ben de seninle aynı sebeplerden dolayı bu fikri reddettim ama şimdi fikrim değişmeye başladı. Celia'nın ölümünün seni sarstığını iyi biliyorum ve doğru olduğunu düşündüğün şekilde hareket ettiğinin de farkındayım. Yani belki de içinde, seninle birlikte yol alabileceğimiz kadar iyilik hâlâ mevcuttur."

Gözlerimi devirdim ve bu tatsız iltifatın arkasından ne gelebileceğini merak ettim. Bugün kimsenin ölümüne yol açmadığım için beni tebrik mi edecekti? Ya da Endrick'in lanetiyle yüz hatlarımın aydınlandığını mı söyleyecekti? Joth'un kendisi de yakıcı sözleri de ilgimi çekmiyordu.

Joth kızgınlığımı hissederek, "Bağlanlanma fikrine alışmam bile bir ayımı aldı. Sana da aynı süreyi verebilmek isterdim ama Hükümdarlık belli ki burada ne yaptığından haberdar; yani zamanımız kalmadı. En azından güçlerimizin birleştirilip birleştirilemeyeceğini test edebiliriz."

Bu konuda ben de şüpheliydim. "Bu testi yapmayacağım. Başka bir yolunu bulurum."

Joth bir cevap vermeye yeltendi, sonra başını yana eğdi ve şaşkınlıkla dolu bir sesle, "Bir ziyaretçin var," dedi.

Kaşlarımı havaya kaldırdım. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Joth başka bir şey söylemeden kapıya yürüdü. Loelle kapının diğer tarafında bekliyordu. "Hazır ol," diye mırıldandı Joth ona. "Küçük bir huzursuzluk olduğu mesajını aldım."

Sonra kapıyı ardına kadar açtı ve ânında odada yeni birinin varlığını hissettim. Sıcak ve sevgiyle dolu, tanıdık birinin varlığını.

"Darrow?"

Onu göremiyor veya işitemiyordum ama orada olduğunu biliyordum.

"Nerede duruyor?" diye sordum.

Joth yana doğru işaret etti. "Hemen yanımda. Sana bakıyor, Kestra."

Gözlerime yaşlar doldu ve Darrow'un duruyor olması gereken noktaya doğru döndüm. Joth'a hızlıca bir bakış attıktan sonra, "Onu iyileştireceğim," dedim.

"O buradaki diğer ruhlardan farklı," dedi Joth. "Farklı bir şekilde lanetlendi, bu yüzden... daha maddesel. Buna rağmen babanı hayata döndürmek sandığından daha zor olacaktır. Sadece senin verebileceğinden fazlasına ihtiyaç duyacaktır."

Bununla nereye varmak istediğini hemen anladım. "Ama sen ve ben bağlantı içinde olursak, o zaman bunu yapabilirim. Plan bu, öyle mi?" Joth tereddüt etti ve ona doğru bir adım attım. "Bunu yapmaya zorlanmayı reddediyorum!"

"Onu buraya ben getirmedim! O kendisi..." Joth tekrar başını yana eğdi. "Bekle. Yanlış olan bir şeyler var." Joth kapıya doğru yöneldi ama Loelle hızlı davranıp kapıyı ondan önce açtı.

"Sesler geliyor," dedi Loelle. "Oropod sesleri. Ormana girmişler!"

Joth elini kaldırarak sessiz kalmamızı işaret etti ve gözlerinde giderek artan bir endişe ifadesiyle dışarıya kulak verdi. "Hükümdarlık orman sınırını aştı. Onları durdurmak için elimizden geleni yapıyoruz ama sayıları o kadar fazla ki onları ancak yavaşlatabiliriz."

"Kestra'yı buradan uzaklaştırmamız gerekiyor," dedi Loelle.

"Babam olmadan asla!" Bu konuda geri adım atmayacaktım. "Yapmamız gereken nedir? Seninle hemen bağlantı kurmaya hazırım."

"Bu şekilde olmaz," dedi Joth. "Bunu reddediyorum."

Uzaklardan bir oropod çığlığı yükseldi. Uzaktan ama yeterince uzaktan değil. Loelle yüzünü buruşturduktan sonra kolunu bana uzattı. "Babanı hayata döndürmek için ihtiyacın olanı al," dedi. "Acele et!"

Elimi uzattım ve Joth da bana Darrow'un elini elimin üstüne koyduğunu söyledi. Bunu cildimde olmasa bile kalbimde zaten hissetmiştim. Elimden geldiğince hızla Darrow'a enerji gönderdim ve avucumda bir sıcaklık hissetmeye başlarken Darrow'un imgesi de giderek daha belirgin bir hâle geldi. Loelle'den güç çekerek ona enerji vermeye devam ettim ama gücüm hızla tükeniyordu ve Loelle'den çok fazla hayat enerjisi alma ihtimali de beni dehşete düşürüyordu.

Babamın solgun imgesi, bir sisin içinden beliren biri gibi giderek somutlaştı. Gözlerinde hayat ışığını gördüğüm anda dizlerim boşaldı ve Loelle'i de bıraktım. Loelle tamamen bayılmadan önce Joth onu havada yakaladı. O Loelle'i yatağa doğru götürürken, Darrow da yanımda diz çöktü, parmaklarıyla yanağıma dokundu ve sonra bana sarıldı.

"Seni yaşayan gözlerle bir daha asla göremeyeceğimi düşünmüştüm," diye fısıldadı.

Yanaklarımdan yaşlar akıyordu ama içim ona sarılamayacak içim boşalmıştı. Sadece, "Üzgünüm," diyebildim. Bunu neden söylediğimi bilmiyordum ama sadece söylemem gerektiğini hissetmiştim.

Bir başka çığlık karanlığı yardı ve bu öncekinden farklı bir sesti. Darrow ayağa kalktı ve koşarak kapıyı araladı.

"Diğerlerini buraya çağırdım." Joth benim silahlarımı üstüne takmaya başladı. "Evi olabildiğinde uzun süre koruyacaklardır ama bu kaçmamıza yardımcı olmayacak."

"Aramızdan en azından biri için bir kaçış yolu var gibi görünüyor," dedi Darrow, kapıyı genişçe açarak. "Sanırım o kişi sensin, Kestra."

Kapının hemen diğer tarafında bir ejderha duruyordu ve Lord Endrick'in hizmetindeki dev kondorlardan çok daha büyüktü. Gümüş rengi pulları en iyi aynalardan bile daha berraktı. Kocaman gözlerinde bir zekâ pırıltısı vardı ve Simon'ın bana baktığı zamanlarda olduğu kadar yoğun bir hisle üzerime odaklanmıştı. Ejderha sanki bir binici bekliyormuş gibi çömelmişti.

Loelle de yattığı yerden ejderhayı görmüş olmalıydı ki bir kolu üzerinde doğruldu. "Nessel'den ayrıldığımızda Trina da bizimleydi. O sırada Simon'ın bir Rawkyren'i kurtardığından bahsetmişti. Sizce bu..."

"Beni bulması için hayvanını gönderdi," diye fısıldadım. "Sanırım üstüne binip buradan uzaklaşmam bekleniyor."

"Yalnız gidemezsin," dedi Loelle. "Bu kadar zayıfken, ölümüne doğru yol alman işten değil. Sen de ona eşlik etmelisin, Joth."

"Benim yerime babasını tercih edecektir," dedi Joth.

"Ama büyü gücü olan birine ihtiyacı var," dedi Loelle. "Onunla git."

Gözlerimi Darrow'a çevirdim ve o da her zamanki gibi sevgiyle gülümsedi. "Hükümdarlık'a karşı bir savaş kapıda," dedi. "Ve ben de orada olacağım. Söz veriyorum."

"Artık gitmelisiniz," dedi Loelle. "Eğer Demirkalpler daha yakına gelirse, ruhlar onları bir süre uzakta tutabilir ama sonsuza kadar değil."

Bu ayağa fırlamam için yeterliydi. Joth'un yardımıyla sendeleyerek Rawkyren'in yanına gittim, sırtına geçtim ve sonra havalanma-

ya hazırlık olarak Joth'ın kollarının beni sıkıca sarmaladığını hissettim. Havalanmamız o kadar ani oldu ki sanki midem boğazıma kadar yükselmiş gibi hissettim ve sonra ağaçların üstünden aşarak gittikçe daha da yükseğe havalandık. Ve bundan kısa bir süre sonra, tamamen bitkin düşerek uyuyakaldım.

ON BİR

KESTRA

"Highwyn'in üstünden geçtik." Joth uyanmam için beni dürterken gözlerimi açtım. Doğruldum ve kendimi öncekinden daha iyi hissettiğimi fark ederek şaşırdım. Joth'un omuzlarıysa onu son görüşümden beri daha da düşmüş gibi görünüyordu. Uçarken bana sıkıca sarılmış olduğu için, onun gücünden bir parçasını kendime çekmiş olabileceğimden şüphelendim.

O bıçağı elimle tuttuktan sonra Loelle'in avucuma sardığı bezi çekiştirdim. Kesik çoktan iyileşmişti ki bu da Joth'dan güç çekmiş olduğumu kanıtlıyordu. Giderek zayıf düşmüş olmasına karşın, beni sıkıca tutmaya devam etmişti.

"Highwyn mi?" Ejderhanın bizi Nessel'in güneyine, Simon'ın normalde olması gereken bölgeye doğru uçuracağını tahmin etmiştim. Eğer Simon Highwyn'e geldiyse, bunun tek bir sebebi olabilirdi.

"Basil'in kurtarılması için," diye mırıldandım. Basil ya kurtarılmış ya da kurtarılmaya muhtaç hâlde olmalıydı. Veya belki de onu kurtarmayı başaramamış ancak Olden Hançeri'nin yerini saptamış olabilirlerdi.

İlk ihtimalin söz konusu olmasını umuyordum. Ya da en azından Basil'in hâlâ hayatta olmasını. Basil'e hak ettiği gibi her zaman nazik davranmamıştım. Buna karşın o her zaman beni kollamıştı ve şimdi çaresizce onun hayatta ve güvende olmasını istiyordum.

Ejderha kısa bir süre sonra alçaldı ve altımızdaki yollarla binaları tanımaya başladım. Özellikle de eski evim, Woodcourt'u. Bir zamanlar bahçe olan yerde şimdi uzun bir yanık izi vardı ve etrafta cesetler yatıyordu. Bu da ejderhanın işi olmalıydı.

Ejderha malikânenin arka girişine yakın bir noktaya kondu ve önce Joth yere indi, ardından bana inmem için yardım etti. Trina dışarı çıkarak adımı seslendiğinde daha ayaklarım toprağa yeni basmıştı.

"Basil burada mı?" diye sordum.

Neden buraya geldiğimi anlamam üzerine Trina'nın gözleri bir an için şaşkınlıkla açıldı. "Hayatını kaybetmek üzere. Ona yardım edebilir misin?"

"Başka birine yardım ettiği için hâlâ kendine gelmeye çalışıyor," dedi Joth.

"Sen de kimsin?" Trina, Joth'un sesindeki korumacılığı sezinlemişse bile buna sinirlenmiş olduğu kesindi.

"Elimden geleni yapacağım," dedim. "Beni ona götür."

Trina bize yol gösterdi ve Woodcourt'un doğu kanadına, ebeveynlerimin dairelerine doğru ilerledik. Bir yandan koşarken, "Simon, o da..." diye başladım.

"Burada ama şu an yarasını sardırıyor. Ciddi bir şey değil," diye ekledi Trina hızla. "Seni en kısa zamanda görmek istediğinden şüphem yok."

O sırada Sör Henry'nin dairesine yaklaşmıştık. Koridorda bir an duraksadım; içeri girme düşüncesi beni sarsmıştı. Woodcourt'a dönmüş olmak yeterince kötüydü ve bunun en büyük sebebi zoraki karşılaşmalarımızda bile, beni evlat edinen babamın bana karşı sergilediği davranışlardı. Odasına girmeme bile nadiren izin verilmişti. Odası onun için bir nevi benden kaçış sığınağıydı. Ama eğer Basil içerideyse, şimdi oraya girmem gerekiyordu.

Derin bir nefes aldım ve kapıyı açtım. Beni karşılamak için ayağa kalkan Yüzbaşı Tenger'le karşılaştığımda üvey babamla ilgili

düşüncelerim ânında geride kaldı. Tenger kibarca başını eğerek selam verdi ama ona karşılık vermedim. Başımı eğdiğim anda neler yapabileceğinden emin olamıyordum ve hatta bana, beni buraya getirtecek kadar güvenmiş olmasına bile şaşırmıştım.

"Geldiğin için teşekkürler," dedi Tenger.

"Basil bir şeyler söyledi mi?" Tenger başını iki yana salladığında, "O zaman bizi yalnız bırakın. Bunu yapmak için yalnız kalmam gerekiyor," diye ekledim.

Bu tam olarak doğru değildi. Yalnızlığa *ihtiyacım* yoktu ama yalnız kalmak istiyordum. Özellikle de Tenger'i etrafımda istemiyordum.

"Trina burada kalacak..." diye söze girdi Tenger.

"Yalnız kalmam gerekiyor dedim!" diyerek parladım.

Joth, Tenger ile Trina'yı kapıya doğru yönlendirmeye başlamıştı ve ikisi de ona kim olduğunu soruyordu. Herkes dışarı çıktığında Joth kapıyı arkasından kapattı ve beni Basil'le baş başa bıraktı.

Odadaki berraktaşı ısıtarak ışığının artmasını sağladım ve sonra derhal işe koyuldum. Basil'in yanaklarıyla gözleri çökmüştü ve boynu o kadar incelmişti ki başını nasıl dik tutabildiğini merak ettim. Bir elimi kalbinin üstüne koyduğumda, kalbinin hafifçe, isteksizce attığını ve her atışın bir öncekinden daha yavaş gerçekleştiğini hissettim. Hayatının son dakikalarını yaşıyordu.

Basil'le bağlantı kurduğum anda keskin bir nefes aldı; içinden bir yanı bunu sezinlemiş, neler olup bittiğini anlamış gibiydi. Endrick ona fiziksel olarak işkence etmişti ama aynı zamanda anlamadığım türden manevi bir işkence de söz konusuydu. Bu işkence onun ruhunu çarpıtmış, şu an kendi bedenimde bile hissettiğim türden bir acıya neden olmuştu. Onu kurtarmak istiyorsam bu acının olabildiğince fazlasını kendime almam gerekiyordu.

İşe kalbiyle başladım ve her bir atışı dengelenene kadar ona güç verdim. Henüz hayati tehlikeyi atlatmamıştı ama ikimizin de iyiliği için, ona tek seferde alabileceğinden fazlasını vermek istemiyordum.

Sonra içindeki lanetin bir miktarını kendi içime çektim ki bu da benim içimde ancak zaten orada olan buzdan başka hiçbir şeyin kapatamayacağı delikler açtı. İşime devam edebilmemin tek yolu içimdeki buzun genişlemesine izin vermekten geçiyordu ama bundan sonra daha fazlasını yapamayacaktım.

Asla içimdeki gücün yarısından fazlasını harcamamam gerekiyordu.

Dinlenmeye geçmişken Basil'in yanı başındaki bir masanın üstünde bir tas ve bez durduğunu gördüm. Bezi ıslattım ve nazikçe Basil'in yüzünü sildim, ardından ağzına birkaç damla su damlattım.

Bundan sonra ona biraz daha güç aktardım ve göğsünün derin nefeslerle kalkıp inişini izledim. Kaburgalarından bazılarının kırılmış olduğunu hissettiğime oldukça emindim ama belki de sadece hırpalanmışlardı. Ama onları Loelle'in yapabileceği gibi tamamen iyileştirmem söz konusu değildi. Ben sadece ona hayata devam etmesini sağlayacak gücü verebilirdim.

Ona güç vermeye devam ettim ve zayıfladığımı hissettim; özellikle de Darrow'a yardım etmemin üstünden çok vakit geçmemiş olduğu için. En sonunda bırakmam gerektiğini anladım yoksa içimde ona verebileceğim hiçbir şey kalmayacaktı. Başımı yatağının yanına yasladım ve uyuyakaldım.

Sabahın oldukça erken saatlerinde, saçlarımın üstünde bir el hissettim. İrkilerek doğruldum ve Basil'in beni izlediğini gördüm. Güçsüzce ve hafifçe gülümsüyordu ama en azından gülümseyebiliyordu. Belli ki uyanık kalmaya çabalıyordu ve konuşmakta da zorluk çekiyor gibiydi.

Bir bardağa uzandım ve ona biraz daha su uzattım. Basil birkaç yudum aldı ve sonra, "Olden Hançeri," diye fısıldadı.

"Onlara nerede olduğunu söyledin mi?" diye sordum. "Biliyorlar mı?"

Basil'in gözleri sağa doğru kaçındı ve korkuyla parıldadı ama tekrar bana baktığında başını hafifçe iki yana salladı.

"Nerede olduğunu söyleyebilir misin?"

Basil başını eğerek onayladı ve bana yaklaşmamı işaret etti. İstediği gibi yaptım. Başı tekrar yastığa düştü ve bir an için uykuya dalmış olduğunu düşündüm ama sonra ağzından çıkan iki kelimeyi duydum: *Lily'nin mezarı.*

ON İKİ

SIMON

Kestra'nın vardığı ânı net olarak anlamıştım. Rawk'ın gelişini ve Woodcourt'un arkasındaki avluya konuşunu, sanki hafifçe göğsüme konmuş gibi hissetmiştim. Ama bundan daha da önemlisi, Kestra'nın yakınlarda olduğunu hissedebiliyordum. Ayağa kalkıp onu karşılamaya yeltendim ama Harlyn ellerini omuzlarıma koyarak beni koltuğa geri ittirdi. "Yaranı sarmam gerekiyor. Yoksa onu karşılarken her tarafına kan akıtmak mı istersin?"

maya yelten-

Harlyn o anda bana olması gerekenden daha fazla şefkat gösteriyordu ve bu da sadece hissettiğim suçluluk duygusunun artmasına sebep oldu. Ama belki bu şefkatinin sebebi de onun kendi suçluluk duygusuydu.

Omzumu sararken, hissettiği suçluluk duygusu artık kaldıramayacağı seviyeye gelmiş olmalıydı ki konuşmaya başladığında, sözcükleri sanki önceden prova etmişçesine tek ve uzun bir nefesle sıraladı. "Kestra'yla konuşmadan önce sana söylemem gereken bir şey var. Onun Nessel'den ayrıldığı akşamla ilgili. Yapılan planın bir parçası değildim. Ama o plandan haberim vardı."

Bir cevap vermemi bekledi ama göğsüm sıkışmıştı ve konuşma konusunda kendime güvenemedim. Eğer ağzımı açarsam, peşinden gelecek olan tartışmadan ikimizin de pişmanlık duyacağından emindim.

Sonunda Harlyn konuşmaya devam etti. "Kestra odana geldi ve kolundaki enfeksiyonu, seni nasıl hasta ettiğini gördü. Kestra'yla ben konuştum. Onu ayrılmaya ben ikna ettim."

"Peki ona ne söyledin?" Bunu düz bir sesle sordum. O anda elimden gelenin en iyisi buydu.

"Sana yardım etmek istiyordu ama ona izin vermedik. Çünkü yardımının sana neler yapabileceğini biliyorduk." Harlyn duraksadı. "Ona doğru olmayan hiçbir şey söylemedim ama söylediklerimin canını yaktığından da şüphem yok."

Önce ona bir cevap vermedim, hatta aklımı konuşabileceğim kadar toplamayı bile başaramadım. Tüm bu zaman boyunca bu bilgiyi benden özellikle saklamıştı. Defalarca sorduğum ve hatta benden bir şeyler sakladığında özellikle ısrarcı olduğum hâlde. Kestra buraya gelmemiş olsaydı, bana bu kadarını bile söyleyip söylemeyeceğini merak ettim.

"Bunları bana neden daha önce söylemedin?" diye mırıldandım.

"Seni korumak için." Harlyn sargıyı bitirdi ve sonra önümdeki koltuğa oturdu. "Daha önce söylediklerimde samimiydim, Simon. Kestra'ya o zaman güvenilemezdi. Seni ne kadar seviyor olursa olsun. Şimdi de güvenilemez. Benim burada olma sebebim kralımı korumak. Bu, onu kendisinden korumam gerektiği anlamına gelse bile."

"Bunu yapmaya hakkın yoktu!"

Harlyn öfkelendiğimi fark ettiyse bile bunu umursamadı. Gereğinden daha sakin bir ses tonuyla cevapladı. "Bunu yapmakla yükümlüydüm. Bir gün bunu anlayacağını umuyorum." Kendini haklı çıkaracak başka ne söyleyebileceğini düşünürken dudağını ısırdı ama sonunda ekleyecek herhangi bir şey bulamamış olacak ki söylediği tek şey, "Diğerlerinin yanına dönsek iyi olur," oldu.

Bu istediğim son şeydi ama eğer bu akşam Kestra konusunda birtakım tartışmalar yapılacaksa, benim de orada olmam gerekiyordu. Bu yüzden Harlyn'le birlikte küçük yemek odasına geçtik. Korakların büyük kısmı çoktan toplanmıştı. Gabe'in yanındaki bir

iskemleye oturduktan hemen sonra, Tenger ve Trina yanlarında bizim yaşlarımızda, siyah saçlarını arkasında toplamış, bana bir parça Gabe'i anımsatan bir gençle birlikte odaya geldi. Ama bu gencin gözleri Gabe'inkilerden daha keskin ve daha koyu renkteydi ve görünüşe göre içerideki herkesi hızlıca değerlendirmeye başlamıştı. Ben de onu inceledim ve hangi silahı kullanmayı tercih ettiğini merak ettim. Antora'da herkesin bir silah tercihi vardı ama bu genç Antora'nın şiddetle dolu hayatına alışkın birinin beden yapısına sahip görünmüyordu. Elleri becerikli görünse bile, bir savaşçı veya çiftçiye ait olamayacak kadar yumuşaklardı ve daha üst bir sınıfa dahil olabilecek kadar iyi giyimli de değildi. Bu gencin kimliğini gerçekten merak etmiştim.

"Bu da kim?" diye sordum.

"Adı Joth Tarquin," dedi Tenger. "Loelle'i tanıdığını iddia ediyor."

Joth yüzünü buruşturdu. "Aslında iddia ettiğim şey Loelle'in annem olduğu. Beni Kestra'yı korumam için onunla birlikte buraya gönderdi."

Bu dikkatimi çekti. "Kimden korumak için?"

Joth tüm odaya doğru işaret etti. "Hepinizden." Ardından gözlerini tekrar Tenger'e çevirdi. "Sen şu yüzbaşısın. Onu öldürmek ve yerine..." Trina'yı işaret etti, "onu geçirmek istiyorsun, değil mi?"

"Plan bu değil," dedi Trina ama ben Joth'un söylediklerinin hiç değilse bir kısmının o planın parçası olduğunu biliyordum. Yozlaşmış büyüsüyle öngörülemez bir güç hâlini almışken, Tenger Kestra'nın buradan ayrılmasını göze alamazdı. Tek soru Trina'nın da bu plana dahil olup olmadığıydı.

Joth sonra gözlerini bana çevirdi. "Sen de Simon'sın. Onu hâlâ seviyor musun?"

Bu soru ciğerlerimdeki havanın boşalmasına sebep oldu. Duygularımı Kestra'nın kendisinden başka kimseye ilan etmemiştim. Duygularımın artık ne durumda olduğunu kendim bile bilmiyordum ve Kestra'nın bana karşı duygularındansa kesinlikle emin değildim.

"Onu görmek istiyorum," dedim ve bunu bir talep olarak dillendirdiğim için ânında kendime kızdım. Sanki Joth'un iznine ihtiyacım varmış gibi.

Joth bana aldırmadan yüzünü Harlyn'e çevirdi. "Sen de Simon'ın evlenmesi planlanan kızsın. Bunun henüz gerçekleşmediğini varsayıyorum."

Harlyn cevap veremeden Tenger söze karıştı. "Bizim hakkımızda, bizim senin hakkında bildiğimizden fazlasını biliyorsun gibi görünüyor. Sen ve Loelle hangi ırktansınız? Endrean değil misiniz?"

Joth yüzünü buruşturdu. "Biz Navanlarız. Veya savaştan sonra dağılan halkımızdan geri kalanlarız."

"Büyü yeteneğiniz mi var?" diye sordu Harlyn.

"Evet ama büyümüz Endreanlarınki gibi yozlaşmış değil. Öyle ya da böyle aynı amaç uğruna çalıştığımız için size söylemem gereken bir şey var. Kestra'nın kendisinin bile bundan henüz haberi yok. Gerekli olmadığı sürece onu endişelendirmek istemedim."

"Evet?" Tenger kollarını göğsünde kavuşturup bir adım öne çıktı.

"Kestra'yla birlikte o ejderhanın üstünde uçarken..."

"Benim ejderham," diye araya girdim.

Joth bana dik bir bakış fırlattı. "Kestra'yla birlikte *Simon'ın* ejderhası üstünde uçarken, orman ile Highwyn'in ortalarında bir yerlerde, başkentin hemen dışında bir ordunun doğudan ilerlediğini gördüm. Bayrakları beyaz ama neredeyse şeffaftı ve savaşa hazır görünüyorlardı."

"Brill," dedi Tenger ve sonra sakalını sıvazladı. "Ne kadar yakındalar?"

"Gün içinde burada olacaklardır," dedi Joth. "Düşman mı yoksa müttefik olarak mı geliyorlar?"

"Bilmiyorum." Tenger bana Joth'a daha fazlasını söylememem için uyarı dolu bir bakış attı. Sanki söylermişim gibi.

"Bundan neden Kestra'ya bahsetmedin?" diye sordu Trina. Belki de Tenger'in uyarı dolu bakışını kaçırmıştı.

Joth kollarını göğsünde kavuşturdu ve duvara yaslandı. "Loelle'in açıklamasına bakılacak olursa, Kestra'nın çok az müttefiki ve ondan da az dostu olduğu açık. Gördüğüm ordunun kime ait olduğunu öğrenmeden önce onu endişelendirmek istemedim. Sizin Brill'le ilişkinizi bilemem ama Kestra'ya dost olmadıklarını iyi biliyorum."

Bu yeterince doğruydu.

"Kestra'nın burada dostları var ama onun hakkındaki gerçeği de bilmemiz gerekiyor. İçindeki yozlaşma yayıldı mı?" dedi Tenger.

Joth tereddüt ettikten sonra cevapladı. "Herruh Ormanı'ndaki laneti iyileştirmenin bedeli yüksek oldu. Yozlaşma elbette onu etkilemiş durumda."

Oturduğum yerde doğruldum. "Bunca süredir laneti kendi içine mi alıyordu? Bize dostluk konusunda vaazlar veriyorsun ve bunca zamandır Kestra'ya yaptığın şey bu mu?"

"Ona yaptığımız şey, Vasılolan olarak başarıya ulaşması için onun en büyük şansı. Belki de tek şansı. Hem Loelle'in yozlaşmayı iyileştirmek için bir planı var. Eğer Kestra sağ kalırsa..." Niyet ettiğinden fazlasını söylemiş gibi birden durdu. Sonra boğazını temizledi ve devam etti. "Basil'le ilgilenmeyi tamamladıktan sonra Kestra'nın bitkin olacağından şüphem yok. Aranızdan kimsenin o odanın yakınlarına gitmesini istemiyorum. Giderseniz, bundan haberim olacak."

"Bu senin verebileceğin bir karar değil," dedi Tenger. "Basil'i biz kurtardık ve ondan almamız gereken bir bilgi var. Burada yönetim Korakların elinde, senin değil..."

"Basil'in veya sizin yönetiminizi elimde tuttuğumu iddia etmiyorum," dedi Joth. "Ama Kestra'nın güvenliği benim yükümlülüğümde ve aranızdan kimseye güvenmiyorum. Bu yüzden o odadan uzak duracak ve buna karşı çıkarsanız da bedelini ödeyeceksiniz."

Gabe itiraz etmek üzere ağzını açtı ama ben Joth'a bir soru yönelttim. "O zaman odayı bu gece sen mi koruyacaksın?"

"Evet. Kestra ayrılmaya hazır olduğunda da buradan güven

içinde uzaklaşmasını sağlayacağım. Hiçbiriniz bizi durduramayacaksınız."

"Bunu denemeyi bile düşünmeyiz," dedim, etrafımdakilerin yüzünde beliren şok ifadesine rağmen. Kestra'nın korumasını bir başkasına devretmenin, sadece bir yabancıya değil ama bize ortalık elemanıymışız gibi emirler yağdıran bir yabancıya devretmenin kulağa nasıl geldiğinin farkındaydım. Harlyn bile beni dürttü ve bu gence güvenmek için bir sebebimiz olmadığını belirtti. Ama ben zaten ona güvenmiyordum.

Ama Tenger'e daha da az güveniyordum. Burada kalırsa Kestra'nın başına gelecekleri iyi biliyordum. Yaralı olduğumdan, onu korumak için de fazla bir şansım olamazdı ve korunması için etrafımdaki başka kimseye de güvenemezdim. Bu kibirli gençten bir şeyler ummak her ne kadar can sıkıcı olsa da Kestra'nın buradan sağ salim ayrılması için en büyük fırsat muhtemelen bu genç adamdı.

Joth belki de hakkıyla kazandığını hissettiği türden bir anlaşmaya varmışız gibi bana bakarak başını salladı. "Belki de onu seviyorsundur, Simon. Çünkü onun kendi iyiliği için senden uzakta olması gerektiğini kabullenerek, en saf türden bir sevgi gösterisinde bulundun. Ona göz kulak olacağıma dair sana söz veriyorum."

Ellerim yumruk hâlini aldı ama ben bir cevap vermeden Joth odadan ayrıldı.

"Kestra'nın bu herifle herhangi bir yere gitmesine izin veremeyiz," dedi Trina, kapı kapanır kapanmaz.

"Elbette veremeyiz. Kestra, Basil'i iyileştirdikten sonra Olden Hançeri'nin yerini ondan öğrenecektir." Tenger dikkatini bana çevirdi. "Aramızdan en fazla sana güveniyor. Biz hançeri ele geçirene kadar onu burada tutmalısın."

Sonra da onu öldüreceklerdi. Kes'in hayatı için bir çözüm bulmak istiyorsam, onlarla işbirliği içinde olmalıydım. Bu yüzden başımı sallayarak onayladım ve "Basil'in odasının dışında nöbet tutacağım," dedim.

"Bunu yaparken Joth'un yoluna çıkmamaya çalış." Tenger benim itiraz etmeye hazırlandığımı görünce ekledi, "Onunla çarpışabilecek durumda değilim ve bu akşam her ne olursa olsun, konu Kestra'nın aranızdan kimi tercih ettiği değil. Bunu aklından çıkarma."

Harlyn'in elini omzumda hissettim. "Odanın dışında seninle beklememe izin ver," dedi.

Ama başımı iki yana salladım. "Kes'le son konuştuğunda ona yeterince zarar verdin. İkimiz de ikinci bir konuşmanın işleri ancak daha kötü bir hâle getireceğini iyi biliyoruz."

Harlyn omuz silkti. "Aynı zamanda ikimiz de biliyoruz ki ben orada olsam da olmasam da bu akşam işler bir şekilde yolunda gitmeyecek. Beni kimsenin göremeyeceği bir yerde saklanacağım ama senden çok uzakta da olmayacağım."

Başımı sallayarak onayladım. Çünkü işin gerçeği, Kestra'yla konuşma konusunda gergindim. Harlyn haklıydı. Bu çok ama çok uzun bir gece olacaktı.

ON ÜÇ

KESTRA

"Lily'nin mezarı."

Basil'in öncekinden daha derin ve sakin bir uykuya dalmadan önce sarf ettiği iki kelime işte buydu. Benim de gücümü toplamak için zamana ihtiyacım vardı ki bu da bana onun bu sözlerini değerlendirme fırsatı verdi. Basil'in Olden Hançeri'ni annemin mezarına gömme fikri gerçekten dâhiceydi. Birileri hançerin orada olabileceğinden şüphelenmiş olsa bile üvey babam onun huzur dolu uykusunun bozuntuya uğratılmasına asla izin vermezdi. Sör Henry pek çok duygudan yoksun olsa da karısını gerçekten büyük bir aşkla sevmişti.

Zaman geçtikçe gücümün yerine geldiğini hissettim ve bu da gidip hançeri almam gerektiği anlamına geliyordu.

Pelerinimi Joth'un evinde unutmuştum ama şimdi yanımda olmasını isterdim. Dışarısı soğuk olduğu için değil –bunun benim için bir önemi yoktu– ama pelerinimin kıvrımları arasına saklanma fikri, bu yerden pelerinimin başlığı başımdayken, kimse kimliğimi fark etmeden ayrılma fikri çok çekiciydi. Bu mümkün olmasa bile, en azından görünüşümde biraz değişiklik yapmam mümkündü. Annem elbiselerinden bazılarını daima babamın dolabında bulundururdu. Bir tanesini çıkardım. Çok süslü sayılmazdı ama üzerimdekinden daha güzel ve kesinlikle daha temizdi. Kahverengi, pamuktan eteğim ile ceketimin beline de kırmızı bir kuşak geçirdim

ve ardından saçlarımı düzgünce toplayıp bağlamak için babamın eski tuvalet masasına geçtim. Her yanım gecenin kalanını burada geçirmek ve uyumak için isyan hâlindeydi. Sadece gözlerimi kapayıp hiçbir şey düşünmemek veya rüya bile görmemek istiyordum. Sadece biraz huzur. Ama bunun gerçekleşmesi mümkün değildi.

Huzur denilen şeyin ne olduğundan bile emin değildim artık.

Sonra göğsümün ortasındaki o soğuk bölge beni kapıya doğru ilk adımı atmaya sevk etti ve bana kimseye güvenmemem için sessiz bir uyarı sundu. Gücümü tazeledi ve kararlılığımı pekiştirdi.

Basil'in yanağına hızlı bir öpücük kondurdum ve "Teşekkürler," diye fısıldadım. Benim için yaptıklarına karşılık olarak, hançeri saklamayı başarmış olmasına ve bu sırrı korumak için çektiği tüm acılara karşılık olarak bu fazlasıyla minik bir jestti ama onun için daha fazla yapabileceğim bir şey yoktu. Sonra çizmelerimi giydim ve elimden geldiğince sessizce kapıdan dışarı çıktım.

Basil'in odasından ayrıldığımda malikâne sessizlik içindeydi, koridor ise duvarlarda bırakılan birkaç mumun yaydığı ışık dışında karanlıktı.

Joth kapının hemen dışındaki bir iskemlede oturuyordu. Odadan çıktığım anda ayağa kalktı ve alelacele nasıl olduğumu sorduktan sonra elini sırtıma koyarak beni Woodcourt'un dışına doğru ilerletmeye çalıştı. Daha üç adım atmıştık ki arkamızdan Simon'ın sesi yükseldi. "Kes, bekle!"

Afallayarak geri döndüm ve Simon'ı karşımda buldum. Üstünden çok uzun zaman geçmiş gibi hissetmeme rağmen onu son gördüğümden beri hiç değişmemişti. Belinin sarılması için gömleğinin düğmeleri yarısına kadar açık bırakılmıştı ve siyah saçları öncekinden biraz daha uzundu. Muhtemelen ben odadan çıkmadan önce nerelerde oturup beklediyse, darmadağın olmuştu. Kahverengi gözleri tamamen bana odaklanmıştı.

Midem düğümlenmiş gibi hissettim ve ne yapmam veya söylemem gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu; bu yüzden sadece ona bakmakla yetindim. Bir noktada, Joth kulağıma eğilerek, "Biraz

uzaklaşıp konuşmanıza izin vereyim ama seni bu insanlardan hiçbiriyle yalnız bırakmayacağım," diye fısıldadı.

Bu beni harekete geçirdi. "Kendi başımın çaresine kendim bakabilirim."

"Yine de yakınında olacağım." Joth koridorun ilerisine doğru gitti. Ne var ki durduğu yerden bizi hâlâ görüp işitebileceği düşünülürse, bu hareketinin hiçbir anlamı yoktu.

Simon bana bir adım daha yaklaştı ve Joth'un bulunduğu tarafa doğru sinirli bir bakış attı. Sonunda gözleri tekrar bana odaklandı ki bu pek sevindirici sayılmazdı çünkü belli ki ne yapması veya ne söylemesi gerektiği konusunda onun da bir fikri yoktu.

Beni hâlâ sevip sevmediğini merak ettim. Ben onu hâlâ seviyor muydum? Onu gerçekten sevmiş miydim? Kalbim bunu onaylıyor gibiydi. Deli gibi çarpmaya başlamıştı.

Elimi Simon'ın sargısına doğru uzattım. "Yaran konusunda yardımcı olabilirim."

Simon benden kaçındı. "Teşekkürler ama hayır."

"Loelle burada olsaydı, onun yardımını kabul ederdin ama."

"Bir zamanlar kabul edebilirdim. Ama onun büyüsü... seninkinden farklı."

Elimi geri çektim. "Üstünde herhangi bir büyü kullanırsam senin de yozlaşacağını mı düşünüyorsun?"

Cevap vermeden bana bakmaya devam etti ama gözlerinde hüzünlü bir ifade vardı. Evet, düşündüğü şey tam olarak buydu.

"Basil nasıl?" diye sordu Simon sonunda.

"Yaşayacak... Benim yüzümden *yozlaşsa* da." Sesimde hafife alınamayacak bir kızgınlık hâkimdi.

"Güzel." Simon yeri tekmeledi. "Peki ya sen nasılsın... dün akşamdan sonra? Bitkin olduğuna şüphem yok."

"Ben de yaşayacağım."

"Güzel."

Güzel. Düştüğümüz seviye işte buydu. Her şey *güzeldi*. Bunun ikimiz için de yeterli olabileceğinden şüpheliydim.

Bana doğru bir adım attı ama karşılığında ben de bir adım geriledim. "Sana Olden Hançeri'nin yerini söyledi mi? Şimdi de onu almaya mı gidiyorsun?"

"Gitmem gerekiyor, Simon."

Arkamı döndüm ama Simon konuşmaya devam etti. "Nessel'den ayrıldıktan sonra seni çok aradım, Kes. Ama senden hiçbir iz bulamadım."

Ona bakmadan cevap verdim. "Beni bulman ne kadar zaman aldı?"

"Seni ve şu gölgeni Rawk buldu. O kim? Muhafızın mı yoksa seni Loelle'e geri götürmekle görevli bir zorba mı?"

"Hayır."

"O zaman kim o?"

"Görevimi tamamlamama yardımcı olacak kişi."

"Bizim burada olmamızın sebebi de bu. Sana yardımcı olmak."

"Öyle mi?" İşte şimdi yüzümü tekrar ona döndüm ve tiksintiyle burnumdan nefes verdim. "Peki Tenger'in beni öldürmesine yardımcı olman ne kadar sürecek?" Simon irkildi ve ben de ekledim, "Ona bunun için yardımcı olacak mısın?"

"Hayır, onun bunu yapmasına asla müsaade etmeyeceğim!" Simon bana doğru bir adım attı. "Ama durumun daha kötüye gitmeden önce bir şeyler yapılması gerekiyor. *Yozlaşma* seni hâkimiyeti altına almadan önce."

"Sen kim oluyorsun da bir şeyler yapılması gerektiğine karar verebiliyorsun? Ben iyiyim, Simon. Gittikçe güçleniyorum. Artık Lord Endrick'i yenebilirim!"

"Peki ya sonra?" Simon bir cevap bekleyerek kollarını iki yana açtı.

"Sonra Yüzbaşı Tenger'in beni öldürmekle görevlendirdiklerini de durduracağım. Yoluma çıkan herkesi durduracağım."

"Onları durduracağım derken ne demek istiyorsun?"

Cevap vermeme kalmadan Harlyn köşeden belirdi ve Simon'a

seslendi. Beni gördüğünde donup kaldı ama sonra Simon'a hitap etti. "Konuşmamız gerekiyor, Simon."

Simon gözlerini benden ayırmadan Harlyn'e cevap verdi. "Şimdi olmaz."

Harlyn ayağını yere vurdu, bir eli belindeki bıçak kınına gitti. Görmezden gelinmek hoşuna gitmemişti.

"Olden Hançeri'ni almaya gidiyorsan, seninle gelmeme izin ver," dedi Simon bana.

Şimdi de ben Simon'a doğru bir adım attım ve ne Harlyn ne de Joth'un bizi duyamayacağı şekilde sesimi alçalttım. "Gerçekten yozlaşmış olduğuma mı inanıyorsun?"

Simon dudaklarını birbirine bastırdı ve başıyla onayladı.

"O zaman benimle ilgili ne yapılması gerektiğini düşünüyorsun?"

Simon'ın gözlerinde acı dolu bir ifade belirdi ve bakışlarını kaçırdıktan sonra fısıldayarak cevap verdi. "Önüne çıkan herkesi *durduracağını* söylerken ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi iyi biliyorsun, Simon. Bunca yıldır neden bir Korak olarak mücadele verdin sen? Antora'nın özgürlüğü için, değil mi? Sonunda ben bunu başarabilecek konumdayım, hem de krallıktaki başka hiç kimsenin yapamayacağı şekilde. Yozlaşmanın içimde büyüyen bir kötülükten ibaret olduğuna inanıyorsun ama yanılıyorsun." Hemen ardından da nihayet Simon'a duyması gereken gerçeği açıkladım. "Büyü hakkında yanılıyorsun. Benim hakkımda yanılıyorsun. Beni asla sevmedin."

Bu son sözlerim onu sarsmıştı. Bunu yüzündeki ifadeden anlayabiliyordum.

"Konuşmamız gerekiyor, Simon," diye tekrarladı Harlyn. "Brillerin sandığımızdan daha yakında."

Buna cevap olarak, Simon ona doğru iki adım attı ama sonra fikrini değiştirdi ve tekrar bana hitap etti. "Hayır, Kes, bu doğru değil. Bir zamanlar, içinde Antora'ya huzur sağlamak için gereken her şeye sahiptin. Ayrıca büyü konusunda yanılan kişi de *sensin*.

Büyü asla bu topraklara özgürlük getirmeyecek. Sadece daha fazla yıkım ve ölüm getirecek."

Başımı yana eğdim. "Belki. Ama bu *benim* ölümüm olmayacak."

"Simon!" Harlyn devam edemeden Woodcourt civarında gerçekleşen bir patlamayla birlikte yer sarsıldı. Bir şeylerin yıkıldığını duydum ve bunun malikânenin etrafını çeviren duvarlardan biri olduğunu tahmin ettim. Hükümdarlık neden buraya saldırıyordu ki?

Simon tekrar konuştuğunda, bu defa yüzündeki ifade tamamen değişmişti. "Saldıran Brill, Kes. Buradan ayrılman gerekiyor."

Joth kolumu kavradı ve beni bir yöne doğru çekiştirdi, Simon'la Harlyn de aksi yöne doğru koşturdu.

"Çoktan gelmişler bile," dedim Joth'a. "Nasıl ayrılacağız?"

Joth'un gülümsemesi, yaklaşmakta olan bir şeye karşı hevesli bir sabırsızlıkla doluydu. "Birkaç dakikamız daha var sanıyorum."

O an anladım ki Joth bizi ormandan buraya kadar takip eden ruhlara çoktan emir vermişti. Biz dışarı çıkana kadar, Brill içeri giremeyecekti.

Beni durdurmak için çok geç kalmışlardı.

Sabah olduğunda, Olden Hançeri'ni elimde tutuyor olacaktım. Lord Endrick ise son günlerini yaşıyordu.

ON DÖRT

SIMON

Kestra ayrıldıktan hemen sonra bir pelerini kaptığım gibi atımı hazırlamak üzere ahıra yöneldim. Brill'le yüzleşmeden önce Kestra ve Joth'u takip etmeye niyetlenmiştim.

"Herkesi uyandır," dedim Harlyn'e. Harlyn koşarak tekrar malikâneye girdi ve herkesi alarma geçirdi.

Tenger çoktan ahıra gelmiş ve atına binmişti bile ama beni görünce başını iki yana salladı. "Ne olup bittiğini bilmiyorum ama bir güç bizi bloke ediyor. Brill'le karşılaşmak için dışarı at sürmeyi denedim."

Yılmaz bir şekilde atıma bindim ve ileriye atılması için topukladım ama atım sadece bir adım attıktan sonra şaha kalktı ve kapıdan uzaklaştı. Tekrar denedim ve tekrar aynı sonucu aldım.

"Joth Tarquin!" dedi Tenger. "Bu onun büyüsünün işi olmalı."

Atımdan indim ve Woodcourt'a geri koşturdum, malikâneden dışarıya uzanan en yakın kapıdan dışarı çıkmaya yeltendim. Ama başarısız oldum. Yolum bloke edilmişti. İleri adım atmaya çalıştığımda geçişime izin vermeyen görünmez... bir şey hissettim.

Bir küfür savurarak kollarımla görünmez barikata bir darbe savurdum. Sertleşmiş olan sağ kolum, barikatın içine doğru sol koluma göre daha fazla girdi ve geri çektikten sonra kolumu inceledim. Kolum bu hâle geldikten sonra, Rawk'ın etimi onunla daha uyumlu

işlev görmesi için dönüşüme uğrattığını varsaymıştım. Ama bundan fazlası söz konusu olmalıydı. Sağ kolum Woodcourt'u çevreleyerek bloke eden şey her neyse, ondan daha güçlüydü.

Kolumla ilgili gerçekleri daha iyi anlamak ve başka ne gibi beceri veya güçlere sahip olabileceğini keşfetmek istiyordum ama şimdi Kes'i bulmalıydım.

Harlyn koşarak arkamdan geldi. "Şimdiye kadar buradan hayli uzaklaşmış olmalı. Onu kaybettik."

"Ama Rawk onu bulabilir." Gözlerimi kapadım ve düşüncelerimle Rawk'ın yerini saptamaya çalıştım. Highwyn'in eteklerindeydi ama ondan ne istediğimi biliyordu ve bu doğrultuda hareket etmeye başladığını sanki onun yanındaymışım gibi açıkça hissedebildim.

"Tamam. Rawk onu buldu diyelim. Sonra ne olacak?" diye sordu Harlyn.

"Rawk, Kestra'nın peşinden gitmiyor. Beni almaya geliyor."

Harlyn beni ahıra doğru takip etti ve cevaplamaya zamanımın olmadığı sorular sordu. Bildiğim tek şey Rawk'ın yakınlarda olduğuydu ve sonunda yere konduğunda Harlyn ile Tenger'e seslendim. "Eğilin."

Rawk ahıra doğru ateş püskürttü ve alevler başta bariyeri aşamasa da az sonra bir alev parçası ahır duvarında bir delik açmayı başardı. Bu ufak bir delikti ama yeterliydi.

"Harekete geçin, şimdi!" diye bağırdım, bir yandan Rawk'a doğru koşarken. Rawk yere doğru eğildiğinde sırtına atladım ve ardından o da havaya sıçradı.

Rawk beni gece göğüne taşırken, bu defaki uçuş öncekinden daha kolay geldi. Aşağıda Brill ordusunu gördüm. Bizim ayrılmamız nasıl engelleniyorsa onların da Woodcourt sınırlarına girişi engellenmişti. Ordu belki bin asker gücündeydi ve bildiğim kadarıyla bu sadece ilk dalga olabilirdi. Kesin olarak emin olduğum tek şey, Kestra'dan intikam almak üzere burada olduklarıydı. Bu yüzden Endrick'in sarayına değil de Woodcourt'a saldırmışlardı.

Şimdi Endrick'in sarayı üstünden uçuyordum. Nöbetçilerin hemen dikkatini çektik ve bize disk okları fırlattılar ama Rawk yükseldi ve zaten diskler onun için fazla bir tehdit oluşturmuyordu. Sonra askerlerden bazılarının kondor binicilerinin alarma geçirilmesini haykırdığını işittim. Bu beni endişelendirdi. Rawk, kondorlardan daha iriydi ve ağzından ateş püskürtebiliyordu ama Endrick'in çok fazla kondoru vardı.

Bu yüzden Rawk'ı Kestra'yı aramak üzere hızla uçmaya teşvik ettim. Hangi yöne gitmesi gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu ama bu gerekli de değil gibiydi. Görünüşe göre Rawk hangi yöne uçması gerektiğini zaten biliyordu.

Highwyn'in üstünden uçtuk ve hava o kadar incelmişti ki her nefes alışımda zorlanıyordum. Ama en azından Kestra ile Joth'un bizi göremeyeceği veya takip edildiklerini fark etseler bile Joth'un bizi durduramayacağı kadar yüksekteydik.

Sonunda onları görmeyi başardım. Atlarını yan yana ve olabildiğince hızla sürüyorlardı. Kestra'ya baktım. Öylesine kararlı bir şekilde at sürüyordu ki herhangi birinin takipte olabileceği düşüncesi aklından bile geçmiyor gibiydi.

Üstelik onu takip eden sadece ben değildim.

İlk kondorlar, kulak tırmalayan çığlıklar savurarak sarayın arkasındaki kafeslerinden gökyüzüne fırladılar. Ama benim peşimden uçmadılar. Benim yerime Kestra'yı hedef aldılar. Kestra'nın üstüne doğru V şeklini alarak uçan yedi dev kuş. Kestra'nın hemen yanında at süren Joth başını iki yana salladı. Ahırlardan ayrılmamıza engel olan o gücü her neyse, burada işe yaramıyor gibiydi. Bu da bana onun gerçek yetenekleri konusunda ilk ipucunu verdi.

Bu konuyla daha sonra ilgilenecektim. Şimdilik, ilk düşüncemle birlikte Rawk kondorların üstüne doğru uçtu. Uzun gümüşi kuyruğu arkasında bir ok hâlini almış, gözleri bir şahininki gibi avına odaklanmıştı. Biz yaklaşırken kondorların kanatları gerginlikle titreşti ama binicileri onları Kestra'ya odaklı tutmaya çabaladı.

Kondorlardan ilki ok mesafesine girdiğinde, binicisi bir disk

oku çıkardı ve okun cebine bir disk yerleştirdi. O Kestra'ya nişan alırken ben de ona nişan aldım. Seslendirilmemiş emrimle birlikte, Rawk hızla ileri atıldı, kolayca kondorların üstünden geçti ve bunu yaparken gökyüzünü ateşle yıkadı.

Alevler ve duman arasından kondorların kanatlarının dengesizce çırpındığını gördüm ve aşağı düşen binicilerin çığlıklarını işittim. Ardından artık serbest olan kondorlar tehlikeden kaçmak üzere gökyüzünde yükseldi. Gitmelerine izin verdim. Odaklandığım tek şey Kestra'ydı.

Endrick hâlâ peşinden oropodları gönderebilirdi ama en azından Kestra bir hayli mesafe katetmişti. Çok uzaklara gitmesi gerekmediği sürece, Olden Hançeri'ne ulaşma ihtimali oldukça yüksekti.

Basil hançeri çok uzağa saklamış olamazdı. Bunu yapmak için zamanı olmamıştı ve hançeri Kestra'nın kolayca ulaşabileceği bir yere saklamayı tercih etmiş olmalıydı. Tabii Hükümdarlık'ın da dokunamayacağı bir yere.

Veya dokunmak *istemeyeceği*. Havadaki konumumdan, Kestra'nın nereye gittiğine dair iyi bir fikir edinebiliyordum. Eğer haklıysam, Basil hançeri saklamak için mükemmel bir yer seçmişti.

Ben üstünden uçarken Kestra dik dik bana baktı. Atını daha hızlı ilerlemeye teşvik etti ama atların bundan hızlı koşması mümkün değildi. Yerdeyken beni onu izlemekten alıkoymak için yapabileceği hiçbir şey yoktu ve onu takip etmemin birtakım sonuçları da beraberinde getireceğini iyi biliyordum.

Çünkü yere konduğum anda, Kestra yoluna çıkan herkesi durduracağına dair sözlerini benimle örneklendirecekti.

Çünkü onun yoluna çıkmak üzereydim.

ON BEŞ

KESTRA

Simon kondorlarla çarpışarak onları uzaklaştırmayı başardı ki bu iç rahatlatıcıydı. Bunun için ona minnettar olabilirdim. Tabii eğer bunu sırf kendi amacına ulaşmak için yaptığını bilmeseydim – bize yetişmek için.

O üstümüzden uçtuğu anda Joth bana, "Hançerin nerede gömülü olduğunu bilme ihtimali var mı?" diye seslendi.

Başımı iki yana salladım ama ben de içten içe merak etmiştim. Simon başka ne amaçla üstümüzden uçup ileri gitmiş olabilirdi ki?

Üstümüzdeki ağaçlar onları göremeyeceğimiz kadar sıklaşıncaya dek ejderhayı izledim. Altında böylesine büyük bir canavar varken, Simon bana karşı avantajlı olduğunu ve er ya da geç ona teslim olacağımı düşünüyor olmalıydı ama yanılıyordu. Eğer Simon beni durdurmaya niyetliyse, buna pişman olacaktı.

Ağaçlar arasından çıktığımızda, bazıları Antora'nın kendisi kadar eski ve savaşlarla dolu uzun geçmişimiz nedeniyle çok sayıda mezar taşıyla dolu olan Hükümdarlık mezarlığına vardık.

"Simon büyünün ancak daha fazla savaşa yol açabileceğini düşünüyor," dedim. "Buna katılıyor musun?"

Joth bana baktı. "Ben izlediğimiz yolun sonunda sadece tek bir ölüm görüyorum ve bu iyi bir şey."

Lord Endrick'in ölümü.

Bu elbette iyi bir sonuç olacaktı ama sonrasında yaşanacak her

şey onun yerine kimin geçeceğine bağlıydı. O kişi Antora'yı en başından beri olması gereken ülke hâline getirebilecek biri olmalıydı. Belki de tahtı adının hakkıyla, kan hakkıyla ve üstlendiği görevle kazanacak bir kraliçe.

Ben.

Mezarlık içinde annemin mezarına doğru at sürmeye devam ettik ama patikanın son kıvrımında atımı durdurdum ve Joth da yanımda durdu.

Simon doğrudan önümüzde duruyordu ve ejderhası da annemin mezarının üstüne konmuştu.

Ellerim öfkeyle yumruk hâlini aldı. "Annem pis yaratığının üstünde durduğu yerde yatıyor. Sadece saygıdan dolayı bile..."

"Burada bulunmanın amacı üvey annene saygı göstermek değil. Hançer burada gömülü, değil mi?"

"*Hançerim* burada gömülü. Sen ona dokunamazsın."

"Evet, sen de birlikte çalışabilmemizin bir yolunu bulana kadar ona dokunamayacaksın."

Güldüm. "Yüzbaşının niyeti bu sayılmaz ama, değil mi? O hançere ulaşacağım, Simon. Önce senin ve ejderhanın üstünden geçmem gerekse bile."

"Büyün onun pullarını aşamayacaktır." Simon elini uzattı ve gözlerindeki ifade yumuşadı. "Konuşabilir miyiz, lütfen?"

"Konuştuk ya."

"Evet ama söylenecek daha çok şey var. Lütfen, Kes."

Gözlerimi onun eline diktim. "İçindeki yaşam enerjisini çekip alabilirim."

"Veya bir zamanlar arkadaş olduğumuzu hatırlayabilirsin. Umut ediyorum ki hâlâ arkadaş olduğumuzu."

Oflayarak atımdan indim. Ama bunu yaparken, Simon'ın benden istediğini mi yapacağımdan yoksa ona bana güvenmesinin sonuçları konusunda bir ders mi vereceğimden ben de emin değildim.

"Bir hile bu," diye uyardı Joth.

Belki öyleydi ama buna hazırlıklıydım. Ya da hazırlıklı olduğumu sanıyordum. Simon'ın elini tuttum ve o da parmaklarını nazikçe parmaklarıma doladı.

"Baş başa konuşmamız daha iyi olur," dedi Simon.

"Kesinlikle olmaz," dedi Joth.

Yüzümü Joth'a döndüm. "Burada bekle ve mezarı koru."

Simon ejderhasına imalı bir bakış attı ve onunla bir şekilde iletişim kurup kuramadığını merak ettim. Eğer kurabiliyorsa, verdiği emrin benim Joth'a söylediklerimden farklı olup olmadığını da.

Simon'la birlikte el ele patikanın ilerisine yürüdük ve yol kıvrımını aşarak, ağaçların ve mezar taşlarının bizi gözlerden gizleyeceği ve karın artık aşılamayacak kadar yükseldiği bir yere geldik. Buraya vardığımızda Simon elimi bıraktı ve ben de bir adım geriledim, kalbimin nasıl da deli gibi çarptığını ancak o anda fark edebildim.

Ben Nessel'den ayrıldığım sırada yaralı olan kolunu işaret ettim. Gömleği kolunu gizliyordu ama yürürken koluna çarpmış ve farklı bir hâl almış olduğunu hissetmiştim.

"Kolun nasıl?"

Simon bakışlarını koluna çevirdi, sonra kaşlarını çatarak bana baktı. "Ayrılmanın sebebi kolum muydu?"

Bu konuda konuşmak, o akşamı tekrar düşünmek istemiyordum. Hayatta kalıp kalamayacağını bile bilmeden ondan uzaklaşmak zorunda olmanın ne kadar da berbat bir his olduğunu hatırlamak istemiyordum. Başımı iki yana salladım ve patikada geriye doğru döndüm. "Bu bir hataydı."

Simon arkamdan seslendi. "Sana yalvarıyorum. Lütfen tek bir soruma cevap ver." Durdum ve birkaç saniye sonra devam etti. "Nessel'den ayrılma planının arkasında kimlerin olduğunu biliyorum ama bu planı neden kabullendiğini bilmiyorum."

Merakla yüzümü tekrar ona döndüm. "Bunun artık ne önemi var ki?"

"Bu önemli, Kes." Bakışları içime işledi ve üzüntüsünü hissettim. "Neden ayrıldın? Gerald'a içindeki yozlaşma ilerlediği için

ayrılmak istediğini söyledin. Ama Trina'ya da ayrılmak zorunda bırakıldığını ve beni sevdiğini söyledin." Dudaklarını ıslattı. "Doğru olan hangisiydi?"

Nefesim boğazımda düğümlendi. Gerçeğin ne olduğundan artık kendim de emin değildim. Ona bu kadar yakın dururken kalbimin hızla çarpmaya başladığını ve ona daha da yakınlaşma isteğiyle dolu olduğumu inkâr edemezdim. Ama artık bu duyguları tanımlayacak kelimelerden yoksundum.

"Burada olmamalıydın," dedim sonunda. "Ben de seninle birlikte olmamalıydım."

Simon göğsünü işaret etti. "Burada bir yaram var; uyanıp da senin ortadan kaybolduğunu fark ettiğim gün açıldı bu yara. Her gün canımı yakıyor. Bu yüzden bana kendi isteğinle ayrıldığını söylersen, bunu kabul edeceğim. Bana ayrılmaya zorlandığını söylersen de geri gelmen için mücadele edeceğim. Ama bana bir şey söyle yoksa bu yara asla iyileşmeyecek."

"Buna nasıl cevap vermemi bekliyorsun? Bu benim de canımı yaktı, Simon. Sen kral olduktan sonra atıma binip uzaklaşmak nasıl bir histi, biliyor musun? Seni hayatta tutacak bir anlaşmayı kabullenmek ve seni *onunla* yalnız bıraktığımı bilmek nasıl bir histi, haberin var mı?"

"O anlaşmanın koşulları neydi?"

Gözlerim batmaya başlamıştı ve gözyaşlarını engellemeye çabaladım. "Kolundaki enfeksiyonun seni öldürmesine izin vereceklerdi. Başka ne yapabilirdim ki?" Simon bu soruya cevap vermeyince başka bir soru yönelttim. "Kral Gölü'ndeki savaş sırasında, gerekirse benim için canını verebileceğini söylemiştin. Bu hâlâ doğru mu?"

Simon'ın gözleri tanımlayamadığım bir duyguyla parladı. Hüzündü belki de. En azından, konuştuğunda bu hissi aldım. "Vasılolan için hayatımı veririm çünkü bir zamanlar bunu yapmaya ant içtim. Kestra Dallisor için de canımı feda ederim çünkü o olmadan hayatımın zaten bir anlamı yok. Ama kendimi sonunda bu ülkeyi esir alacak bir yozlaşma uğruna feda etmeyeceğim."

Sinirim tepeme fırladı. "Sen buna yozlaşma diyorsun ama bu sadece bir kelime. Onu kolayca güç veya gelişim veya evrim olarak da adlandırabilirsin çünkü bu kelimeler onu daha iyi tanımlıyor."

"Ben onu, içindeki bir tür çürüme, yıpratma ve asit olarak tanımlıyorum. Etrafına bir bak, Kes ve yozlaşmanın seni nasıl değiştirdiğini anla! Kışın tam ortasındayız ve üstünde ince bir pelerin bile yok. Soğuktan biraz olsun etkilenmemen sana anlamlı geliyor mu?"

Soğuktan etkilenmiyordum belki ama titrediğimi de fark etmemiş olmalıydı. Bunun kızgınlıktan mı yoksa Simon'a karşı hislerimden mi kaynaklandığını ben de bilmiyordum. Ama bir konuda haklıydı; normal koşullarda şu anda soğuktan donmuş olmam gerekirdi.

Simon bana doğru bir adım daha attı. Bu sefer daha temkinli bir adım. "Lütfen yardım etmeme izin ver. Çok geç olmadan önce."

Yumruklarımı sıktım. Benim için son derece açık olan bir gerçeği idrak etmesi gerekiyordu. "Eğer ormanı görseydin, Loelle'in halkına nasıl yardım ettiğimi anlasaydın, bundan daha farklı hissedebilirdin. O topraklardaki laneti aldım ve artık oradan ayrılmakta özgürler. Yeterince güçlendiğimde, onların içindeki laneti de alacağım. Senin halkın da orada, Simon. Endrick'in laneti binlerce Halderian'ın oraya hapsolmasına sebep oldu ve artık oradan ayrılmakta özgürler." Ona doğru bir adım attım ve onun bir adım geriye çekilmesini izledim. Başımı yana eğerek, "Bunun kötü bir şey olduğunu düşünüyorsan, belki de gerçek yozlaşma senin içindedir," diye ekledim.

Kaşlarını çattı. "Bence Antora'nın iyiliği adına daha büyük bir amacımız olmalı."

"O büyük amaç *benim*! Krallar ve kraliçeler gelip gidebilir ama Antora'nın her daim var olabilmesi için o Kızıl Taht'ta barışı sürdürecek birinin oturması gerekiyor."

"Endrick'in yaptığı gibi mi?"

Sırtımı dikleştirdim. "Ben Vasılolan'ım ve Vasılolan da büyünün eseri. Eğer içimde yozlaşma da varsa, artık ben buyum. Bu yüzden

tekrar soruyorum. Gerekirse benim için hayatını feda eder misin, etmez misin?"

Bir cevap vermedi. "Seni iyileştirmenin bir yolu olmalı..."

"Bunu neden isteyeyim ki? Büyü beni, doğuştan gelen hakla veliahtı olduğum bir tahta doğru götürüyor. O veliaht sen değilsin ama sen Halderianlar adına o tahtı ele geçirmek istiyorsun, *Kral* Simon."

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Aynı zamanda ebeveynlerinin –gerçek ebeveynlerinin– şu anda kucaklamakta olduğun şeyle savaşmak adına hayatlarını feda ettiğini de iyi biliyorsun."

Simon, Darrow'un hayatta olduğunu bilmiyordu ama bunun bir önemi yoktu. Gerçek annem ise hayatta değildi. Gözlerime yaşlar doldu. "Ebeveynlerim hakkında konuşma."

"Darrow'un seni sevdiğini biliyorum. Annen ise..."

İlk gözyaşı yanağımdan kaydı. "Kes şunu."

Bir elimi kaldırdım ve içimdeki soğukluğu, yozlaşmayı hissettim. İlk defa, varlığı içime korku saldı.

Simon belki sözlerinin üstümdeki etkisini fark etmemişti ama eğer beni bir parça bile seviyorsa, konuşmaya bir son vermesi gerekiyordu. Bunun yerine daha da ileri gitti. "Ebeveynlerin, bir gün kim olduğun ortaya çıkarsa başına gelebilecekleri tahmin etmiş olmalı. Eğer tekrar bir zamanlar olduğun kişi hâline gelmenin bir yolu varsa, ebeveynlerin senden ne yapmanı isterdi dersin?"

"*Sen* benden ne yapmamı istiyorsun?" Sesim hiç olmadığı kadar ciddiydi. "Ormandan ayrılmadan önce kız kardeşini gördüm. O bir Demirkalp ve muhtemelen şimdi de Highwyn'de bir yerlerdedir. Onu tekrar görürsem ve onu iyileştirebileceğim kadar yaklaşabilirsem, içindeki laneti kendime çekmeli miyim? Kız kardeşini kurtarıp kendimden bir parça daha kaybetmeli miyim dersin?"

O âna kadar Simon ağır ağır ama istikrarlı bir şekilde bana yaklaşıyordu ama sözlerimi duyunca donup kalmıştı ve bedeninin tek hareketi, sözlerimi idrak ederken göğsünün hızla inip kalkışından ibaretti.

"Rosaleen'i mi gördün?" Gözlerimi onun gözlerinden ayırmadan baktığımda ekledi, "İkinizi de kurtarmanın bir yolunu bulacağız. Biz..."

"Kestra!"

Joth'un endişeli sesini duyduğumda Simon'dan uzaklaştım. Gözlerindeki kafa karışıklığı ifadesi, tam olarak benim de içimdeki hissi yansıtıyordu.

"Koraklar yaklaşıyor," dedi Joth. "Buradan ayrılmamız gerek!"

Koraklar mı? Öfkeyle yüzümü Simon'a çevirdim. O ise çoktan başını iki yana sallamaya başlamıştı bile. "Sana yemin ederim, bundan haberim yok..."

"Beni kandırdın!"

"Dur. Gitme, Kes." Simon bana doğru uzandı ama elini tuttum ve bedeninden bayılarak yere yığılmasına yetecek kadar güç çektim.

Simon yere düştüğü anda havaya atılan ejderhasının çığlığını işittim. Efendisini korumak üzere buraya geliyordu ve bu da annemin mezarının artık ulaşılabilir hâle geldiğini gösteriyordu.

Mezara döndüğüm sırada Joth çoktan mezarın üstünde, toprağın taze atılmış gibi göründüğü bir noktayı kazmaya başlamıştı. Diz üstü çöküp ona yardıma koyuldum ve birkaç saniye sonra elim kanvastan bir çantaya denk geldi.

Olden Hançeri.

Hançeri çantasıyla birlikte dışarı çıkardım ve sonra atıma atladım. Daha dizginleri yeni tutmuşken, omzuma bir acı dalgası yayıldı. Haykırarak sırtıma doğru baktığımda etime gümüşten bir diskin saplanmış olduğunu gördüm. Arkamda, Harlyn elini ikinci bir diske uzatmıştı ve bu siyah bir diskti – beni öldürecek türden bir disk. Herkes benim ölümümü istiyor olsa da Harlyn'in bunun için diğerlerinden daha fazla sebebi vardı. Simon'ın kendisine kalmasını istiyordu.

Eh, onu alabilirdi. Simon beni bu kadar kolayca kandırmış olduğu için kendimi aptal gibi hissediyordum. Bir daha asla.

Joth sessizce bir şeyler mırıldandı ve arkamdaki Koraklar aniden, göremediğim bir bariyere çarptı.

"Yarı-yaşarlar," dedi Joth. "Bizi koruyorlar."

Mezarlık arkamızda kalana kadar at sürdük ve sonra durabileceğimiz sakin bir yer bulduk. Joth atından indi ve bana da inmem için yardım etti. Disk hâlâ omzuma saplıydı ve acıdan dolayı başım dönüyordu.

"Bunu çekip alırsam kendini iyileştirebilecek misin?" diye sordu Joth.

"Bunu yapmak için senden güç çekmediğim sürece hayır. Bu senin de canının yanmasına sebep olacaktır."

Joth yanımda diz çöktü. "Buna dayanabilirim."

Ben dayanabileceğinden emin değildim ama aynı zamanda yaramın derin olduğunu ve bu konuda bir şey yapmazsam başımın gerçekten belaya gireceğini de biliyordum. Bu yüzden dişlerimi sıktım ve Joth haykırmama sebep olacak kadar acı verici, tek bir kararlı hamlede diski omzumdan çekti.

Ellerimle dizlerimin üstüne yığıldım ama Joth ellerimi tuttu ve ondan güç çekmeye başladım.

Bunu yaptığım anda, Joth keskin bir nefes verdi ve yüzü buruştu ama elimi tutmaya devam etti, yapmakta olduğum ve hayatta kalmak istiyorsam yapmam gereken bu işleme hiçbir şekilde karşı koymadı. Ondan ihtiyacım olandan fazlasını almadım ama buna rağmen ellerini bıraktığımda ikimiz de tükenmiş hâldeydik.

Normalde çok daha soğuk olması gereken karların üstüne uzandık. Gücümü toplarken, bir yandan da içimde bir öfke yanıp tutuşmaya başladı.

"Simon beni kandırdı. Koraklar gelene kadar beni oyalıyordu sadece."

"Sana zarar vermeye niyetli oldukları zaten açık değil miydi?"

"Simon değil. Simon'ın böyle bir şey yapacağını hiç..." Cümlenin devamını getirmeden doğruldum. Simon'la ilgili gerçeği kabullenmeye istekli değildim ama bunu yapmam gerektiğini de biliyordum.

Simon'ın asla umurunda olmamıştım; o sadece beni kullanma konusunda diğerlerinden daha başarılı olmuştu. Buna karşı uzun bir süredir kördüm ama artık değil.

İçimdeki o soğuk bölge alev aldı. Korak isyanı kendini halkın kahramanı olarak, Lord Endrick'e karşı bir güç olarak konumlandırıyordu. Ama Endrick'ten çok daha kötüydüler çünkü onun tiranlığının aynısını vadediyor ama kendilerini özgürlüğün bekçileri olarak gösteriyorlardı.

O âna kadar yavaş yavaş aklımda şekillenmeye başlamış olan fikirler sonunda bir bütün oluşturmaya başlamıştı. Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Yüzümü Joth'a döndüm. "Büyülerimizi birleştirmek için yapmamız gereken nedir?"

Joth doğruldu ve bir süre düşündükten sonra cevap verdi. "Hâlâ işe yarayıp yaramayacağından emin değilim. Eğer işe yararsa ikimiz de iki katı güç ve yetenek sahibi olacağız. Ben daha bir şey yapmadan bundan haberin olacak ve benim de öyle. Ama o noktaya varmak için tüm kalbini açman gerekiyor ve benim de öyle."

Yüzüne baktım. "Nasıl yapılıyor?"

"Oldukça basit aslında." Joth yalnız olduğumuzdan emin olmak için etrafa bakındı ve sonra ayağa kalkmama yardımcı oldu. Beni ağaçlığın iyice içine doğru götürdü. "Anlaman gerekiyor ki bu işe yararsa büyümüzden fazlasını paylaşıyor olacağız. Kendimizi bir diğeriyle paylaşıyor olacağız. Bu oldukça... yakın bir ilişki. Eğer Simon'a karşı hâlâ hislerin varsa, bu araya girebilir..."

"Yok." En azından, olumlu hislerim yoktu.

"O zaman elimi tut."

Joth elini göğsüne doğru kaldırdı ve ben de onun elini tuttum, bedenlerimiz birbirine yanaştı. Büyüsünün parmaklarıma sarılışını şimdiden hissedebiliyordum ama o elimi daha da sıkıca tuttu.

"Büyün güçlü," dedi. "İçinde çalkalandığı sıralarda gözlerinin rengi de koyulaşıyor. Çim yeşilinden zümrüt rengine dönüyor."

Gülümsedim. "Sırada ne var?"

"Büyünü bir hediye olarak sun. Tüm kalbinle, tüm içtenliğinle verdiğin bir hediye. Karşılığında ben de sana büyümü sunacağım. Alman gerektiği kadarını alabilirsin. Eğer kendimizi tamamen ve özgürce birbirimize açarsak, o zaman..." Bu noktada sesi kırıldı ve gözleri şaşkınlıkla genişledi.

Hissettiklerinin benim hislerimin yanına yaklaşıp yaklaşmadığını merak ettim. Çünkü büyüsü, taşıyabileceğimden daha yüksek bir miktarda içime akıyordu. Onun da benim büyümü içine çektiğinin farkındaydım ama ona büyümü sunarken bile gücümün öncesine göre iyice arttığını, onunkine karıştığını ve bir bütün oluşturduklarını hissedebiliyordum.

Keskin bir nefes aldım. Her şey içime akarken nefes almakta bile zorlanıyordum. Kendi büyümün bile nasıl iki katı güçlenmiş olduğunu anlamakta güçlük çektim. Ondan içime akan büyünün bir sonraki dalgasında, birden onu öpmekte olduğumu fark ettim. Ya da o beni öpüyordu. Bunun nasıl başlamış olduğundan emin değildim.

Emin olduğum tek şey, Joth'un benim bir parçam hâline geldiği, aklımda bir yer edindiği ve düşüncelerimin öznesi hâline geldiğiydi. Olup bitenleri tamamen anlayamasam da büyülerimizin çarpıştığını ve artık tek bir güç hâline gelmiş olduğumuzu biliyordum.

Başladığımızdan beri ilk defa Joth elimi bıraktı ve bana sarıldı. Ama öpüşmemiz devam etti. Kendi gücümü toparlamak için onun gücünden alıyordum ve onun da bana güç vermeye devam etmek için etrafımızdaki yarı-yaşarlardan güç alıyor olduğuna şüphem yoktu.

Joth'un elleri ensemdeydi ve ilk defa ne kadar sıcak olduklarını fark ettim. Fazla sıcak. Ondan ayrılarak bir adım geriledim ve gözlerim şaşkınlıkla açıldı.

"Joth, yozlaşmamı da aldın."

Yozlaşma sadece benim içimdeyken, onu tehlikeli bir şey olarak değil, kontrol edebildiğim bir şey olarak görmüştüm. Ama Joth'un gözlerindeki değişim beni endişelendirdi. Açık mavi tonu, erimiş

çeliği andıran bir griye dönüşmüş, o nefesini kontrol altına almaya çalışırken bile anlam veremediğim duygularla alev almıştı.

"Başta sanki içime zehir akıyor gibi hissettim," dedi. "Ama sonra bunun aslında yozlaşma olarak tanımlanmasının yanlış olduğunu anlamaya başladım. Bu saf güç ve birlikte, tüm gücü elimizde bulunduracağız."

"Ben..." Bu sözlerle ne kastettiğinden ve ima ettiği türden bir şeyi istediğimden emin değildim. Ama beni tekrar öptüğünde tüm endişelerim kaybolup gitti. El ele yürüyerek ağaçlar arasından çıktığımızda, artık kararlılığım güçlenmişti. Lord Endrick'i öldürmeye hazırdım.

Hayır, sadece hazır değildim, buna hevesliydim.

ON ALTI

SIMON

Trina beni sarsarak uyandırdı ve gözlerimi bir yatakta açtım, kafa karışıklığı içinde geçen birkaç saniyeden sonra, tekrar Woodcourt'a dönmüş olduğumuzu fark ettim. Başta buraya nasıl geldiğim konusunda bir fikrim yoktu ama içimden bir ses bir şeylerin fena hâlde kötü gitmiş kötü gitmiş olduğunu söylüyordu. Sonra her şeyi hatırladım ve olan biteni tabir etmek için fena kelimesinin hafif kaldığını fark ettim. Her şeyi elimize yüzümüze bulaştırmıştık.

"Kestra kaçtı mı?" diye sordum, Trina'nın ne cevap vermesini istediğimden emin olmayarak.

Trina başıyla onayladı. "Harlyn onu bir disk okuyla vurdu, yani çok uzaklaşmış olamaz. Eğer kan izlerini takip edersek yerini bulmamız mümkün."

"Planımız artık bu değil," dedi Tenger, yanımıza gelerek. "Burada bulunan az sayıda Korak, o ikisiyle savaşmak için yeterli değil. Kestra hançeri geri aldı, yani artık Lord Endrick'e saldırmak için hazırlanmaya başlayacaklarını varsayabiliriz. Bu gerçekleştiği sırada bizim de orada olmamız gerekiyor ve dikkatlerini çekebilecek kadar da büyük bir güce ihtiyacımız var. Hugh ve ben Brill'le pazarlığa oturmak üzere onların yanına geri döneceğiz."

"Kestra'nın ölmesini isteyen Brill'le mi?"

Tenger'in gözlerinde bir kıvılcım çaktı. "Bizde bulunmayan asker

ve silah gücünü elinde bulunduran Brill'le. Sahip oldukları teknoloji de büyüyle baş etmek için bilinen en iyi teknoloji. Bu Endrick'in, Kestra'nın veya onun yanındaki gencin büyüsü olsa bile. Hoşuna gitsin veya gitmesin, Simon, onların yardımına ihtiyacımız var."

"Bundan emin misin?" Aklımda Kestra'nın bana yönelttiği soru yankılandı. Onun için hâlâ hayatımı verip vermeyeceğim sorusu. Böyle bir soruya nasıl cevap verebilirdim ki?

Bir küfür savurarak ayağa kalkmaya çabaladım ama Kestra benden fark ettiğimden de fazla güç çalmıştı. Yatakta oturur pozisyonda durmakta bile zorlanıyordum.

Harlyn belimdeki sargıyı kontrol etmek için yanıma oturdu. Bandajı kontrol ederken bir yandan da konuşuyordu. "Burada olduğun için şanslısın. Kestra seni neredeyse öldürüyordu."

"Sen de onu öldürmeye çalıştın," diye cevap verdim. "Hâlâ bizimle işbirliği yapma ihtimali var mı sanıyorsun?"

"Bunun zaten olasılık dahilinde olduğunu düşünmekten vazgeçmelisin." Gabe odanın diğer tarafındaki bir duvara yaslanmıştı ama duvardan ayrılarak sırtını dikleştirdi. "Ne hissettiğini hepimiz biliyoruz ama onun gerçek doğasını olduğu gibi görmek zorundasın. Durdurulmadığı takdirde bizim için Endrick'ten bile daha büyük bir düşman hâline gelecek, Simon."

"Bunu görebiliyorum. Ama onu öldürmenize izin vermeyeceğim. İçindeki yozlaşmayı temizlememiz gerek."

Tenger ve Gabe birbirlerine baktılar. Okuması oldukça kolay bir bakıştı bu. Tenger, "Onun büyü gücünü elde etmesi için yaptığım planlara karşı beni uyarmıştın ve belli ki bu konuda haklıydın. Büyüsünü bundan daha iyi kontrol altında tutabileceğimizi, yozlaşmasını geciktirebileceğimizi düşünmüştüm," dedi. Sonra sırtını dikleştirdi ve kısa kesilmiş sakalını sıvazladı. "Loelle bize ihanet etti ve bunu yaparken Kestra'nın da sonunu getirdi. Kestra'nın başına gelenler için Loelle'i suçla, beni değil."

Güzel bir konuşma yapmıştı ve Loelle'in Kestra'ya büyük bir

zarar verdiğine katılıyordum ama bu Tenger'in suçsuz olduğu anlamına gelmiyordu. Eğer o olmasaydı, şu an bu durumda olmazdık.

Yine de adil olmak gerekirse, büyüye ulaşmasaydı Kestra bugün hayatta bile olamazdı. Bunu ona biz yapmıştık.

Daha da açık olmak gerekirse, o gece onu tutsak almış, onu ailesine ihanet etmeye zorlamış olmasaydım şimdi bir başkası Vasılolan ilan edilmiş ve Kestra da istediği türden sade bir hayat sürüyor olurdu.

Tenger başıyla Trina'yı işaret etti. "Basil'in iyileşmesine yardımcı olmanı istiyorum. Bu sırada tutsaklığı hakkında da elinden geldiğince bilgi edinmeye çalış – belki davamıza yardımcı olacak bir şeyler öğrenebiliriz. Brill'i kendi tarafımıza çekmeyi başarsak bile bu yeterli olmayacak. Onu Reddengrad'ın ordularını buraya göndermesi konusunda ikna etmen gerekiyor."

"Son savaşta neredeyse tamamen yok edildiler," dedim. "Burada savaşmak üzere asker yollamayacaklardır."

"Basil'in hayatını kurtardık – gelecekler." Tenger bu kez bana hitaben devam etti. "Peki Halderianların kralı halkına ne emredecek? Kızıl Taht'ı tekrar sahiplenmek, kralın yükümlülüğü değil mi?"

Başımı iki yana sallamaya başladım ama Gabe söze girdi, "Bizi bir dakikalığına yalnız bırakabilir misiniz?"

Tenger mırıldanarak herkesin çıkmasını emretti ve yalnız kaldığımızda Gabe karşımdaki bir sandalyeye oturup dirseklerini dizlerine koyarak bana doğru eğildi. Uzun bir an için sessiz kaldı ve benim söze girmemi bekledi.

Sonunda konuştum. "Eğer isteseydi, Kestra beni öldürmüş olurdu. İçinde hâlâ kötülükten fazla iyilik var."

"Şimdilik."

Bu sözü havada asılı kaldı. Bunu inkâr edemezdim.

"Sen aptal ve kör adamın tekisin," dedi Gabe. "Yanında Harlyn gibi her sözüne kulak kesilen bir kadın var. Seninle evlenmeye dünden istekli ve güvenebileceğin bir eş olacaktır. Onu günbegün kaybediyorsun. Peki ne için? Kestra hakkında söyleyebileceğin en

güzel şey, seni öldürebileceği hâlde öldürmemiş olması. Ayrıca bunun ilk denemesi olmadığını da eklemek zorundayım."

Nedense bu sözleri gülümsememe sebep oldu ama Gabe devam etti. "Kestra'yı gördüğün ilk andan beri mantığını kaybettin. Ona tekrar kavuşma zamanın geldi, arkadaşım ve mantıklı hareket etmeye hemen şimdi başlaman gerekiyor. Odadan çıkıp konuşabilmeniz için Harlyn'i içeri göndereceğim. Her şeyin mevzu bahis olduğunu aklından çıkarma. Antora'nın geleceği, hepimizin hayatı ve isyanın tüm amacı. Bunca zamandır uğruna savaş verdiğimiz her şeyin heba olmaması için ne yapman gerekiyorsa onu yap."

Haklı olmasından nefret ediyorum. Kalbimi ortadan ikiye ayırıyor olsa bile, haftalardır omuzlarımı çökerten bu gerçekleri kabullenmek zorundaydım. Artık başkalarına kulak vermemin zamanı gelmişti. Gabe'e bakarak başımla onayladım ve o da kederli bir gülümsemeyle sandalyesinden kalkarak odadan ayrıldı. Bir an sonra içeri Harlyn girdi. Zor da olsa ayağa kalktım.

Rahatsızlık dolu bir an boyunca yüz yüze durarak bakıştık, sonra Harlyn konuştu, "Halderian Kralı'nın emirleri nedir?"

Ağır bir nefes aldım. "Seni Rawk'le birlikte Hepdiyarlar'a geri göndereceğim. Ordumuzdaki tüm askerlerin ve Lord Endrick'e karşı mücadeleye katılmak isteyen diğer herkesin en kısa zamanda burada toplanmasını istiyorum. Onları buraya getirebilir misin?"

Harlyn sırtını dikleştirdi. "Yani Lord Endrick'e karşı savaşmak niyetinde misin?"

"O yenik düştüğünde, Halderianlar burada olacak." Sonraki sözleri sarf etmek içimde derin bir yaranın açılmasına sebep oldu ama bunların söylenmesi gerekiyordu. "Sonunda Kızıl Taht tekrar bizim olduğunda da bunu büyük bir şölenle kutlayacağız."

Harlyn başını yana eğdi. "*Bizim* derken?"

"Senin ve benim."

Harlyn gülümsedi. "Süvarilerimizle geri döneceğim, Simon. Söz veriyorum."

Sonra beni öptü ve öncekinden daha soğuk hissetmeme yol

açan bir sıcaklıkla sarıldı, ardından yolculuğa hazırlanmak üzere odadan çıkmaya davrandı.

Bu sırada Gabe tekrar içeri girdi ve Harlyn bu kadar mutlu göründüğü için bana bakarak gülümsedi. Yalnız kaldığımızda Tenger ve Hugh'nun Brill'le buluşmak üzere yola çıktığını söyledi. "Yabancı bir ordunun bize katılması fikrinden çok hoşlanmıyorum," diye ekledi. "Kendi başımızın çaresine bakabilecek durumda değil miyiz? Yalnızağaç Kampı'ndan aldığımız o bağlayıcı kordonu hatırlıyor musun?"

"Elbette.

"Kordon hâlâ bende. Kestra'yı bulabilirsek, kordon belki onun yanımızda birkaç dakikadan fazla kalmasını sağlayabilir."

Keşke bu doğru olsaydı. "Bence o noktayı çoktan aştık."

Gabe bana uyuyup dinlenmemi söyledi ama uyuyamadım. Sadece pencerenin önünde oturdum ve soluk bir güneşle aydınlanmış günü, kar tanelerinin ayazda tembelce salınışını izledim.

Belayı görmeden önce sesini işittim; ritmik adımlarla yaklaşan ayak sesleri. Demirkalpler. Gabe'i bile uyandıracak kadar gürültü çıkarmışlardı. Gabe de yanıma, pencerenin önüne geldi.

"Endrick'in sarayına gitmiyorlar," dedi Gabe. "Kuzeye doğru gidiyorlar."

Bunun sebebini bildiğimden emindim. Endrick, Kestra ile Joth'un yerini biliyor olmalıydı. Bu Demirkalplere kimin eşlik ettiğini de tahmin edebiliyordum.

"Orada olmalıyız," dedim, çizmelerime uzanarak.

Gabe başını iki yana salladı. "Bu göze alabileceğim türden bir eşitsizlik değil. Eğer gidersek, dördümüze karşı yüz veya daha fazlasıyla karşı karşıya olacağız."

Çizmelerimi giymeyi bırakıp ona baktım ve o gelse de gelmese de gideceğimi anlamasını sağladım. "Rosaleen'in de o Demirkalpler arasında olduğunu sanıyorum."

"Kız kardeşin mi?" Gabe alçak sesle bir ıslık öttürdü. "Peki, kimin tarafında olacak?"

Kestra bana hayatımı onun için feda edip edemeyeceğimi sormuştu. Annem, Kestra için hayatını vermişti. Bu uğurda kız kardeşimi de kaybedecek değildim.

Emin olduğum tek şey buydu. Gabe'le birlikte, artık tanımlayamadığımız bir düşmanla, benim artık arkasında duramayacağım bir amaç uğruna yüzleşmek üzere silahlarımıza uzandık.

ON YEDİ

KESTRA

Korakların kurduğu pusudan kaçtıktan sonra Joth'la birlikte Highwyn'deki terk edilmiş binalardan birinin üst katına sığındık. Görünüşe göre bu binaya savaştan beri kimse girmemişti ve bunun haklı bir sebebi vardı. Binayı hâlâ ayakta tutan ahşap kirişlerin yarısı çürümüş, duvarlar-iş, duvarlarla tavanlardaki sıvalar dökülmüştü ve biz uyurken bile dökülmeye devam ediyordu. Binanın bu katındaki zemin yer yer çökmüştü ve attığımız her adımda risk alıyorduk.

Yine de burada kalmak, Korakların yanında bir dakika daha geçirmekten iyiydi.

Gündüz saatlerinde, minik odamız Highwyn'in en kalabalık sokaklarından birinin üstünde yükseliyordu. Joth'un bir şekilde bana temiz bir elbise ve gerekli durumlara karşın Olden Hançeri'ni baldırımda taşımamı sağlayacak bir jartiyer almayı başardığı bir dükkân da vardı bu sokakta. Şimdi akşam çökmüşken sokak sakindi ve köşedeki küçük bir pencereden Endrick'in sarayını görebiliyorduk. Başka bir açıdan baktığımdaysa Woodcourt'un büyük bacasından dumanların yükseldiğini fark ettim ve aniden kendimi elimde Sör Henry'nin kütüphanesinden aldığım bir kitapla şöminenin karşısına kıvrıldığım çocukluğumun o akşamlarını özlerken buldum.

O yıllarda, şöminenin ateşiyle Simon ilgilenirdi. Bazen, etrafta

kimse yokken, çalışırken onun da dinleyebilmesi için kitabı yüksek sesle okurdum.

Bu anının beni yumuşattığını fark ettim ve silkinerek kendime geldim. Her şey sona erinceye kadar Woodcourt'a dönmeyecektim. Sadece Endrick öldükten sonra da değil, Koraklar ve bana karşı tehdit oluşturan herkes ortadan kaldırıldıktan sonra.

Simon.

Simon konusunda ne yapacaktım?

Onu düşünmüyor, onu hatırlamıyor olmam gerekirdi.

Joth, ben Basil'le ilgilenirken Woodcourt'tan toparladığı bir parça erzakı kullanarak bize biraz bir yemek hazırladı. Elinde bir tabakla yanıma geldiğinde yemek çok lezzetli koksa da tabağı bir kenara ittim.

Joth tabağı tekrar bana uzattı. "Herruh Ormanı'nda yiyecek bir şeyler bulmak şaşırtıcı derecede zordu. Elbette, aslında ölü bir orman olduğu düşünülürse bu aslında çok da şaşırtıcı olmamalı. Ben de zamanla elimdeki az malzemeyle en iyi sonucu almayı öğrendim."

"Sen orada bir tutsak sayılmazdın," dedim. "Loelle ormandan ayrılabilmişti."

"Yarı-yaşarlarımı terk edemezdim." Joth gülümsedi. "Onların iyiliği için güçlü kalmaya çabaladım ve sen de güçlü kalmalısın. Lütfen ye."

"Güç benim için bir sorun değil," dedim, birkaç lokma alarak. "İhtiyacım olan şey Endrick'e ulaşmanın bir yolunu bulmak. Korkarım sarayda değil. Ona dair hiçbir işaret görmedik."

"O hâlâ sarayda," diye beni temin etti Joth. "Ordularını Herruh Ormanı'ndan geri çağırdı. Şu anda Highwyn'e doğru yoldalar ve bunun sadece tek bir anlamı olabilir."

Endrick'in bir sonraki adımının bu olacağından ben de şüphelenmiştim. Basil esaretten kurtarıldıktan sonra, Endrick Olden Hançeri'nin yerinin keşfedilmesinin an meselesi olduğunu tahmin etmiş olmalıydı. Şimdiye kadar hançeri elime geçirmiş olacağımı önceden tahmin etmişti ve haklıydı da.

Hançeri geri aldığımdan beri, onu bazen belimde bazen de elimde taşımıştım ve bu, eski bir arkadaşla kucaklaşmak gibiydi. Bugün onu o kadar uzun bir süre boyunca cilalamıştım ki metalinin üstünde kendi yansımamı görebiliyordum. Hançerin ona saplanmadan hemen önce ışığı yakalamasını, Endrick'e kaybettiğini ve tahtının artık bana ait olduğunu idrak etmesini sağlayacak son bir aydınlanma yaşatmasını istiyordum.

"Endrick öldükten sonra," dedim, "Kızıl Taht'ın Woodcourt'a taşınmasını ve Endrick'in sarayının yakılıp kül edilmesini istiyorum. Antora'da ona dair hiçbir iz kalmamalı."

"Burada hüküm sürmeye mi niyetlisin?" diye sordu Joth.

"Elbette. O taht benim doğuştan hakkım ve Endrick'i öldüren kişi ben olacaksam, o zaman o taht üzerinde zaten diğer herkesten daha fazla hakkım olacak." Yüzümü Joth'a çevirdim. "Halkını iyileştireceğim, Joth. Hepsine yeniden hayat vereceğim."

"Zamanı geldiğinde onları *birlikte* iyileştireceğiz," dedi Joth. "Artık güçlerini ben de paylaşıyorum."

"Ben de senin güçlerini." Etrafıma baktıktan sonra, "Halkının varlığını daha önce hiç olmadığı kadar hissedebiliyorum," diye ekledim.

"Tıpkı benim emirlerimi dinledikleri gibi, senin de emirlerine kulak verecekler." Joth ayağa kalktı ve duvarlar arasında sokağa bakan bir delik buldu. "Ama şimdilik onlara sadece bize muhafızlık etmelerini ve şehir içinde dolaşıp bilgi toplamalarını emrettim. Doğru zamanın geldiğine dair bir işaret aldığımızda, saldırımızı gerçekleştireceğiz."

"Ne kadar sürer dersin?"

"Belki de bu gece. Yeterince yediysen, biraz uyumaya çalışmalısın."

Joth benim için duvar kenarına bir yatak hazırlamıştı ve kendisi de kırık pencereye yakın bir yerde uyuyacaktı. Ben soğuktan hiç etkilenmiyordum ama o odanın sıcak olduğundan şikâyet etmiş ve kışın soğuk havasını olabildiğince içine çekmek istemişti.

Uzandım ve gözlerimi kapadım ama uyuyamadım. İyileşmiş olmasına karşın, omzum sızlıyordu. Kalbimse Simon'la son tartışmamıza dair düşüncelerin etkisiyle daha da kötü bir hâldeydi. Ona arkadaşlığımızı onarma umuduyla yaklaşmıştım. O ise beni pusuya düşürmek istemişti.

Sonunda gözlerim kapanmaya başladığı sıralarda, dışarıdan ritmik ayak sesleri geldiğini duydum. Joth'a baktım ama o da çoktan ayağa fırlamıştı ve ahşap duvarlar arasındaki çatlaklardan dışarı bakıyordu.

"Demirkalpler mi?" diye sordum ama başıyla onayladığını görmeye ihtiyacım yoktu. Askerler varlıklarını gizlemek için herhangi bir çaba harcamıyordu. Belki de halkın, döndüklerini anlamasını istiyorlardı. Belki benim de anlamamı istiyorlardı. Eğer bu doğruysa, döndüklerine pişman olacaklardı.

Ayağa fırladım. Odanın içi ilk gerçek savaşlarını vermeye heveslı yarı-yaşarlarla doluydu. Henüz onlara hiçbir emir vermemiştim ama aradığım fırsat bu olabilirdi. "Askerlerin arkasını bloklayın," dedim. "Bu mücadele burada başlayıp burada bitecek."

Joth'a göz attım ve nefes alışının her zamankinden hızlı olduğunu fark ettim. Gergindi ve bunu anlayabiliyordum. Neredeyse tüm hayatını Herruh Ormanı'nda geçirmişti ve asla bir savaşçı olarak yeteneklerini sınamak zorunda kalmamıştı. Yaklaşmakta olan mücadele hakkında bildiği her şey tamamen teoriden ibaretti.

"Güçlerini kullanarak onlardan enerji çekebilir veya onlara enerji verebilirim, doğru mu?" diye sordu.

"Asla kendi enerjinin yarısından fazlasını verme, bana bile. Bunu yaparsan bedeninde kendini iyileştirecek güç kalmaz." Sonra gülümsedim. "Ama ne kadar enerji alabileceğimizi öğrenmeyi iple çekiyorum."

Joth üstünde bir disk oku ve tetikli kılıç taşıyordu. Benim de çizmemin içine saklı bir bıçağım vardı ve Olden Hançeri de baldırıma iliştirilmişti. Eğer hançeri onun üstünde kullanmadan önce bir

Demirkalp üstünde test edersem, belki Lord Endrick son görüşmemizden beri ne kadar güçlenmiş olduğumu idrak ederdi.

Joth'un önerisiyle birlikte yarı-yaşarlar bizden önce savaşa başladı. Bu yüzden o çürük binadan çıktığımız sırada, çarpışma çoktan alevlenmişti. Komutanlar Demirkalplere uygun pozisyonda kalmasını emredip, kendileri güvenli olduğunu düşündükleri mesafelere çekiliyorlardı. Zihnimde Joth'un yarı-yaşarlara önce komutanların alt edilmesini emrettiğini duydum.

Asıl niyeti bu olmasa da Herruh Ormanı'ndaki o insanları lanetlediği o gün, Lord Endrick en az kendisi kadar ölümsüz bir ordu yaratmıştı. Bu ordunun tek eksiği o ormanın dışına çıkma kabiliyetiydi ve ben de bu soruna bir çözüm getirmiştim.

"Vasılolan burada!" diye bağırdı askerlerden biri ve tüm askerlerin gözü ânında bana çevrildi.

Tepemizde sayamayacağım kadar çok disk oku uçuşmaya başladı ama biri bile yakınımıza gelemedi. Demirkalplerin gözünde, diskler havada aniden durarak yere düşüyordu. Disklerin öldürülemeyecek kadar ölü ama bize bir bariyer sağlayabilecek kadar hayat sahibi bir şeyler tarafından durdurulduğunu anlayan sadece Joth ve bendik.

Joth sağa yöneldi ve ben de sola doğru ilerledim. Etrafımdaki korunmaya güvenim o kadar sağlamdı ki tamamen saldırmaya odaklandım. Güçlü ve hızlı darbeler savurdum ve bıçaklar yeterli gelmediğinde, karşıma çıkan askerlerin enerjisini elimin tek dokunuşuyla emerek yere yığılmalarını sağladım.

Diğer taraf sayıca üstün olmasına rağmen bu onlar için çok adil bir mücadele sayılmazdı ve ayakta kalan Demirkalplerin sayısı giderek azalıyordu. Sadece on beş dakika kadar sonra geri çekilme emri verildi ama arkalarında kurduğumuz bariyeri aşamadıkları için bu emri panik dolu haykırışlar izledi.

Hemen karşımda Lord Endrick'in bir heykeli duruyordu. Heykelin üstüne tırmandım ve hâlâ hayatta olan Demirkalplerin dikkatini çekmek için bağırdım. En azından yüz kadar asker hâlâ ayaktaydı ama zemin, düşmüş silah arkadaşlarının bedenleriyle kaplıydı.

En otoriter sesimle bağırdım: "Bize teslim olacaksınız! Elinde kalan tüm askerlere ihtiyaç duyacağı için, Lord Endrick sizi cezalandırmayacaktır. Bu yüzden şimdi dizlerinizin üstüne çökün ve yaşamaya devam edin. Başka hiçbir kurtuluş ümidiniz yok!"

Bana en yakın duran Demirkalpler silahlarını yere atarak dizüstü çöktü. Devamında onların arkasındaki askerler de aynısını yaptı ve sonra diğerleri de. Son asker sırası da diz çöktüğünde arkalarına doğru baktım ve Simon ile Gabe'i biraz uzakta, yarı-yaşarların oluşturduğu barikatın hemen dışında görünce şaşırdım. Demirkalpler o bariyeri aşarak dışarı çıkamadığı gibi, onlar da içeri girememişti.

Simon doğrudan bana bakıyordu ve yüzünde fazlasıyla endişeli bir ifade vardı ki bu, kafamın karışmasına sebep oldu. Zira daha az önce bir düşman birliğinin teslim olmasını sağlamıştım. Bana sanki daha da büyük bir düşmanmışım gibi bakmak yerine bundan mutluluk duymalıydı.

Joth yanıma koştu. "Bir fikrim var," dedi. "Elimi tut."

Dikkatimi Simon'dan uzaklaştırdığı için minnet duyarak Joth'un istediğini yaptım ve o da gözlerini kapadı. Verdiği emri zihnimde işittim ama buna engel olamadan önce yarı-yaşarlar etrafımızdan süzülerek ileri atıldı. Bir şekilde Joth benim gücümü, hayat enerjisi emebilme yeteneğimi onlarla paylaşıyordu. Yarı-yaşarlar, intikam hırsıyla atılarak önlerine çıkan her Demirkalp askerini öldürdüler. O kadar hızlı hareket etmişlerdi ki bütün Demirkalpler bir anda yere yığılmıştı. Birkaç saniye içinde savaş alanında ayakta kalan yalnızca Joth ile bendik. Diğer herkes ölmüştü.

Elimi hızla Joth'ın kavrayışından kurtardım. "Onlara teslim olurlarsa hayatta kalabileceklerini söylemiştim!"

"Öyle bir söz vermemeliydin. Ayrıca Endrick'in onların yaşamasına izin verip vermeyeceğinden de emin olamazsın." Joth omuzlarımı kavradı. "En azından bu şekilde, ölümlerinden bir fayda sağladık. Onların enerjisinin içine aktığını hissedebiliyor musun, Kestra? Ne kadar büyük bir güç bu!"

İçimdeki buzdan bölge hayatla alev almıştı. *Demirkalplerin* hayatıyla. Daha fazlasını istiyordu ve ona ne kadar hayat enerjisi verirsem, daha da fazlası için hevesleniyordu.

Evet, bunu hissetmiştim.

"Ne yaptın sen?" Yarı-yaşarların bariyeri ortadan kalkınca Simon heykelin dibine doğru koşturdu. Kılıcı elindeydi ki aslında öyle olmaması gerekirdi. Tabii eğer Joth'la bana karşı kullanmayı planlamıyorsa.

Neredeyse delice bir çaresizlikle, Simon yerde yatan cesetleri kontrol etmeye başladı. Arada sırada birini ters çevirmek için kılıcını kullandı. Belli ki birini arıyordu.

Kız kardeşi bir Demirkalpti.

Joth yere atladı ve heykelden inmem için bana elini uzattı. "Benimle gel, Kestra. Buradaki işimiz sona erdi."

Elini tutmayı reddettim ve bunun yerine Simon'ın kız kardeşine benzeyen birilerini görebilir miyim diye etrafa bakındım. Çaresizce Rosaleen'in burada olmamasını umuyordum. Bu sırada Simon'ın sözleri de kulaklarımda yankılanıyordu.

Ne yaptın sen?

"Bunu neden yaptın?" diye bağırdı Gabe, Simon'ın yanına koşarak. "Diz çökmüşlerdi. Teslim olmuşlardı!"

Joth yerde yatan cesetleri işaret etti. "Onlar bize saldırdı! Mücadele farklı ilerleseydi, onlar bizim teslim olmamızı kabul etmezlerdi! Hükümdarlık da bunun aynısını bize yapardı!"

"Ama siz Hükümdarlık'la aynı zihniyette değilsiniz, olmamalısınız," diye cevapladı Gabe. "Yoksa artık öyle misiniz?"

"Hükümdarlık'la çarpışan tek kişileriz biz," dedi Joth. "Siz Koraklar onların etrafında dans edip duruyor, ayaklarına minik iğneler batırıp ardından sorunun devam ettiğine dair söylenip duruyorsunuz. Hükümdarlık'a Endrick'in hissedebileceği kadar sağlam bir darbe indirmenin zamanı gelmişti."

"Hâlâ size saldırıyor olsalardı sana katılırdım. Ama bu askerler silahlarını bırakmıştı. O noktada artık sizin düşmanınız olmaktan

çıkmışlardı." Gabe gözlerini bana çevirdi ve bakışlarındaki suçlamayı hissettim. "Buna katliam denir, Kestra."

Sözleri canımı yaktı ve içimde bir yerlerde, onun haklı olduğunu biliyordum. Joth elini bir kez daha bana uzattı ve bu sefer elini kabul ettim. Ama yere indiğim anda, Simon'ın yanına doğru yürüdüm.

"Onu görmedim." Simon beni duyduğuna dair bir belirti göstermedi, bu yüzden sözlerimi yineledim. "Rosaleen'in burada olduğunu sanmıyorum."

Simon bana doğru düzgün bakmadı bile. Kısacık bir an baktığında da yüzünde öylesine sert bir ifade vardı ki korktum ama o korku içimdeki buzdan öz tarafından ânında yutuldu. *Kız kardeşi de seni öldürürdü*, diye fısıldadı o yer.

Elimle ağzımı kapattım, bu korkunç sözlerle, beni içimden boğmaya başlayan bu çürümüşlükle mücadele etmeye çalıştım.

"Burada kalmak güvenli değil." Joth kolunu omzuma atarak sırtımı Simon'a çevirdi. Beni meydandan dışarı doğru götürmesine izin verdim. Aklımda Gabe'in sözleri yankılanıyordu ve kalbim de Simon'ın yüzündeki öfke ve acı dolu ifadeyle buz kesmişti. Aklından geçenleri hayal etmekten bile nefret ediyordum.

"Doğru olanı yaptık," dedi Joth yürürken.

"Hayır, bu yaptığımız doğru değildi. Teslim olmuşlardı ve sen hepsini öldürdün!"

"Artık büyülerimiz bir." Joth durdu ve elimi elleri arasına aldı. "Orada olan biten her şey ikimizin eseri." Elimi geri çekmeye yeltendim ama büyüsünün içimdeki acıya sarıldığını, onu izole ederek yok ettiğini hissettim. Geriye kalan şey sadece büyüydü. Ben tekrar rahatça nefes alabilmeye başlayana kadar Joth bana büyüsünü vermeye devam etti. Sonunda içimdeki dehşet hissi ve suçluluk duygusu, yerini yere yığılan Demirkalplerden gelen bir hayat enerjisine bıraktı.

"Daha iyi hissediyor musun?"

İşin gerçeği hiçbir şey hissetmiyordum veya hissediyorsam bile o hissi tanımlamaktan veya etrafımda olup biten herhangi bir şeyle

ilişkilendirmekten acizdim. İçimi arandım ve sadece tek bir duygunun var olduğunu keşfettim.

Yüzümü Joth'a çevirdim. "Kendimi... güçlü hissediyorum."

"O zaman çok uzatmadan saldırıya geçmeliyiz," dedi Joth. "Ama bu defa, Lord Endrick'e karşı. Dizlerinin üzerine çöküp de merhamet dilenmeye başladığında..."

"Onu öldüreceğim," dedim.

Joth elimi tuttu ve dudaklarına götürdü. Teninin sıcaklığını biliyordum ama yine de dokunuşunun ısısı karşısında şaşırdım. Uzaklaşmadan önce son bir defa dönerek, hâlâ cesetleri kontrol eden Simon ile Gabe'e baktım. Rosaleen'i orada bulmamalarını umut ettim.

Veya belki de Rosaleen oralarda bir yerde yatıyordu ve henüz onu bulamamışlardı. Onu bulurlarsa, bununla nasıl yaşayacağımı bilemiyordum.

Yavaşça bu hisleri özümsemeye başladım ve buza dönüştüklerinde, yozlaşma bir kez daha beslenmiş oldu.

"Ne kadar da güçlendin," dedi Joth.

Sözleri boştu çünkü doğru değildi. Güçlü olan şey yozlaşmaydı –ben değildim– ve kontrol de çoğunlukla yozlaşmanın elindeydi. Ben sadece ona evsahipliği yapan ve bunun kendisi için ne ifade edebileceğini asla yüksek sesle kabullenemeyecek kadar dehşet içinde bir kızdım.

ON SEKİZ

SIMON

Yerdeki cesetleri dikkatle kontrol ettikten sonra nihayet ilk defa derin bir nefes alabildim. Rosaleen burada değildi.

"Ama olabilirdi. Rosaleen her neredeyse sıra onda olabilir." Gabe onu duyduğumdan emin olmak için, yüzümü ona çevirene kadar bekledi. "Kestra'nın nasıl biri hâline geldiğini artık görüyor olmalısın."

"Evet, görüyorum." Dişlerimi sıktım.

"Bu da ne yapmamız gerektiğini biliyor olduğun anlamına geliyor. Şimdi sen..."

"Yeter!" Günlerdir birilerinin bana Kestra'nın ne kadar tehlikeli biri hâline geldiğini söylemeden veya Kestra'nın onların bu iddiasını doğrulamadan geçen bir saat bile olmamıştı. Sorunu anlıyordum. Sadece çözüme katılmıyordum.

Woodcourt'a döndüğümüzde, Trina bizi bekliyor ve Basil de bir battaniyeye sıkıca sarmalanmış hâlde bir koltukta oturuyordu. Yanlarından geçerek olan biteni Gabe'in açıklamasına izin verdim ve o da bunu her türlü detayı en ince ayrıntısına kadar anlatarak yaptı. Biraz uyuyabilmeyi umuyordum ama gözlerim en fazla on dakika kadar kapalı kaldıktan sonra Kestra'yla ve onu bekleyen çarpışmalarla ilgili düşüncelerle açılıp durdu. Lord Endrick'le tekrar karşılaşacağı o ânın yaklaştığı aşikârdı ama içinde bulunduğu diğer

mücadelenin, onun içinde gerçekleşen o savaşın daha da zorlu olacağından kuşkulanıyordum. Bu savaş onun özünü tehdit ediyordu. Bununla mücadele edip etmeyeceğinden veya bunu yapma gücüne sahip olup olmadığından gerçekten emin değildim.

Sabah olduğunda alt kata indim. Yemek odasında sıcak omlet ile kızarmış hamur beni bekliyordu. Trina ile Basil çoktan masaya oturmuş, kahvaltılarını ediyorlardı. Gabe masaya yumurta dolu bir tabak daha yerleştirdi.

"Aç mısın?" diye sordu Gabe.

Aç sayılmazdım ama yine de bir tabak aldım ve Trina'yla Basil'in karşısına oturdum. Gabe de benim yanıma yerleşti.

"Nasılsın?" diye sordum Basil'e. "Seni her gördüğümde gözüme daha iyi görünüyorsun."

"Bunu bana gösterilen ilgiye borçluyum," diye cevapladı Basil, Trina'ya yandan bir bakış atarak.

Sohbete ilgim varmış gibi görünmeye çalışarak tabağımdaki yemekle oynadım. "Tenger hâlâ Brill'le pazarlık hâlinde mi?"

Basil başıyla onayladı ve ekledi, "Aynı zamanda zamanında gelip gelemeyeceklerini bilmediği için gözünü yolda, benim halkımın üstünde de tutuyor. Gabe, Kestra'nın kısa süre içinde saraya saldıracağına inanıyor."

"Katılıyorum. Halderianlar... benim halkım da burada olacak." Onlardan kendi halkım olarak bahsetme konusunda hâlâ güçlük çekiyordum ama bunu aşmam gerekiyordu yoksa onları benimsemem nasıl mümkün olabilirdi ki?

"Bu gerçekten de bugüne kadar yediğim en iyi hamur. Ama elbette onları ben yaptım, yani bu normal, değil mi?" Gabe ağzına bir lokma daha atarken Trina ile Basil'de onun bu küçük esprisine güldü. Ardından Gabe daha ciddi bir tonla devam etti; "Harlyn ne zaman döner dersin?"

"Onu benden çok düşünüyor gibi görünüyorsun," diye cevapladım. "Eğer ilgini çekiyorsa..."

"İnan bana, Hatch; eğer onun dikkatini çekebileceğimi düşün-

seydim, onu seninle bir hayat sürmekten kurtarmaktan memnun olurdum."

Bir süre gözlerinin içine baktım ve sonra ikimiz de bir kahkaha patlattık. Sebebinden emin değildim. Harlyn'in benden uzakta çok daha iyi bir hayat süreceği konusunda kesinlikle haklıydı. Ama buna rağmen gülmek güzel bir histi. Gülmek için bir sebebim olmasının üstünden o kadar uzun bir zaman geçmişti ki.

Aklım aylar öncesine, Loelle'in Kestra'yı Nessel'den alıp götürmesinden öncesine gitti. Kestra'yla dar bir balkonda buluşmuştuk. Sadece ikimiz. O gün de gülümsemiştim ve o gülümsemem içtendi.

"Her şeyin sonunda... Kestra'yla bir başkasının yüzleşmesi gerekecek," diye mırıldandım ve Gabe başını yana eğince beni duyup duymadığından emin olmadığım için ekledim. "Hepiniz benim Kestra hakkındaki gerçekleri göremediğimi sanıyorsunuz ama sorun bu değil. O gerçekleri görebiliyorum. Ama iş onunla benim aramda bir mücadele noktasına varırsa, doğru tercihleri yapmaktan aciz kalacağım. Yapmam gereken ve yapmak istediğim şey arasındaki ayrım bulanıklaşacak. Ve her seferinde, kendimden ziyade onu seçeceğim." Başımı kaldırdım ve masada oturan herkesin gözlerine baktım. "Bunları söylememin sebebi şu; bir savaşın yaklaşmakta olduğunu biliyorum ve sağ kurtulabilmek için mümkün olduğunca yardıma ihtiyacım olacak."

"*Ondan* sağ kurtulabilmek için," diye tekrarladı Gabe. Bir elini omzuma koydu. "Umarım hepimiz Kestra'dan sağ kurtulabiliriz."

Basil öne eğildi. "Trina bana Kestra'nın buraya geldiğini ve beni iyileştirdiğini söyledi."

Başımla onayladım.

"Hükümdarlık'ın bana yaptıkları..." Basil her şey tekrar aklında canlanıyormuş gibi gözlerini kapadı ve baştan ayağa ürperdi. "Beni ölümün eşiğine getirdiler ve Endrick beni en zalimane işkenceye tabi tuttu – ölmekten aciz, yaşamaktan yoksun. O kadar zayıf düştüm, o kadar umutsuz bir hâle geldim ki Demirkalpler beni dikkatle izleme konusunda özensiz davranmaya başladı. Bir gece, hücremin

kapısını açık bıraktılar. Cesaretimi ve gücümü toplayarak ayrılmam tüm gecemi aldı ama sonunda bunu yaptım. Senin ve Kestra'nın daha önce zindandan nasıl kaçtığınızı anlattığınızı hatırladım ve sizin yaptıklarınızı adım adım tekrarladım. Zindanın en altındaki hücreye gittim ve o kuyudan aşağı indim ama çıkışı asla bulamadım. Orada öylece ölmeyi bekledim, hatta bunu umut ettim. Ama sonunda Demirkalpler beni buldu."

Bahsettiği olaylar zihninde tekrar canlanırken, Basil duraksadı. Konuşmaya devam ederken omuzları giderek daha çökmüş ve elleri de ara sıra titremişti. Devam etmesi için bekledik ve sonunda tekrar konuşmaya başladı. "Orada öleceğimi düşünmüştüm ama açlık veya susuzluk yüzünden değil, Endrick'in büyüsü hâlâ içimde dolaştığı için. Nerede olduğumu tam olarak bilemese bile bana işkence etmeye devam ediyordu."

Trina elini onun elinin üstüne koydu. "O zindanı ben de gördüm, Basil. Oradayken yaşadıklarını hayal bile edemiyorum. Biz seni kurtardıktan sonra bile."

"Şu anda ölmüş olmalıydım ama hayattayım." Basil, konuşmaya başladığından beri ilk defa doğrudan gözlerimin içine baktı. "Kestra içimdeki tüm o laneti benden aldı. Bilinçsizken bile, içimdeki kötülüğü benden çektiğini fark edebildim. Eriyen bir buzun sularının çekilmesi gibi. Bunu Kestra başardı."

"Laneti kendi içine çekti," dedi Gabe. "Kendini daha da kötüleştirdi."

"Beni bu şekilde kurtardı." Basil parmaklarıyla masayı dövdü. "Siz onun ne kadar tehlikeli biri hâline geldiğini tartışıyorsunuz ama hâlâ hayatta olmamın tek sebebinin Kestra olduğunu da eklemem gerektiğinin önemli olduğunu düşünüyorum. O benim hayatımı kurtardı."

"Geçmişte o veya bu şekilde, hepimizin hayatını kurtardı," dedi Trina. "Şu anda ne hâle gelmiş olursa olsun, ona yaşamak için bir şans vermekle yükümlüyüz."

Gabe başını iki yana salladı. "Hayır, değiliz. Üzgünüm, Simon.

Bunu duymanın senin için ne kadar rahatsız edici olduğunu biliyorum ama gerçek şu ki onu durdurmak için elimize çok fazla fırsat geçmeyebilir ve o tek fırsatı yakaladığımız anda Kestra'nın iyi ile kötü arasında bulunduğu noktayı tartışmak için duraksayamayız. Beklemeden harekete geçmek zorundayız."

Basil sırtını dikleştirdi. "Bunu nasıl söyleyebilirsin? Reddengrad'da bir insanı asla bu kadar zayıf bir muhakemeyle yargılamayız biz."

"Reddengrad'da kötülüğün tabirini baştan yazan ölümsüz bir kral tarafından yönetilmiyorsunuz ve karşınızda kendini onun ayak izlerinden gitmeye adamış bir kız yok."

"Kestra'nın başına gelenler, aldığı bu hâl onun Endrick'e benzememeye çalışmasının bir sonucu!" diye ısrar etti Basil. "Onun içinde hâlâ iyilik var ve geleceği için umut beslemek zorundayız."

"Simon ve ben yüz kadar Demirkalp askerine diz çöktürüp onları teslim alışını izledik," dedi Gabe. "Birkaç saniye sonra o ve Joth askerlerin hepsini öldürdü. Ya bu tekrarlanırsa? Onun kurbanlarının ailelerine bu konuda hiçbir şey yapmamamızın sebebinin, bunu yapmayacağını umduğumuz olduğunu açıklayacak mısın?"

"Ne demek istediğimi anlamıyor musunuz?" Basil herkesin gözünün içine baktı ve gözleri bende sabitlendi. "Eğer benim içimdeki kötülük dışarı çekilebiliyorsa, onun içinden de dışarı çekilebilir."

"Bu aynı şey değil," dedi Trina. "Bir mıknatıs topraktan demir taneciklerini çekebilir ama toprak o demir taneciklerini kendine geri çekemez. Büyü bir mıknatıs ve doğası gereği yozlaşmayı kendi içine çekiyor. Bu olay bir kez gerçekleşince de yozlaşma kendini o büyüye bağlıyor. İkisi birbirinin bir parçası hâline geliyor."

"O zaman içindeki büyüyü ondan çekmeliyiz," dedi Basil. "Bu onun tek şansı."

"Tabii büyüsü onun hayatına bağlı değilse," dedi Gabe. "Eğer büyü onun nefesinde bile yer alıyorsa, kalbinin her atışında, attığı her adımda mevcutsa o zaman hiçbir şansı yok demektir. Geriye kalan tek soru, düşerken kaç kişiyi beraberinde götüreceği."

Trina iç geçirdi. "Bu soruların hiçbirine verecek cevabımız yok. Bildiğim tek şey, şu anda onu öldürmeden içindeki büyüyü çekmemizin bir yolunun olmadığı."

"En azından bir başlangıç noktamız var." Odadan ayrılmak üzere ayağa kalktım. "Sör Henry bir günlük tutuyordu ve kütüphanesinde de yüzlerce kitap mevcut. O kitaplardan biri mutlaka bize Endrean büyüsü hakkında bir şeyler gösterecektir."

Başta kütüphaneye yalnız gideceğimi sandım ama birkaç saniye sonra Gabe de bana yetişti. Sonra Trina kapıdan başını uzatarak seslendi; "Basil çok yorgun ve odasına dönmesi gerekiyor. Ben de yanında kalıp ona göz kulak olacağım. Ama ikinizden bize de birkaç kitap getirmenizi istedi. Eğer bu evde bu sorunu çözecek bir şey varsa, onu bulacağız."

ON DOKUZ

SIMON

Kestra'nın yozlaşmış büyüsünün çözümü, bu evde *değildi*. En az yetmiş kitap, yanıp tüketilmiş üç berraktaşı ve iki günlük araştırmanın ardından bu kesinleşmişti. Buna rağmen sayfaları karıştırmaya, işe yaramaz felsefi metinler, yabancı dilde yazılar ve liderlik teorileri arasında çözü-asında çözümün mucizevî bir şekilde belireceğini umut etmeye devam ettim.

Cevabın burada olmadığı açık olduğu hâlde yine de çözümün büyülü bir şekilde belireceğini ummaya devam ediyordum.

Büyü. Bu ironi bir süre aklımdan çıkmadı.

Etrafımdaki Gabe, Trina ve Basil de benzer şekilde hüsrana uğramıştı. Okuduğumuz hiçbir şey ufacık bir çözüm umudu içermiyordu. Kitaplar ve günlükler yozlaşmış büyüden bahsetmek bir yana, Endrean büyüsünden bile söz etmiyordu. Ya kimse bunu gerçekten anlayıp da kaleme almamış ya da daha kuvvetli bir ihtimalle, büyüden bahsetmeye cesaret edememişlerdi. Lord Endrick'in hükmü altındayken değil.

Basil artık ayaklanmıştı ve her gün ufku izleyerek, Reddengrad'ın ordularının belirmesini bekliyordu. Gabe ve Trina da aynısını Koraklar ve Brill ordusu için yapıyordu. Ben de Harlyn'in Halderianları getirmeyi başarıp başaramayacağını merak ederek yolu gözlüyordum. Bu konuda şüpheliydim. Sadece beş gün önce, Komutan Reese ve süvari birliğinin diğer üst düzey subayları beni

krallıktan dışlama planları yapıyordu; ya zorla ya da öldürerek. Şimdi neden benim için savaş vereceklerdi ki?

Harlyn. En azından Harlyn için savaş verebilirlerdi. Bu yüzden ben de yollarını gözlemeye devam ettim.

İki günün sonunda, Tenger Brill'le pazarlığı sonlandırmış olmalıydı ki Brill'in liderleri Woodcourt kapılarından içeri girdi. Kıstıkları gözleri ve diktikleri burunlarıyla birlikte. Başlarında Yüzbaşı Tenger ve Brill'den olduğunu sandığım bir kadın vardı. Brillliler keskin zekâları, normal insanlarınkinden yüksek işitme ve görme duyularıyla tanınırlardı ve bu kadının da bir istisna oluşturmadığına emindim. Saçları normalde şeffaflık derecesinde beyaz olması gerekirken, kafası yakın bir zamanda kazınmıştı. Ordusundaki herkesin de öyle. Buna rağmen tüm Brillliler gibi güzel görünüyordu. Bu kadının benim yaşımda mı yoksa benim üç katım yaşında mı olduğunu ise kesin olarak söylemem mümkün değildi.

Basil'le birlikte, Tenger ve bu kadınla Woodcourt bahçelerinde buluştuk. Şüphesiz ki Gabe ile Trina da kulak kesilmek ve etrafı gözetlemek için yakınlarda olmalıydı.

Bir elimi kadına uzattım ama kadın sanki kirliymiş gibi sadece elime bakmakla yetindi. Yüzündeki ifadeye bakılacak olursa, bu benim hakkımdaki en olumlu fikriydi.

Tenger'se bizi daha sıcak karşıladı ve sonra geri çekilerek kadını işaret etti. "Simon, Basil... bu Imri Stout. Brill ordusu ve devletinin başı olarak hizmet veriyor."

"Sadece yeni ayarlamalar yapılana kadar geçici olarak bu görevdeyim," dedi Imri. "Antora'daki işler durulunca kadar."

Antora'nın iç işlerinin Brill'in müdahalesine ihtiyaç duyduğuna dair ima karşısında öfkelensem de sessizliğimi korudum. İşin gerçeği şu anda olabildiğince fazla kişinin yardımına ihtiyacımız olduğuydu.

"Kestra'yı büyüsünü kullanma konusunda eğiten kişi Imri," dedi Tenger. "Kestra'nın neler yapabileceğini ve limitlerini iyi biliyor."

"Öğrenci öğretmenlerine ihanet etti." Imri bir elini dazlak ka-

fasında gezdirdi. "Bu, Kestra'nın Brill'den ayrıldığı o gün kaybettiğimiz insanlar için bir matem ifadesi. Ama yakın zamandaki sorunlarımıza rağmen, Hükümdarlık lordunuzun hükmüne bir son vermeye de kararlıyız."

Yakın zamandaki sorunlarımız ifadesi kibar bir tabirdi. Brill'de Endrick ile Kestra arasında bir şeyler yaşanmış ve sonunda Kraliyet sarayı, içindeki herkesle birlikte patlamıştı. Şu an burada bir ordunun bulunması bile hayret vericiydi ama bu ordunun mücadeleye değer katıp katmayacağı konusu hâlâ şüpheliydi. Saraylarında yaşanan trajedi konusunda Kestra'nın da kısmen payı olduğunu düşündükleri belliydi.

Imri sonunda bir elini Basil'e doğru uzattı. Belli ki onu benden daha az kirli bulmuştu. "Babanı tanıyorum ve o iyi bir kral. Senin de Brill için onun kadar değerli bir partner olacağını umuyorum."

"Reddengrad dostlarına olan sadakatini her zaman kanıtlar," dedi Basil, bir eliyle benim omzuma bir şaplak indirerek.

Imri dikkatini tekrar bana çevirdi. "Halderian klanının yeni kralı olduğunu anlıyorum. Brill bu bölgedeki her hükümdarı yakından takip eder. Senin hakkında bir bilgimiz olmamasının sebebi nedir?"

Gülümsedim. "Belki benim de senin hakkında bir bilgimin olmamasıyla aynı sebeptendir... ee..."

"Herhangi bir unvana gerek duymuyorum. Bana Imri Stout olarak hitap edebilirsin. Aynı zamanda seninle Kestra Dallisor arasındaki bir tür ilişkiden de bahsedildi bana."

İfademi sabit tuttum veya en azından bunun için çabaladım. "Bu doğru ama aramızdaki ilişkiyi tanımlamam kolay değil."

Imri başını geriye attı. "Gerekli de değil. Bilmem gereken tek şey onun tarafında mı yoksa bizim tarafımızda mı olduğun."

"Onun bizimle aynı tarafta olmasını umuyorum," diye cevapladım. "Hepimizin tek amacı Lord Endrick'in hükmüne bir son vermek değil mi?"

Imri'nin mavi gözleri kısıldı. "Öyle mi peki, Simon?"

Tenger boğazını temizledi. "Belki bu konuları daha mahrem bir

yerde tartışsak daha iyi olacak. Hugh, Brill'in Woodcourt'un duvarları dışında kamp kurmasına yardım edecek." Sonra Basil'i işaret etti. "Sen de bize katılmalısın."

Homurdanarak onayladım ve grubu Sör Henry'nin kütüphanesine götürdüm. Burası konuşmak için bulunabilecek en iyi yerlerden biriydi. Sör Henry'nin eski çalışma masasının etrafına dört sandalye çektik. Tenger sağımda, Basil solumda ve Imri de doğrudan karşımda oturuyordu.

Konuşmaya Imri başladı. "Yüzbaşı Tenger, Brill sarayının yok edilmesi konusunda Kestra Dallisor'un sorumlu olmadığını ısrarla belirtti. Yine de bu, onun bize karşı bir tehdit oluşturmadığı anlamına gelmiyor. Onun neler yapabileceğini gördüm ve aynı zamanda neler yapamayacağını da biliyorum. Brill onu ve yanındaki genci durdurmak için eşsiz bir donanıma sahip."

Tenger öne eğildi. "Imri Stout'a Joth Tarquin'den ve güçlerine dair şüphelerimizden bahsettim."

Imri başıyla onayladı. "Biliminsanlarımıza onun büyüsüne karşı stratejiler geliştirmeleri talimatını çoktan verdim. Sabaha elimizde bazı cevapların bulunacağını umuyorum. Sonra da bu Antora sorununu nihai olarak çözeceğiz."

Kollarımı göğsüme kavuşturdum ve gözlerimi onun gözlerine diktim. Artık kendime daha fazla hâkim olabilecek durumda değildim. "Ama asıl mesele de bu – bunlar Antora'nın sorunları ve çözüm bulmak veya geleceğimize dair kararlar vermek Brill'in üstüne vazife değil."

"Sarayımızdaki patlama, bize Antora'nın geleceğine dair her türlü söz hakkını verdi."

"Antora'da asla hüküm sürmeyeceksiniz," dedim. "Antora'yı asla istila etmeyeceksiniz. Eğer burada kalmayı seçerseniz, bunu benim komutam altında yapmayı kabulleneceksiniz."

"Veya benim," dedi Tenger. "Ben bir yüzbaşıy–"

"Ben de bir kralım." Tenger gözlerini kaçırana kadar ona sert bir bakış attım. "Endrick yenildiğinde, Kızıl Taht, Halderianlara ait

olacak; Koraklara veya Brill'e değil." Basil'e baktım. "Ya da Reddengrad'a."

"Tahtı istemiyoruz," dedi Basil. "Halkım bu savaşa sadece benim hayatımın kurtarılmasına duyduğu minnettarlık adına katılacak."

"Kestra, Kızıl Taht'ın kendisine ait olduğunu düşünecektir," dedi Tenger. "Ayrıca kabul etmek gerekirse, aramızda kalsın ama doğuştan hakkıyla taht gerçekten de ona ait. Bu yüzden bu konuyu burada çözüme ulaştırmalıyız, Simon. Sorumu yanıtlarsan, Kızıl Taht'ı sahiplenmene itiraz etmeyeceğim. Kestra'ya dair niyetin nedir?"

Bakışlarımı sabit tuttum. "Kestra'nın tahtı sahiplenmesine izin verilemez."

Imri başını iki yana salladı. "Tamam ama ona dair niyetin nedir?" Gözlerimi kaçırdığımda Imri yumruğunu masaya indirdi ve dikkatimi tekrar ona yöneltmemi sağladı. "Daha açık konuşayım. Eğer Kestra, Lord Endrick'i öldürmekte başarılı olursa ve tahtı kendi adına sahiplenmeye çalışırsa, sen ne yapacaksın?"

Duraksadım, cevap verme konusunda isteksizdim. Zihnimde daha acil bir düşünce vardı.

"Simon?" diye sordu Tenger.

Sandalyemi geriye iterek ayağa kalktım. "Affedersiniz."

Avluya koştuğumda Rawk'ın sırtında Harlyn'le yere indiğini gördüm. Beni gördüğünde Harlyn aşağı atladı ve koşarak boynuma sarıldı. "Başardım – geliyorlar! Süvarilerimiz sadece birkaç günlük mesafede."

Harlyn'i güven içinde geri getirdiği için minnetle Rawk'ın boynunu okşadım. Rawk da bir an için başını bana yasladı ama sonra bu uzun uçuşun ardından aç ve yorgun olduğunu hissettim. Onu serbest bıraktım ve o da avlanmak üzere uzaklaştı.

Rawk gözden kaybolduğunda, yüzümü Harlyn'e çevirdim. "Süvarilerle bir sorun yaşadın mı?"

"Biraz ama hallettik." Harlyn gözlerini indirdi. "Bu konuda konuşmamız gerekiyor."

"Konuşacağız ama önce benim de halletmem gereken bir konu var. Benimle gel."

Harlyn'le birlikte tekrar kütüphaneye girdim. Tenger, Imri Stout ile ayakta durmuş, sohbet ediyordu. Basil ise hâlâ sandalyesinde oturuyordu. İçeri girdiğimizde hepsi gözünü bize çevirdi.

"Halderian süvari birliği iki gün içinde burada olacak," dedim. "Onlar vardığında biz de saldırıya başlayacağız." Sonra Imri'ye döndüm. "Kestra ya Lord Endrick'i öldürme konusunda başarılı olacak ya da onun yerine bu işi yapması için başka bir Vasılolan bulacağız. Her şey sona erdiğinde ise Kestra'nın tahtı sahiplenmesine izin verilemez."

"Eğer bunu denerse..."

"Eğer denerse, onu durduracağız... bedeli ne olursa olsun," dedim. "Ama tüm bunlar sadece benim komutam altında gerçekleşecek. Bunu derhal kabullenmezseniz, Halderianlara vereceğim ilk emir Brill'in, Korakların ve gerekirse Reddengrad prensinin bile sınır dışı edilmesi olacaktır."

"Halkıma ben komuta edeceğim," dedi Basil. "Ama emirlerimi senden alacağım."

"Burada söz verilen şekilde hareket ettiğin sürece, Koraklar da emirlerine uyacak," dedi Tenger.

Imri parmaklarını iç içe geçirdi ve bana baktı. "O sözleri söyleyemiyorsun, değil mi Simon? Lord Endrick'in öldürülmesi gerektiğini söyleyebiliyorsun ama iş Kestra Dallisor'a gelince söyleyebileceğin tek şey onun durdurulması gerektiği. Pekâlâ, Brill'in koşulları şöyle; Lord Endrick ölene kadar senin emirlerine uyacağız. Ama iş Kestra Dallisor konusuna geldiğinde, eğer onu bizim de tatmin olacağımız şekilde *durdurmazsan*... yani öldürerek... o zaman bu işi biz halledeceğiz."

Kalbim göğsümü dövüyordu ama artık geri adım atamazdım. Tek söyleyebildiğim, "Anlaştık," oldu. "Kendimizi İttifak olarak adlandıracağız ve sizler de yanınızda getirdiğiniz birliklerin komuta-

sını elinizde tutmaya devam edeceksiniz. Ama sadece benim emirlerime uyduğunuz sürece."

Herkes onaylayarak başını eğdi ve ben de aynı şekilde karşılık verdim. Harlyn'le birlikte kütüphaneden ayrıldık. Az önce Lord Endrick'in düşmanlarını kendi liderliğim altında bir araya getirmiştim ve nihayet ileriye gitmeye hazırdık.

"İçeride iyi iş çıkardın." Harlyn kolumu sıktı. "Bu yeni İttifak'ı kutlamalıyız."

"Bunu neden kutlayalım ki?" diye sordum, olması gerekenden daha sert bir şekilde. Kendimi toplayarak, "Özür dilerim, Harlyn. Güven içinde varmana sevindim," diye ekledim.

O sırada Harlyn'in odasına varmıştık. Yanağına bir öpücük kondurdum ama geriye çekildiğimde elimi tuttu.

"Konuşmamız gerekiyor, Simon."

Anlıyordum ama midem daha fazla konuşamayacak kadar kasılmıştı. Terslenir gibi, "Şimdi olmaz," diye geveledim. Bu o berbat an içinde ağzımdan çıkarabildiğim tek sözdü.

Harlyn bana çok ama çok uzun gelen bir süre boyunca gözlerime baktı. "Evet, elbette."

İzin isteyerek ayrıldım ve sonra kendi odama gittim. Kapıyı kapadım, duvara yaslanarak yere doğru kaydım ve başımı iki elimin arasına aldım. Belki yapabileceğim tek şeyi yapmıştım ama hayatımda kendimi hiç bu kadar perişan hissetmemiştim. Kestra bana bir parça bile güveniyorsa, az önce bu güvene ihanet etmiştim.

Onu ölüme mahkûm etmiştim.

YİRMİ

KESTRA

Joth'la birlikte Highwyn'deki binanın üst katındaki sığınağımıza geri döndük. Sokaklar sabah vakti tüccarlar ve müşterileriyle dolmaya başlarken ben de kırık bir pencerenin önüne oturup insanların pazarlık edişini ve duydukları söylentileri birbirleriyle paylaşmalarını dinledim. Özellikle de sadece birkaç birkaç gece önce öldürdüğümüz Demirkalplerin kaderine dair söylentileri. ntileri.

"Böyle bir şeyi kim yapmış olabilir ki?" diye soruyorlardı birbirlerine.

Kimse bunun cevabını bilmiyordu. İçlerinden biri bile o ölümlerden sorumlu olan kızın onlara bu kadar yakın bir mesafede durduğundan ve önünde alması gereken bir hayat daha olduğundan habersizdi. Lord Endrick'in hayatı.

Antora'nın özgürleşmesine kalan süre artık saatlerle sınırlıydı.

Şehrin merkezinde yer alan konumumuzun sağladığı en büyük avantaj, Lord Endrick'in sarayını açıkça görmesiydi. Dikkatlice gözlem yaptığımızda, Lord Endrick'in bir şeylerin yaklaşmakta olduğuna şüphelenmiş olduğu açıktı. Sarayın etrafı normalden fazla sayıda Demirkalple çevriliydi. İyi silahlanmış binicileriyle oropodlar şehir sokaklarında devriye geziyordu. Höyüköküzleri bir saldırıya karşı ânında salıverilmek üzere kalın parmaklıklı kafesler içinde bekletiliyordu. Üstümüzde dev kondorlar uçuyordu ve onların gördüğü her şeyi Endrick'in de gördüğünden şüphem yoktu.

Ama çok geç olana kadar beni göremeyecekti.

Dikkatlice plan yaptığımız birkaç günün ardından, Joth da ben de kendimizi Lord Endrick'e saldırmaya hazır hissediyorduk. Her detayı düşünmek zorundaydık: Lord Endrick sarayın hangi kısmında olacaktı? Ona şaşırtmayı nasıl başarabilirdik? Saldırıya geçtiğimizde Demirkalpler onu savunacak mıydı yoksa onu terk edip kaçacaklar mıydı?

Keşke sorularımızdan herhangi birinin cevabını biliyor olsaydık. En basit sorunun bile arkasında ölümcül sonuçlar yatıyor olabilirdi. Yarı-yaşarları daha da fazla lanetleyip varlıklarına tamamen son vermek mümkün müydü? Eğer bu mümkünse, Endrick bunu yapar mıydı? Ve belki de en belalı soru: Simon ve diğerleri planlarımıza karışırsa ne olacaktı?

"Bu akşam harekete geçmeliyiz," dedi Joth. "Beklediğimiz her gün, diğerlerinin bize yetişme ihtimalini artırıyor."

Joth onları bu şekilde çağırıyordu: *Diğerleri.* Simon ve Harlyn'le şüphesiz ki yolda olan Halderian ordusu. Antora'nın her yanından gelerek toplanmaya başlayan Koraklar. Brill ve tahminimize göre Reddengrad ordularından geri kalan birlikler de çoktan buraya varmıştı.

Sokaktaki söylentilere göre kendilerini İttifak olarak adlandırmışlardı ve daha önce kimsenin adını duymadığı bir Halderian Kralı'nın komutası altındaydılar.

Hakkında düşünmemek için fazlasıyla çaba sarf ettiğim genç bir Halderian Kralı. Bundan sağ çıkacaksam, o kral da yalnızca *diğerleri* denen grubun içinden birine, Kızıl Taht'ı sahiplendiğimde önümde eğileceklerden birine dönüşmeliydi.

Ve bu, bu akşam gerçekleşecekti.

"Katılıyorum," dedim Joth'a. "Harekete geçme zamanı geldi."

Yapacak başka bir işim yokken, Olden Hançeri'ni cilalamaya devam etmiştim ve artık metalinde yüzümü net bir şekilde görebiliyordum. Hançer üzerine neden bu kadar çaba sarf ettiğimi bil-

miyordum – ne de olsa parlaklığının, keskinliğiyle hiçbir alakası yoktu. Ama buna rağmen, cilalamaya devam ettim.

Joth elini elimin üstüne koydu. "Endişeli misin?"

"Evet."

Eğilerek iyice bana doğru yaklaştı ama ona aldırmadım.

"Bana hâlâ kızgın mısın?" diye sordu. "Demirkalpler yüzünden?"

"Ya Simon'ın kız kardeşi de kurbanlarımız arasında olsaydı?"

"Olsaydı bile bunun sebebi Demirkalplerin bizim yönetimimize karşı durması olacaktı. Sadakatlerinden emin değilken hiçbirini sağ bırakamayız. Ama Kızıl Taht'a geçtiğimizde..."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Kızıl Taht'a *ben* geçeceğim. Veliaht benim. Ve yalnız hükmedeceğim."

Joth bedeni öfkeyle aniden kasılarak doğruldu. "Yalnız mı? Bu noktaya kadar yalnız gelmedin ve görevini yalnız tamamlamana da izin vermeyeceğim."

"Bana yardım etmen, seni benim hak sahibi olduğum bir şeyi almaya yetkili kılmıyor. Senin ödülün halkına yaptığım ve yapmaya da devam edeceğim yardım."

"Bu onların ödülü. Peki bana ne teklif edeceksin? Güçlerimizi birleştirdik Kestra – bunun ne anlama geldiğini sanıyordun? Sadece birbirimizin büyüsünü kullanıyor değiliz – hayatlarımız birbirine bağlı! Sana bunu önceden söylemiştim."

"Bana bunun sık sık gerçekleştiğini söyledin, mutlaka gerçekleşeceğini değil. Ve ben bunun istisnası olacağım, Joth. Tahtı yalnız başıma sahipleneceğim. Ve eğer bu koşulu kabul etmiyorsan hemen şimdi çekilebilir ve halkını ormanlarındaki esaretine geri götürebilirsin."

Joth'un yüzü kıpkırmızı oldu ama sonunda öfkesini kontrol altına almayı başardı. "Endrick'i yenmeyi başaramazsak bunların hiçbir önemi olmayacak. Dikkatimizi bu konuya verelim. Gerisini daha sonra tartışabiliriz."

Ayrılmak için hazırlanırken birbirimize tek kelime bile etmedik. Joth o günün erken saatlerinde şehre inmiş ve bana bir deri pantolon, omuzlarında ve dirseklerinde koruyucu pedler bulunan kemerli bir ceket ve beni kış soğuğundan koruyacak bir pelerin almıştı. Ne var ki içimdeki tüm o buz yüzünden, dışarıdaki soğuğu hissetmiyordum bile. Saçlarımı atkuyruğu yapıp Olden Hançeri'ni baldırıma yerleştirdiğim anda kapı çalındı.

Başımı hızla kaldırdım ve Joth'a baktım. Joth ise hiç de şaşırmış görünmüyordu. Bu da bana iki şey anlattı. Birincisi, sürekli birlikte hareket etmekten söz edip dursa da benimle paylaşmadığı şeyler vardı. İkincisiyse, bu yeri gözleyen yarı-yaşarlardan bir uyarı almış olmalıydı ki bu da onun büyüsüne tam olarak erişemediğimi gösteriyordu.

Buna karşın o benim büyüme tamamen ulaşabiliyordu. Bunun da yakın zamanda değişmesi gerekecekti.

Joth gidip kapıyı açtı. Başımı o yana doğru uzattım ve "Darrow," hitabını duyduğum anda rahatladım.

Sarılma niyetiyle kapıya doğru koşturdum ama onu gördüğümde duruverdim. Bu adam onu tanıdığım süre boyunca hizmetkârım ve arkadaşım olmuştu. Onun gerçek kimliğini anladığımdan beri yüzlerce defa onun hakkında düşünüp durmuştum ama gerçek şu ki onu bir baba kimliğiyle neredeyse hiç tanımıyordum.

Ama işte karşımdaydı. Korakların arabamı durdurup onu disk okuyla vurduğu, sonra da alıp uzaklaştırdıkları o geceden önce olduğu gibi hayatta ve sağlamdı. O gecenin üstünden sanki asırlar geçmiş gibiydi ve artık her şey çok farklıydı.

Sadece içeri girmesi için kapıyı biraz daha aralayarak ona, "Merhaba Darrow," dememi sağlayacak kadar farklı. Bundan fazlasını yapmayacak kadar.

Darrow ağırlığını diğer ayağına verdi. O da benim gibi rahatsız görünüyordu. Belki benden daha fazlasını beklemişti ama ona beklediğini veremezdim. Ama neden başka türlü olsundu ki?

"Bizi nasıl buldun?" diye sordum sonunda.

"Onu buraya yarı-yaşarlar getirdi," dedi Joth ve sonra Darrow'a, "Loelle nerede?" diye sordu.

"Şehre gizlice girmeye çalışırken Brill tarafından yakalandı. Ona bir şey yapacaklarını sanmıyorum ama onu Koraklara vermeye niyetli olduklarını duydum. Korakların ona ne yapacağı konusundaysa bir fikrim yok."

Benim de yoktu. Loelle yıllar boyunca onların yanında, güvendikleri bir doktor olarak çalışmıştı. Ama artık verdiği bu hizmetin onlara duyduğu sadakatle bir ilgisi olmadığını biliyordum. Loelle sadece Korakların Vasılolan'ı... beni bulmasını beklemişti. Ben Vasılolan hâline geldiğimde, içinde bulunduğumuz durumları manipüle ederek büyüye ulaşmamı sağlamış, sonra beni Koraklardan uzaklaştırarak tamamen kendi kontrolü altında tutmuştu. Korakların onu affetmesi kolay olmayacaktı. Tabii affederlerse.

Gözlerimi Darrow'dan Joth'a çevirdim. Daha az önce, annesinin ihanet ettiği bir grup insanın yanına götürülmekte olduğunu öğrenmişti ve hiç de endişelenmiş gibi görünmüyordu. Darrow tutsak edilmiş olsaydı, ben de bu şekilde mi tepki verirdim acaba? Ben de aynı şekilde sertleşmiş miydim?

Joth onu süzdüğümü fark etti ve neredeyse tamamen duygusuz bir şekilde, "Sen Korakları herkesten iyi tanıyorsun. Anneme zarar verirler mi?" diye sordu.

"Onu hayatta tutmak için bir sebepleri olduğu sürece hayır." Bu zayıf bir teselliydi ama Joth bundan memnun olmuş göründü. Sadece kendi iyiliğim için, "Loelle mükemmel bir şifacı. Bu bile yeterli olabilir," diye ekledim.

Joth başını yavaşça eğerek onayladı. "O zaman önce önümüzdeki işi halledeceğiz."

"Gidip hazırlanmanı tavsiye ediyorum." Darrow kapıya doğru işaret etti ve sesi ciddileşti. "Kızımla yalnız konuşmama izin ver."

Ne yapması gerektiğini düşünürken, Joth'un gözleri Darrow'la benim aramda gidip geldi. Sonunda dudaklarını yaladı, atlarımızı hazırlayacağını söyleyerek izin istedi. Darrow ve ben yalnız kaldık

ve yüz yüze durduk. Beni baştan ayağa süzdü ve neden bu şekilde giyinmiş olduğumu tahmin etti.

"Demek bu akşam saldıracaksınız?"

Başımı arkaya attım. "Ne kadarından haberin var?"

"Sadece Joth'un diğer yarı-yaşarlara ilettiği kadarını biliyorum." Darrow bana doğru bir adım attı. "Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

Ona Simon'dan bahsetmeyi düşündüm ve neredeyse bunu yapıyordum ama ağzımı açtığımda kelimeler boğazımda takılı kaldı. Kendime bile açıklayamadığım türden şeyleri babama açıklayabilmem mümkün değildi.

Darrow kaşlarını çattı. "Bilmem gereken nedir, Kestra?"

Omuz silktim. "Başka biri yok." Bu sözler ağzımdan çıktığı anda yüzümü buruşturdum. *Başka bir şey yok,* demiş olmam gerekiyordu. Darrow bu hatayı mutlaka yakalamıştı.

Yakaladıysa bile üstelemedi ve bunun yerine, "Seninle geleceğim," dedi.

Bu fikri bir an için değerlendirdim. "Bana yardımcı olamazsın. Ayrıca dikkatimi Endrick'in üstünde tutmam gerekiyor. Seni koruyamam."

Darrow gülümsedi. "Bir kızın babasını korumak zorunda olması kaderin ne kadar da zalim bir oyunu. Ama senden izin istemedim, Kestra. Seninle geliyorum. Tek bilmem gereken başarılı olmana nasıl yardımcı olabileceğim."

Tereddüt ettim. Babama ne kadar saygım olsa da bir şeyler yolunda gitmezse bana yük olma ihtimali vardı. Ama sonuçta o benim babamdı.

"Gelebilirsin," dedim sonunda. "Ama bu akşam tek bir amacımın olduğunu anlaman gerekiyor: Lord Endrick'i öldürmek."

Darrow başıyla onayladı ve ben binayı ateşe vermeden yemek yapmamızı sağlamak için inşa ettiğimiz minik bir şöminenin yanına doğru yürürken gözlerini benden ayırmadı. "Sıcak çay var istersen."

Darrow başıyla, kendime içecek bir şeyler almak için kullandığım kupayı işaret etti. "Bunlardan kaç tane var?"

Gülümsedim. "Bu harabede bulabildiğimiz tek şey bu. Elbette bu sırada Koraklar Antora'daki en iyi porselenlerle dolu olan Woodcourt'a yerleşmiş durumdalar." Kendim bir yudum aldıktan sonra kupayı Darrow'a uzattım. "Herruh Ormanı'ndan nasıl kaçtınız? Yukarıdan uçarken gördüğüm kadarıyla, orman tamamen sarılmış hâldeydi."

"Öyleydi, sen yukarıdan uçup *gidene kadar*. Demirkalpler ejderhayı gördü ve senin de onun üstünde olduğunu tahmin etmiş olmalılar ki neredeyse ânında ormandan ayrılıp Highwyn'e doğru dönüşe geçtiler."

Joth başını kapıdan içeri uzattı. "Gitme zamanı."

Kapıya yöneldim ama Darrow, "Bekle," dedi. Sonra ekledi, "Beni hayata döndürdüğünde, senin içinde bir şeylerin farklılaşmış olduğunu hissetmiştim. Şimdi buradayken de bunun doğru olduğunu açıkça görebiliyorum. Başın belada."

Başımı iki yana salladım. "Her zamankinden daha fazla değil. Ben önceki hâlimle aynıyım, sadece artık büyüm var."

"Hayır, aynı değilsin." Darrow elini koluma koydu. "Aradaki farkı kendin de hissedemiyor musun? Çünkü bunu gözlerinde görebiliyor, sesinin tonunda işitebiliyorum. Yakında bu fark, Lord Endrick'in yüzündeki gri yara izleri kadar gözle görülebilir bir hâl alacak."

Kolumu geri çektim. "Bu doğru değil."

"Doğru ve bunun bir faydası olsaydı, bu gerçeği değiştirmek için hayatımı seve seve feda ederdim. Ama bununla savaşmak sana düşüyor, Kestra ve bu en azından Antora adına vereceğin savaş kadar zorlu bir mücadele olacak."

"Şimdilik, onu bekleyen tek mücadele bu." Joth kapıyı ardına kadar açtı. "Gitme zamanın geldi, Darrow."

Başımı ona doğru salladım. "Babam bu akşam bize yardım edecek. Ayrılmadan önce planlarımızı öğrenmesi gerekiyor."

Joth kaşlarını çatarak Darrow'a baktı. "Ona ihtiyacımız yok."

Darrow bir adım öne çıktı. "Büyüm olmayabilir ve belki uzun bir süredir yarı-ölü olduğum için disk oku kullanma becerim eskisi kadar iyi olmayabilir ama kızım bir savaşa gidiyor. Onun yanında olacağım."

"Kızın savaşın *ta kendisi*," dedi Joth. "Senin yapacağın tek şey onun önüne çıkmak olacak." Darrow geri adım atmayınca Joth iç geçirdi. "Pekâlâ. Senin için biraz daha... mesafeli bir pozisyon buluruz."

"Ben kendi rolümü zaten biliyorum. Kestra'nın yapması gereken şey, sadece onun yapabileceği bir şey. Benim işimse onun yoluna çıkan diğer her engeli ortadan kaldırmak. Elimden geldiğince."

"Bu *benim* işim," dedi Joth ona. "Sen sadece o engellerden biri olmamaya gayret et, yeter." Joth pencereden dışarı, saraya doğru baktı. "Peki, planımız şöyle."

Joth babamla planın detaylarını paylaşırken, ben de Joth'un gözlerinin ara sıra üstüme çevrilişini izledim; bakışlarındaki öfkeli ifadeyle bana sadece ikimizin saldırıya geçmesini tercih edeceğini hatırlatmaya çalışıyordu.

Ama artık ikimiz diye bir şeyin söz konusu olmadığından haberdar değildi. Hiçbir zaman da öyle bir şey olmayacaktı. Bu akşam karanlığın örtüsü altında ilerleyecek, gece sona ermeden önce her şeyin sona ermesi için tüm kararlılığımızla saldırıya geçecektik. Bu gece ne yaşanırsa yaşansın, o saraydan ayrılmaya niyetim yoktu. Sabah olduğunda ya ölmüş olacaktım ya da Kızıl Taht'a oturacaktım.

Joth'a bir bakış attım.

Kızıl Taht'ta ben oturacaktım... Yalnızca ben.

YİRMİ BİR

SIMON

İttifak'ın diğer liderleriyle buluşmamın üstünden sadece iki gün geçmişti. Ama o andan beri olup bitenler yüzünden, sanki aylar geçmiş gibi hissediyordum. O kadar çok insan gelip gitmiş ve her yeni gelişmeyle birlikte öyle çok yön değiştirmiştik ki bir girdap içinde aksi yöne doğru yüzmeye çalışıyormuş gibi; gibi hissetmiştim.

Önce Reddengrad ordusu Woodcourt'a vardı. Basil halkını karşılamaya çıktığında coşku dolu tezahüratlarla karşılandı. Hâlâ sendeleyerek yürüyor ve en ufak seste bile irkiliyordu, yani henüz savaşa hazır değildi.

Bundan kısa bir süre sonra, Dev ve beraberindeki Korak devriyesi Loelle'i tutsak olarak getirdi. Loelle onu bir ay önce gördüğüm hâliyle tamamen aynı görünüyordu ama bize ihanet ettiği düşünülürse, yüzünde en azından bir korku veya tevazu ifadesi görmeyi beklerdim. Eğer her şeyin eski hâline dönmesini bekliyorsa, yanılıyordu. Ona bir zamanlar gösterdiğim türden bir saygı ve arkadaşlık göstermem mümkün değildi.

Tenger ve benimle yüzleşmesi için Loelle kütüphaneye getirildi. Imri de bu görüşmeye dahil olma konusunda ısrar etti ama bunu reddettim. Imri ile Loelle arasında bir düşmanlık olduğu açıktı ve bunun güçlü sebepleri olmalıydı. Imri odadan ayrılırken herkesin duyabileceği bir şekilde kendi hükmünü beyan etti ve uygun bir

şekilde yargılanıncaya kadar Loelle'in zindanlara götürülmesi gerektiğini belirtti.

Kapı kapanıp da Imri'nin öfkeli sesleri boğuklaşınca, Loelle yüzünü Yüzbaşı Tenger ile bana çevirdi. "Brill'in verdiği hükümlerin üçümüz arasında bir ağırlığı olamaz diye düşünüyorum."

Tenger ve ben Sör Henry'nin masasının bir yanına oturmuştuk. Tenger, Loelle'e de bir sandalyeye oturmasını önerdi ama Loelle başını iki yana sallayarak, ayaktayken kendini daha iyi savunabileceğini belirtti.

"O zaman savunmana başla," dedi Tenger.

"Her şeyin sonu geldiğinde, doğru hareket etmiş olduğum kanıtlanacak," dedi Loelle. "Yıllar boyunca Korakların planlarını dinledim. Hepsi de tutkuyla ve iyi niyetle planlanmıştı ama birinin bile başarıya ulaşma şansı yoktu. Sonunda Kestra'yı bulduk; Hükümdarlık kalelerine erişimi olan bir Vasılolan ve Antora'ya birlik ve beraberlik getirmek için benzersiz bir niteliğe sahip olan Kestra. Onun potansiyelini sonuna kadar kullanabilirdik ama sonra Simon ona âşık oldu. Ardından aldığımız her kararda bu aşkın çevresinden dolaşmak zorunda bırakıldık ve tekrar gerilemeye başladık. Bunları hepimiz iyi biliyoruz."

"Planlarda değişiklik yapmak istediysen, bunu önce bana danışmalıydın," dedi Tenger.

"Peki sana Kestra'nın haftalar boyunca Herruh Ormanı'nda izole edilmesi, büyüsünü halkım adına kullanması gerektiğini söyleseydim, ne cevap verirdin?"

"Hayır derdim," dedi Tenger.

"Bu noktaya ulaşabilmek için yarı-yaşarlara ihtiyacımız vardı ve bu iş sona erene kadar da ihtiyacımız olacak. Cevabın yanlış bir karar olurdu."

"Bu konu dışı. Yanlış bir karar almış olsaydım bile, bu senin yaptıklarının doğru olduğunu göstermez."

"Bunu kabul edebilirim," dedi Loelle. "Ama olan oldu ve ben yaptıklarımın Endrick'in sonunu getirme konusunda kilit öneme

sahip olduğuna inanıyorum. Eğer buna katılmıyorsan, cezamı belirlemelisin."

Tenger bana baktı. "Sen ne düşünüyorsun?"

Öne doğru eğildim. "Korakların hizmetine geri döneceksin, Loelle. Önceden olduğu gibi, elinden geldiğince çok insanı iyileştireceksin. Şifa verdiğin anlar dışında kalan her saniyeyi ise Kestra'nın iyiliği için bir çözüm bulmaya adayacaksın."

Loelle başını iki yana salladı. "O çözümü bulmak için zaten çabaladığımı tahmin edemiyor musun? Simon, Kestra'nın başına gelenler konusunda hissettiğim suçluluk duygusu beni boğuyor. Ona bir çözüm bulmak için çalışmaya devam edeceğim ama cezam bu olduğu için değil, bunu ona borçlu olduğum için. Bu konuda açık olmam gerekiyor. Denediğim hiçbir şey, bana onun ölümüne yol açmadan yardım edebilme konusunda en ufak bir umut ışığı bile vermedi. Korkarım ki yozlaşma, ona eşlik eden gencin, Joth'un da içine yayılıyor. Oğlumun."

Joth, Loelle'le aralarındaki ilişkiyi zaten açıklamıştı ama Loelle'in sesindeki sevgiyi hissetmemek mümkün değildi. "Gidip bir şeyler ye ve bu malikâne içinde bir yere bir revir kur. Kestra için bir çözüm bulmalısın, Loelle. Lütfen bunu yap."

Loelle odadan daha yeni ayrılmışken Imri Stout içeri gelerek Endrick'in sarayı yakınlarında yeni bir hareketlilik görüldüğünü bildirdi. Brill, en güvenilir noktaları belirlemek üzerine saray etrafını devriye gezmeye başlamıştı. Devriyelerin gönderdiği raporlara bakılacak olursa Endrick'in bir saldırıya hazırlanmakta olduğu açıktı. Anlayabildiğimiz kadarıyla, Antora'nın her tarafındaki Demirkalpleri geri çağırmış ve onları sanki canlı bir kale gibi sarayın etrafına dizmişti.

"Onca askeri aşmayı başarsak bile, bunun bedeli ağır olacaktır," dedi Imri. "Başka bir yolunu bulmalıyız."

Başka bir yolu yoktu, varsa bile ben henüz bunu bulamamıştım. Çünkü beni endişelendiren tek şey Demirkalpler değildi.

Endrick'in elinde yerde çarpışmak üzere oropodlar ile höyükküzleri, havada da herhangi bir tehlikeyi gözleyen dev kondorlar vardı. İlginç bir şekilde, biz devriye gezerken kondorların binicileri bize pek aldırış etmiyordu. Aldıkları tek emrin Kestra'yı bulmak olduğundan şüpheleniyorduk.

Zamanı geldiğinde kondorlarla çarpışmak üzere Rawk'ı kullanabilirdim ama ejderha her ne kadar güçlü olsa da sonuçta bire karşı yirmi veya daha fazlasıyla çarpışmak gerekecekti.

Halderian süvarileri oropodlara karşı en iyi şansımızdı ama oropodların hızı ve gücü bizim atlarımızın neredeyse iki katıydı. Sonunda kazansak bile –ki bu garanti değildi– vereceğimiz kayıpları düşününce kaybetmiş gibi hissedecektik.

"Kestra'nın bizimle konuşmasını sağlaman gerekiyor," demişti Tenger bana birkaç kez.

Kestra'nın nerede olduğundan haberdardık. O ve Joth kendimi bildim bileli terk edilmiş olan yüksek bir binanın üst katına yerleşmişti. Binanın sıvaları un ufak olmuş ve ahşap kirişleri çürümüştü ama gözle görülür bir şekilde güvensiz bir yer olması, onu ideal bir saklanma yeri hâline de getiriyordu. Ayrıca yüksekliği sayesinde sarayı mükemmel bir açıdan görüyordu ve bu da kendi saldırılarını planlama konusunda güçlü bir avantajdı.

Koraklar devriye gezerken bir yandan da gözlerini o binanın üstünde tutuyordu ama daha önceden yüzleştiğimizle aynı büyü, bizi tekrar uzakta tutuyordu. Kestra'nın onunla iletişime geçmeye çalıştığımızdan bile haberinin olmaması mümkündü. Veya haberi varsa bile, ona son saldırımızdan sonra bizimle konuşmaya niyeti yoktu. Benimle konuşmaya niyeti yoktu.

"O zaman izlemeye devam edeceğiz," dedi Tenger. "O ve Joth saraya saldırdığında biz de orada olmalıyız."

"Kabul etse de etmese de Kestra'nın bizim yardımımıza ihtiyacı var," dedi Imri.

"Onlar bu görüşe pek katılmıyor gibi," dedim. "Ayrıca senin yardım anlayışın, onlarınkinden oldukça farklı olabilir."

Imri başka bir itirazda bulunamadan Trina koşarak toplantı hâlinde olduğumuz kütüphaneye girdi. "Simon. Süvariler geldi."

Ayağa kalkıp üstümü başımı düzelttim. "Harlyn'e haber ver."

Son iki gündür Harlyn'i nadiren görmüştüm ve karşılaştığımız birkaç seferde de etrafımız o kadar fazla insanla çevriliydi ki aramızda üç kelimeden uzun süren bir konuşma geçmemişti. Benden kaçınmaya çalıştığını düşünmeye başlamıştım.

Kütüphaneden ayrılarak Woodcourt'un giriş salonuna doğru yürüdüm. Gabe oradaydı ve bir pencereden dışarı bakıyordu. "Sen *onların* kralı mısın?" dedi Gabe. "Bu süvariler senin iki katın yaşında."

"Beni kralları olarak görmüyorlar," dedim. "Gülmek istersen, ben dışarı çıktığımda bana saygılıymış gibi davranmalarını izleyebilirsin. Eğer o kadarına bile lütfederlerse."

O tarafa doğru yöneldim ama Harlyn koşarak arkamdaki merdivenden indi; gözleri sanki paniklemiş gibi irileşmişti. "Simon! Henüz yanlarına gitme!"

"Neden?"

Harlyn nefesini toplamak için durakladı ve biraz sakinleşmiş gibi göründüğünde cevap verdi. "Sana konuşmamız gerektiğini söylemiştim, hatırlıyor musun? Sanırım o konuşmayı daha fazla ertelemem mümkün değil. Şimdi konuşabilir miyiz?" Harlyn, Gabe'e kaçamak bir bakış attı ve Gabe o akşamki devriye görevi için giyinmesi gerektiğini söyleyerek izin istedi.

Harlyn elimi tuttu ve beni antredeki sessiz bir girintiye doğru çekti. Gözlerini yere indirdi ve konuşmaya başlamanın bir yolunu arıyormuş gibi göründü.

Başlaması için bekledim ama söze girmeyince, "Konu süvarilerle mi ilgili?" dedim.

"Evet."

Merakım giderek artıyordu. Harlyn normalde cesur biriydi ve onu konuşmaya bu kadar isteksiz görmek şaşırtıcıydı.

"Gelmeleri için onları ikna etmeye çalışırken sorunlar yaşadığını

tahmin ediyorum. Benim yüzümden mi?" Sadece birkaç gün önce, süvari subaylarının benim ölümümü planladığını unutamazdım.

Harlyn gözlerini kaldırmadan cevap verdi. "Reese süvari birliğinin tam komutasını eline aldı."

Gözlerimi devirdim. "Reese mi? Harika." Konuşmalarına kulak misafiri olduğumuz süvariler içinde bana en hararetle karşı çıkan Reese olmuştu.

Harlyn kederle gülümsedi. "Hepsi sana karşı, Simon. Komutan Reese sadece bunu en yüksek sesle dile getiren kişi. Ondan süvarileri buraya getirmesini istediğimde bunu reddetti. Ve evet, senin yüzünden. Senin için savaşmanın, Vasılolan'ın sancağı altında savaşmakla aynı şey olduğunu söyledi. Senin Kestra'ya dair hislerinden haberleri var. Ama onları artık seninle Kestra arasında bir bağlantı olmadığına dair ikna etmem gerekiyordu. Onlara gelmelerini sağlayacak kadar ikna edici bir şey söylemem gerekti." Harlyn şimdi gözlerini kaldırıp bana baktı. "Bunun hoşuna gitmeyeceğini biliyorum."

"Onlara evlendiğimizi söyledin."

Harlyn'in gözlerinin kenarı sadece bir parça kırıştı ama ben bunu gözden kaçırmadım. "Evet, ama ancak Reese'in fikrini değiştirmek için diğer her yolu denedikten sonra. Savaşta benim peşimden gelecekler, Simon. Beni tanıyorlar, babamı tanıyorlar. Senin onunla değil de benimle olduğuna inandıkları sürece, senin de peşinden gelecekler." Ağırlığını diğer ayağına verdikten sonra, "Ayrıca, pek çok kişi zaten evlenmiş veya yakın zaman içinde evlenecek olduğumuza inanıyordu," dedi.

Bunları özümserken başımı sallayarak dediklerini onayladım. Kaçınılmaz olana karşı koymak absürttü ve Harlyn'e Kızıl Taht'ın bir gün ikimize ait olacağını zaten söylememiş miydim? Bir noktada Harlyn'le evlenmem gerekecekti ve zamanla muhtemelen oldukça mutlu bir çift olabilirdik. Ya da en azından mutluymuş gibi yapabilirdim.

Harlyn'in elini ellerimin arasına aldım. "Onları buraya getirdin

ve bu benim elde edebileceğimden çok daha büyük bir başarı. Şimdi, gelmiş olduklarına göre, gelmelerinin sebebine dair bir şeyler yapmamız gerekecek."

"O zaman onlara gerçeği söyleyeceğiz."

Gülümsemeye çalışıyordu ama bu konuda pek başarılı olamadı. Söylediği yalanın sorumluluğunu üstlenmiş olsa da, ben yapmam gerekeni yapıp onunla çoktan evlenmiş olsaydım yalan söylemek zorunda kalmayacağının da farkındaydım.

Ellerini sıkarak, "Ya zaten inandıkları bir şeyi gerçekleştirirsek?" dedim.

Harlyn başını yana eğdi. "Ciddi misin sen?" Başımı sallayarak onayladım ama o hâlâ bundan emin değilmiş gibiydi. "Benimle evlenmek mi istiyorsun yoksa benimle evlenmen gerektiğini mi düşünüyorsun?"

İç geçirdim ve Kestra'yı düşünmemeye ya da en azından onunla ilgili düşüncelerimin bu ânı berbat etmemesine çabaladım. "Kestra'nın nasıl birine dönüştüğünü kabullenmenin bir parçası da kendi önümde duran şeyleri gözden kaçırmış olduğumu kabullenmek. Başından beri olmam gereken noktaya varmam zaman alacaktır ama sonunda oraya varacağım, Harlyn."

Harlyn yüzünü buruşturdu ama en azından hâlâ gülümsüyordu. "Bu kelimenin tam anlamıyla gelmiş geçmiş en kötü evlenme teklifi. Ama savaştayız ve sen de belli ki bitkinsin. Bana gelince, hayatını kurtarmak için son çare olarak, evlendiğimiz yalanını ortaya atmış bulundum. Yani sanırım seni affedebilirim. Teklifini kabul ediyorum."

Başımı eğdim ve onu öptüm. O anda evlenmeyi kararlaştırmış olduğumuz düşünülürse, bu hak ettiği türden bir öpücük değildi ama en azından ikimiz için de bir başlangıçtı.

Dudaklarımız ayrıldığında, "Süvarilere hakkımızdaki gerçeği söylemem gerekiyor. Bana güvenmelerini talep edip aynı zamanda bu güvene ihanet edemem. Onlarla konuşmak üzere benimle gelecek misin?"

"Gabe'le birlikte devriye görevine çıkmam gerekiyor."

"Senin yerine ben giderim. Sen yaklaşan savaş için burada kalıp süvarileri hazırlamalısın."

"Süvarileri hazırlaması gereken kişi onların kralı." Harlyn bir elini yanağıma koydu. "Onlar zaten benim arkamda. Şimdi de senin arkanda durmalarını sağlama zamanı."

Onun elini tuttum ve beraberce ön kapıya doğru yürüdük. Hafif bir kar yağıyordu, hava çok soğuktu ve nemli bir rüzgâr esiyordu. Pelerinlerimize sarındık ve süvarileri karşılamak üzere dışarı çıktık – benim süvarilerimi. Komutan Reese yüz kadar atlısını öne ilerletti ve işaretiyle birlikte hepsi arkasında nizami bir sıra oluşturdu. Tüm atlılar, Halderianların kahverengi ve mavi renklerinde giyinmişti ve Reese'in iki yanındaki birer atlı, üstünde mavi bir şerit olan kahverengi sancaklar taşıyordu.

Reese atından indi ve bana başını sertçe eğerek selam verdi. İki ay kadar önce Kral Gölü'ndeki çarpışmada Harlyn'in babasının yanı başında yer almıştı ama ikimiz asla doğrudan bir faaliyette bulunmamıştık. İri ve sağlam yapılı bir adamdı, yanımda durmasını isteyeceğim türden bir adam ve bunun tek sebebi herhangi bir meydan okumada muhtemelen beni alt edebilecek olması değildi. Eğer onu benim peşimden gelmeye ikna edersem, burada bulunan diğer adamlar da aynısını yapardı.

Bu yüzden benim tarafıma doğru sadece başını salladıktan sonra doğrudan Harlyn'e hitap ederek konuşması özellikle bir sorun oluşturdu. "Atlarımızın alabileceği kadar hızla yol aldık, leydim. Süvarilerim yorgun ve üşümüş hâldeler, atlarının da bakıma ihtiyacı var."

Harlyn bir cevap vermek üzere ağzını açtı ama ben söze girdim; "Görevinden alındın, Komutan Reese."

Reese bana bakarken duruşu da daha tehditkâr bir hâle geldi. "Efendim?"

"Kralına hak ettiği saygıyla hitap etmeyi unutacak kadar bitkinsen, o zaman bu askerleri savaşa götürmek için de fazla bitkinsin

demektir." İtiraz çabalarına aldırmadan ekledim, "Görevden alındın. Atınla ilgilen ve benimle saygılı bir şekilde konuşmaya karar verene kadar da ahırda uyuyabilirsin."

"Sen kimsin ki doğrudan sana hitap edeyim?" Reese'in eli kılıcına gitti. "Aniden ortaya çıkan, damarlarında tek bir damla bile Halderian kanı taşımayan bir çocuksun sen. Elinde sadece Kral Gareth'in yüzüğü vardı ve bildiğimiz kadarıyla, onu uyuduğu sırada elinden bile çalmış olabilirsin."

"Ama ben bir Halderianım," dedi Harlyn. "Ve bu da kralın. Eğer benim arkamda duracaksan, Simon'ın da arkasında durmak zorundasın."

"Ben yalnızca sizin adınıza savaş vereceğim, leydim, ister bir komutan ister seyis olarak." Reese bana alev alev bir bakış attı ve bu, muhtemelen bu gece boyunca hissedeceği tek sıcaklıktı. "Ama şimdi izninizi istiyorum. Atımın bakıma ihtiyacı var."

Atının dizginlerini kavradı ve Woodcourt ahırlarına doğru yürümeye başladı. Ardından Edgar, Nessel'de konuşmasına kulak misafiri olduklarımdan bir diğeri daha atından indi ve "Benim de atımın bakıma ihtiyacı var, leydim," dedi. On erkek ve kadın aynı bahaneyi ileri sürdü ve bir dakika içinde tüm süvariler atlarıyla birlikte ahırlara doğru yürüyordu.

Harlyn bana baktı ve kuru kuru gülümsedi. "İşler daha iyi gidebilirdi."

"Henüz her şey sona ermedi." Elini öptüm. "Bu akşam devriyede kendine dikkat et ve Gabe'in de arkasını kolla."

"Sen de kendine dikkat et," diye cevapladı Harlyn. "Senin benden çok daha tehlikeli bir durum içinde olduğunu sanıyorum."

Başımı salladım ve Harlyn, Woodcourt'a geri döndü. Haklı olabileceğinden endişeleniyordum. Bir şekilde, kalben çoktan bana ihanet etmiş olan bir grup askerle yüzleşmek zorundaydım. Bu askerler için geriye kalan tek şey ihaneti eylem hâline getirmekti.

YİRMİ İKİ

KESTRA

Gece iyice kararıncaya kadar bekledik. Bu geceyi karanlık olacağı için seçmiştik – yeni ay ancak atlarımızı sürebileceğimiz kadar zayıf bir ışık veriyordu ve bulutlar yıldızları perdelemişti. Kar yağmasını beklememiştik ama Joth bunun diğer insanları yollardan alıkoyarak bize daha fazla avantaj sağlayacağını söyledi. Haklı olmasını umuyordum.

Önden Joth, ardından ben ve en arkada da Darrow atlarımızın üzerinde ilerliyorduk. Hiçbirimiz gerekli olmadığı sürece konuşmuyorduk. Fazla erken fark edilmenin sonuçları düşünülürse, aklıma konuşmanın gerekli olabileceği hiçbir durum da gelmiyordu.

Ne yazık ki bu beni düşüncelerimle baş başa bıraktı ve zihnim o kadar kalabalıktı ki dikkatimi nereye vermem gerektiğini bilemiyordum.

Planımızı bir arada tutan ipler fazla inceydi. Hesap edemeyeceğimiz kadar çok olasılık, yanlış gidebilecek çok fazla şey söz konusuydu. Her şey yolunda gitse bile, ben kendi yeteneklerimden şüphe duymaya başlamıştım. Lord Endrick'i bir defa öldürmeye çalışmıştım ve sonu hiç iyi olmamıştı. İkinci bir başarısızlık muhtemelen benim bu hayatta yapacağım son hata olacaktı.

Buna rağmen başarı düşüncesi, her şeyden daha korkutucuydu. Eğer bu akşam başarıya ulaşırsam, sonrasında ne olacaktı?

Bu cevapsız bir soruydu ve hatta daha kötüsü, yüz kadar başka

soruyu beraberinde getiriyordu. Tüm o soruların ortasında ise şu yer alıyordu: Bu akşamdan sonra Antora'nın kaderi ne olacaktı?

Bana ne olacaktı? Başarılı olursam, insanların bir sonraki hedefi hâline mi gelecektim?

Joth yanımda kalmaya devam ederdi. Ama bunu istediğimden de emin değildim.

Halkının yozlaşmadan mustarip olmadığına dair iddialarına rağmen, güçlerini benimkiyle birleştirdiğinde içimdeki yozlaşmayı da almıştı. Herruh Ormanı'ndayken bana bakıp da yozlaşmayı hemen gördüğü gibi, kendi içindeki yozlaşmayı da anlayıp anlamadığından emin değildim. Ama ben bunu görebiliyordum. Keşke ikimiz için de ne yapılması gerektiğini biliyor olsaydım.

Ya da bir şeyler yapılıp yapılamayacağını. Yozlaşma belki de bu akşamdan sağ çıkmam için gerekli olan tek şeydi. Bana güç ve cesaret vermiş, doğru olanı yaptığım konusunda beni temin etmişti.

Yozlaşma bana yalan söylemişti ve karşılığında ben de herkese yalanlar söylüyordum. Ama şimdi geri adım atmanın bir yolu varsa bile, bunun nasıl olabileceği konusunda bir fikrim yoktu.

Joth aniden atını durdurup, dikkatimi çekmek için bir kolunu havaya kaldırdı. Bana baktı ve izlendiğimizi işaret etti.

Olden Hançeri'ni çektim ve yakınlarda biri var mı diye etrafı süzmeye başladım. Vakit çok geçti ve kar yağışı da iyice artmıştı. Buralarda birileri dolanıyorsa, bunun için iyi bir sebepleri olmalıydı.

Sonra sol tarafımdaki yolda bir hareketlilik gördüm; savrulan bir pelerinin ucu. Aramızda bir dizi ev duruyordu ve bizi izleyen kimse, o evlerden sonuncusunun arkasına saklamıştı.

Veya izleyenler... Birden fazla kişi söz konusu olabilir miydi?

Joth ile Darrow'a kendimizi bir saldırıya karşı koruyarak, her şeye hazırlıklı olarak ilerlemeye devam etmemizi işaret ettim. Bana katıldılar ve atlarımızı sürmeye devam ettik. Artık dar bir sokakta tek sıra hâlinde at sürüyorduk ve ben tam ortadaydım.

Bir köşeyi döndükten sonra durduk. Nabzım ânında hızlandı.

Yolun ortasında, atı üstünde Gabe duruyordu ve gözlerini bana dikmişti. Eyerimde sırtımı dikleştirdim ve onun soğuk bakışına karşılık verdim. Bize ne kadar ciddi bir tehdit oluşturabileceğini de değerlendirmeye çalışıyordum. Kılıcı hâlâ kınındaydı ve disk oku kolayca erişebileceği bir yerde durmasına karşın, elleri atının dizginlerindeydi.

"Seninle konuşmak istiyoruz, Kestra," dedi Gabe. "Sadece seninle."

"Sesini alçak tut," dedim yüksek bir fısıltıyla.

Ama o başını iki yana salladı. "Benimle konuşmayı kabul edersen, fısıldamaya başlayabiliriz. O zaman kadar..."

Gabe sözünü bitiremeden önce arkamızdan yükselen sesler bize başka bir atlının yaklaştığını anlattı. Yüzümü çevirdiğimde Harlyn ile karşılaştım. Ama Gabe'den farklı olarak onun disk oku elinde ve fırlatılmaya hazır duruyordu. O disk okuyla beni daha önce de vurmuştu.

"Sana zarar vermeyeceğiz, Kestra." Elindeki disk oku yüklenmiş ve kullanılmaya hazırken, Harlyn'in sohbete bu sözlerle girmesi ilginçti doğrusu. "Ama konuşmamız gerekiyor."

"Kestra'nın size zarar verme konusunda çok daha yetkin olduğunu hiç düşündünüz mü?" diye seslendi Joth. "Kendinize bir iyilik yapın ve geçmemize izin verin."

Gabe bana seslendi, "Kestra, lütfen..."

"Şş!" Başımı gökyüzüne kaldırdım, bir kanat sesi duyduğumdan emindim. Bu ses, ejderhası üstündeki Simon'dan mı geliyordu?

Joth da sesi işitmişti –gökyüzüne bakışından bunu anlayabiliyordum– ama Darrow atını gözünü Harlyn'in üstünde tutacak şekilde konumlandırmıştı ve Gabe de hâlâ benim dikkatimi çekmeye çalışıyordu.

Bir anlık sessizlikten sonra Gabe tekrar konuştu. "Sadece bu akşam başarıya ulaşmanı istiyoruz."

"O zaman neden bizi gizlice takip ettiniz?" dedi Darrow, gözünü Harlyn'den ayırmadan. "Elinizde silahlarla gelip kızımdan size güvenmesini mi istiyorsunuz?"

"Kızınız mı?" Harlyn bir an için afalladı ama sonra hızla toparlayarak, "Kızınıza sadece birkaç gün önce öldürdüğü onlarca Demirkalp askerini sorun, bayım. Hem de teslim olmalarının ardından. Ona her şey sona erdikten, belki de Endrick'in büyüsünü de kendi içine aldıktan sonra tahta geçme planlarını sorun," diye ekledi.

"Kes şunu!" diye fısıldadım ve gözlerime yaşlar doldu. Belki yalanları yüzündendi.

Belki de söyledikleri doğru olduğu için.

Her iki koşulda da konuşmayı kesmesi gerekiyordu.

Harlyn beni gerçekten yaralamanın bir yolunu bulduğunu anladı ve devam etti, "Ona şimdi kızınız olarak hitap ediyor olabilirsiniz ama sizi uyarıyorum, işine geldiği an, er ya da geç size de ihanet edecektir."

Yukarıdan gelen kanat çırpma sesini tekrar duydum ama içimde artık bu konuda bir şey söyleme isteği yoktu. Eğer üstümüzdeki Simon'sa, muhtemelen zaten Harlyn'in söylediği şeylere o da çoktan inanmıştı.

Harlyn daha fazla konuşmak için derin bir nefes aldı ama Gabe onun adını seslenerek, "Kaç!" diye bağırdı.

Bunun için çok geçti. Yukarıdaki Simon değildi. Endrick'in kondorlarından biri yere pike yaptı ve Harlyn'i pençeleri arasına alarak atından ayırdı. Harlyn tekmeler savurarak kurtulmaya çabaladı ama bu sırada disk okunu düşürdü. Gabe kendi okuna uzandı ama o herhangi bir şey yapamadan iki kondor daha geldi ve yere doğru ateş mermileri fırlattı. Mermiler patlarken hepimiz bir yana dağıldık. Gabe bir yana doğru at sürmeye başlarken biz de diğer tarafa yöneldik.

Joth ve Darrow iki yanıma geçtiği sırada üstümüzde bir kondor daireler çiziyordu. Üstünde olduğumuz yol dev kuşun bize ulaşmasına izin vermeyecek kadar dardı ama binicisi üstümüze disk okları fırlattı.

Sonunda Darrow haykırdı, "Atları ilerletin!" Disk okunu hazır-

ladığını gördüm ve sonra atını doğrudan yukarıdaki kondora doğru çevirdi.

"Bizden ayrılma!" diye seslendim ama Joth dizginlerimin bir ucunu tuttu ve atımı kendisininkiyle birlikte ileri doğru sürükledi.

Üstü sazdan çatıyla kaplı pazar meydanına vardık. Gecenin bu vakti meydan boştu ama gözden gizlenip korunmamızı sağlayacak çok sayıda tezgâh mevcuttu.

"Geri dönüp babama yardım etmeliyiz," dedim.

"Asıl baban *sana* yardım ediyor, olması gerektiği gibi," dedi Joth. "En azından kondorlar düşmanlarımızdan birinin icabına baktı."

Kalbim buruldu. Harlyn benim düşmanım mıydı? Sanırım öyleydi.

Ama onun şu anda nereye doğru yolda olduğunu bildiğimden, içim hiç rahat değildi ve bunun bana keyif vermediği de kesindi. Dizginlerimi sıkıca kavrayıp Joth'un elinden çekip aldım ve "Saraya gidelim. Zamanımız daralıyor," dedim.

YİRMİ ÜÇ

SIMON

Woodcourt Malikânesi'nin içinde iki saat boyunca, gece iyice soğuyana kadar bekledim. Ardından genç Koraklardan birkaçının da yardımıyla sıcak elma şarabı ve ateş için bir miktar odunla ahırlara doğru ilerledim.

Korakları geri gönderdikten sonra ahırın hemen dışında bir ateş yaktım. Bir köşede toplanmış, gururlarıyla mücadele etmekte olan süvarilerin beni izlediğinden şüphem yoktu.

Ateş iyice harlandığında, iki kupaya sıcak şarap doldurdum ve ahıra girdim. Gerçekten de askerler gruplar hâlinde toplanmış, ince battaniyelerinin altında titriyorlardı.

Şaraptan bir yudum aldım ve içeri girdiğimi herkesin fark ettiğinden emin olmak için gözlerimi tek tek tüm erkeklerin ve kadınların üzerinde gezdirdim. Kimse bir şey söylemedi ama hepsi bana bakıyordu ve bazılarının eli en yakındaki silaha uzanmıştı.

Hepsinin duyabileceği kadar yüksek sesle konuştum. "Bir Halderian olmadığım doğru. Ama gerçek babamın sizinle veya babalarınızla birlikte Yıkım Savaşı'nda mücadele ettiği ve orada hayatını verdiği de doğru. İkinci bir baba edinecek kadar şanslı olmanın gururunu yaşadım, ne var ki kendisinin sürgündeki Halderian Kralı olduğunu ancak onun evinde üç sene geçirdikten sonra öğrendim. Lord Endrick'in emriyle infaz edilmeden önce, Gareth bana yüzüğü ile kılıcı-

nı verdi ve beni veliahtı ilan etti. O günden beri kim olduğumu ve ne yapmam gerektiğini biliyordum ama tahtı sahiplenmeyi tam olarak sizin bana karşı olduğunuz sebeplerden ötürü reddettim. Şikâyetlerinizin beni şaşırttığını mı düşünmüştünüz? Beni kralınız olarak kucaklayacağınızı sandığımı mı düşünmüştünüz? Ama ben artık kralınızım ve bir Halderian'ım. İlk babam bu hakkın bedelini kanıyla ödedi ve ikinci babam da miras olarak bıraktı ve aynı hakkı sizden de önümüzdeki günlerde, savaş alanında teslim alacağım. İster sizin için yaşayayım ister sizin için öleyim, babalarımın hayatı adına yemin ederim ki size elimden gelen en iyi şekilde önderlik edeceğim."

Bundan sonra gözlerimi odada gezdirmeye devam ettim ve benden birkaç yaş küçük olabilecek genç bir kıza denk geldim. Zayıftı ve yüzü de kir içindeydi ama gözlerinde az önceki konuşmamla alev almış bir kıvılcım parlıyordu.

Kızın yanına gittim. "Adın nedir?"

"Amala Fingray."

"Ben senin kralın mıyım, Amala?"

"Evet, lordum."

"*Lord* unvanı Endrick'e ait ve diğer tüm unvanlar da şu anda benim için fazla şaşaalı."

"Kralım, o zaman."

Gülümsedim ve elimdeki ikinci kupayı ona uzattım. "Amala Fingray, bir sonraki emre kadar bu süvari birliğinin komutası sana ait. Dışarıda bana eşlik et ve yaklaşan saldırı konusunda stratejimizi tartışalım." Sonra gözlerimi diğerlerine çevirdim. "Dışarıda ateş sıcak ve şarap da lezzetli. Woodcourt'un önceki sahibinin özel mahzenindendir. Bana katılın veya katılmayın ama neye sadık olduğunuzu belirleyen an bu olacak. Eğer ateşin yanına gelirseniz, o zaman kralınızın yanına geleceksiniz."

Sonra döndüm ve arkamda Amala'yla ahırdan çıktım. Amala az önce ona verdiğim görevin ağırlığı üstüne çökmeye başlamışken derin nefesler alıyordu. Dışarı çıktığımızda ateşi daha fazla odunla körükledik ve sonra beklemeye başladık.

Ve beklemeye devam ettik. Amala biraz daha şarap alırken ben mideye indirmiş olduğum şarabı bile kaybetmekten korkacak kadar gerilmeye başlamıştım. Eğer dışarı kimse gelmezse, İttifak'a verebileceğim tek şey, bir kişilik bir ordu olacaktı.

"Strateji tartışmak ister misiniz?" diye sordu Amala.

"Silahlarla aran nasıl?" Eğer silahlarla bir deneyimi varsa tabii. Amala'nın hareketleri bir savaşçıyı andırmıyordu.

Amala belindeki kılıca hafifçe vurdu. "Ayrılmadan önce bunu annem bana verdi ve o zamandan beri fırsat bulduğum her an pratik yaptım. Ama atlarla aram iyidir ve Kral Gölü'ndeki mücadelede çok kayıp verdiğimiz için, gelebilecek her savaşçıya ihtiyaç duyulduğunu işittim."

Eğer Amala Fingray süvari birliğinin tamamını temsil ediyorsa, yaklaşan çarpışmalarda daha da çok hayat kaybedilecekti.

"Ateşin yanında size katılabilir miyiz... kralım?"

Başımı kaldırdığımda üç adamın ahırdan çıkmış olduğunu gördüm. Bunlar akşamın önceki saatlerinde, komutanlarının peşinden ahıra giden son gruptu, bu yüzden ahırdan ilk onların çıkmış olması beni şaşırtmadı. Ama içimi fazlasıyla rahatlattı.

Hepsine birer kupa doldurdum ve ellerine verdim, onlar da eğilerek bana selam verdikten sonra ateşin çevresinde bir yer bulup oturdular.

Beş dakika içinde sekiz asker daha bize katıldı. Ben onların kupalarını dolduramadan önce on asker daha dışarı çıktı. Bunu kalan süvarilerin büyük bir bölümü izledi ve hepsi de beni kralları olarak selamlayıp önümde saygıyla eğildikten sonra ateşin çevresine oturdu.

"Stratejimiz nedir, kralım?" diye seslendi Edgar. "Lord Endrick'i öldürmek için buradayız, değil mi?"

"Hayır," dedim ve bu bir testti. Onları hemen şu anda tekrar kaybedebilirdim ve sadakatlerini ikinci kez kazanmayı asla başaramazdım. "Lord Endrick'i öldürebilecek sadece tek bir kişi var ve o da Vasılolan."

"Hepinize söyledim, beni dinlemediniz," dedi süvarilerin eski komutanı Reese ahırdan çıkarak. "Onun Harlyn Mindall'la olan evliliği tamamen sahte. Kestra Dallisor'a âşık o."

Bir kupaya daha şarap doldurdum ama kupayı elimde tuttum. "Haklısın. Harlyn'le evli değiliz. Size öyle söylemesinin sebebi sizi buraya getirmekti ama ben şimdi size doğruları söylüyorum. Burada kalıp kalmayacağınız, söyleyeceklerime güvenip güvenmemenizle doğrudan ilgili; Antora'daki kimse Lord Endrick'i öldürme yetisine sahip değil. Bunu ancak Vasılolan yapabilir. Yani bu konuda ya ona yardım ederiz ya da ona engel oluruz. Bundan başka bir seçenek yok ve başarısızlığın sonuçları da ciddi olacaktır."

"Buraya ona yardımcı olmaya geldik," dedi Reese, ateşin yanındaki asker çemberinin içine adım atarak. "Ama benim sana sorum şu; Endrick öldükten sonra ne olacak? Kızıl Taht'a kim oturacak?"

"Kızıl Taht, Halderianlara ait," dedim, doğrudan Reese'in gözlerinin içine bakarak. "Endrick öldükten sonra başka kimsenin tahta geçmesine izin verilemez." Sonra ona elimdeki şarap dolu kupayı uzattım.

Reese uzun bir an boyunca gözlerime baktı ve sonra cevaplarımdan tatmin olmuşçasına başını eğdi. Ona uzattığım kupayı aldı ve havaya kaldırdı. "Kralımın ve sizin kralınızın şerefine! Yaklaşan savaş ihtişamla dolu olsun!"

Bunu tezahürat sesleri izledi ama Gabe'in atının üstünde nefes nefese ve kolunun yeni omzundan yırtılmış kıyafetiyle içeri dalması üzerine bu tezahürat kısa sürdü. Yırtık kıyafetinin altında derin bir kesik görülebiliyordu.

"Harlyn'i yakaladılar," dedi Gabe.

"Kim?"

"Hükümdarlık. Onu kurtarmak zorundayız." Gabe'in kocaman açılmış gözleri panikle parlıyordu. "Kestra ve Joth da oradaydı ve şimdi de saraya doğru yoldalar."

Yüzümü Amala'ya çevirdim. "Korkarım ki senden yeni görevinden vazgeçmeni istemek zorundayım." Amala başıyla onayladı ve

yüzümü Reese'e çevirdim. "Komutan; süvarilerini ve atlarını bir saat içinde yola çıkacak şekilde hazırla. Ben de diğerlerine beklenen zamanın geldiğini bildireceğim. Bu akşam takvimlere Lord Endrick ve Hükümdarlık'ın sonu olarak işaretlenecek." Sonra Gabe'e baktım. "Harlyn'i de kurtaracağız. Gidip Tenger'i uyandır."

Bir saatten kısa bir sürede, İttifak askerlerinden oluşan uzun bir sıranın önünde atımın üstünde duruyordum. Sağımda Halderian süvarilerinden yüz kadar asker yer alıyordu. Solumda bunun iki katı sayıda Korak, başlarında Tenger'le bekliyordu. Tam olarak arkamda, bazıları at üstünde bazıları yaya beş yüz Reddengrad askeri vardı. En geride ise bin Brill askeri, Lord Endrick'ten intikam almaya kararlı bir şekilde bekliyordu. Joth'un güçlerine karşı bir savunma yolu bulabilmek adına gece gündüz demeden çalışmışlardı. Onunla yüzleşmeye hazır olduklarını umuyordum.

Kestra'nın bu akşam başarısız olması durumundaysa içimizden birinin bile hiçbir şeye bir faydası olmayacaktı. Kestra'nın ne yaptığını bildiğini umut ettim.

YİRMİ DÖRT

KESTRA

Lord Endrick'in sarayı Highwyn'in en yüksek tepesinde yer alıyordu ve Antora'nın topraklarına rahatça görecek şekilde konumlandırılmıştı. Woodcourt ise biraz daha alçaktaydı ve Joth'la birlikte saraya yaklaşırken, aşağıda bir hareketliliğin söz konusu olduğunu görebiliyorduk. İttifak harekete geçmişti. İttifak ha-

"Mücadelede bize katılmaya niyetliler," dedim Joth'a.

"Bize bir faydaları yok." Joth gözlerini önümüzdeki yoldan ayırmadı. "Planımıza sadık kalmalıyız."

"Planımız Darrow'u da içeriyordu." Binlerce defa yapmış olduğum gibi, bir kez daha arkama baktım. "Nerede kaldı? Sence..."

"Eğer gelebilecek durumda olursa, gelecektir." Joth'un sesi her zamankinden daha soğuktu ki bu da bana kendimi daha iyi hissettirmedi. "Onun yanımızda olmaması daha iyi zaten. Hazır mısın?"

Elimi Olden Hançeri'ne götürdüm. "Hazırım."

Şehrin içindeki o binanın üst katından gördüğümüze göre, Endrick'in sarayı Demirkalpler ordusunun tahminen tamamıyla çevriliydi. Eğer Simon'ın kız kardeşi hâlâ sağsa buralarda bir yerlerde olmalıydı. Binlerce asker ağır silahlar kuşanmış, hazırda bekliyordu ve her biri bu savaş alanındaki başarısızlığın ani bir ölümle sonuçlanacağının tamamen farkındaydı. Endrick buradaki herkesin kalbi üzerinde kontrol sahibiydi.

Bir defasında benim de kalbimi kontrol altına almıştı. Bu askerlerin ne hissettiğini, emirleri yerine getirmeye nasıl zorlandığını ve tek bir yanlış hareketin bile kalplerinde nasıl bir sıkışmaya veya daha kötüsüne yol açacağından korktuklarını biliyordum.

"Bana yarı-yaşarların bu askerlerin hepsini öldürmeyeceğine dair söz ver," dedim.

"Sadece yolumuza çıkanlar ölecek." Joth'un bana uzattığı elini tuttum. Eli öncekinden bile daha sıcaktı. Parmaklarımı sıktı ve "İçimdeki büyüyü hissedebiliyor musun?" diye sordu.

"Evet."

"Ben de seninkini hissedebiliyorum. Ben kendi üstüme düşeni buradan gerçekleştireceğim ama sen içeri girdikten sonra eğer ihtiyacın olursa kendi güvenliğimi hiçe sayarak sana koruma sağlayacağım ve gerekirse buradaki herkesin hayatını da bu uğurda feda ederim. Artık önceliğimiz sensin."

Başımla onayladım ve kulaklarımda Simon'ın sesini, benim için hayatını feda edeceğini söylediğini işittim. Joth az önce, benimle Endrick arasında duran her canlıyı da buna benzer bir yükümlülük altına itmişti. Hepsinin yolumdan çekilecek kadar akıllı olmasını umut ettim.

Joth parmaklarımı öptü ve sonra elimi bıraktı. Ardından tepenin aşağısından, Woodcourt'tan yaklaşan gürültüyü duyduk. Atlı ve yaya askerler bize doğru koşturuyordu.

"Geliyorlar," dedim.

Joth bir küfür savurdu. "Her şeyi mahvedecekler! Hemen gitsen iyi olur!"

Olden Hançeri'ni çektim ve atımı mahmuzladım. Sarayın görüş hizasına girdiğim anda adımın haykırıldığını ve Demirkalplere pozisyonlarını korumalarına dair emirler yağdırıldığını işittim. Atımı daha hızlı sürdüm ve ölümüm için çekilen silahların, kalbime doğrultulmuş mızrakların ve yüklenen disk oklarının fazlasıyla farkındaydım.

Daha da hızla at sürerek sarayın geçit kapısından girdim ve kayadan, yüksek duvarlarla çevrili geniş bir avluya vardım. Geçitten

belirdiğim anda ilk disk oku havalandı. Ânında etrafımda bir tür rüzgârın dalgalanarak Demirkalplere doğru atıldığını hissettim. Bu, gece rüzgârı gibi soğuk veya gözle görülmez bir rüzgâr değildi. Yaz bulutları renginde, geçtiği yerde hafif bir ışıltı bırakan bir rüzgârdı ve üstüme yönelmiş disk okunu durdurdu.

Hayır, disk okunu *onlar* durdurmuştu. Bunlar savaşa benim önümden giden yarı-yaşarlardı. Sadece arkalarında bıraktıkları o hafif ışıltıyı görebiliyordum ama Demirkalplerin bu kadarını bile görebildiğinden şüpheliydim. Her şey o kadar hızla olup bitti ki muhtemelen hiçbir şey görememişlerdi. Yarı-yaşarların saldırısı Endrick'in evini süpürüp geçen, sanki önüne çıkan her şeyi temizleyen bir süpürge gibiydi.

Gözlerime yaşlar doldu. Anlaşmamız böyle değildi ama artık duramazdım.

Avluda elimden geldiğince hızla at sürdüm ve yarı-yaşarlara yakın durarak, saraya açılan kapı dışında her şeyi yok saydım.

Saray kapısı geniş basamakların üstünde yer alıyordu ve atımla basamaklardan yukarı tırmanırken bir yandan da yarı-yaşarlara kapıyı açmaları için emirler fısıldadım. Bundan daha fazlasını yaptılar, basamakların sonundaki iki kocaman kapı bir şekilde çerçevesinden kurtularak iki yanımdan geriye doğru savruldu ve aşağıdaki avluya düştü. Atımla içeri girdim, ardından elimde Olden Hançeri'yle yere atladım.

Endrick nerede olabilirdi?

Saray dörtgen şeklindeydi ve kapının hemen arkasında geniş bir karşılama alanı yer alıyordu. Buraya birkaç ziyaretimden hatırladığım kadarıyla, doğu kanadı resmî ülke işleri için kullanılıyordu. Üvey babam Sör Henry, Endrick'le oradaki odalardan birinde sık sık toplantı yapardı. Batı kanadında Endrick'in şahsi odaları ve hemen karşımda hizmetkârların meskeni yer alıyordu. İlerideki kocaman basamaklar ise Endrick'in taht odasına uzanıyordu.

Tüm sarayı taramak saatler sürerdi. Endrick herhangi bir yerde olabilirdi.

Bundan daha önemlisi, saray tamamen boş görünüyordu ve bunun nedenini anlayamadım. Lord Endrick'in çok sayıda hizmetkârı vardı ve Hükümdarlık'ın kulları çoğu zaman merhamet dilemek, dikkat çekmek veya taleplerde bulunmak üzere sarayı ziyaret eder, içeride her zaman yoğun bir faaliyet görülürdü.

Herkes neredeydi şimdi?

En azından Endrick'in yakınlarda olduğunu biliyordum. Joth biz Highwyn'e vardığımızdan beri yarı-yaşarları sarayı gözetlemekle görevlendirmişti. Endrick ayrılmaya çalışmış olsaydı, bundan haberimiz olurdu. Zaten kaçmaya çalışacağını da hiç sanmıyordum. Beni bir kez alt etmişti ve bunu bir kez daha yapabileceğine inanıyor olmalıydı. Gururu, benden korkmasına müsaade etmezdi.

Ama korkacaktı. Çok yakında.

Odaları tek tek aramaktan başka seçeneğim olmadığı için, hizmetkârların meskeninden başlayarak bütün kapıları birer birer açmaya başladım. Açtığım ilk kapıyla birlikte önceki sorularımdan birinin cevabı verilmiş oldu. Yarı-yaşarlar çoktan odaları dolaşmış olmalıydı ki yerler, işinin ortasında yere yığılmış hizmetkârların bedenleriyle doluydu.

Yarı-yaşarlar onu bulduğunda muhtemelen ortalığı süpürmekte olan bir kadının yanına diz çöktüm ve nabzının hafifçe atmakta olduğunu keşfettim. Süpürgesi duvara dayanmıştı ve kadının bedeni süpürgenin üstüne yığılmış, onu son derece rahatsız edici bir pozisyonda bırakmıştı. Süpürgeyi yere indirip yerde düz bir şekilde uzanmasını sağladım ve sonra istemeden ondan hayat enerjisi çekmiş olduğumu fark ettim.

İçimdeki bir şeyler, isteğim kadar hayat enerjisi çekebileceğimi ve çekmem gerektiğini söylüyordu. Bu odada onlarca hizmetkâr vardı ve her biri bana fayda sağlayabilecek kadar hayat enerjisiyle doluydu.

Enerjilerini kendine al. Daha güçlü olacaksın. Zihnimdeki bu telkin, kendi düşüncelerimden bile daha baskındı. Veya belki de bu

da benim kendi düşüncelerimden biriydi ve bir yanım, yarı-yaşarların yarım bıraktığı işi tamamlamak istiyordu.

Bu olasılıktan irkilerek, kapıları açmaya devam etmek üzere ayağa kalktım ama daha bir sonraki kapıya ulaşamadan aynı düşünceler, öncekinden daha güçlü ve öfkeli bir şekilde geri döndü. Bu defa, enerji çekebilecekken çekmediğim için beni azarlıyorlardı sanki. Endrick'i öldürmem gerekiyordu, değil mi? Ve tüm o hizmetkârlar ona hizmet ediyor, bu da onları doğal olarak düşmanım yapıyordu.

"Bunu yapmayacağım," diye fısıldadım ve bu sözlerle birlikte nefesim boğazımda düğümlendi. Sanki tekrar nefes alabilmemi sağlayacakmış gibi elimi boynuma götürdüm ama neredeyse bayılacak hâle gelmeme rağmen nefes almayı başaramadım.

Nefessiz kalarak dizlerimin üstüne çöktüm. Tam karşımda yarı-yaşarların hışmına uğramış bir muhafız yatıyordu.

Al onu.

İlk defa, yozlaşmanın nasıl işlediğini kavradım. O zehri beslemek için büyü kullanmadığımda, beslenmek için beni kullanıyordu ve şu anda yaptığı da buydu; beni büyü kullanmaya zorluyordu.

Yozlaşmanın kontrolüm altında olduğuna inanmıştım ama şimdi bunun tam tersinin söz konusu olduğunu anlıyordum – yozlaşma benden daha güçlüydü ve henüz Lord Endrick'in gücünün sadece küçücük bir parçası kadar güçlüydü.

Muhafızın nabzını kontrol ettim. Bilinçsiz olmasına karşın nabzı güçlü ve düzgündü; yani zamanla kendini toparlayacaktı. Yüzüne baktığımda, onu zindanlarda geçirdiğim günlerden hatırladım. Beni tehdit etmişti ve eğer Simon yanımda olmasaydı, muhtemelen o tehditlerini de gerçekleştirmiş olacaktı. Daha sonrasında Simon'ı ölesiye dövmüştü.

Ona bakmaya devam ettikçe, bu adamdan hayat enerjisi almanın doğru bir hareket olacağına giderek daha fazla ikna oluyordum. O enerjiye ihtiyacım vardı. Hem adam, kendi enerjisini sadece başkalarına zulmetmek üzere kullanan biriydi.

Herhangi bir suçluluk duygusu veya utanç duymadan ondan enerji aldım. Sonunda iyileşebileceği kadar enerjisini içinde bıraktım ama aldığım enerji de beni öncekinden daha güçlü bir hâle getirdi. Belki de buna gerçekten ihtiyacım vardı çünkü o odadan ayrıldığımda kendime güvenim artmış, Endrick'in yapabileceği her şeye karşı kendimi öncekinden daha hazır hissetmeye başlamıştım.

Mutfakta tekrar hayat enerjisi aldım ve gücüm giderek artarken, odanın her köşesindeki soğuğu da içime çektim. Nefes verdiğimde soluğum havada bir buğu oluşturdu ve bunu görmek içimi ısıttı. Olden Hançeri'ni daha da sıkıca kavradım; onu kullanmak ve görevimi tamamlamak için büyük bir heves duyuyordum.

Lord Endrick'i öldürmek istiyordum.

Artık bundan korkmuyordum. Hançerimin onun midesine saplanışını, kanının elime akışını düşününce midem bulanmıyordu.

O kötülüğün vücut bulmuş hâliydi. Kendi gücü adına annem ve bir zamanlar sevdiğim pek çok kişi de dahil olmak üzere binlerce Antoralıyı katletmişti. Ve hüküm sürmeye devam ettiği sürece de insanları katletmeye devam edecekti.

Odalar arasında daha hızla mekik dokudum ve attığım her adımda Endrick'i bulma konusundaki sabırsızlığım giderek arttı. Onu bulduğumda, işlediği suçların bedelini ödeyecekti.

Sonunda sarayın zemin katındaki bütün odaları aramayı tamamladım. Bakmadığım sadece tek bir yer kalmıştı: Taht odası. Onu bir saldırıya karşı koruyabilecek en son yer olduğu için burayı sona bırakmıştım. Beni orada beklemek için gerçekten bir aptal olması gerekirdi.

Tabii bu da beni endişelendirdi. Endrick aptal değildi. O odada olmasının bir sebebi olmalıydı.

Gündüz vakti taht odası tek bir duvar boyunca uzanan birçok pencere sayesinde iyi ışık alırdı. Ama gecenin bu vaktinde o pencereler odayı normalde olduğundan daha karanlık bir hâle getirmişti ve Lord Endrick'in bunu kasten tercih ettiğinden şüphelendim.

Gözlerim derhal odanın ortasına gitti. Odanın ortasında, her

yanını çevreleyen altı basamak üstünde yüksek bir platform vardı ve platformun üstünde, Lord Endrick Kızıl Taht'a oturmuş, beni bekliyordu.

Yakında benim olacak olan Kızıl Taht'a.

O da beni gördü ve dirseklerini dizlerinin üstüne dayayarak öne doğru eğildi. Karanlığa rağmen, gülümsediğinden emindim.

Lord Endrick'in gülümsemesi, kaşlarının çatılmasından çok daha dehşet vericiydi. Çünkü her biri daha da güçlenmek için öldürdüğü kişilerden yadigâr olan yara izleri, gülümsediğinde daha da belirginleşiyordu. Bu görünüşünü saklamak için genellikle halk arasına çıktığı zamanlarda bir maske takardı ama bugün maskesi yüzünde değildi. Üstelik yolda olduğumu bilmesine rağmen zırh kuşanmaya bile zahmet etmemişti. Bunu bir hakaret olarak kabul ettim.

Ve büyük bir endişe kaynağı olarak. Çünkü en azından bir parça olsun *endişelenmiş* olması gerekirdi. Yüzündeki hevesli ifade, bana da dengemi şaşırttı.

Bir öksürük sesi duydum ve gözlerim basamaklardaki bir figüre gitti. Diz çökmüştü ve yüzü başka tarafa çevrilmişti.

Harlyn.

Başı eğilmişti ve elinde bir kılıç tutuyordu. Görebildiğim kadarıyla fiziksel bir yarası yoktu... henüz. Ama şüphesiz ki Endrick onun kalbini kontrol altına almıştı ve onu bana karşı kullanmaya niyetliydi.

Gerçekten de ben tahta yaklaşırken Endrick ayağa kalkarak gülümsedi. "Gelmekle hata yaptın, Kestra. Ama artık burada olduğuna göre, neler yapabileceğini görmek hoşuma gider. Başlayalım."

YİRMİ BEŞ

SIMON

Kestra ve Joth, Endrick'in sarayına saldırmak için nasıl bir strateji geliştirdiyse, işe yaramış gibi görünüyordu. Çünkü gecenin karanlığında saraya yaklaşırken yerlerde pek çok Demirkalp cesedine denk geldim ve üstleri hafif bir kar tabakasıyla kaplanmıştı bile. Ölümün battaniyesi. battaniyesi.

Rosaleen veya İttifak'ın diğer üyeleri için derhal bir arama emri verdim. Bunu kendim yapabilecek kadar güçlü değildim. Aklımda bu düşünceyle yol almakta bile zorlanıyordum.

Şimdiye kadar, Joth ile Kestra'nın dehşete düşüren davranışlarda bulunmaya meyilli olduğunun farkına varmıştım, özellikle de önceki Demirkalp grubuna yaptıklarına şahit olduktan sonra. Ama aynı zamanda bunun Kestra'yı şok ederek gerçekleri fark etmesini, ne kadar hızla ve ne kadar derinlere doğru düşmüş olduğunu anlamasını sağlayacağını umut etmiştim. Bunun yerine belli ki bu yeni kimliğine kucak açmıştı. Her şeyin sonunda, hiç yoksa Vasılolan olarak başarıya ulaşmasını umdum. En azından bu durumda, görüp geçirdiklerimin biraz olsun haklı bir gerekçesi olacaktı.

Yerde uzanan cesetlerin sonunda, Joth sarayın geçit kapısı önünde atının üstünde oturmuş, ellerini rahatça önünde kavuşturmuş hâlde bizi bekliyordu. Bu beni endişelendirdi.

Elimi kaldırarak askerlere durmalarını işaret ettim ve yalnız başıma ilerledim.

"Kestra içeride mi?" diye sordum.

Joth başıyla onayladı. Bana bakışında bir yoğunluk, geri adım atmayacağını ima eden bir ifade vardı.

"Yalnız mı?"

Joth omuz silkti ve yarım ağızla gülümsedi. "O kelimeyi nasıl tanımladığına bağlı."

"Endrick'in ormanda lanetlediği o insanlar, onun yanında mı?"

Joth'un gülümsemesi buruldu. "Evet, bir kısmı."

O zaman geri kalanlar burada demekti. Onları göremiyor veya varlıklarını hissedemiyor olsam bile muhtemelen çevremizi sarmış durumdaydılar.

"Yardım etmemize izin ver."

Joth burnundan nefes vererek güldü. "Sizler bir deve yardım sunmaya çalışan farelersiniz. En iyi ihtimalle bile ancak ayak bağı olursunuz."

"Biz de sizinle aynı şeyi istiyoruz."

"Peki nedir o şey?" diye kahkaha attı Joth. "Ya da *kimdir* o şey mi demeliydim? Korkarım ki onunla tekrar yakınlaşma şansını kaçırdın. Kestra güçlerini benimkiyle birleştirdi ve bu da kalbinin benimkiyle, senin idrak edemeyeceğin bir şekilde bağlanmış olduğu anlamına geliyor. Görevini tamamladığında ben de kendi görevimi tamamlamış ve Kızıl Taht'a oturarak sonunda halkıma yeni bir yuva vermiş olacağım." Tekrar kıkırdadı. "Yani sanırım haklısın: Aynı şeyi istiyoruz. Ama çoktan sahip olduğum bir şeye ulaşmak için senin yardımına ihtiyacım yok."

Elini kaldırıp bana doğru bir işaret yaptı ve enerjiden oluşan bir tür görünmez gücün üstüme doğru atıldığını hissettim. Atımla bu güçten uzaklaşmaya çalışırken bir yandan da haykırdım, "Şimdi!"

Dikkat dağıtma stratejimiz işe yaramıştı. Joth benimle sohbet ederken, Brill ordusu pozisyon almıştı ve ellerinde disk okları veya kılıçlar değil, hepsi aynı tiz frekansı çıkarmaya ayarlanmış müzik aletleri vardı. Tellerin üstünde gezinen yaylar yüksek bir uğultuyla kalbimi titreştirdi ve elimi göğsüme götürmeme yol açan bir ağrıya

yol açtı ama aynı zamanda yarı-yaşarlardan oluşan o görünmez güç de üstümdeki baskısını geri çekti.

Süvariler ile Koraklara atlarını ilerletmelerini işaret ettim ve süvariler acımasız ses titreşimleri karşısında acı çekiyormuş gibi görünmelerine rağmen ileri atıldılar. Onun yanından geçip gitmeye başlamışken, Joth bu titreşimler havada asılı kaldığı sürece yarı-yaşarlarından bir yardım alamayacağını anladığı için atının üstünde çaresizce oturuyordu.

"Kesin şunu!" diye bağırdı Joth. "Ona bu şekilde yardım edemezsiniz!"

Sonunda Joth gözlerinde öylesine bir öfkeyle atını yanımıza sürdü ki bundan sonra olacakların hiç de iyi sonuçlanmayacağına emindim. En azından dikkati yarı-yaşarlar değil de bizim üstümüzdeydi.

"Süvarilerinle devam et." Tenger bana baktıktan sonra atını doğrudan Joth'un atının önüne sürdü ve Koraklar da onun arkasında sıralandı.

Joth, Tenger'e seslendi. "Bana meydan okumasan iyi olur, Yüzbaşı."

"Belki." Tenger sırtını dikleştirdi. "Ama *ben* bir yüzbaşıyım. Bu da beni takip eden asileri korumak için gerekirse hayatımı feda edeceğim anlamına geliyor."

"Nasıl istersen."

Joth atını Tenger'e doğru sürerken, Tenger tekrar bana seslenerek ilerlememi söyledi. Onların çevresinden dolanarak sarayın avlusuna girdim ve herkesin duyabileceği şekilde önceliğimizin saraya girmek olduğunu söyledim.

Ne var ki beklenmedik bir engelle karşılaştık. Duvarlarla çevrili avludayken, titreşimler gücünü kaybetmiş olmalıydı ve bu yüzden yarı-yaşarlar burada belirli bir güce sahipti. Atımdan indim ve sağ kolumu kullanarak görünmez bariyerden içeri girmeyi başardım. Bu sırada Gabe ile Trina da benimle geldi ama diğer herkes arkamızdan kapanan bariyerin dışında kaldı.

Geldiğimiz noktaya doğru baktım ve sorunun ne olduğunu anlamaya çalıştım. "Titreşimler duvarların ötesine geçemedi."

"Ama geçmeleri gerekiyordu. Brill bundan emindi." Gabe kaşlarını çattı. "Belki de titreşimler bir şekilde sona ermiştir."

"Joth, Tenger'e saldırdı." Trina'nın alnı endişeyle kırışmıştı. "Belki de titreşimlerin sona ermesinin sebebi Tenger'in yenmiş olmasıdır."

"Ya da yenik düşmüş olması."

Trina elini ağzına götürdü ama tekrar indirdikten sonra, "Joth, Tenger'i aşmış ve Brill'e saldırmış olmalı," dedi.

Bu da sadece tek bir anlama gelebilirdi. "Joth'un saldırışına şahit oldun mu?" diye sordum Gabe'e.

Gabe kasvetli bir yüz ifadesiyle başını sallayarak onayladı. "Tenger, Joth'un tek bir dokunuşuyla yere yığıldı. Bu bana Kestra'nın saldırılarını hatırlattı."

"Kestra'nın büyüsüne sahip olması mümkün mü?" diye sordu Trina.

"Joth bana güçlerini birleştirmiş olduklarını söyledi," dedim, bunun ikisi ve diğer herkes için tam olarak ne anlama gelmesi gerektiğini merak ederek.

Gabe bir küfür savurdu ve "Harika," diyerek nefes verdi.

Kılıcımı çektim ve diğerleri de aynısını yaptı. Çerçevesinden sökülüp fırlatılmış saray kapılarından içeri girdik. Bir at panikle şaha kalktı ve aramızdan koşturarak kapılardan dışarı fırladı.

"Bu hayvanı tanıyorum," dedi Gabe. "Kestra'nın atı bu."

"Peki Kestra şimdi nerede?" diye sordu Trina.

Etrafa bakındım ve bu geniş koridorlar içinde kendimi uyumlandırmaya çalıştım. Eğer bu akşam İttifak zafer ulaşırsa, Kızıl Taht benim olacaktı. Bu düşünce beni daha fazla çabalamaya teşvik ediyor olmalıydı ama aslında tam tersi söz konusuydu. Kendimi burada yaşarken hayal edemiyordum. Ben buraya ait değildim ve burada kendini rahat hisseden birine dönüşmek de istemiyordum. Mermerden ve işlenmiş altından bu bina hiç bana göre değildi.

"Endrick neredeyse, Kestra da oradadır." Taht odasına uzanan geniş basamakları işaret ettim. "Endrick de orada olmalı."

"Bekle," dedi Gabe. "İçeri sadece üçümüz girebilmişken, önceliklerimiz konusunda bir fikir birliğine varmalıyız."

"En önemlisi Kestra'nın Endrick'i yenmesine yardımcı olmak," dedi Trina.

Gabe'in gözleri parladı. "Harlyn de buralarda bir yerde. Onu bulmamız gerekiyor."

Yüzümü Trina'ya döndüm. "Gidip Harlyn'i bul. Yapabilirsen, onu bu saraydan sağ salim çıkar."

"Ben de Trina'yla gideyim," dedi Gabe.

"Hayır, senin benim yanımda kalman gerekiyor."

"Harlyn'in hayatını feda ederek Kestra'nınkini kurtarmana yardım etmeyeceğim."

"Bunu biliyorum."

"O zaman Harlyn'i bulmama izin ver." Gabe'in yüzü öfkeyle kızardı ve üstüme yürüdü. "Onun başına ne geldiği senin umurunda olmayabilir ama benim umurumda! Benimle birlikte görevdeyken yanımdan alındı ve şimdi de gidip onu bulacağım."

"Trina da onu bulabilir." Trina'ya bakarak başımı salladım. "Git ve onu bul."

Gabe öfkeyle iyice üstüme yürüdü. "Kestra'nın başarıya ulaşması için elimizden geleni yapacağımızı söylemiştik ama o çoktan burada ve ikimizin toplamından daha güçlü. Anlaşmamızı hatırlıyor musun? Eğer Kestra tahtı sahiplenmeye çalışırsa, onu durduracaktık. Şimdi bu sözü nasıl olur da bozarsın?"

"Öyle bir şey yapmıyorum!"

"O zaman nedir bu?" diye sordu Gabe. "Onu son bir defa kendinden kurtarma girişimi mi? Başarısız olan son girişimle aynı şey mi? Peki ondan öncekiyle ve ondan da öncekiyle?"

"Hayır!" Antora'nın yarısına burada olduğumuzu ilan etmeden önce sesimi alçalttım. "Eğer Kestra tahtı sahiplenmeye çalışırsa,

Gabe, ben yapılması gerekeni yapmayı beceremeyeceğim. Ama sen yapabilirsin."

Gabe duraksadı ve başını öne eğdi. "Ne yaparsam yapayım, onurlu davranacağım, Simon. Bu asla kişisel bir mesele değil."

"Bunu biliyorum."

Gabe bir kolunu omzuma attı ve eliyle hafifçe vurdu. Ardından ilerlemeye başladık. Ama Trina tekrar belirmeden önce henüz on adım bile atmamıştık.

"Harlyn'i bulman gerekiyordu," dedi Gabe.

Trina yüzünde açıkça görülen öfkeli bir ifadeyle başını yana eğdi ve sonra üç adım daha attığında yalnız olmadığını fark ettik.

Trina'nın hemen arkasında, onun sırtına bir bıçak dayamış olan Darrow duruyordu. Kestra'nın babası. Capcanlı. Beni ve Gabe'i tanıdığı da açıktı.

"Bu noktadan öteye gidemeyeceksiniz," dedi Darrow. "Kızım hakkındaki planlarınızı duydum ve sizi burada *durduracağım*. Ama endişelenmeyin – bu kişisel bir mesele değil."

YİRMİ ALTI

KESTRA

Harlyn önce ayağa kalkmadı – belki de kalkabilecek hâlde değil diye düşündüm. Ama sonunda yüzünü tekrar öfkeyle buruşturarak önce bir ayağını, sonra diğerini mermer zemine koydu ve nihayet sırtını dikleştirerek benimle yüzleşti.

Herhangi bir yarası var mı diye onu süzdüm – bu şekilde hareket ettiğine göre yaralanmış olmalıydı. Sonra gözlerindeki öfkeyi fark ettim ve tamamen başka bir şeyin söz konusu olduğunu anladım.

"İkimizi dövüştürmenin hiçbir anlamı yok!" diye bağırdı Harlyn, Endrick'e. "Kestra'nın büyüsü var. Bunun nasıl sonlanacağını hepimiz iyi biliyoruz."

Bu isyanı, göğsünün içinde bir sıkışmayla sonuçlanmış olacak ki Harlyn iki büklüm oldu, ardından tekrar doğruldu.

"Buraya onunla dövüşmeye gelmedim," dedim, Endrick'in üstüne yürüyerek. "Senin için geldim."

"Benim de buna itirazım yok." Endrick bir elini kaldırdı ve parmaklarını esnetti. "O zaman onu öldürmemi mi istersin? Böylece sen ve ben baş başa kalabiliriz?" Tek yapması gereken parmaklarını kıvırmaktı ve bu Harlyn'in kalbini durduracaktı. Harlyn'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Yaklaşanın ne olduğunu o da benim kadar iyi biliyordu.

"Dur!" Olden Hançeri'ni kaldırarak Harlyn'e doğrulttum. "Eğer dövüşeceksek, bu adil bir dövüş olmalı. Büyü kullanmayacağım."

Harlyn sözlerimden şüphe duyarak başını iki yana salladı ama benimle dövüşmeyi reddederse bunun sonuçları ani ve geri dönülmez olacaktı. Bu yüzden onun üstüne doğru atıldım ve onu kılıcını kaldırmaya zorladım. Bunu yaptığında sağlam bir şekilde çarpıştık.

Aniden dövüşme isteği canlanan Harlyn bana bir darbe savurdu. Beklediğimden daha yetenekliydi ve elimdeki hançerden daha uzun bir kılıcı vardı. Olden Hançeri'yle savunma yapmakta zorlanmazdım ama onu bu şekilde asla alt edemezdim.

İki defa elindeki kılıcı çalmaya çalıştım ama Harlyn iki seferinde de bunu anlayarak benden kaçındı. Arkamdan Endrick bir kahkaha attı. "Eğer yapabileceğinin en iyisi buysa, Vasılolan, senden korkmam için hiçbir sebep yok demektir."

"Yapabileceğinin en iyisi bu değil," dedi Harlyn, Endrick'in onu duyamayacağı kadar alçak bir sesle.

Önceden kabul ettiğim koşullar dahilinde, yapabileceğimin en iyisi buydu.

"Yeteri kadar gördüm," dedi Endrick. "Artık seni anlıyorum, Vasılolan. Yoksa sana *Önemsizolan* olarak mı hitap etmeliyim?"

"Üzgünüm," diye fısıldadım Harlyn'e. Bana tekrar saldırdığında eline dokunarak bedeninden enerji çektim. Yere yığılmaya başladığı anda başının yanına bir darbe indirdim. Bu göründüğü kadar ağır bir darbe değildi ama adil dövüşümüzün sonucunda bilincini kaybederek yere yığılmasının sebebiymiş gibi görünecek kadar da gerçekçiydi. Ama dövüşümüz asla adil olmamıştı. Ona yalan söylemiş ve onu kandırmıştım.

Ama aynı zamanda hayatını kurtarmıştım.

Harlyn artık yerde yatarken, dikkatimi tekrar Endrick'e çevirdim. Kalbim bir beklentiyle hızlanmıştı ama Endrick bir parça bile endişeli görünmüyordu. Belki benim bu kadar gergin hissetmemin sebebi de buydu. Benim bilmediğim bir şeyler biliyor olabilir miydi?

Endrick ayağa kalktı ve tahttan aşağı uzanan basamakları inmeye başladı. Attığı her adımda zaferim için beni alkışladı ama bu düz, alaycı, beni utandırmaya yönelik bir alkıştı.

Herhangi bir tepki göstererek onu eğlendirmek istemediğimden bu alkışını yok saydım ve planıma odaklandım.

Endrick'in stratejisi beni kendinden olabildiğince uzakta tutmak olacaktı ve benim de ona yaklaşmam gerekiyordu. Bu yüzden elimde Olden Hançeri'yle, saldırmaya hazır bir şekilde üstüne doğru atıldım.

Endrick istifini bozmadan elini yana doğru savurdu ve o yöne doğru uçarak sol omzumun üstüne düştüm. Tekrar ayağa kalktım ve Joth'un yarı-yaşarlarını etrafıma çağırdım. Tekrar savrulmak istemiyordum.

Yarı-yaşarların varlığını ânında etrafımda hissettim ama Endrick de aynı şeyi hissetmişti ve bir o yana bir bu yana bakınmaya başladı.

"Onları görebiliyorum, biliyorsun değil mi?" Yüzündeki ifade değişmedi ama sesinde fark edilir bir titreme vardı. "Ve onlara zaten içlerinde bulunan lanetin daha beterini yapamayacağımı sanıyorlarsa, yanılıyorlar."

Gülümseyerek üstüne doğru yürüdüm. "Eğer benim sana daha beterini yapamayacağımı sanıyorsan, o zaman sen de yanılıyorsun."

Ama Endrick tekrar ellerini kaldırdı ve beni gerilemeye zorladı. Sonra ellerini yumruk yaptı ve etrafımda hayat bulan acının bir parçasını ben de hissettim. Yarı-yaşarlar.

Endrick dudaklarını kıvırdı, ellerini genişçe açarak ileri doğru uzattı ve o anda, etrafımda hissettiğim her şey birden ortadan yok oldu. Sanki yüz enerji kitlesi, hiçliğe karışmış gibi.

Oda içindeki yarı-yaşarlar tamamen silinmişti. Artık gerçekten ve tam olarak ölmüşlerdi.

Onların kaybını omzuma binen bir yük gibi hissettim ve bu tahmin edebileceğimden çok daha ağır bir yüktü. Yine de hareket etmeye devam etmem gerekiyordu. Endrick'in dikkati dağılmıştı ve

bu da bana ona yaklaşma fırsatı sunuyordu. Elimde Olden Hançeri'yle onun on adım kadar yanına sokulmuşken, nihayet yüzünü tekrar bana döndü.

"Gerçekten de beni burada öldüreceğine mi inanıyorsun?" diye sordu. "Peki ya sonra?"

"Sonra taht benim olacak."

"Senin için yeni bir Vasılolan gelene kadar," dedi Endrick. "Döngü böyle devam edecek."

Öne doğru bir adım attım. "Senin gibi aptallık edip bu hançeri kaybetmeyeceğim. Elimdeki büyüyü senin gibi Antora'yı yok etmek için değil, ona yardım etmek için kullanacağım."

Bu onun gülmesine sebep oldu ve bu berbat bir sesti. Daha önce bu sesi işittiğim zamanlarda, her zaman arkasından korkunç bir şeyler olmuştu. "Eğer seninle benim geriye kalan tek Endreanlar olduğumuz doğruysa, tatlım, o zaman senin beni gururlandıracak türden bir hükümdar hâline geleceğine hiç şüphem yok. Zalim ve acımasız biri olacaksın ve bu insanları benim asla beceremeyeceğim bir şekilde kontrol altında tutacaksın."

"Asla!"

"Bu artık kaçınılmaz. İçinde ne olduğunu iyi biliyorum ama yanlış olan bir şey var. Yozlaşma ısıdır, soğuk değil. Ateştir, buz değil. Senin yozlaşman buz etkisinde çünkü ona karşı mücadele ediyorsun. Bunu neden yapasın ki?"

"Ona karşı mücadele etmemin sebebi, senin onu kucaklamış olman," dedim.

"Ah, onu kucakladığım doğru ve sen de aynısını yapacaksın. Yozlaşmanın gerçekte ne olduğunu anladığın zaman, onun sıcaklığını hissettiğin zaman, o âna kadar aslında içinin ne kadar boş olduğunu anlayacaksın."

"Onu asla kabullenmeyeceğim."

"Kabulleneceksin ve bu, burada başlayacak."

Elimde hançerimle hızla ona doğru atıldım ama neredeyse üstüne varmışken beni tekrar geriye savurdu ve bu defa öncekinden

de sert bir şekilde yere düştüm. Ciğerlerimdeki hava boşaldı ve başım yere çarparak sekti.

Endrick güldü. "Diz çök, kızım."

Hançeri bedenimin altına gizledim ve ellerimi mermer zeminde gezdirerek kendimi yaklaşmakta olana karşı savunabileceğim bir şeyler arandım. Ama hiçbir şey bulamadım.

"Diz çök dedim!"

"Çökmeyeceğim. Artık eskisinden güçlüyüm ve bunu yapmayacağım."

Endrick elini salladı ve Harlyn'i bilincini kazanmaya zorladı. Harlyn acıyla keskin bir nefes aldı ve dizlerinin üstüne doğruldu. Bir eliyle onu kestiğim yeri tutarken gözlerinden yaşlar akıyordu.

"Bana itaat et, Kestra. Yoksa ölmeden önce bu kızın ne kadar acıya tahammül edebileceğine şahit olacaksın. Üstelik bu senin sandığından çok daha fazlası olacak."

Harlyn'in başına ne geldiğini umursamak için hiçbir sebebim yoktu. Simon'ın bana karşı duygularını söndürmeye çalışmış, hastalığını kullanarak beni Hepdiyarlar'dan uzaklaştırmış ve daha birkaç gün önce bir disk okuyla beni vurmuştu. Eğer pozisyonlarımız tersine dönmüş olsaydı, Harlyn benim ölümümü izleme fırsatını hevesle değerlendirirdi.

Ama Simon'ın kız kardeşinin ölümünden sorumlu olabileceğimi düşünürken nasıl korktuğumu iyi hatırlıyordum. Onun evlenmeye niyetlendiği kızın da ölümünden sorumlu olamazdım.

İçimde bir yerlerde, benim Endrick'in karşısında diz çökmememin bir sonucu olarak Harlyn'in acı çekmesinin yanlış olacağını biliyordum. Bu da onun yerine benim acı çekmem gerektiği anlamına geliyordu.

Diz çöktüm ve "Bu sadece seninle benim aramda ama bana yapmaya çalışacağın her şeyin başarısız olacağını da aklından çıkarma. Eğer güçlerimi almaya çalışırsan, onları kolayca senin içinden geri çekeceğim," dedim.

Endrick başını iki yana salladı. "Senden hiçbir şey alacak değilim, çocuğum. Vermeye niyetliyim."

Arkamdan yaklaştı ve bir elini enseme koyarak içime bir şeyler gönderdi. Acı değildi bu ama göğsümden kol ve bacaklarıma doğru yayılan bir sıcaklık, içimden akan bir kötülüktü.

Yayılan bu şeye karşı savaşmaya çalıştım ama beni sarıyor ve fethediyordu. Öpüşü boğazımı lezzetle kaplayan, oradan her yerime yayılan şeker pekmezi gibiydi. Ama bu aslında şeker pekmezi değil, bir zehirdi ve içimi yakarak ilerliyordu. Gittikçe güç kazanarak. Daha fazlasını istiyordum. Hepsini istiyordum ve bunun için benden kesilmesi gereken bedel neyse, ödemeye hazırdım.

"Kendini ona teslim et," dedi Endrick.

Gözlerimi kapadım ve yozlaşma beni kucakladı, içimi sıcaklıkla doldurarak önceden buz olanı eritti. Buzun güç olduğunu düşünerek ne kadar aptallık etmiştim. Hayır, asıl güç *buydu* ve onu içime aldıkça, daha da fazlasını istiyordum. Kendim yozlaşma hâline gelene kadar içime çekmeye devam ettim. Yakında kendimi onun kavrayışından ayıramayacak hâle geleceğimi iyi biliyordum.

Asla kendi enerjinin yarısından fazlasını feda etme, demişti Loelle. Ama şimdi bu zehir, bana kalan o yarıyı da ona teslim etmemi istediğinde, onun bu isteğine uydum.

Endrick'in emriyle gözlerimi açtım ve başarısı karşısında ne kadar da memnun göründüğünü fark ettim. Ama henüz bana güvenmiyordu. Hâlâ elimde olan Olden Hançeri'ni işaret etti ve sonra parmağını Harlyn'e doğru çevirdi. "Öldür onu."

Gülümsedim. Öldürme fikri artık çok sıradan ve çok keyif vericiydi. Düşüncesi bile içime saf bir neşe duygusunun yayılmasına sebep olmuştu. Lord Endrick elini sırtıma koyarak beni Harlyn'in yanına doğru ittirdi.

"Kendini kanıtla," dedi. "Bana bunu yapabileceğini göster."

Bunu yapabilirdim. Yapmak istiyordum.

Harlyn başını iki yana salladı. Gözlerinin çaresizlik içinde açı-

lışı, içimdeki sıcaklığa sıcaklık ekledi. "Lütfen yapma, Kestra. Kendinde değilsin sen."

"Karşında tam da beni suçladığın hâlimle durmuyor muyum?" diye cevapladım. "Beni o diskle vurduğun zaman, bir gün olacağım kişi hâline gelmiş değil miyim? Eğer Hükümdarlık'ın bir parçası olmakla suçlanacaksam, bundan daha iyisini yapmak elimde – ben Hükümdarlık'ın kendisi hâline geleceğim. Bunun için de öldürmem gerekiyor." Hançeri kaldırdım ama Harlyn'in üstüne savurmaktansa döndüm ve doğrudan Endrick'in göğsüne sapladım.

Endrick keskin bir nefes verdi. Gözleri panik ve dehşetle açıldı. Bense sadece gülümsedim.

"Sen benimsin," dedi. "Seni ben yarattım."

"Ve ben de senin yerini alacağım."

Endrick hançeri tutan elimi kavradı ve kolumdan yukarı alevler göndererek elimin arkasında bir yanık izi bıraktı. Hançeri çektim ve Endrick geriye doğru sendeledi ama yol açtığım yara, merkezinden giderek dışarı doğru büyüyor, arkasında kan ve dumandan bir yığın bırakıyordu. Endrick'in gözleri olanlara inanamıyormuş gibi açıldı ve elleriyle bedenini tek parça hâlinde tutmaya çalıştı ama bu sadece yaranın daha hızlı büyümesine yol açtı.

"Seni lanetliyorum..." diye haykırdı bana ama daha fazlasını söyleyemeden önce bedeni yoğun bir siyah dumana dönüştü, dumanlar aniden içeri doğru çekilerek minik bir top hâlinde toplandı ve sonra patladı. Patlamanın şiddeti ayağımın altındaki zeminin sarsılmasına ve tavandan üstüme minik parçalar yağmasına sebep oldu. Çıkan ses de o kadar yüksekti ki saray duvarları içinde yankılanmaya devam etti.

Kendimi korumak için yere doğru eğilmiştim ama her şey sakinleştiğinde gözlerimi açtım ve o dumanın tekrar toplanmaya başlamış olduğunu gördüm. Duman hızla üstüme doğru atıldı ve yoğunluğu ile beni neredeyse nefessiz bıraktı. Tekrar nefes almayı başardığımda duman bedenime girdi ve beni Endrick'in güçleriyle

donattı. Sahip olduğu tüm bilgi, yapabileceği her şey, tüm anlayışı artık benimdi.

Harlyn ayağa kalktı ve sanki bir işe yararmış gibi kılıcını kaldırdı. "Kestra, sana izin veremem..."

"Sessiz ol!" Sırtımı dikleştirdim, Olden Hançeri'ni belime taktım ve sonra yanık elimi göğsüme bastırdım. Harlyn'den enerji alırsam, elimi iyileştirebilirdim. Ama kendi iradesi dışında bile olsa, ondan bir fayda sağlama fikri beni tiksindirdi. Bu yüzden elimin acısına karşı dişlerimi sıktım ve "Hayatını tek bir nedenle bağışlayacağım; gidip insanlara ne yaptığımı anlatman için. Artık Endrick'ten kurtuldular ama bana aitler. Onun güçleri benim oldu. Hepsi. Üstelik onda olmayan bir şey de var bende. Gücümü kontrol altında tutmak üzere Olden Hançeri. Şimdi git. Tek kelime bile edersen, fikrimi değiştiririm," dedim.

Harlyn bana sadece bir saniye kadar baktıktan sonra başını eğdi ve dışarı koşturdu.

Derin ve tatmin edici bir nefes aldıktan sonra Kızıl Taht'a uzanan basamakları tırmandım. Bir parmağımı tahtın çevresinde gezdirdikten sonra oturdum.

Kızıl Taht benimdi. Hükümdarlık artık bendim.

YİRMİ YEDİ

SIMON

Taht odasında her ne olup bittiyse, patlama beni yere, Darrow'la Gabe'i de duvara savuracak kadar güçlüydü. Sadece Trina dengesini korumayı başarmıştı. Herhangi bir şeye tutturulmamış olan her şey savruldu. Buna neredeyse Gabe'in üstüne düşen Endrick'in mermerden bir büstü de dahildi.

Yakındaki bir odada devasa bir şamdanın yere çarptığını duydum ve bunu dışarıdan gelen, asırlık ağaçların yere devrilme sesleri izledi.

Bu yıkımın ardından, içimi dehşetle dolduran bir dakikalık mutlak bir sessizlik hâkim oldu. Korkunç bir şey gerçekleşmiş olmalıydı.

Gabe sanki düşüncelerimi dillendirirmiş gibi, "Bu da neydi böyle?" diye sordu.

"Lord Endrick," dedi Trina. "Ama bunun iyiye mi yoksa kötüye mi işaret olduğundan emin değilim."

"Kestra da o odada onun yanındaydı," dedi Darrow. "Her ne olup bittiyse, Kestra da işin içinde."

"İşin *içindeydi*," diye düzeltti Gabe onu. "Şimdi ortalık sakin. Fazla sakin."

"Onu bulmamız gerekiyor," dedim. "Belki ona yardım edebiliriz."

Darrow gözlerini devirdi. "Sizin yardım dediğinizin onun için ne ifade ettiğini iyi biliyorum."

Ayağa kalkarak, "Kestra kendisi için bir tehlike oluşturuyor ve kesinlikle Antora'ya karşı da bir tehdit, efendim. Onu bulmamıza yardım edin. Tek istediğimiz bu," dedim.

"Kızımı öldürmenin ona nasıl bir yardımı dokunacağını açıklayın bana."

"Kestra hakkındaki gerçeği görmezden gelmenin Antora'ya nasıl bir yardımı olacağını açıklayın bize," diye cevapladı Gabe.

"Hâlâ taht odasında olduğuna emin misiniz?" diye sordu Trina. "Her şeyin bu kadar sessizleşmesi ne anlama geliyor?"

Öne doğru temkinli bir adım attım. "Seni ona götürmeme izin ver, Darrow. Duygularımdan en azından Kestra'yı kurtarmanın bir yolu varsa, bunu yapacağımı bilecek kadar haberdar olmalısın."

"Çok geç kaldınız." Harlyn sarayın içinden belirerek bize doğru koştu. Sağ kolunda uzun bir kesik vardı, elbisesi yırtıklarla doluydu ve yüzü ile elleri kir içindeydi.

Kalbim tekledi. "Geç kaldınız derken ne demek istiyorsun? Yoksa o..."

Harlyn başını iki yana salladı. "Hayır, o hâlâ hayatta ve görevini tamamladı. Endrick öldü. Ama sanırım bu sadece işleri daha kötü hâle getirdi. Kestra onun güçlerini kendine aldı ve Olden Hançeri de hâlâ elinde!"

Harlyn'in ellerini tuttum. "Sen iyi misin? Neler oldu?"

Harlyn konuşmadan önce derin bir nefes aldı. "Endrick'i öldürmeden önce, Endrick onu diz çökmeye zorladı. Ona o sırada bir şey yaptı; sanırım onu daha da fazla yozlaştırdı. Bildiğim tek şey, güç ve davranış açısından ve aklının çalışma şekliyle Kestra'nın artık Endrick'in bir kopyası hâline geldiği."

"Büyüsü ve yarı-yaşarlar varken, Kestra Endrick'le çarpışmasında onunla eşit pozisyonda olmalıydı," dedi Darrow. "Endrick ona nasıl diz çöktürdü?"

Harlyn ağzını açtı ve sonra kapayarak başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Üzgünüm."

Arkamdan Trina söz aldı, "Burada oturup bunları mı tartışacağız yoksa bir şeyler mi yapacağız? Harcadığımız her dakika, Kestra Endrick'ten aldıklarını daha da fazla anlamlandırıyor olmalı."

Yüzümü Darrow'a döndüm. "Neler olup bittiğini görüyorsun. Beni ona götür, *lütfen*."

Darrow bir an için Trina'ya baktıktan sonra, gözlerini tekrar bana çevirdi. "Sizinle ilk karşılaştığım zaman, Woodcourt'a uzanan o yoldaydık. Kestra'nın hayatı hiçbir zaman kolay olmadı ama onun sürdürdüğü hayatı da siz Koraklar berbat ettiniz. Bildiği ailesini yok ettiniz, onu ülkenin her yanında nefret edilen biri hâline getirdiniz, onu büyüyle tanıştırdınız –bunun ona ne yapacağını bilmenize rağmen– ve şimdi de kendi yaptıklarınız için onu cezalandırmak istiyorsunuz! Kestra benim kızım. Hayatımı ona hizmet etmeye adadım; bu ona yakın kalabilmemin tek yoluydu ve ona gerçekleri söyleyebileceğim kadar büyüdüğü anda onu benden çaldınız." Darrow başını iki yana salladı. "Onun hayatını mahvettiniz. Sadece seni ona götüreceğim, Simon, başkasını değil. Ama ona zarar vermek için parmağını bile kıpırdatırsan yemin ederim ki seni yere sererim."

"Gidemezsin," dedi Trina. Ben itiraz etmeye yeltendim ama, "Sen bir kralsın. Halkına karşı sorumlulukların var," diye ekledi.

"Ayrıca onun yanındayken yargılama yetin de sağlıklı olmayacak – bunu kendin bile kabul ettin," dedi Gabe.

"Ben giderim," dedi Harlyn.

"Hayır!"

"Beni dinle, Simon! Kestra'yla birlikte taht odasındayken beni öldürebileceği bir an yaşandı ama o bunu yapmadı. Beni şimdi de öldüreceğini sanmıyorum."

"Onu durdurmak için bir plan yapmadan önce kimse o odaya gitmemeli," dedi Gabe ve hızla ekledi, "ona zarar vermeden durdurmaktan bahsediyorum elbette."

Sesinde samimiyet vardı ama ben işin doğrusunu biliyordum. Gabe'in bunu söylemesinin tek sebebi Darrow'un dinliyor oluşuydu.

"Dövüşmek için kullandığı eli yaralandı. Ona yeterince yaklaşabilirsem Olden Hançeri'ni çalabilirim. O zaman en azından elimizde pazarlık edecek bir kozumuz olur," dedi Harlyn.

Veya onu öldürecek bir kozumuz. Benim aklımdan geçen buydu ve etrafımdaki herkesin aklından da aynı şeyin geçtiğinden şüphem yoktu.

"Kestra, Harlyn'in hayatını kurtarmışsa, şimdi de onu bir tehdit olarak göremeyebilir," dedi Trina. "Darrow'la birlikte gitmesine izin verelim derim ben."

Bu iyi bir fikir değildi ama elimizde daha iyisi yoktu. Bu yüzden isteksizce başımı sallayarak onayladım. Harlyn beni teskin etmek için gülümsedi ve sonra Darrow'la birlikte koridorda ilerlemeye başladı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Gabe.

"Diğerlerine katılalım ve sonraki hamlemizi kararlaştırmaya çalışalım," dedi Trina.

Bunları konuşurken yalnız olmadığımızı ancak o zaman fark edebildim ama Joth'un ne kadar zamandır saray kapısı yanında durduğunu bilmem mümkün değildi. Varlığını alaycı bir kahkahayla ilan ettikten sonra, "Risk almayı seviyorsanız, gidin de minik İttifak'ınıza katılın," dedi. Ardından bu ülkenin yönetimi kendisine aitmiş gibi rahat bir tavırla içeri girdi. "Endrick'in ölümüyle dışarıda tam bir kaos hâkim oldu."

Saldırma niyetiyle Joth'un üstüne doğru yürümeye davrandım ama Gabe kolumu kavrayarak beni geride tuttu ve bunun galip gelebileceğimiz bir çarpışma olmayacağını fısıldadı.

Joth ise bize sanki eliyle savuşturabileceği sineklermiş gibi bakmakla yetindi ve sonra, "Kestra yapması için seçildiği görevi tamamladı, Antora'yı özgürleştirdi ve sizin tek düşünebildiğiniz, onun nasıl bir problem hâline geldiği. Kestra Dallisor hepinizin hayatını kurtardı! En azından onu öldürmenin yollarını aramaya bir gün olsun ara verecek kadar minnet duyamaz mısınız?" dedi.

Trina saray kapısına, az önce Joth'un durduğu noktaya yürüdü. "Doğru söylüyor, Simon. Buradan gitmeliyiz."

"Bir dakika." Joth'un öfkesini yatıştırmayı umarak, sakin bir sesle konuştum, "Kestra'ya bir mesaj iletir misin? Ona yarın öğle vakti sarayın önündeki basamaklarda, yalnız ve silahsız olarak bekleyeceğimi söyle. Sadece onunla konuşmak ve yaptıkları için teşekkür etmek istiyorum."

Joth gülümsedi. "Ne kadar da sevimli. Ona söyleyeceğimden emin olabilirsin."

Ne var ki ses tonu az önce söylediklerimi Kestra'ya iletmeye hiç niyeti olmadığına işaret ediyordu. Dediklerime karşılık olarak, "Ben de dışarı gidip halkına, saray avlusunda toplanarak bu krallığın yeni hükümdarına saygıyla eğilmelerini söylemeni istiyorum. Ve herkesin kendi iyiliği için, hepiniz burada olsanız iyi edersiniz," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Kestra'yla baş başa konuşmadan böyle bir mesaj iletmeyeceğim."

"Yarın öğle vakti saray avlusunda bulunmayan herkes cezalandırılacak," dedi Joth. "Sen onlara mesajı versen de vermesen de."

"Bunlar Kestra'nın emirleri mi yoksa senin mi?" diye sordum.

"Kestra ve ben güçlerimizi paylaşıyoruz, yani emirlerimiz de ortak," dedi Joth, sesini yükselterek. "Onunla konuşmak mı istemiştin. Eh, bunu çoktan yaptın bile. Benim vasıtamla."

Başka bir taktik denedim. "Eğer o artık kraliçeyse, ben de bir kralım ve onunla diplomatik bir görüşme başlatmak istiyorum."

Joth güldü. "Ah, evet. Sürülmüşlerin Kralı. Kaybolmuş ve bitap düşmüş halkın üstünde hükümdarlık etmek için sadece birkaç saatin kaldı. Vaktin varken keyfini çıkar ama herhangi bir görüşme söz konusu olmayacak. Asla. Şimdi, darmadağın olmuş İttifak'ını yarın öğle vakti saray avlusunda toparla."

Joth döndü ve bizden uzaklaşırken arkasına bir defa bile bakmadı ki bu da izlenmekten korkmadığı anlamına geliyordu.

Bir çözüm yolu bulabilmek için öğlene kadar vaktim vardı.

Hayır, eğer öğle vaktini beklersem, oyun çoktan sona ermiş olacaktı. Geri sayım başlamıştı. Eğer bu oyundan galip çıkacaksam, yarın öğle vakti ya zaferimiz kesinleşecek ya da yok edilecektik.

Ve saatin kadranı dönüyordu.

YİRMİ SEKİZ

KESTRA

Highwyn'de bir yerlerde, bir saat çanı zamanı bildirdi. Gece yarısı. Tam olarak yirmi sekiz dakikadır Antora'nın kraliçesiydim ve şu âna kadar bu unvanın önemsizliğini düşünmekten başka pek bir şey yapmamıştım. Bu noktaya ulaşmak için yaşadıklarım göz önüne alınır- önüne alını
sa, yalnızca kraliçe olmaktan hiçbir tatmin duymuyordum.

Belki de bir İmparatoriçe olmalıydım? Lord-ötesi diye bir şey varsa, ben de bir Leydi-ötesi olabilir miydim?

Belli ki mutlak gücü elinde tutan yeni bir lider olmanın beraberinde getirdiği birtakım sorunlar söz konusu olabiliyordu.

Gülümseyerek, ilk olarak yapacaklarımı düşünmeye başladım: Endrick'in öldüğünü ilan edecektim. Belki insanlar tezahüratlar yapacak, ardından onun yerine benim geçtiğimi idrak edeceklerdi. Bu durumdan kimse mutlu olmayacaktı.

Dallisorlar değil – artık onlardan biri değildim.

Halderianlar değil – beni klanlarına dahil etmeyi yalnızca bir kez değil, birkaç kez reddetmişlerdi.

Koraklar değil – benim ölmemi istiyorlardı.

Ama hepsi ayaklarımın dibinde yeri öpecek ya da hayatlarını vereceklerdi.

Son Endrean olduğum gibi, Antora'nın da son kraliçesi olmaya

niyetliydim. Çünkü Endrick neredeyse ölümsüz biriyse, ben onun yaptığı hataları düzeltecek ve sonsuza kadar hüküm sürecektim.

"Kestra." Odanın kapıları açıldı ve beni hayrete düşürerek Darrow belirdi.

Beni kutlayan birilerine, hükümdarlığımı insanlara en iyi şekilde nasıl açıklayabileceğime dair tavsiyeler verecek bir yol arkadaşına duyduğum özlemle ayağa kalktım. Ama Darrow adımı söyledikten bir an sonra, onun yalnız olmadığını fark ettim. Biri daha odaya girmişti ve onu görmekten duyduğum his, mutluluk değildi.

"Harlyn?"

Harlyn'in elleri titriyordu ama düşüncelerimi okuyabiliyor olsaydı çok daha büyük bir korku içinde olurdu. Ona hitap ederek konuştum; "Bu odaya unvanımı kabullenmeden ve bana hak ettiğim saygıyı göstermeden girdiniz. Diz çökün. İkiniz de." Elimi salladım ve hem Darrow hem de Harlyn dizlerinin üstüne yığıldı. İşte bu daha iyiydi.

"Buna zorlandığımız zaman diz çökmüş olmamızın bir anlamı var mı?" diye sordu Harlyn. "Ben sadece tek bir hükümdar tanıyorum ve o da Halderian Kralı Simon Hatch."

"Onun adını burada zikretmel" Sözleri için onun kalbini parçalamak istedim ama onun sözleri çoktan benim kalbimi parçalamaya başlamıştı bile. Kalbimi çaresizce acıya, yeni yaralara karşı mühürlemeye çalışmıştım ama onun yalnızca adını duymak bile canımı bu kadar yakıyorsa, o zaman tüm çabalarım beyhude demekti. Böylesine karmaşık duygular içindeyken, içimdeki büyüyü Harlyn'i güzelce cezalandırabilecek kadar toparlamayı başaramadım. Bunun yerine konuşmayı seçtim. "Bu odada bulunduğun son seferinde hayatını bağışladığım için bunu tekrar yapacağımı mı sandın? Eğer böyleyse, yanılıyorsun. Sen sadece görevimi tamamlamam için kullandığım bir araçtın. Seni daha önce buradan ayrılman konusunda uyardım ve şimdi de hemen ayrılmaz ve buradan uzak durmazsan, hayatının son dakikalarını yaşıyorsun demektir."

"O benimle geldi." Darrow ayağa kalktı ve üstünde durduğum platforma yaklaştı. "Seninle konuşmam gerekiyor, Kestra."

Bir kaşımı havaya kaldırdım. Evet, belki onun kızıydım ama aynı zamanda kraliçesiydim de. Benden hiçbir şey talep edemezdi.

Yine de... merak uyandırmıştı.

"Ne istiyorsun?"

"Senin iyi olup olmadığını gözlerimle görmek istedim. Senin... kendinde olup olmadığını." Bu konuşmanın arkasında çok daha fazlası yatıyordu. Darrow'un yüzünde hüzün ve hayal kırıklığı vardı.

"Öncekinden daha iyiyim. Görevimi tamamladım – Endrick öldü."

"Evet, biliyorum."

"O zaman bana neden sanki sana başarısız olduğumu söylemişim gibi bakıyorsun? Endrick öldü, Darrow!"

"Öldü mü?" Babam bana doğru bir adım attı. "Yoksa senin içinde mi yaşıyor?"

"Ben Endrick değilim!" diye bağırdım ve basamakları inerek ona yaklaşırken içimdeki sıcaklık da arttı. "Endrick'in benim üstümde bir gücü veya etkisi yok! Ben her zaman olduğum gibiyim, senin kızınım!"

Darrow başını iki yana salladı. "Hayır, Kestra. Değilsin."

"Bana her zaman kullandığım adımla hitap ediyorsun."

"Ama sen farklı bir sesle cevap veriyorsun. Sesinde artık başka bir tını, öfke var."

Taht odasının yan duvarını kaplayan geniş pencerelerden dışarıya bakmak için Darrow'un yanından geçip gittim. Deniz mesafesinden oldukça yüksekteyken Highwyn'in etekleri, tarlalar ve şehre girip çıkan yollar rahatça görülebiliyordu. Bu yollar genellikle dolu olurdu ama yarın boş olup olmayacaklarını merak ettim. Gözlerimi bu yollara dikerek konuştum, "Öfkeli olmamam mı gerekir? Yeni kraliçelerini karşılamaya gelen kalabalıklar nerede? Onları Endrick'in elinden kurtardığım için gerçekleştirilmesi gereken gece yarısı kutlamaları nerede?"

"İki hizmetkârı Korakların elinden kurtarmak için kendi hayatını riske atan kızım nerede? Özgürlüğü her gün koşabildiği, güneş batana kadar keşfedebildiği yerlerle tanımlayan kız nerede? Benim kızım nerede, Kestra?"

"Beni yalnız bırak." Göğsümde öfke parladı. "O kız bir çocuktu ve artık o kadar saf kalamayacak kadar çok şey görüp geçirdi. Kızın artık yok."

"Kızım hâlâ oralarda bir yerde. Güçlü büyüler ve trajedilerle sarılmış katmanların altında." Darrow yanıma gelerek pencereden dışarı baktı ve sonra gözlerini bana çevirdi. "Bu odadaki hiçbir şey seni mutlu etmeyecek. Seni seven ve iyiliğini düşünen insanların yanına, bizim yanımıza geri dön."

"Joth beni seviyor." Bu doğruydu, değil mi?

"Hayır, Kestra. Acı, şüphe ve korku bazen güzelce işlenmiş maskeler hâlini alarak sevgiymiş gibi davranır ama aslında bu bir yalandır. Joth'un kalbi kendi istekleri dışında her şeye karşı nasır bağladı ve artık sevebilme yeteneğinden yoksun. Lütfen, bunları arkanda bırakmalısın."

Başımı iki yana salladım. "Sahip olduğum her şeyi feda etmiş olmamın sebebi *bu*. *Bunun* için değilse, ne için Vasılolan seçilmiş olabilirim ki?"

"Görevin Endrick'i öldürmekti, yerine geçmek değil. Yaptığın fedakârlıkların sebebine gelince, diğer insanları Endrick'in yapabileceklerinden korumaktı ve bunu da müthiş bir cesaretle gerçekleştirdin. Ama yaptıklarının hiçbiri, bu noktaya ulaşmak için değildi."

"Benim için artık başka bir yer yok. Ben Antora'nın tahtında oturmazsam, o tahta ulaşmaya niyetli olanlar benim üstümden geçecektir."

"O zaman benimle gel." Darrow yüzünde olabildiğince samimi bir ifadeyle elini bana uzattı. "Başka hiçbir yer bulamasak bile Lav Çayırları'na döner ve her şeye baştan başlarız."

Kısa bir an için, onun elini kabul etmek ve üstünden asırlar geçmiş gibi hissettiğim günlere, bir zamanlar olduğum o kıza dön-

mek istedim. Ama elimi yumruk yaparak ondan uzaklaştım. "Burada yapmam gereken işler var. Yeni bir ordu kurmalı, düşmanlarımı kontrol altına almalı ve etrafıma bana sadık olanları yerleştirmeliyim. İşe de oradan başlayacağım, tam bu odada. Umarım ki yanımda babamla."

Darrow yavaşça nefes verdi ve omuzları çöktü. "Senin sadık kulun olmayacağım, Kestra. Olamam."

Bu sözler karşısında afallamış hâlde ona baktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Artık olduğun bu kişi karşısında kendi isteğimle diz çökmeyeceğim. Baban olarak seni her zaman seveceğim ama sana hizmet etmeyecek, emirlerine uymayacak veya herhangi bir şekilde üzerimde otorite sahibi olduğunu asla kabul etmeyeceğim."

"O zaman bana ihanet eden ilk kişi sen olacaksın. Bana gerçekten ihanet eder misin, baba?"

"Sen beni gerçekten cezalandırır mısın, kızım?"

Kalbime bir ısı dalgası yayıldı ve onu sertleştirdi. "Bunu yapabileceğime inan ve yapacağım da. Sen insanlara bir örnek teşkil edeceksin. Ya benim huzurumda diz çökerek ya da bunu yapmamanın sonuçlarına katlanarak."

Darrow'un omuzları daha da çöktü. "O zaman başından beri haklıydım. Lord Endrick gerçekten ölmemiş. O hâlâ yaşıyor ve artık adı Kestra Dallisor."

Elimi kaldırdım. Son derece öfkeliydim ve Endrick'ten aldığım güçlerle Darrow'u olduğu yerde rahatça öldürebileceğimin farkındaydım.

Ama Darrow'un iddiası da buydu, değil mi? Artık Endrick'in yapabileceği her şeyi yapabilecek hâlde olmam?

Ve bu güçlerle, *gerçekten de* Endrick'in yapabileceği her şeyi yapacaktım.

Ben hâlâ kendimdim ama aynaya bakarsam, oradan bana bakan gözlerde Endrick'in bir yansımasını göreceğimden şüpheleniyordum. Bu çok mu kötüydü peki?

Endrick demirden bir yumrukla hüküm sürmüştü ama Koraklar dışında, Antora bir nesildir barış içindeydi. Benin hükmüm altında da barış söz konusu olacaktı. Ben isyanı bastırdıktan sonra.

"Beni yalnız bırak," diye fısıldadım. "Asla geri dönme. Bir zamanlar tanıdığın kız artık yok. Ve o kızın yerine gelen Kestra Dallisor, seni ikinci bir defa affetmeyecek."

Harlyn bir adım öne çıktı ve kılıcını havaya kaldırdı. "O zaman o kızın yerine gelen Kestra Dallisor, benimle dövüşmek zorunda kalacak."

Gülümsedim. "Seninle dövüşmek için bir sivrisineği ezmekten daha fazla efor sarf etmem gerekmiyor." Endrick'in bir zamanlar bana yaptığı gibi, elimi havada salladım ve Harlyn elimin hareketiyle birlikte taht odasının arka kapısından uçtu ve görüş alanımdan çıktı. Sonrasında başına ne geldiği umurumda değildi. O içinde yokken oda çoktan daha güzel kokmaya başlamıştı.

"Ne yaptın sen?" diye sordu Darrow, başını iki yana sallayarak. "İzninizle, Kraliçe ama şimdi gidip az önce... o kıza ne yaptıysanız, iyi olup olmadığını görmem gerekiyor."

Belki iyiydi belki de değildi; pek umurumda değildi. Ama taht odasından ayrılırken Darrow'un arkasına bir defa bile bakmamış olması umurumdaydı. Kalbimi kırdığının farkında değil miydi?

Derin bir nefes alarak silkelendim. Hayır, Endrick'in yapmaya çalıştığı ve Simon'ın yapmış olduğu gibi, Darrow'un da kalbimi parçalamasına izin vermeyecektim. Parçalanmayacak bir kalbe ihtiyacım vardı.

Bu da dokunulamayacak bir kalbe ihtiyacım olduğu anlamına geliyordu.

Yani herhangi biri için herhangi bir his beslemekten vazgeçmem gerekiyordu.

Sağ kalabilmemin tek yolu buydu.

Darrow odadan ayrıldı ve yerine Joth içeri girdi. Arkama doğru yürüdü, kollarını belime sardı ve yanağımı öptü. "Başardık," dedi. "Kazandık."

"*Ben* kazandım," dedim. Ne var ki kazanmak buysa, pek de keyifli bir şey değildi. Antora'nın Kızıl Taht'ı bile içimdeki ümitsizliği iyileştirecek kadar görkemli değildi.

YİRMİ DOKUZ

SIMON

Joth saray duvarlarının dışındaki manzarayı bir kaos olarak tanımlamışsa da avludan ayrılana kadar bu kelimenin neyi ima ettiğini tam olarak idrak edememiştim. En azından kar yağışı durmuştu ama tek iyi haber de buydu. Normalde karanlık bir gece olabilecekken, ortalık duvarın içinde ve dışındalışında yakılmış pek çok ateşle aydınlanmıştı. Ateşleri kendi askerlerimi-lerimizin mi yoksa kül ve dumanlarını savunmaya gelen Hükümdarlık kullarının mı yaktığını bilmiyordum. Demirkalpler yeni buldukları özgürlük içinde koşturuyor ve Highwyn sakinleri de sahip oldukları az sayıda varlığı sopalar ve tüylerden biraz daha tehlikeli olan silahlarla savunmaya gayret ediyordu.

Nizami sırasını koruyan tek grup Brill'di ama bunun da hiç iyi bir sebebi yoktu. Ayakta kalanların arasında cesetler sıralanmıştı ve sağ kalanların çoğu da parmağını bile kıpırdatamayacak kadar korku içinde görünüyordu.

"Bu Joth'un yüzünden mi?" diye sordu Trina. "Onlar..."

"Ölü," dedi Gabe. "Joth ve yarı-yaşarları saniyeler içinde onları indirdi. Hiçbir uyarıda bulunmadan bunun aynısını bize de yapabilirdi ve ona karşı kendimizi hiçbir şekilde koruyamazdık."

İkisi de gözlerini bana çevirdi ve onlara verebileceğim cevaplarımın olmasını diledim. Ama ben konuşamadan önce, elinde kargısıyla Basil atını yanımıza sürdü. Hâlâ savaşamayacak kadar zayıf ve

güçsüzdü ama burada bulunmayı seçmesine saygı duydum. "Doğru mu?" diye sordu. "Endrick öldü mü?"

"Evet." Ama eğer Endrick'le savaşmak bir fırtına içinde savrulmakla eşdeğerse, şimdi hortumların mevsimi başlamıştı. "Yüzbaşı Tenger nerede?"

Basil yüzünü buruşturdu ve sonra başını sola doğru salladı. "Benimle gelin."

Onu avluyu çevreleyen duvarların dışına doğru takip ettim ve ezilmiş karlarla kaplı bir alana vardık. Imri Stout iki Brill askeriyle birlikte alanın ortasında duruyordu. Askerlerden biri, neredeyse karanlıkta parıldayacak kadar şeffaf ve uzun kirpikleri olan bir kadın başını kaldırdı ve sonra iki yana salladı.

Imri yüzünde boş bir ifadeyle bana döndü. "Bizim teknolojilerimiz bile onu iyileştiremiyor."

Grubun arasından geçtiğimde Tenger'i yerde yatarken buldum. Üstünde görünür bir yarası yoktu ama gözleri başının arkasına doğru devrilmişti ve anlamsız sesler mırıldanıyordu.

"Loelle," dedi Trina. "Onu Loelle'e ulaştırabilirsem..."

"Ben de yardım ederim," diye ekledi Basil.

"Gidin," dedim. "Acele edin." Tenger daha önce pek çok defa ölümün eşiğinden dönmüştü ama bu sefer farklı görünüyordu ve endişelenmiştim.

Basil elini Tenger'e doğru uzattı ama son anda bana doğru dönerek, "Her şey olup bittiğinde buradaydım. Tenger, Joth Tarquin'e meydan okudu; büyüsüz, adil bir dövüş. Joth sadece güldü ve iki eliyle onu kavrayıp bedeninde neredeyse hiç nefes kalmayana kadar tuttu. Ardından Kestra'yı öldürme planları yaptığı için Tenger'in bunu hak ettiğini ve... Kestra'yı öldürme şerefinin sadece kendisine ait olduğunu söyledi," dedi.

Söylediklerini aklımdan bir kez daha tekrarladım. "Ne dedi dedin?"

"Söylediği buydu. Bunun berbat bir haber olduğunu biliyorum, Simon. Ama sanırım Joth, Kestra'ya da aynısını yapmayı planlıyor

ve sonra belki her birimize de. Yarı-yaşarlara hükmederken bunu yapması hiç de zor olmaz."

Midemdeki düğüm aniden daha da büyüdü. Basil ve Trina'yı gönderdikten sonra yüzümü Gabe'e döndürdüm. Yakınlardaki Dev'e emirler vermekle meşguldü.

"İttifak üyelerini elinden geldiğince toparla ve onları Woodcourt'a gönder," dedi Gabe. Sonra Imri'ye dönerek, "Yapabileceğiniz başka bir şey yok mu? Teknolojileriniz bir işe yaramaz mı?" diye sordu.

Imri bir elini dazlak kafasında gezdirdi. Onu veya herhangi bir Brillliyi daha önce hiç bu kadar sinirleri bozuk görmemiştim. "Titreşimlerimiz planladığımız gibi işlev gördü. Ama onun büyüsünün sınırını ve kullanmaya dair hevesini öngöremedik."

"Kaç kişi kaybettiniz?" diye sordum.

"Son raporlara göre, elli iki. Her şey çok hızlı olup bitti, Simon. Eğer Joth'un büyüsü Kestra'nınki gibiyse, o zaman elli iki askerimin enerjisini kendi içine çekmiş demektir."

Kestra'nın da kısa süre önce Endrick'in tüm gücünü kendi içine çekmiş olması gibi. Joth bana Kestra ile kendisinin artık güçlerini paylaşıyor olduklarını söylememiş miydi?

"Loelle'in reviri Woodcourt'ta konumlandırıldı," dedim. "Tenger oraya gidiyor. Eğer askerlerinden hâlâ sağ olanlar varsa, Loelle onları da iyileştirebilir."

"O kadının yardımını kabul etmeyeceğim," dedi Imri. "Ayrıca onun serbestçe ortalıkta dolanmasına izin verdiğine de inanamıyorum."

İç geçirdim. "Loelle'in zindanlarda çürümesinin bize ne faydası var? Eğer insanlarının hayatlarını kurtarmak istiyorsan, onları olabildiğince hızla Loelle'e ulaştır!"

Uzaklaşmaya başladım ama Gabe kolumu kavradı. "Nereye gidiyorsun? Joth ve Kestra sarayın içindeyken mutlaka bizi bariyerle engelleyeceklerdir."

"Rawk'ı unutuyorsun," dedim. "O yarı-yaşarları aşabilir."

"Peki sonra?"

"Gidip Kestra'yı bulmam gerekiyor."

"Harlyn de içeride!"

"Evet ve Kestra neredeyse, Harlyn de ondan çok uzakta olmayacak. Joth, Kestra'yı öldürmeyi planlıyor, Gabe."

"Belki de ona izin vermeliyiz. Ya Kestra kız kardeşinin ölümünden sorumluysa?"

Bir cevap vermemi bekledi ama öfke içinde donup kalmıştım. Ya da kalbimin göğsümü böylesine dövmeye başlamasının sebebi korku muydu?

Gabe, sözlerinin üzerimdeki etkisini görünce öncekinden de yüksek bir sesle, "İçeri girebilirsen Harlyn'i bul. Bu konuda haklıyım. Nasıl bu kadar kör olabiliyorsun?" diye ekledi.

"İster haklı ol ister haksız, komuta bende." Rawk'ın gelişini görebilmek için gökyüzünü izlemeye başladım ve Gabe'in üstünde tutmuş olmam gereken dikkatimi başka yöne çevirdim.

Bana bir darbe savurduğunu son anda fark ettim ve yumruğu çeneme isabet etti. "Belki de komuta sende olmamalı," diye gürledi Gabe.

Geriye doğru savruldum, sonra gözümün önünde yıldızlar uçuşmuyormuş gibi onun üstüne atıldım. Gabe kolayca bir kolumu kavradı ama midesine yönelmiş olan diğer yumruğumu göremedi.

Savrulma sırası ona gelmişti ama yine de kolumu bırakmadı ve ben de onu yıkmak için kendi vücut ağırlığımı kullandım. İkimiz de kendimizi yerde bulduk ve devam etmeye de çoktan hazırdık.

"Kesin şunu!" diye haykırdı Imri, yanımıza koşarak. "Kendi aramızda dövüşmemizin bir anlamı yok – düşmana odaklanmalıyız."

"Düşman kim, Simon?" diye haykırdı Gabe. "Kim?"

Onu bıraktım ve silkinerek kavrayışından kurtuldum, sonra Rawk yakına inerken ayağa kalktım. Gabe'e tek bir kelime daha etmeden ejderhanın sırtına geçtim ve içimden ona havalanmasını emrettim. Sakinleşmeyi umarak elimi Rawk'ın pulları üstünde gezdirdim ve biz kendimizi daha fazla aptal yerine koymadan önce

alana vardığı için ona teşekkür ettim. Rawk burnundan soluyarak bir ses çıkarınca gülümsedim ama hâlâ biraz olsun sakinleşmemiştim.

Dik bir açıyla yükseklere uçtuğumuzdan, altımızdaki toprakları güzel bir açıdan görebiliyordum. Demirkalplerin çoğu geri çekiliyor, kelimenin tam anlamıyla hayatlarını kurtarmak için uzaklara koşturuyordu. Rosaleen'e bir parça benzeyen tüm yüzleri yakından incelemeye çalıştım ama görebildiğim kadarıyla aşağıda değildi. Rosaleen'i bulmayı hâlâ başaramamıştım ve bu beni endişelendiriyordu.

Süvarilerim kaçışmakta olan Demirkalpleri yakından takip ediyordu. Tüm bunlar başlamadan önce Komutan Reese'e, teslim olmak isteyen kimseye saldırmamasını söylemiştim ve şimdi askerlerim bu emirlere uyuyorlarmış gibi görünüyordu.

Ne var ki aniden, neredeyse eşzamanlı bir şekilde her Demirkalp sırtını dikleştirdi, çoğu eliyle göğsünü kavradı ve hepsi yere bıraktıkları silahları geri alarak saraya doğru geri koşmaya başladı.

Kestra onlara saraya dönmelerini emretmişti. Endrick'in güçlerini artık kendi ordusu olarak gördüğü askerleri toparlamak için kullanıyordu. Bu gördüklerimin başka bir açıklaması olamazdı. Eğer Rosaleen buralarda bir yerlerdeyse, o da saraya çağrılmış olmalıydı. Onu orada bulabilirdim.

Rawk'tan sarayı çevreleyen bariyerden geçebileceği bir yer bulmasını istedim ama daha ilk denemesinde hiçbir dirençle karşılaşmadan saraya girebilmesi karşısında şaşırdım. Bariyer yoktu.

İçeri girebilmek Rawk için bile bu kadar basit olmamalıydı.

Bir şeyler değişmişti.

O taht odasında neler olup bitiyordu? Harlyn de olanlara bir şekilde dahil miydi?

Rawk bizi sarayın arka kısmındaki geniş bir siperin üstünden uçurdu. Buradan baktığımda boş kafesleri görebiliyordum. Endrick'in hayvanları serbest kalmıştı ama en azından o âna kadar hiçbirinin üstünde bir Hükümdarlık binicisi görememiştim. Belki

de Endrick öldüğü anda kaçışmışlardı. Veya Kestra ile Joth'un onlara erişemeyeceği bir yere konumlandırılmışlardı. Cevabı ne olursa olsun önceliğim, taht odasına girip neler olup bittiğini kendi gözlerimle görmekti.

Gabe bana düşmanın kim olduğunu sormuştu ve şimdi bunun cevabını biliyordum.

Kestra düşmandı ama Joth ondan daha kötüydü.

Harlyn, Kestra'nın düşmanıydı ama Gabe ondan daha kötüydü.

Belki Gabe de benim düşmanım hâline gelmiş olabilirdi ama yine de tüm bu düşmanlar arasında, en kötüsü bendim.

Çünkü hiç kimseye saraya neden girmek istediğime dair tam bir açıklama yapmamıştım.

Buraya Kızıl Taht'ı almaya gelmiştim.

Bedeli ne olursa olsun.

OTUZ

KESTRA

Darrow taht odasından ayrılırken kendimi ne kadar berbat hissettiysem de ruh hâlim Joth'un karşımda diz çöktüğünü görmekle de düzelmemişti. Artık Kızıl Taht'taki yerimi almışken güçlerimi Joth'dan ayırmanın zamanıydı. Bundan hoşlanmayacaktı ama ona tercih hakkı su-:ih hakkı sunacak değildim.

Joth gülümseyerek elimi tuttu ve öptü. Elimi tuttuğu son seferinde, onun elinin ne kadar sıcak olduğunu fark etmiştim ama bu artık doğru değildi. Veya belki de artık ben de Joth'un daha önceden olduğu gibi, ateşlenmiş insanları hatırlatan türden bir sıcaklıkla doluydum.

Joth elimi tutmaya devam ederken, "Artık yalnız olduğumuza göre, kraliçem, sormam gereken bir şey var. Endrick'le savaşında yarı-yaşarları korunmak için buraya çağırdığını biliyorum ama onları burada... veya başka bir yerde hissedemiyorum. Neredeler?" dedi.

Sorusu beni sinirlendirdi. O kimdi ki yarı-yaşarların kazandığım zafere feda olmasını sorgulama hakkını kendinde bulabiliyordu? İç geçirerek, "Endrick onlara önceden musallat ettiği lanetin, onlara yapabileceği en kötü şey olmadığını söyledi," dedim.

Joth'un gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yoksa o... Kestra, yoksa o..."

"Tahtı ele geçirmek için fedakârlıklar yapılması gerekeceğini biliyorduk..."

"Korakların fedakârlığı, evet! Brill veya Halderianların fedakârlığı! Bunun olmaması gerekiyordu! Harlyn bu odadan yürüyerek çıkıp gitti. Nasıl olur da *onu* kurtarır ama benim halkımı feda edersin?" Bu noktada artık bağırmaya başlamıştı.

Ayağa kalktım. "Bu kadar yeter! Ben senin kraliçenim ve benimle bu şekilde konuşmayacaksın."

O da ayağa kalktı ve kolumu kavradı. İçindeki enerjinin ânında çekildiğini, damarlarımdaki her kan damlasının enerjiden yoksunlaştığını hissettim. Sanki kemiklerim jöleye dönmüş gibi yere yığıldım.

Bunu planlamış olmalıydı. Gardımı indireceğim ânı kollamıştı.

Joth yanımda diz çöktü ve bu defa duruşunda saygıdan veya tevazudan eser yoktu. Kudurmuş bir hayvan gibi hırlarcasına konuştu, "Hatalı davranışlarının cezası olarak, halkımdan bazılarını hayata geri getireceksin. Onları iyileştirerek kendimi zayıflatmaya niyetim yok ama senin gücün israf edilebilir. Onları bu odada topluyorum. Onları bul ve hayata döndür."

Eninde sonunda halkını hayata geri döndürmeye zaten başından beri niyetiydim, yani beni şimdi neden buna zorladığını anlayamadım. Kendine sakladığı başka sebepleri olmalıydı.

"İçimde bunu yapabilecek kadar güç yok." Onu oyalamaya çalışıyor değildim – gerçekten de sahip olduğum gücü son damlasına kadar kendine çekmişti.

"Şimdilik sadece az sayıda Navan'ı geri döndürebilirsin. Sana görevini tamamlaman için yetecek kadar enerji vereceğim. Halkımı hayata döndürmeye devam ettiğin sürece, hayatta kalmaya da devam edeceksin."

"Peki ya sonra?"

"Sonra beni seni hayatta tutmaya ikna etmeye çalışacaksın. Büyülerimiz bağlanmış hâlde, Kestra. Eğer senden kurtulmam gerekirse, seni temin ederim ki bu benim de büyük bir acı çekmeme sebep olacak."

Söylemek istediğim yüzlerce düşünce dilimin ucuna geldi ama

bunu yapabilecek kadar bile gücüm yoktu. Bunun yerine içimde kalan son enerjiyle Demirkalplere çağrıda bulunarak onlara hizmetime gelmelerini emrettim ve buna itaat edeceklerini umdum. Büyümün Endrick'inkiyle aynı imzayı taşıdığını fark etmeleri dışında, bunu yapmak için bir sebepleri yoktu. Emrimi reddedecek olurlarsa onların kalbini ezeceğimi düşüneceklerini umuyordum, ne var ki aslında bir böceği ezebilecek kadar bile gücüm yoktu.

"Halkım geldi," dedi Joth. "Başla."

Gözlerim bir süredir kapalıydı ve onları açtığımda, yarı-yaşarları ne kadar açıkça görebildiğimi fark ederek şaşırdım. Endrick'in onları görebildiğini söylediği aklıma geldi ve bu da aynı şeyi artık benim de yapabiliyor olduğumun bir kanıtıydı. Odaya yüzlerce yarı-yaşar doluşmuştu – hepsini sanki bir tül perdesinin arkasındaymışlar gibi görebiliyordum. Dikkatlerini Joth'tan bana çevirdiler, şüphesiz ki hayata geri döndürülmek için içlerinden ilk önce kimin çağrılacağını merak ediyorlardı. Şüphesiz ki Joth'un neden şimdilik içlerinden sadece bir kısmını hayata geri döndürmemi istediğini de merak ediyorlardı.

Joth'un işaretiyle birlikte, üstünde basit bir gömlek ve pantolon olan, kemer yerine beline bir halat geçirmiş, şapkalı bir adam öne çıktı. Ona uzandım ve içimdeki damla enerjiyi onu hayata döndürmek için kullandım; ardından derhal yeni bir gücün içime aktığını hissettim ve bu defa benzer giyimli bir kadın öne çıktı. Belki de önceki adamın karısı.

Bu ikisi hayata geri döndürmek için garip birer tercih, diye düşündüm. Belli ki bu insanlar herhangi bir statü veya şan sahibi değildi ve Joth da onlara arkadaşları veya ailesinden biriymiş gibi özel bir ilgi de göstermiyordu.

Ama adamın karısını hayata döndürürken, Joth'un neden onları seçtiğini anladım. Gerçekten de Joth'un kendine has sebepleri vardı.

Ve benim de öyle.

Böylece sıradaki yarı-yaşarla işe devam ettim ve Joth her sefe-

rinde bana sınırlı bir enerji sundu. Joth onları sessizce öne çıkmaya davet ederken ben de tekrar ve tekrar aynı işlemi uygulamaya devam ettim. Bunca insanı hayata döndürmek için gereken enerjiyi nereden elde ettiği konusunda bir fikrim yoktu ama bir parça bile olsun zayıflamış gibi görünmediğine göre, odaya gelmeden önce birilerinden muazzam miktarda enerji çekmiş olmalıydı. Sarayın dışında bir yerlerde, onlarca ve hatta belki çok daha fazla kurbanı olmalıydı.

"Lütfen dinlenmeme izin ver," diye yalvardım ona.

"Halkım bir nesil süresince dinlenmedi," dedi Joth. "Onlar uyuduğu zaman sen de uyuyabilirsin."

"Anlamıyorsun," dedim. "Halkına tek tek yardım edebileceğim kadar büyü veriyorsun bana ama fiziksel olarak boşaldım. Dinlenene kadar daha fazlasını yapmayacağım."

"Devam et yoksa burada can vereceksin."

Gözlerimi zar zor açık tutarken cevap verdim, "Devam edersem burada can vereceğim."

Kolumu sıkıca kavradı ve sonra aniden başını arkaya atarak, sanki birisiyle konuşuyormuş gibi sessizce bir şeyler mırıldandı.

Belki de büyülerimiz bağlantılı olduğu için onun duyduklarını benim de duyduğumu unutmuştu. Duyduklarıma ne anlam vereceğimi de bilemedim.

"Halderian Kralı saraya girdi," diye bildirdi bir yarı-yaşar.

Joth beni kendine doğru çekti. "Bundan haberin var mıydı?"

"Neden haberim var mıydı?" diye cevapladım.

Midem kaynamaya başlamıştı. Simon bir dost mu yoksa düşman olarak mı buraya gelmişti?

Düşman.

Onun düşmanı olduğumu birkaç kez kanıtlamıştım. Ne kadar etkisiz bir rakip olduğumu bir bilseydi...

Bu düşünceyle birlikte içimde bir şeyler uyandı. Endrick'in gücü benimdi. Bundan daha güçlüydüm! Belki Endrick'in yapma becerisine sahip olduğu her şeyden haberim olmayabilirdi ve kullanabi-

leceği bütün büyüleri henüz bilmediğim kesindi ama artık kurban rolünü daha fazla oynamayacaktım.

Simon belki artık benim için bir düşmandı ama asıl tehdit Joth'tu. Tek umudum onları birbirine karşı kullanmaktan geçiyordu.

Bir kez daha Demirkalplere çağrıda bulundum ve zayıflığıma rağmen her bir Demirkalbi tanımlamak oldukça kolay oldu. Genel olarak nerede olduklarını ve onların üstündeki etkimi hiçe saymaya çalışıp çalışmadıklarını da anlayabiliyordum.

Bu yüzden her bir askerin kalbini hafifçe sıkıştırdım. İşte şimdi dikkatlerini çekmiştim. Ardından emirlerimi dinlemelerini sağladım. Kraliçelerinin onlara ihtiyacı vardı.

Joth yüzünü hayata döndürdüğüm otuz kişiye döndü. Endrick'in onları lanetlemesinden hemen öncekiyle aynı durumda olduklarını sanıyordum. O zamanki yaşlarında, aynı kıyafetler içinde, aynı ilgi alanları ve aynı yeteneklerle... veya neredeyse aynı.

Joth onlara hitap etti, "Hayata geri dönenler kendi güvenlikleri için şimdilik bu odada kalmalı. Hayata geri dönmemiş olanlar ise bize yardım etmeye devam etmeli. Gidip Halderian Kralı'nı bulun. Onu buraya getirin."

Joth emirlerine itaat edildiğini görüp tatmin olduğunda yüzünü tekrar bana döndü. "Simon seni kurtarmak için krallığını feda eder mi?"

Zayıflığıma karşın, kahkaha atmadan edemedim, "Son zamanlarda aramızda olup bitenlerden sonra, Simon beni kurtarmak için akşam tatlısını bile feda etmez. Ama ister zorla ister kendi tercihiyle olsun, şu anda buraya geliyor ve sen de korku içinde olmalısın. İstediği şey her neyse, onu elde edecektir."

"O zaman istediği şeyin ölmek olmasını umuyorum," dedi Joth. "Çünkü ona önümde diz çöktürdükten sonra kaderi o olacak."

Başımı iki yana salladım. "Onu kim öldürecek? Sen değil."

Joth gözlerini kıstı. "Neden ben olmayayım?"

Gülümsedim. "Simon buraya varana kadar Demirkalplerim çoktan seni gömmeye başlamış olacak."

Sözlerimle birlikte, taht odasına açılan bütün kapılar yumruklanmaya başladı. Joth'un halkı kapıları kapalı tutmak için koşturdu ama gözleri korkuyla doluydu.

"Büyünüzü hatırlayın," dedi Joth onlara. "Gücünüzü kullanın!"

Ama insanlar kafa karışıklığı içinde birbirlerine, sonra da Joth'a baktı ve bu da ancak gülümsememin büyümesine sebep oldu.

Otuz Navan hayata geri döndürülmüştü... neredeyse tamamen eski hâlleriyle. Ama Endrick'in sonradan elde ettiği her büyü gücünün temelinde, kendine ait bir büyüsü vardı – başkalarından büyü çalabilme gücü.

Ben de bunu yapmıştım.

Genel olarak Endrick'in birinin büyüsünü çalabilmek için önce onu öldürmesi gerektiğine inanılırdı ama şimdi bu güç bana aitken bunun doğru olmadığını biliyordum. Endrick'in onları öldürmesinin tek sebebi, büyülerini geri almak için kendisine meydan okumalarını istememesiydi. Yani Endrick aslında kurbanlarını sağ bırakabilirdi.

Şimdi benim Navanları sağ bırakmış olduğum gibi. Ama büyüleri artık bana aitti. Ve bunun bir parçasını bile Joth'la paylaşmaya niyetli değildim.

Joth'un yüzü öfkeyle kızardı. "Ne yaptın sen?"

Yüzümdeki gülümseme silindi. "Önümde diz çök ve affedilmeyi dile. Bu tek uyarın olacak."

"Asla!" Joth elini bana uzattı ama az önce edindiğim güçlerden birini kullandım ve kolum onun kavrayışından sıcak tereyağıyla kaplıymışçasına kayarak kurtuldu. Joth halkına beni yakalamalarını söyledi ama aynı numarayı onlara da yaptım, bir kapıdan dışarı atıldım ve içimdeki son gücü de kapıyı mühürlemek için kullandım.

Demirkalplerin hiçbiri yakınlarda değildi. Onlara taht odasının önünde, Joth'un Navanlarının bulunduğu tarafta toplanmalarını emretmiştim.

Yalnız kaldığıma sevinerek yere yığıldım, gözlerimi kapadım ve içimde ayağa kalkabilecek gücü bulmaya çalıştım. Birilerinin beni

bulması çok uzun sürmeyecekti ve kendimi toplayana kadar saklanacak bir yer bulmam gerekiyordu.

"Ayağa kalk, Kestra."

Gözlerimi açtım ve inledim. Karşımda Harlyn duruyordu ve elindeki disk okunu göğsüme doğrultmuştu. Sesinde herhangi bir duygudan eser yoktu. Son birkaç saattir onun için yaptığım her şey göz önüne alınırsa, en azından bir parça olsun minnet beklerdim. Ya da en azından sesinde beni tekrar vurmaya bu kadar hevesli olmadığına işaret eden bir şeyler.

"Ayağa kalk," diye tekrarladı Harlyn. "Yoksa burası senin mezarın olacak."

Ona dik bir bakış attım. "Peki ya ayağa kalkarsam ne olacak?"

Harlyn'in gözleri parladı ama cevap vermedi. Vermesine gerek yoktu. Cevabı zaten biliyordum.

OTUZ BİR

SIMON

Joth yarı-yaşarları ordusu olarak kullanıyordu. Görmeyi bırak, varlığını bile hissedemediğim savaşçılar belli ki herhangi birini ânında yere serecek kadar etkili olabiliyordu. Sonunda bu kadarını idrak edebilmiştim.

Ayrıca saraya girdiğimden haberleri olduğunu ve beni durdurmak için bir şeyler yapacaklarını da hesaba katmalıydım.

Yarı-yaşarlar yoluma çıkana kadar, Joth ve Kestra'ya olabildiğince yakınlaşmak için elimden geleni yapmaya niyetliydim. Tabii Kestra hâlâ hayattaysa. Ayrıca Harlyn'i de bulmam gerekiyordu. Bunu yapmakta başarısız olursam, Gabe'in dışarıda başlattığı işi muhtemelen bitirmek isteyeceğini tahmin ediyordum. Onu hiç o kadar öfkeli görmemiştim, hele bana karşı asla.

Ani bir aydınlanmayla birlikte, olduğum yerde kalakaldım. Bunu gözden kaçırmış olduğuma inanamıyordum.

Gabe, Harlyn'e bazı duygular besliyordu, belki de ona âşıktı. Harlyn'in benimle evlenmesi planlandığı için Gabe bu konuda hiçbir şey söyleyemezdi ama bu kadar güçlü tepkiler vermesinin de başka açıklaması olamazdı.

Harlyn'in de Gabe için benzer duygulara besleyip beslemediğini merak ettim. Birlikte çok vakit geçirdiklerini ve iyi arkadaş olduklarını zaten biliyordum. Tabii *eğer* sadece arkadaşlarsa. Belki

Harlyn de ona karşı bir şeyler hissediyor ama bu konuda herhangi bir şey söyleyemiyordu.

Taht odasından öfke dolu sesler yükseldi ve beni içinde bulunduğum âna geri döndürdü. Gabe konusunu daha sonra düşünebilirdim. Şimdiyse Harlyn ve Kestra'ya odaklanmak zorundaydım.

Kılıcımı kaldırdım ve sarayın içlerine, taht odasına doğru ilerledim. Belki kılıcımı çekmiş olmamın bir anlamı yoktu –yarı-yaşarlar karşısında hiçbir işe yaramazdı– ama o elimdeyken kendimi daha iyi hissediyordum.

Sadece birkaç adım attıktan sonra birisi uzanarak kolumu kavradı. Arkama doğru dönerek saldırgana bir darbe savurmaya yeltendim ama son anda durdum. Beni kavrayan kişi bir saldırgan değildi ya da en azından öyle olmadığını sanıyordum.

Darrow bir parmağını dudaklarına dayadı ve bana onun yanına gelmemi işaret etti. Taht odasına uzanan geniş basamakların hemen altındaki karanlık bir girintiye gizlenmişti. Yanına geçerek çömeldim ama bir şey söylemedim. Darrow sanki dünya başına çökmüş gibi bezgin görünüyordu.

"Kestra konusunda haklıydın," dedi Darrow. "Benim öngördüğümden çok daha berbat bir hâlde. Nasıl birine dönüştüğünü fark edebiliyor bile olsa, herhangi bir şeyi değiştirmeye niyeti yok. Umurunda olan tek şey taht."

"Harlyn de seninle gelmişti. O nerede?" diye sordum.

"Harlyn taht odasına benden sonra girdi ve ben başarısız olunca Kestra'ya meydan okudu. Kestra bir tür büyüyle Harlyn'i odadan dışarı fırlattı ama sonrasında onu bulamadım. Ondan sonra başına neler geldiğini bilemiyorum."

"Joth da sizinle birlikte odada mıydı?"

Darrow başıyla onayladı. "Ben çıkarken o içeri girdi ve Kestra'yı kraliçesi olarak selamladı ve ona karşı sıcak görünüyordu. Ama o beni endişelendiriyor. Ben... onun halkının durumundayken ve Herruh Ormanı'na sürülmüşken Joth herkesin sözünü dinlediği kişiydi. Onu liderleri olarak görüyor ve bunca yıldır onlara iletişim

kurabilen tek kişi olduğu için ona büyük bir saygı duyuyorlar. Ona hizmet ettiler ve karşılığında Joth da onları bir gün özgür bırakacağını vadetti."

"Veya özgür bırakacak birini bulacağını," diyerek nefes verdim.

"Loelle, Joth'un annesi. İkisi Kestra'yı bu sözü yerine getirmek için kullandı ve yaptıkları plan da mantıklıydı. Bizim için başka hiçbir ümit yoktu ve Loelle de iyi niyetle hareket ediyor gibi görünüyordu. Kestra'nın yaptıklarına karşılık olarak biz de ona Endrick'le savaşması için normal bir insan ordusunun sağlayamayacağı türden bir yardım sunacaktık. Bir şeyi iyi anlamanı istiyorum, Simon. Joth iyi biri veya en azından öyleydi. Ama artık..."

"Kestra gibi o da değişti," diye cümlesini tamamladım.

"Evet, ama daha kötüsü. Çünkü onun yozlaşmaya Kestra'nın yaptığı gibi karşı koyduğunu sanmıyorum. Taht odasında, Kestra'nın daha önce başlattığı işi tamamlayarak Joth'un halkını tamamen hayata geri döndürmeye başladığını görecek kadar kaldım. Ama sanırım bu defa Joth ona bunu zor kullanarak yaptırıyor."

Mideme bir kramp girdi. "Yarı-yaşarlardan geriye kalanlar var mı?"

Darrow omuz silkti. "Yarı-yaşarların sayısı çok fazla ama çoğu normalde Halderian'dı... *senin* halkın, Joth'un halkı değil. Onları kendi yanına çekebilme ihtimalin var mı?"

"Bunu belki becerebilirim. Ama Harlyn bu konuda benden daha başarılı olabilir," dedim. "Onu bulmamız gerekiyor."

"Eğer Halderian yarı-yaşarları kendi yanına katılmaya ikna etmenin tek yolu buysa, sana onu bulman için yardım ederim. Buna karşılık olarak sen de bana Kestra'yı bulmam için yardım etmelisin. Onu ulaşmamızın, ona yardım etmemizin bir yolu olmalı mutlaka."

Derin bir nefes aldım. "Ya yoksa? Loelle bana haftalar boyunca onu iyileştirmenin bir yolunu aradığını ve hiçbir şey bulamadığını söylemişti. Ya bu mümkün değilse?"

"Bir çözüm yolu aramaktan asla vazgeçmeyeceğim," dedi Darrow. "Ben onun babasıyım!"

"Ve ben de ona âşı–" Durakladım ve sözlerimi daha iyi seçmeye çalıştım. Daha alçak bir sesle, "Ben onun arkadaşıyım, Darrow. Bana ne yapmam gerektiğini sen söyle çünkü ben gerçekten bilemiyorum," dedim.

Darrow bir süre gözlerimin içine baktıktan sonra hafifçe başını eğdi. "Kestra hâlâ taht odasında olmalı. Onu gördüğüm hâliyle, içinde bir parça bile hayat varken o tahtı asla terk etmeyeceğini tahmin ediyorum."

"İçinde o bir parça hayattan daha fazlası kalmamış olabilir," dedim, midemdeki ağırlığın giderek artmaya başladığını hissederek. "Joth tahta geçerek onun yerini almaya niyetliyse, bunu yapmasının tek bir yolu var."

Darrow tekrar başını sallayarak onayladı. "Peki ya sen, Halderianların kralı? Tahta geçerek ikisinin de yerini almaya mı niyetlisin?"

"İçindeki yozlaşma tarafından yönetilen herhangi birini o taht-tan indirmeye niyetliyim," dedim. "Ama sana önceden söylediğim şey doğruydu: Yapmak istediğim son şey Kestra'ya zarar vermek."

Darrow homurdandı. "Siz Koraklardan gerçekten nefret ediyorum ve belki en fazla da senden. Ama sana inanmayı tercih edeceğim çünkü başka bir seçeneğim yok. İçeri girelim ve konuşarak tahta yaklaşmaya çalışalım ya da gerekirse savaşarak."

Darrow'un elini sıktım ve birlikte saklandığımız yerden çıkarak köşeyi döndük ve geniş basamakların dibine geldik. Etrafımızı bir anda muhtemelen bir saat kadar önce yarı-yaşarlardan olan ama şimdi et ve kemiğe bürünmüş olduğunu tahmin ettiğim on iki kişiyle çevrilmiş bulduk. Giysileri bir nesil öncesinin modası olabilecek tarzdaydı ve sarayda bulunmaktan dolayı rahatsızlık içinde gibi görünüyorlardı. Çoğu hafif silahlar taşıyordu, bazıları silahsızdı. Ama bu adamlar buradaysa, birazdan gelecek emirlere uymamızı garanti altına almak üzere bir grup yarı-yaşarın da uzaklarda olmadığına emindim.

"Antora'nın kralı ve Navanların prensi taht odasında sizinle bir görüşme talep ediyor," dedi yakınımızdaki bir kadın.

Darrow gözlerini kısarak kadına baktı. "Joth'tan mı bahsediyorsun?"

"Kestra nerede?" diye sordum. "Kraliçe nerede?"

Kadın omuz silkti. "Krala ihanet etti. Kralın emriyle bizi hayata döndürdü ama aynı anda büyük bir zarar verdi."

Darrow bir kaşını havaya kaldırdı. "Nasıl?"

Kadın ellerini avuçları yukarıya bakacak şekilde havaya kaldırdı. "Endrick bizi lanetlemeden önce, benim ellerimden ateş saçma yeteneğim vardı. Bu güç artık Kestra Dallisor'un elinde. *Benim* gücüm! Onu benden çaldı. Hepimizden güçlerimizi çaldı. Onu bulduğumuz zaman suçlarının hesabı sorulacak."

"Onu *bulduğunuz* zaman mı?" diye sordum. "Hâlâ taht odasında değil mi yani?"

"Hayır. Ve bunu zaten kendi gözlerinizle göreceksiniz." Beyaz saçlı bir adam öne çıktı ve bize yol göstermek için kolunu bir yana doğru açtı. "Takip edin, lütfen."

Darrow'la birlikte başımızı eğerek, onları takip edeceğimizi belirttik ve grup iyice çevremizi sardı. Ne var ki taht odasına girmeden hemen önce, beyaz saçlı adam kulağıma doğru eğilerek fısıldadı: "Kim olduğunu biliyorum, Simon Hatch ve içeride ne olursa olsun, seni kralım olarak görüyorum."

Buna karşılık olarak başımı hafifçe eğdim, ardından kapılar açıldı ve içeri davet edildik. Kızıl Taht'ta şimdi Joth oturuyordu. Özgüvenli ve her şeyin kontrolü altında olduğunu yansıtmaya çalışırmış gibi bir kolunu tahtın yanına yaslamış, rahat bir pozisyonda oturuyordu ama bu çabası beyhudeydi. Son görüşmemizden beri bir şeylerin onu fena hâlde sarsmış olduğu açıkça belliydi.

Odanın içinde Kestra'nın hayata döndürdüğü başka insanlar duruyordu ama sayıları elli, hatta kırk kadar bile değildi. Daha önceki saldırılarını göz önüne alarak değerlendirdiğimde, bu kesinlikle karşımda bulmayı beklediğim ordu değildi. Sonra Joth tahtında öne doğru eğildi, ışık yüzüne vurdu ve yanağında uzun bir çizik olduğunu fark ettim. Bunu Kestra'nın yapmış olduğunu umdum.

Joth ağır ağır iç geçirdi. "Seni ayrılman için uyarmıştım. Seni buradan uzak durman konusunda da uyarmıştım ve işte *yine* karşımdasın. Umuyorum ki sarayıma tekrar girmiş olmanın sebebi karşımda eğilmek ve kendini yarın öğle vakti avluda toplanacak olan ordunun gözleri önünde karşımda eğilme utancından kurtarma arzusudur."

"Bu yarı yarıya doğru," dedim. "Bahsettiğin gibi, yarın kendimi utandırmak gibi bir isteğim yok. Ama buraya senin teslimiyetinin koşullarını tartışmak üzere geldim. Çünkü sana ne şimdi ne de daha sonra boyun eğeceğim. Asla."

Joth'un yüzü kızardı ama bağırıp çağırmak yerine sakince, "Peki nedir bu koşullar?" diye sordu.

"Rahatlıkla tahmin edebilirsin ki herhangi bir meydan okumayla karşılaşmadan tahta oturmana izin veremem."

Joth kaşlarını çattı. "Orası gayet açık."

"Yani ilk seçeneğim İttifak'ın tüm kuvvetini senin ve büyülerinden yoksun bırakılmış elli kişilik ordunun karşısına çıkarmak. Hâlâ savaşta sana yardımcı olacak bazı yarı-yaşarların mevcut olduğunu biliyorum ama bizim sayımız onlardan daha fazla. Sadece sayı üstünlüğü bile göz önüne alınırsa, bu savaştan bizim galip çıkacağımız açık."

Joth gözünü bile kırpmadı. "Peki ikinci seçeneğin nedir?"

"Yarın öğle vakti seni düelloya davet edebilirim ama büyünü kullanmamaya razı gelmelisin – yoksa bu adil bir dövüş olmaz. Kazanan tahtını galip gelene bırakır."

Joth gülümsedi. "Ah, yani beni alt edersen Kızıl Taht'ı sana bırakacağımı mı düşünüyorsun?"

"Eğer mücadele sadece seninle benim aramda olursa, ikimiz de insanlarımızın hayatını feda etmemiş oluruz."

"Peki ben yenersem," diye devam etti Joth, "ödülüm ne olacak?"

"Tüm toprakları ve halkıyla birlikte Halderian tahtı." Kanına girmek için bu teklifin bir süre havada asılı kalmasını sağladım.

"Seni hemen burada öldürebilirim," dedi Joth.

"Bu durumda ben artık senin için bir problem olmaktan çıkarım ama bu sana halkımın sadakatini ve hizmetini kazandırmaz."

Darrow döndü ve odadaki insanlara hitap etti. "Pek çoğunuzun bizim için yaptıkları yüzünden Joth'a karşı bir tür sadakat duygusu beslediğini biliyorum. Ama aynı zamanda çoğunuzun Halderian olduğunu da biliyorum. Kralınız, Simon Hatch şimdi karşınızda duruyor. Joth'a hayatlarınızı tekrar size sunduğu için minnettar olabilirsiniz ama sadakatinizi ait olduğu yere, evinize gösterme vaktiniz geldi. Hepiniz Halderian Kralı'na hizmet edeceksiniz."

Odaya bir an için sessizlik hâkim oldu, ardından bize buraya kadar eşlik eden beyaz saçlı adamın diz çöktüğünü gördüm. Yanında bir kadın da aynısını yaptı ve sonra dört kişi daha diz çöktü. Ardından on kişi daha. On beş ila yirmi kadar kişi ise bir kollarını göğüslerine bastırarak gözlerini Joth'a, krallarına çevirdi. İşte sadece bu kadar kısa süre içinde, Joth'un adamlarının hemen hemen yarısını kendi tarafıma çekmiştim.

"Yarın öğle vakti avluda benimle buluş," dedim Joth'a. "Yoksa lideri olduğunu iddia ettiğin insanların saygısını asla kazanamayacaksın."

"Er ya da geç, herkes gelip önümde sürünecek," dedi Joth. "Yarın öğle vakti, o zaman."

"Bu konu kapandıysa, kızım nerede?" diye sordu Darrow. "Onu da yanımda götürmeye niyetliyim."

"Daha önceden buraya getirdiğin kızın adı neydi... Harlyn mi? Elinde tetiklemeye hazır bir disk oku ile kızının peşinden koştuğunu bildirdiler bana. Şimdiye kadar sadece birinin hayatta kalmış olduğunu tahmin ediyorum. Hangisi bilemem."

"Neredeler?" Joth'la yüzleşmekten sinirlerim gerilmiş olsa da bu, Harlyn ile Kestra arasındaki bir yüzleşme fikri karşısında hissettiklerimin yanında bir hiçti. "Onları bulmak istiyoruz," diye ekledim.

"Babası onu arayabilir," dedi Joth. "Ama sen bizimle kalacaksın. Benim düelloda büyü kullanmama izin verilmeyecekse, senin de birtakım numaralar hazırlamana izin verilemez."

Buna karşı çıkmanın bir anlamı yoktu. Harlyn ve Kestra'nın peşinden gitmek istiyordum ama Joth da bana onu gözlemlemek ve zaaflarını belirlemek için mükemmel bir fırsat sunmuştu. Eğer buna kendisi müsaade ediyorsa, o zaman burada kalmam gerekliydi.

Darrow kulağıma eğilerek, "Sözünü tutmayacak, biliyorsun değil mi? Hile yapacak," diye fısıldadı.

"Ben de buna güveniyorum," diye yanıtladım.

Darrow başını çevirip gözlerime baktı ama ona burada daha fazla açıklama yapamazdım. Bu yüzden sadece hafifçe koluma dokunmakla yetindi ve ardından Kestra'yı aramak üzere taht odasından dışarı koşturdu.

Veya Harlyn'i aramak üzere.

İkisinin de hâlâ hayatta olma ihtimalinin bulunduğuna inanmak istiyordum. Ama ikisini de bunu umut etmeye cesaret edemeyecek kadar iyi tanıyordum.

OTUZ İKİ

KESTRA

Yayın cebine yerleştirilmiş bir disk oku ile göğsüme gömülmüş bir disk oku arasındaki fark, Harlyn'in tetikteki parmağının ufak bir hareketine bakıyordu. O anda beni öldürmesi oldukça kolay olacaktı.

Harlyn'in sözlerinden pişmanlık duymasını sağlayacak herhangi bir büyü için kendi içimi araştırdım. Birtakım büyüler buldum ama onları hayata geçirebilecek güçten yoksundum. Durum böyleyken, o sırada Harlyn'e boyun eğmekten ve en yakın zamanda intikamımı ateşli bir şekilde almaktan başka seçeneğim yoktu. Şimdiden dakikaları saymaya başlamıştım bile.

"Ellerini görebileceğim yerde tut," diye talimat verdi Harlyn, ben hareket etmeye başladığımda. "Sana güvenmiyorum."

"Bu akıllıca." Ayağa kalkmaya yeltendim ama sonra ayağım kaydı. Harlyn okunu kaldırdı. Endişe içinde, "Ayağım kaydı diye beni vurayım deme sakın! Fark etmediysen diye söylüyorum, şu anda en iyi hâlimde sayılmam," dedim sert bir sesle.

"Belki bu da bir numaradır," dedi Harlyn.

"Belki de öyledir," diye yanıtladım. Ayağa kalkmayı başardıktan sonra, "Ee, şimdi?" dedim.

Harlyn belli ki hâlâ ayakta duruyor olacağını tahmin etmemişti. Bir cevap düşünürken gözleri bir o yana bir bu yana bakındı. "Be-

raberce saraydan çıkacağız. Sonra sen Simon Hatch'e teslim olacaksın, Halderian Kr–"

"Halderian Kralı, evet, onun kim olduğunu biliyorum." İç geçirdim. "Ama Simon şu anda teslim olanları kabul edebilecek hâlde değil. Bu sarayın içinde bir yerlerde ve muhtemelen Joth'un yarı-yaşarlarının saldırısı altında."

Harlyn'in gözleri kocaman açıldı. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Elbette biliyorum," diye yalan söyledim. "Beni takip et."

"Eğer beni bir tuzağa sürüklüyorsan, bunun bedelini ödeyeceksin," dedi Harlyn, ben topallayarak yürümeye başlamışken.

Omzumun üzerinden geriye baktım. "Eğer bu bir tuzaksa, öyle bir şansın olmaz zaten."

Endrick'in sarayını çok iyi bilmiyordum ama Simon'ın taht odasına doğru yolda olduğunu tahmin ediyordum çünkü Joth yarı-yaşarlarını o tarafa doğru göndermişti. O anda görmek istediğim son kişi Simon olduğu için de Harlyn'i aksi yöne, sarayın arka taraflarına doğru götürdüm. Burası bir zamanlar Endrick'in hizmetkârlarıyla dolu olan ve ordu komutanlarının geceleri konakladığı bölümdü.

Oraya vardığımda durakladım ve hükümdarlığımı garantiye aldıktan sonra sarayın bu kısmına neler yapacağıma dair bir şeyler homurdandım.

"Bu şimdi kimin umurunda?" diye sordu Harlyn.

Benim umurumda değildi. Bu sadece gücümün az da olsa geri dönmeye başladığını hissetmişken, nefesimi toparlamak için oynadığım bir oyundu.

"Yürümeye devam et," dedi Harlyn, disk okuyla sırtımı dürterek. "Simon'ı bulmamız gerekiyor."

Eğer onu gerçekten bulmak istiyorsa, o zaman yanlış yerdeydi. Simon'ın burada, taht odasından bu kadar uzakta olması için hiçbir sebep yoktu.

Sarayın bu kısmındaki odalardan biri, diğerlerinden çok daha

büyüktü ve içinde sıra sıra yataklar ve odanın gerilerinde de yeraltına uzanan bir merdiven vardı. Bu benim tek şansım olabilirdi.

Ben başımı uzatıp odanın içini kontrol ederken, arkamızda bir yerlerden bir bağırış sesi yükseldi. Harlyn beni odaya doğru ittirdi ve sonra başını uzatıp gerideki koridora baktı. "Joth adamlarını devriyeye çıkarmış. Kestra, ne yapacaksak hemen..."

Harlyn yüzünü tekrar bana doğru çevirdiği sırada ben çoktan merdivene uzanan yolu yarılamıştım bile. Aramızdaki yataklardan birini devirecek kadar gücüm vardı ve bunu yaptığım anda Harlyn de okunu tetikledi. Diski yatağa saplandı ve ortalığa kuş tüylerinin saçılmasına sebep oldu.

Merdivene tutundum ama kavrayışımı gevşeterek kolayca aşağı doğru kaydım. Ardından merdiveni tutunduğu noktadan çıkarıp yere koydum. Merdiven tarafından açık tutulan yer kapısı, merdivenin serbest kalmasıyla birlikte tak diye kapandı ve bunu öngörmemiş olmama rağmen, kapıyı mühürlemek için az bir miktar büyü kullandım. Kendimi birden kör karanlıkta buldum.

Tünel koridoruna yerleştirilmiş minik berrak taşlardan birini ısıttım ve bu da bana ancak bir sonraki berraktaşa ulaşabilecek kadar aydınlık sağladı. Sıradaki berraktaş fazla kullanılmaktan dolayı tükenmişti. Bir sonraki berraktaş ise çok uzaklarda gibi görünüyordu.

Göğsümde bir panik duygusu yükseldi ve yapabildiğim tek şey yere çömelip nefes almaya çalışmak oldu. Yukarıda, Harlyn boş yere kapıyı yumrukluyordu.

"Aşağı inmeme izin ver, Kestral" diye haykırdı Harlyn. "İnsanlar bizi arıyor."

O zaman bırakayım da onu bulsunlar. Ona daha önce merhamet göstermiştim ve karşılığında bana disk oku fırlatmıştı. Şimdi de burada kapana kısılmış hâldeydim.

Burada. Kendime sarıldım ve ürperdim. Bu karanlık yerde kalamazdım. Harlyn yüzünden yukarı da çıkamazdım ve içimde yürümemi sağlayabilecek hiçbir güç yoktu.

Panik duygusunun esiri olmaya başlamışken, büyümün gücü zayıfladı ve buna yukarıdaki kapıyı kapalı tutmamı sağlayan büyü de dahildi.

Harlyn kapıyı açtı ve aşağı doğru bir halat sarkıttı. Sonra disk okunu omzuna astı ve halattan aşağı indi.

Ayaklarının yere bastığını işittim. Sonra kısık bir sesle, "Teşekkürler," dedi ve ekledi, "Neredesin, Kestra?"

Başka bir şey söylediyse bile, ben artık onu duyacak durumda değildim. Çoktan karanlıkta ilerlemeye başlamıştım. Karanlıkta koşmak beni dehşet içinde bırakıyor olsa bile, bu, Harlyn'in yakınlarında kalmaktan daha iyiydi. Çünkü bunu yaparsam işin sonu ya onun ya da benim ölümümle sonuçlanacaktı. Ölecek olan da o olmalıydı.

OTUZ ÜÇ

SIMON

Darrow odadan ayrıldıktan sonra, Joth dikkatini tamamen bana çevirdi.

"Merak ediyorum da," dedi Joth, "yarınki düelloda herhangi bir şansın olduğunu düşündüren nedir?"

"Senden daha iyi bir kılıç ustası olmam dışında mı?" Kendine güvenli, hatta kibirli bir tavırla konuşsam da aslında mideme kramp girmişti.

Joth gülümsedi. "Öyle olduğunu tahmin ediyorum. Ormanda sadece yarı-yaşarların eşliği altında yaşarken fazla pratik yapma imkânım olmadı. Zaten halkım da kılıçlara hiç ilgi duymamıştır. Büyüyle kıyaslandığında çok etkisiz bir silah."

"O zaman meydan okumamı neden kabul ettin?" diye sordum. "Kazanacağını umuyor olamazsın... elbette hile yapmazsan."

Joth'un yüzündeki gülümseme ekşidi. "Tam tersi, yarın hile yapmak gibi bir niyetim yok. Tebaam beni izliyor olacak. Büyü kullanmadan, kılıç kılıca çarpıştığımızı ve seni alt ettiğimi görmeleri gerekiyor."

Gözlerimi kıstım. "Veya benim seni alt ettiğimi."

Joth'un gülümsemesi kararadı. "Bu asla olmayacak. Sen ve ben kılıç kılıca çarpışacağız. Ben kılıcımı kaldıracağım. Sen de aynısını yapmaya çalışacak ama korkarım ki bunu yapabilecek gücü kendinde bulamayacaksın."

Gözleri imalı bir şekilde odanın içinde gezindi ve içerideki yarı-yaşarlara sessiz bir emir verdiğini anladım.

"Eğer siz Halderian'sanız, ben sizin kralınızım!" Konuşurken yüzümü nereye dönmem gerektiği veya beni duyup duyamadıkları konusunda hiçbir fikrim yoktu ama bu benim tek şansımdı. Kılıcımı kaldırarak ekledim, "Ben Kral Gareth'in veliahtıyım ve sizin yardımınızla bu taht tekrar Halderianların olacak. Size verilen emir her ne olursa olsun, sizden şimdi yanımda durmanızı ve beni korumanızı istiyorum."

Joth yüzünü buruşturdu ve eliyle bir işaret yaptı. Her yönden üstüme doğru hafif bir esinti hissettim ve sonra esinti sanki etrafıma bir duvar örülmüş gibi aniden kesildi. Neden?

Kısa ve gergin bir andan sonra Joth ayağa kalkarak bağırdı, "Sizin kralınız *benim*! Bir nesil boyunca sizi korudum ve size kol kanat gerdim. Benim vasıtamla tekrar yaşayabileceksiniz."

"Ve benim vasıtamla da özgürce yaşayabileceksiniz," dedim. "Teklifimi Joth'un halkına da sunuyorum. Joth sizi ezerek hüküm sürecek ve sizin sırtınıza yaslanarak hüküm sürmekten asla vazgeçmeyecek. Ama bu böyle olmak zorunda değil. Halkımın beni koruduğunu görüyorsunuz. Onlara katılın ve siz de özgürleşin."

İlk defa kontrolünü kaybeden Joth bir hışımla tahtın basamaklarından indi. Etrafımdakilerin bana sağladığı koruma altında, kendime güvenli bir şekilde geri adım atmadım.

"Bu odada buna tolerans gösterilmeyecek!" Joth bir elini uzattı ve Kestra'nın önceden hayata döndürmüş olduğu insanlara işaret etti. "Sürülmüşler kralını alın ve sözlerinin bedelini ödetin! Eğer bunu yapmayı reddederseniz, sahip olduğum tüm büyü gücünü sizi tekrar yarı-yaşar hâline getirmek için kullanacağım!"

Başta hiçbir şey olmadı ve Joth'un nihayet çizgiyi aşmış olduğunu düşünmeye başladım. Sonra köşedeki biri bağırdı, "Kralınız konuştu! Daha ne bekliyorsunuz?"

Herkesin gözü üstüme çevrildi ve çoğunun bakışları pek dostane değildi. Ama hayata geri dönmüş Navanlar bana doğru bir

adım attığında diğerleri onların önüne geçti ve "*Bizim* kralımız da konuştu. Her ikisi de aralarındaki anlaşmazlığı yarın çözümlemek üzere anlaştı!" dediler.

İlk yumruğu kimin attığından emin değildim ama başlayan kavga tüm taht odasına yayıldı. Kimin benim için kimin Joth adına dövüştüğünü gerçekten de bilemiyordum ve bu yüzden kılıcımla birlikte kavgaya karışamadım. Yapabildiğim tek şey, önceden etrafımı sarmış olan yarı-yaşarların beni korumaya devam edeceğine güven duyarak beklemekti.

Ama bu bir hataydı. Joth sessizce tüm yarı-yaşarlara emirler vermiş olmalıydı ki bir şekilde etrafımdaki koruma ortadan kayboldu. Joth'un ete kemiğe bürünmüş adamlarından birkaç tanesi bana arkadan saldırdı ve beni yere yıktı. Karşı koymaya çabaladım ama birisi sırtıma bir darbe indirdi.

"Kılıcını alın!" diye emretti Joth.

Kılıcımı elimde tutmaya çabaladım ama bedenime çok sayıda darbe aldım. Kaburgalarımı korumak için yuvarlandığımda birinin eli benim kılıcımın kabzasını kavrayan elimin üstüne kondu. Kılıcımın elimden çekildiğini hissettim ve başımın yanına sert bir darbe aldım. Gözümün önünde yıldızlar uçuştu. İkinci bir darbe daha alırsam bilincimi kaybedecektim. Ama o sırada kapılar açıldı ve bir kadın sesi duyuldu. "Buna derhal bir son verin!"

Bu Loelle'in sesiydi ve beni serbest bırakmasalar bile, etrafımı sarmış adamların yumruklarını durduracak kadar otoriter bir sesle bağırmıştı.

Loelle içeriye doğru koştu. Yerdeki pozisyonumdan onu göremiyor olsam bile öfkesini hissedebiliyordum. "Ne yaptın sen, Joth?"

Kavga sırasında Joth, Kızıl Taht'ın basamaklarına çekilmişti ve şimdi de durduğu yerde kollarını iki yana açtı. Ondan daha önce de duyduğum aynı kibirli ses tonuyla, "Krallığı ele geçirdim, anne. Navanlar sürüldüğü sırada kendi tahtımızı kaybetmiş olabiliriz ama şimdi yeni bir taht buldum ve geride bıraktığımız topraklardan çok daha geniş bir ülkeyi ele geçirdim," dedi.

"Planımız asla bu olmadı!" dedi Loelle. "Üstelik şu anda konuşan kişi de benim oğlum değil."

Joth'un yüzündeki ifade buz kesti. "Ben senin oğlunum ve senin planını daha da iyi hâle getirdim."

"Burada daha iyi olan hiçbir şey göremiyorum. Kestra nerede?"

"Gidin ve onu bulun," dedi Joth, tahminimce yarı-yaşarlara. "Hâlâ hayattaysa onu bana getirin."

Joth belki de emirleri yerine getirilirken duraksadı ve sonra annesine baktı. Loelle ise, "*Hâlâ* hayattaysa mı?" diyerek onun sözlerini tekrarladı ve Joth bir yanıt vermeyince, "Bizim için tüm yaptıklarından sonra, ona ihanet mi ettin?" diye sordu.

Öfkelenme sırası şimdi Joth'a gelmişti. Bir hışımla basamaklardan indi ve doğrudan annesinin karşısına dikildi. "Ben senin başlattığın işi bitirdim! Sen Kestra'yı büyüyle buluşturması için Yüzbaşı Tenger'i ikna ettin ve onun sahip olduğu büyü hiçbirimizin hayalini bile kuramadığı kadar etkili. Kestra sayesinde, sonunda Endrick'in öldüremeyeceği bir ordu oluşturmayı başardık. Bunu ona sen yaptın!"

"Asla ona zarar vermek amacıyla değil."

Joth sesini iyice yükseltti. "Öyle mi? Ormandayken onun başına gelenleri gördüm. Yine de onu devam etmeye zorladın."

"Ama onu iyileştirmenin de bir yolunu arıyordum, Joth. Hâlâ da arıyorum!"

"Onu iyileştirmenin bir yolu yok. Kestra onu öldürmeden önce Endrick ona bir şey yaptı. Kestra'yı öyle bir yozlaştırdı ki bunun telafisi mümkün değil."

Joth'un sözleri beni herhangi bir yarı-yaşarın bana indirebileceği bir darbeden daha güçlü sarstı. Keskin bir nefes aldım ama tekrar nefes vermeyi başaramadım. Eğer bu söyledikleri doğruysa ve Endrick, Kestra'ya bunu yaptıysa, belki de Joth haklı olabilirdi.

Telafisi mümkün değil. Hayatta çok az söz bundan daha büyük bir trajediyi anlatmıştı.

Loelle ise tartışmaya bir son vermiş değildi. "Peki ya sonra? Kes-

tra'ya saldırdığını varsayıyorum. Bundan sonra nereye gidebilir ki? Onu ölüme mahkûm ettin sen!"

Joth elini şöyle bir sallayarak annesinin endişelerini bir kenara ittirdi ve sonra onun etrafında volta atarak konuşmaya devam etti. "Kestra'nın sonunun doğduğu andan itibaren mühürlenmiş olduğunu söyleyen sen değil miydin? Normal bir hayat sürmek için zaten az olan şansını da Vasılolan hâline gelmeyi kabullendiği sırada kaybetmiş olduğunu? Onun nasıl da hem her cemiyete ait hem de hepsinin dışında olduğunu? Bana onun güçlerinin büyük bir potansiyele sahip olduğunu ve tüm o gücü içinde, bir gün mutlaka kendi gücünün tuzağına düşeceğini anlatan sen değil miydin? Bana onun başarıya ne kadar yaklaşırsa, o başarının onu yok etme ihtimalinin de o kadar artacağını söylememiş miydin?" Joth şimdi annesiyle yüzleşti. "Gerçek şu ki onun kaderini değiştirecek hiçbir şey yapmadım ben ve sen de öyle; biz sadece onu bu noktaya ulaştıracak olan rotayı bir parça değiştirdik."

Artık olduğum yerde oturacak kadar kendime gelmiştim ama konuştuğumda sesim hâlâ güçsüzdü. "Kestra şimdi nerede, Joth?"

Joth gözlerini kapayıp bir süre kulak verdi ve sonra yanıtladı, "Yarı-yaşarlar onu buldu ama yalnız değil. Beni korkunç davranışlarla suçluyorsunuz ama onun hayatını tehdit eden ben değilim. Başka biri."

Harlyn.

"Kestra güçsüz," dedi Joth. "Ona saldıran kişiye karşı bir savunması yok. Ama bir şekilde sağ kalmayı başarsa bile, Endrick'e yaptığı gibi benimle yüzleşmek için buraya geri dönerse, onu karşılamak için hazır olacağım."

"Ona zarar vermene izin vermeyeceğim," dedim.

"Ben de öyle," diye katıldı Loelle.

Joth güldü. "Er ya da geç haklı olduğumu anlayacaksın, anne. Ve Simon, Kestra'yı korumaya ant içmeden önce aynadaki yansımanı kontrol edip ordumun sadece birkaç dakikada seni ne hâle getirdiğine bir bakmalısın. Yarınki düelloda bu kadar nazik olmayacağım."

Loelle başını geriye attı. "Simon ve ben şimdi ayrılıyoruz."

"Sadece biz değil," dedim. "Tüm Halderianları bizimle birlikte gelmeye davet ediyorum ve bu teklifim kendi çarpık zihninden başka bir şeyin kralı olmayan Joth Tarquin'le ilişkilendirilmeyi reddeden diğer herkes için de geçerli."

Önce Loelle odadan çıktı ve ben de onu izledim. Arkama baktığımda neredeyse odadaki herkesin bizim peşimizden geldiğini gördüm.

Joth tahtı hâlâ elinde tutuyor olabilirdi ama saraydan ayrılırken, aramızdaki o mücadeleyi çok kazanmış olduğumdan da emindim.

OTUZ DÖRT

KESTRA

Tünellerde ne kadar uzun süre koştuğumu bilmiyorum ama koridorlar sanki önümde sonsuzluğa uzanıyordu ve kendimi, attığım her adımda daha fazla kararan çarpık bir labirentin içinde kaybolmuş gibi hissediyordum. Gücüm yavaşça yerine geliyordu, yani bir kaçış yolu bulacak olu bulacak veya birilerine yardım etmesi için haber ulaştıracak kadar büyü yapabilmem mümkündü ama kalbim göğsümde deli gibi çarpıyordu ve aklım darmadağındı. Nefes nefese ve ter içindeydim ve bildiğim tek bir şey vardı; Harlyn hâlâ arkamdaydı ve hâlâ beni takip ediyordu. Hâlâ beni öldürmeye niyetliydi.

Bu yüzden koştum ve koşmaya devam ettim. Bir noktada sendeledim ve yere yığıldım ama yerde sendelememe yol açacak hiçbir şey yoktu aslında. Ayağımdan bacağıma doğru bir acı dalgası yayıldı. Ayağa kalkmaya çabaladım ama bir şeyler beni yere çivilemişti.

Bunun sebebi yarı-yaşarlar olmalıydı. Sönüp gitmiş güçlerimle artık onları görmekten acizdim. Ama onlar kesinlikle beni görebiliyordu ve beni işitebileceklerini de umut ettim.

"Bana zarar verirseniz sizi kim iyileştirecek?" diye sordum. "Joth mu? Sizi olduğunuz gibi bırakmaya niyetli olduğunu, sizi yarı-yaşar ordusu olarak kullanacağını çoktan belirtmedi mi? Tekrar hayata dönmek için tek umudunuz benim ve siz bana sadakatinizi kanıtlayana kadar, tek bir kişiyi daha hayata döndürmeyeceğim."

Beni yere çivileyen baskı üstümden çekildi ama ayağa kalkmaya çabaladığımda bu defa da dizlerim boşaldı. Hiçbir yere gidecek durumda değildim. Harlyn bir köşeyi dönüp de disk okunu bana doğrulttuğunda, boğazımdan yükselen çığlığı bastırdım.

"Bu kadar koşu yeter," dedi Harlyn.

"Sadakatinizi *şimdi* kanıtlayın," dedim, yarı-yaşarlara.

Neredeyse aynı anda Harlyn görünmez bir güçle duvara savruldu. Karanlıkta bile gümüşten bir diskin havada uçarken bir şekilde geriye döndüğünü ve Harlyn'in koluna saplandığını gördüm. Harlyn bir çığlık atarak yere yığıldı. Hâlâ benim ona dokunabileceğim mesafenin dışındaydı ama yarı-yaşarların değil.

İşini bitirin.

Yarı-yaşarlara vermeye niyetli olduğum sonraki emir buydu ama hepsi aniden geldikleri kadar hızla ortadan kayboluverdi. Belki de Joth onları geri çağırmıştı ve belli ki gerçek sadakatleri onaydı.

Sonunda bu ufak tünel koridorunun bir ucunda ben, diğer ucunda Harlyn, yalnız kaldık. İkimiz de bir yere gitmekten aciz; ikimiz de bir diğerini öldürmeye muktedirdik.

Ben onu öldürmek istiyordum. Her bir yanım onu öldürmek için yanıp tutuşuyordu.

Buna rağmen, ben bunu yapmak üzere planlar kurarken Harlyn kıpırdandı ve omzundaki diski çekip alırken acıyla keskin bir nefes verdi. Görünüşe göre benim bir şey yapmam gerekmeyecekti. Kanayan yarası kısa süre içinde her şeyin icabına bakacaktı. Ölümünün sebebi kendi silahı olacaktı. Bu benim verebileceğimden çok daha adil bir cezaydı.

"Dağlayıcı tozumuz yok," dedim. "Yaran ne kadar kötü?"

"Neden?" diye yanıtladı Harlyn. "İşimi bitirmek için ne kadar çaba sarf etmen gerektiğini mi hesaplamaya çalışıyorsun?"

"Beni buraya kadar takip etmek için senin sarf ettiğin çabanın yarısı kadar bile değil. Vasılolan olarak görevimi tamamladım. Bana teşekkür etmek için farklı bir yol seçeceğini umut etmiştim."

"Bunu neden yaptığımı anlaman gerekir," dedi Harlyn. "Eğer bir kurt bir ayıyı öldürürse, ona ne kadar minnettar olursan ol, bu senin kurtla daha güvende olduğun anlamına gelmez."

"O kurt taht odasında senin hayatını bağışladı – hem de iki defa!"

"Peki bunu neden yaptın?" Harlyn durakladı ve acı dolu derin bir nefes aldı.

"Sebebi ne olursa olsun, belli ki hata etmişim."

"Bunu neden yaptın?" diye sordu Harlyn tekrar.

Cevap vermek yerine elimi incinmiş bileğime uzattım. Çizmelerimin içinde şişmiş olmalıydı. Eğer sürünerek Harlyn'e ulaşabilirsem tek bir dokunuşla ondan hayat enerjisi alarak kendimi iyileştirebilirdim. İstersem ondan tüm hayat enerjisini çekip alabilirdim.

Üstelik o anda bunu gerçekten de yapmak istiyordum. Bu tünelde olmamın tek sebebi oydu.

"Bana yaklaşırsan sen de disk okunu yiyeceksin." Harlyn hızla yayına bir disk oku yerleştirdi. "Bana saplanan ok gümüştendi -- yani zamanla iyileşebilirim. Ama bu siyah. Bu oku yersen..."

"Artık ölümsüz olduğumu unutuyorsun, Harlyn." Veya neredeyse ölümsüz. Siyah diskin beni nasıl etkileyeceğinden emin değildim ama bu beni ondan uzakta tutmak için yeterliydi. Daha iyi hissetmek için ekledim, "Benim sabretme lüksüm var, seninse yok. Hayatının son birkaç saatini yaşadığını tahmin ediyorum."

"Peki, sen o sırada hâlâ aklı başında olacak mısın?" Harlyn bana zalimce cevap verdi. "Bu minik, karanlık tüneldeyken duvarlar nasıl da üstüne geliyormuş gibi hissettiğini tahmin edebiliyorum."

"Bu kadarı yeter."

"Neredeyse canlı canlı gömülmek gibi bu," diye devam etti Harlyn ve sonra sesli bir şekilde nefes aldı. "İçerideki hava azalıyor. Ben de kendi payıma düşenden fazlasını alıyorum sanırım."

"Yeter, Harlyn!"

Harlyn tekrar sesli bir şekilde nefes alarak bana sataşmaya devam etti.

Öncekinden büyük bir panik duygusu içinde, onu korkutmayı umarak kolumu havada savurdum ama tünel sarsıldı ve az önce geldiğimiz noktada toprak ve kayalar kayarak yolu kapattı.

Ani bir dehşet duygusuyla kalbim sıkıştı. Ne yapmıştım ben?

Daha önce hissettiğim şey panik duygusuysa, şimdi içime dolan bu hisle kıyaslandığında bir hiçti. Az önce yarattığım büyüden bitkin düşmüşken, içimde sakinleşmemi sağlayacak hiçbir dayanağım kalmamıştı. Duvarların üstüme kapanıyor olması artık sadece bir his değildi; bildiğim tek çıkış yolu tıkanmıştı ve tünelin ilerisinde başka bir çıkış yolu olup olmadığını da bilmiyordum.

Ayağa kalkmaya çabaladım. Canım acısa bile hareket etmem, bir çıkış bulmam gerekiyordu.

Ama bileğim tekrar boşaldı.

"Kestra..."

"Bir kelime daha edeyim deme, Harlyn. Yoksa ben... ben..." Nefesim boğazımda sıkışmaya başladı. Artık konuşamıyordum bile.

"Sakinleşmen gerekiyor, Kestra. İkimizin de iyiliği için."

Anlamıyordu. Bunun benim için ne kadar kötü olduğunu bilmiyordu ve bilseydi de sadece korkularımı bana karşı kullanmaya devam ederdi.

Üçüncü defa ayağa kalkmaya çabaladım ve öncekinden de sert bir şekilde tekrar yere düştüm. İçimde bir büyü kırıntısı, sonraki birkaç dakikayı atlatmamı sağlayacak herhangi bir şey bulmaya çalıştım.

"Kestra! Beni duyabiliyor musun, Kestra?"

Onu duyuyordum. Sadece umurumda değildi ve o anda söyleyebileceği herhangi bir şeyin bana bir şey ifade edeceğini de düşünmüyordum.

"Yanına geliyorum – silahsızım. Lütfen bana saldırma."

Yerde sürünme sesleri işittim ama ben nefesimi kontrol altına almaya, nabzımı yavaşlatmaya ve kendimi olup biten her şeyin –yaşandığından emin olduğum her şeyin– gerçek olmadığına inandırmaya çalışırken sanki saatler geçti.

Sonra bir el sıkıca ama saldırganlıktan eser taşımayan bir şekilde omzuma dokundu. "Merak etme, Kestra. Her şey yoluna girecek," dedi Harlyn.

Elini üstümden silkeledim ama Harlyn bu defa yaralanmamış olan kolunu omzuma sardı. Yine de acıyla hafifçe keskin bir nefes aldığını işittim.

"Sadece nefes al," diye fısıldadı Harlyn. "Nefes alırsan her şey yoluna girecek."

Gözlerimi yumarak ona kulak verdim ve ciğerlerime girip çıkan nefese odaklandım. Kısa süre sonra içimdeki panik duygusu bir parça azalmaya başladı.

Sonunda Harlyn kolunu çekti ama yakınımda kaldı. Bitkin, tükenmiş hâldeydim. O da kolayca ulaşabileceğim bir mesafedeydi. İstersem ondan tüm enerjisini alabilirdim.

Elimi uzatarak yarasını buldum. Gömleğinin kolu kanla sırılsıklamdı.

"Bana güveniyor musun?" diye sordum.

"Hayır."

"Eh, silahlarını karşıdaki duvarda bıraktın, yani başka bir seçeneğin yok."

Elimi koluna koydum ve ondan enerji çektim. Aç bir süngere akan su gibi. Dokunuşumla birlikte yüzünü buruşturdu ve beni ittirmeye çalıştı ama ben güçlenirken o zayıflıyordu ve beni durdurmak için sarf ettiği çaba boşunaydı.

Sonra, yeteri kadar enerji çektiğime emin olduğumda bu enerjiyi kullanarak yarasını iyileştirmeye, yaranın habis tarafını kendi içime almaya başladım. Yarası kapanmaya başladığında onu bıraktım ve bitkin bir hâlde tünel duvarına yaslandım.

Dakikalar boyunca ikimiz de konuşmadık. Harlyn, "Teşekkürler," diyerek sessizliği bozdu. Cevap vermedim. Harlyn, "Ya şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Ben hâlâ kurdum," dedim, köşede bir top gibi kıvrılarak. "Gü-

cüm yakında geri döner. Bu gerçekleştiğinde yakınlarımda olmaman senin adına daha iyi olur."

Harlyn iç geçirdi ve silahlarını almak üzere karşı duvara yürüdü. Yanımdan geçerken bir an için durakladı, sonra beni yalnız bıraktı.

OTUZ BEŞ

SIMON

Saraydan ayrıldığımda, Rawk dışarıda beni bekliyordu ve Loelle'e de benimle birlikte uçmasını teklif ettim. Bu teklifimi ancak saray civarında savaşın hâlâ sürdüğünü belirttiğimde kabul etti. Havalandıktan sonra omzuma dokundu. "Bizi Woodcourt'a götür."

"Askerlerimle ilgilenmem gerekiyor."

"Hayır, asıl Tenger'le konuşman gerekiyor. Çok geç olmadan önce gelip seni bulmam için bana yalvardı."

"Peki." Sessiz emrimle birlikte Rawk bizi Woodcourt'a götürdü ve burayı ilk ele geçirdiğimizde avluda konduğu aynı noktaya kondu.

Loelle önden gitti ve beni muhtemelen Kestra'nın annesine ait olan bir odaya götürdü. Tenger çevresi tülle perdelenmiş geniş bir yatakta yatıyordu. Her yeri sargılanmıştı ve uyuyordu. Huzurlu görünüyordu; belki fazla huzurlu. Ölüm döşeğindeydi. Loelle üstüne eğildi ve uyanana kadar kolunu dürttü. Tenger önce ona bir baktı, sonra gözlerini bana çevirdi ve "Bizi yalnız bırak, Loelle," diye mırıldandı.

Loelle onun istediğini yaptı ve ben de yatağın yanındaki bir sandalyeye oturdum. Tenger zayıf bir gülümsemeyle baktı. "İster inan ister inanma, neredeyse o küçük piçi alt ediyordum," diye mırıldandı.

Ben de gülümsedim. "Nasıl oldu bu?"

"Ona arkadan saldırdım ama işini bitirmek için bir darbe daha savurmam gerekiyordu. Ben bunu yapamadan önce o, elini bana uzatmayı başardı. Enerjimi öyle bir güçle çekti ki nefes bile alamadım."

"O hissi biliyorum. Kestra da bir defasında aynı numarayı üstümde kullanmıştı ama elbette bu, Joth'un sana yaptığı kadar berbat değildi."

"Beni öldürmeye niyetliydi ve isteğine kavuşacakmış gibi görünüyor."

"Hayır, iyileşeceksin..."

"Hayır, iyileşmeyeceğim. Bunu ikimiz de iyi biliyoruz ve seni buraya çağırmamın sebebi cenazemin detaylarını konuşmak değil." Tenger duraksadı ve gözlerini kapatarak bir parça dinlendi. Tekrar gözlerini açtığında, "Kestra görevini tamamladı," dedi.

"Evet, Endrick öldü. Hükümdarlık düştü."

Tenger başını salladı. "Sör Henry'yi öldürmüştüm, biliyorsun değil mi?"

Doğru duyup duymadığımdan emin olamayarak başımı yana eğdim. Yanlış anlamış olmalıydım. Sör Henry'nin öldüğü doğruydu ama bunun sebebi Tenger değildi. Sör Henry'nin ölümü Harlyn'in elinden olmuştu.

"Hükümdarlık artık bir tehdit oluşturmuyor," dedim. "Ama Joth'u durdurmanın bir yolunu bulmamız gerekli."

"Yozlaşma hakkında bir teorim var. Yozlaşma durdurulabilir. Sanırım nasıl yapılacağını biliyorum..." Tenger'in gözleri devrildi. "Sör Henry ölmüştü."

Koluna dokundum ve sadece kısa bir süre için bile olsa kendine gelmesine yardımcı oldum. "Sör Henry öldü, evet. Ama bana yozlaşmadan bahset, yüzbaşı."

"Planımız doğruydu. Kestra yaşayamaz," diye mırıldandı Tenger.

İç geçirdim. Tüm umutlarıma karşın, hâlâ Tenger'in aylar önce durduğu noktaydık; görevini tamamladıktan sonra, büyü sahibi olduğu için Kestra'nın öldürülmesi gerektiği konusu.

"Onu kurtarmanın bir yolunu biliyor musun, yüzbaşı?"

"Onu kurtar," diye fısıldadı Tenger. "Onu kurtarmalısın, Simon."

"Bana bunu nasıl yapacağımı söyle." Gözleri kapandığında omzunu sarstım. "Yüzbaşı, bana onu nasıl kurtaracağımı söyle!"

Sanki kendini ayılmaya zorluyormuş gibi Tenger'in gözkapakları titreşti. Son sözlerini işitmek için çaresizce tekrar omzunu sarstım. Ama kolu düştü ve ağzı da hafifçe aralık kaldı. Ölmüştü.

Yanında oturuyor olmama karşın buna inanmakta güçlük çekiyordum.

Yüzbaşı Tenger'le ben yan yana mücadele etmiş ve hatta birkaç seferinde karşı karşıya gelmiştik ama onu her zaman büyük bir lider olarak görmüştüm. Şimdi kendim de lider konumundaydım ve aldığım pek çok kararın arkasında, Tenger'in bana öğretmiş olduklarının yattığını anlayabiliyordum.

Dışarıya göz attım ve şafak vaktinde hafifçe yağan karı izlerken, bu defa bu manzaradan herhangi bir keyif alamadım. Tenger'in yokluğuyla Antora önceki zenginliğinin bir kısmını yitirmişti artık. Trina veya Gabe, belki de Dev, Korakların yeni lideri olabilirdi ama hiçbiri Tenger'in yüceliğine erişemezdi.

Uzun dakikalar boyunca onun yanında kaldım ve söylediği her şeyi aklımdan bir kez daha geçirdikten sonra, kafasının karışmış olduğu sonucuna vardım. Bana aynı anda hem Kestra'yı kurtarmamı hem de Korakların onu öldürmeye dair planını gerçekleştirmemi emretmesi mantıklı değildi.

Odadan çıktım ve gözlerimi Tenger'e yardımcı olmaktan acizmiş gibi bir iskemleye oturmuş beni bekleyen Loelle'e diktim. Bu öfkelenmeme sebep oldu. "Yaralanan birinin yeniden nefes almasını sağlayarak sana getirirsek, o kişiyi rahatça iyileştirebildiğini sanıyordum. Onu neden iyileştirmedin, Loelle?"

Loelle'in başı öne düştü ve olabilecek en yumuşak sesle mırıldandı; "Joth ona kişisel bir saldırıda bulundu ve bu sırada büyüden yoksun olan bir bedenin kaldıramayacağı türden bir zehre maruz bıraktı. Tenger'i bundan kurtarmam mümkün değildi." Loelle ba-

şını kaldırıp bana baktı, gözleri çökmüş ve yaşlanmıştı. "Bu azıcık yozlaşma bile Yüzbaşı Tenger'i öldürmeye yettiyse, Kestra'nın veya oğlumun kurtarılabilmesinin mümkün olduğuna artık inanmıyorum."

"Gözden kaçırdığımız bir şeyler olmalı."

"Belki. Ama yaptığımız her şeyin sadece işleri daha da kötüleştirmiş olması ihtimalini de kabullenmemiz gerektiğine inanıyorum. Her şeyin yoluna girmesi için yapabileceğimiz hiçbir şey yok." Gözlerini kapadı ve beni unutarak kendi kendine mırıldandı. "Kaybettik."

OTUZ ALTI

KESTRA

Bir noktada uyuyakalmış olmalıydım ama aradan birkaç dakika mı yoksa saatler mi geçtiğini söyleyebilmem mümkün değildi. Kendimden geçmeden önceki son düşüncem, bedeli ne olursa olsun gardımı indirmemekti. Sonra gözlerimi kapamış ve bu sözü baştan bozmuştum. Hâlâ ha-. Hâlâ hayatta olduğum için bile şanslıydım.

Aynı zamanda da şanssız. Çünkü hâlâ ağırlığımı taşıyamayacak şişmiş bir ayak bileğiyle bu kapalı yerdeydim.

Gözlerimi açtığım sırada kendimi biraz daha iyi hissediyordum ama tekrar Joth'la yüzleşecek kadar güçlü değildim ve yakın zamanda bunu yapmam gerekecekti. Geçen her dakikayla birlikte Joth, krallığı daha güçlü sahipleniyordu. Bildiğim kadarıyla artık çok geç bile olabilirdi.

İçimde öncekinden de beter bir panik duygusu yükselmeye başladı ve bu artık kıramadığım bir döngü hâlini almıştı: Tünelden uzaklaşmaya dair çaresizliğim, bu korkunç yerden kaçmamı sağlayacak olan gücü tüketiyordu.

Tekrar uyumak, en azından bana soluk almamı sağlayan boş rüyalara geri dönmek istiyordum. Ama karanlıktaki odada ayak sesleri duydum. Belki az önce uyanmama sebep olan şey de bu seslerdi.

Tünele loş bir ışığın girdiğini gördüm ve başımı kaldırdığımda elinde bir berraktaş ile duran Harlyn'i gördüm. Disk oku kullanıma

hazır ve isterse kolayca ulaşabileceği bir yerdeydi ama bana doğrultulmamıştı. Henüz değil.

"Bir kez olsun, gittiğin zaman gittiğin yerde kalsan nasıl olur?" diye sordum.

"Anlamama yardımcı olman gerekiyor," dedi Harlyn, berraktaşı duvardaki bir oyuğa yerleştirerek. "Taht odasındayken neden yaşamama izin verdin?"

"Bir anlık delilik."

"Peki burada beni neden tekrar kurtardın?"

Başımı başka yöne çevirdim ama sessizliğim pes etmesini sağlamadı. Yanıma diz çökerek, "Onu öldürmeden önce Endrick'in sana ne yaptığını biliyorum. Yozlaşmanın içine girişini gördüm. Beni öldürmek *istiyor* olmalısın," dedi.

"İstiyorum." O anda, her zamankinden bile çok istiyordum.

"Ama bunun yerine hayatımı kurtardın. Bana nedenini söyle. Bunu anlamam gerekiyor, Kestra!"

"Ben kendim bile anlayamıyorum, tamam mı? Sadece biliyorum ki..." Sakinleşmeye çalışarak derin bir nefes aldım. "Joth'u durdurmam gerekiyor çünkü bunu başka kimse yapamaz. Eğer onu alt edersem, tahtı tekrar sahipleneceğim. Ama..." Gerisini söylemeye cesaretim yoktu, özellikle de Harlyn yüzümü bu kadar dikkatle incelerken ve yanlış bir hareket yaparsam disk okunu tetiklemeye bu kadar hazırken. Ama bunu söylemem gerekliydi. "Kazanmama ihtimalim olduğunu biliyorum, Harlyn. Eğer ben ölürsem, Joth'a karşı savaş devam etmeli. Sonunda benim yerime tahtı sen sahiplenmelisin."

Bunu sessizlik takip etti ve o kadar uzun sürdü ki beni duyup duymadığını merak etmeye başladım. Sonra Harlyn konuştu, "Tahta benim oturmamı neden istiyorsun ki? Benden nefret ediyorsun."

Arka tarafta, kazara tüneli çökerttiğim noktada tavandan ufak taşlar düştü. Saatlerdir ara sıra düşüp durmuş oldukları gibi. Her şey sessizleşinceye kadar kollarımı kendime sardım ve sonra cevap verdim. "Senin hakkında ne düşünürsem düşüneyim, insanların

sana itaat edeceğini biliyorum ve etmeliler de. Sen iyi birisin. İçinde yozlaşma yok. Hem Simon da hemen yanında olacak."

O sırada artık o kadar yorulmuştum ki sözlerim sadece bir mırıltıdan ibaretti. Harlyn'in yanıma oturduğunu ve tünellerde korkulacak bir şeyler olmadığına dair sözlerle beni teselli etmeye çalıştığının farkındaydım. Ne kadar da yanılıyordu.

Harlyn konuşmaya devam etti ve başka zaman olsa asla cevap vermeyeceğim türden sorular sordu. Büyüden ve tahttan, Joth'tan ve Simon'dan, Trina ve Loelle'den konuştuk. Başka şeyler de konuştuk ama o bitkin hâlimle neler söylediğim konusunda hiçbir fikrim yok.

Sonunda tekrar uykuya daldım ve kulaklarıma çalınan son sözler, Harlyn'in yanımda kalıp beni koruyacağına dair sözleriydi.

En azından o anda, güvendeydim.

OTUZ YEDİ

KESTRA

Bir süre sonra uyandım ve kendimi sonsuza kadar gitmiş olduğunu sandığım büyüyle dolu buldum. Aynı zamanda Joth'un beni güçten yoksun bıraktığında uyuşturmuş olduğu tüm acımasız hisler de geri dönmüştü. Bileğim tamamen iyileşmişti, hatta o kadar iyi durumdaydı ki önceden ya-ıceden yaralanmış olduğumu hayal edip etmediğimi sorguladım.

Berraktaşı ısıttığımda Harlyn'in ufak tünel odasının bir köşesinde uyuyakalmış olduğunu gördüm. Disk oku bir omzuna asılı ve bir eli de kınındaki kılıcının kabzasındaydı. Ne yazık ki bunların hiçbiri hayal değildi.

Kendini bu kadar savunmasız bırakmakla ne kadar da aptallık etmişti. Bu aynı zamanda sanki ben ona bir tehdit oluşturmuyormuşum gibi, şahsıma yapılan bir saygısızlıktı da. Belki de dün akşam, içim boş ve aklım karışmışken bir fare veya sivrisinekten daha tehlikeli değildim ama artık bu değişmişti.

Sessizce Demirkalp askerlerimle iletişim kurdum ve onlara beni bu tünellerde bulmaları talimatını verdim. Eğer Joth'la son karşılaşmama kadar bana sadık kalmaya devam ederlerse, ya son nefesimde ya da tahta oturan bir kraliçe olarak ilk emrimle onları serbest bırakacağıma dair söz verdim.

Karşılığında bana verdikleri cevabı da hissettim. Hâlâ Highwyn'de olan tüm Demirkalp askerleri çağrımı almıştı. Sıradaki test

kaç tanesinin emrime uyacağı üzerineydi. Kendilerinin iyiliği için, bana ilk ulaşanın kim olacağına dair bir yarış içine girseler iyi olurdu.

Beklerken, kendi içime bakarak önceden Endrick'in, şimdi benim olan yetenekleri saptayıp anlamlandırmaya çalıştım. Anlam veremediğim veya keşfetmeye cesaret edemeyeceğim kadar soğuk hisleri olan o kadar çok yetenek vardı ki. Endrick hayata karşı bir hayranlık duyuyor gibiydi; hayatın yaratımı, yok edilmesi ve sonsuzluğa kadar sürdürülmesi. Bir gün onun bildiği her şeyi ben de bilecektim.

Ondan sonra da her gün, Endrick'in yapabildiği her şeyin ötesine geçecektim.

Ama şimdilik, ihtiyacım olan tek şey birini uyutma gücüydü. Harlyn neredeyse kılını bile kıpırdatmadı ve onun bu hâlde kalmasını istiyordum. Artık çizmesindeki bıçağı, belindeki kılıcı, disk yayını ve içinde biri beni tehdit ettiği siyah disk, diğeri Daimi Ceza için kişinin ruhunu bedeninden ayırmaya yarayan beyaz disk olmak üzere iki diskin yer aldığı çantasını ondan ayırmak çocuk oyuncağıydı.

Harlyn'in çantasını omzuma asarken gülümsedim. Bu Harlyn hakkında söylediğim ilk güzel söz olabilirdi: Beni tehdit ettiği siyah disk, diğer alternatiften çok daha iyiydi. Bir gün ona bunun için teşekkür etmeliydim; muhtemelen onu ihanet yüzünden infaz etmeden birkaç dakika önce.

Onu silahlarından ayırdıktan sonra, ben uykuya dalmadan önce konuştuklarımızı hatırlamaya çalıştım. Niyet ettiğimden fazlasını söylemiş olduğumun farkındaydım. Hayal meyal, ona tahtı vadettiğimi hatırladım.

Bunu neden yapmıştım ki? Mantıklı bir amaç bulmak için tekrar kendi içime bir bakış attım ve Joth'un sadece gücümü değil, neredeyse içimdeki tüm büyüyü ve dolayısıyla yozlaşmayı da benden çekmiş olduğunu fark ettim. Bu da beni yozlaşmanın bastırdığı merhamet, acıma, adalet gibi duygulara karşı savunmasız bırakmış olmalıydı. Bu tür duygular sıradan insanlar için güzel olabilirdi ama bir kraliçe için zayıflıktı.

Sohbetimizin bu kadarla sınırlı kalmadığından da emindim. Simon hakkında konuşmuş olduğumuzu sanıyordum ve onu ne kadar sevdiğini söylemişti. Veya belki de bunu söyleyen bendim. Öyle olmamasını umdum.

Ama o sözleri söyleyenin o olmamasını daha çok umdum.

Dakikalar sonra, köşeden bir Demirkalp belirdi. Az çok Darrow'un yaşlarındaydı, fizikleri de benziyordu ve uzun bir sakalı ile üstünde yırtık pırtık kıyafetleri vardı. Önümde bir dizinin üstüne çöktü. "Adım Lore ve hizmetinizdeyim, kraliçem."

"Sadece sen mi geldin?"

Lore başını kaldırdı. "Biri daha geliyor, çok geride değil."

Gözlerimi devirdim. Emirlerimi yok sayan tüm Demirkalpleri büyük bir ceza bekliyordu ama o ceza için oldukça fazla büyü enerjisi biriktirmem gerekliydi. Şimdilik büyü enerjisine başka şeyler için ihtiyacım vardı.

Lore ayağa kalktı ve bu sırada ayağı kazara Harlyn'in bacağına çarptı. Harlyn irkilerek uyandı ve yalnız olmadığımızı görünce panikledi. Elini kılıcına uzattı ama sonra kılıcının benim belimde asılı olduğunu ve on dakika önce onun olan tüm silahların artık bana ait olduğunu fark etti. Savunmasız durumda olduğunu anlayınca, yok sayılacağını umarak gözlerini aşağı indirdi. Ben de onu yok saymaktan mutluydum.

"Emirleriniz nedir, kraliçem?" diye sordu Lore.

"Beni bu tünelden çıkarabilir misin?"

"Joth'la yüzleşmeye gidiyorsan, ben de gelmek istiyorum." Harlyn'in gözleri omzumda asılı duran disk okuna odaklanmıştı. Oku zorla benden almaya kalkmayacağını umdum çünkü bunu yaparsa kendimi savunmak zorunda kalacaktım.

Başımı iki yana salladım. "Benimle gelmeyeceksin. Kibarca silahlarını bana hediye etmiş olman dışında artık bana bir faydan yok." Harlyn ayağa kalkmaya yeltendi ama elimi sallayarak onu tekrar yere indirdim, artık orada kalacaktı. "Arkadaş değiliz biz,

Harlyn ve dün akşam söylemiş olabileceğim herhangi bir şeyin artık bir önemi yok."

"Söylemiş olabileceğin herhangi bir şey?" Harlyn'in gözleri kısıldı. "Ah, neler söylediğini hatırlamıyorsun, öyle mi? Eh, bana inanabilirsin, söylediklerinin büyük bir önemi vardı."

Bu küstahlığından pişman olması için içimdeki büyüleri taramaya başladım ama ikinci Demirkalp askerinin yaklaşmasıyla birlikte dikkatim dağıldı.

"Elimden geldiğince hızla geldim, leydim."

"Bana kraliçe olarak hitap et," diye talep ettim ve sonra karşımda duran kişinin Rosaleen olduğunu fark ettiğimde durakladım. Simon'ın kız kardeşi.

Arkamda, Harlyn onun adını fısıldadı. Rosaleen bir an için Harlyn'e baktıktan sonra gözlerini tekrar bana çevirdi.

"Kraliçem," dedi Rosaleen, itaatkâr bir sesle.

"Kim olduğumu biliyor musun?" diye sordum.

"Kestra Dallisor, Antora'nın Kraliçesi."

"Başka?"

Rosaleen'in gözleri buğulandı. "Önceden Vasılolan'dınız. Ben de sizin adınıza savaş veriyordum."

"Bu hâlâ doğru mu?"

Önce Lore'a sonra da Harlyn'e göz attıktan sonra cevapladı. "Ben bir Demirkalp'im, kraliçem. Sizin için savaşmak zorundayım."

Bu cevabı, bana söylediklerinden çok daha fazlasını anlatıyordu. Rosaleen kendi tercihiyle burada değildi ama en azından buradaydı. Eğer bir ordu sahibi olmamın tek yolu buysa, o zaman bu yolu kullanmaktan çekinmeyecektim.

"Beni dışarıya götür," dedim Lore'a.

Lore önden gitti ve ben de onu takip ettim. Rosaleen ise arkamızdan geliyordu. Herruh Ormanı'nın hemen dışındayken okunu bana doğrulttuğunu hatırlayarak, ona yanımda yürümesini emrettim. Bana kraliçesi olarak hitap ediyor olsa bile, o gözümün önündeyken kendimi daha güvende hissediyordum.

"Siz ikiniz neden çağrıma yanıt verdiniz?" diye sordum.

Lore bir an geriye baktı ve "Böyle bir soruyu nasıl cevaplamamızı istersiniz, kraliçem? Duymak istediğiniz sözlerle mi yoksa gerçeklerle mi?" diye sordu.

"Gerçeği duymak istiyorum."

"Gerçek, Kızıl Taht'a oturan hükümdarın ilan ettiği şeydir."

"Bu kadar kelime oyunu yeter!" dedim, ileri doğru yürümeye devam ederken. "Neden bu tünellere gelip beni buldunuz?"

Rosaleen cevap verdi. "Kalbi ezildiğinde eski nedimenizin başına gelenleri gördüm. Aynı kaderden kaçınmayı tercih ediyorum."

Ona Simon'ın hatırına, onun kalbini ezmekten kaçınmayı umduğumu söyleyecek oldum ama bunu yapmadım. Hâlâ onun yardımına ihtiyacım varken, bu sözler pek de uygun sayılmazdı.

Daha yumuşak bir tonla, "Eğer Endrick'in büyüsü bir kalbi durdurabiliyorsa, onu tekrar çalıştırmayı da başarabilir mi?" diye sordum.

Önce kimse bir cevap vermedi; sonra ilk köşeyi dönmemizin ardından Lore söz aldı. "Bunu bir defa babanız için yapmıştı. Sör Henry için."

Durakladım. "Ne zaman?" Böyle bir şeyden hiç haberim olmamıştı.

"Siz... krallıktan uzakta olduğunuz sırada, iki veya üç yıl önce bir Korak ayaklanması yaşanmıştı. Yüzbaşıları, Tenger adıyla tanınan bir adam babanızı tam kalbinden bıçaklamayı başardı. Babanız ölmüştü, leydim. Bunu kendi gözlerimle gördüm ve o türden bir yarayla ölmemesi zaten imkânsızdı. Ama ertesi sabah, Sör Henry sapasağlam gelip tekrar hepimizin başına dikildi ve çarpışmada onu korumakta başarısız olan herkese cezalar yağdırdı. Onu Lord Endrick'in büyüsü dışında hiçbir şey iyileştirmiş olamaz."

O sırada, tünelden yukarı uzanan merdiven görüş alanıma girmişti. Önce Lore yukarı tırmandı ve bölgenin güvenli olup olmadığını kontrol etti. O sırada ben de yüzümü Rosaleen'e çevirdim. "Simon senin kardeşin."

Rosaleen'in gözlerinde bir şey oynaştı, belki de korkuydu ama hızla onu kontrol altına aldı. "Bir zamanlar annemiz de vardı. Eğer kardeşimi de öldürmeye niyetliyseniz, o zaman hemen şu anda kalbimi ezmenizi tercih ederim."

Bir zamanlar olduğum kişi, bu suçlama karşısında incinebilirdi ama şimdi, sebep olmadığım ve önüne geçmemin mümkün olmadığı bir ölümden dolayı hiçbir şey hissetmiyordum. Ya da en azından, hiçbir şey hissetmemeye çalışıyordum. Aklıma ona verebileceğim hiçbir cevap gelmeyince, bir süre sadece gözlerinin içine baktım ve ardından merdivenleri tırmanmaya başladım. Bir dakika sonra Rosaleen de beni takip etti.

Yukarıya vardıktan sonra ikisine birden hitap ederek, "Bana kendi isteğinizle hizmet edecek misiniz? Hayatlarınız tehdit altında olduğu için değil ama kraliçeniz olarak bana duyduğunuz inançla. Yanımda kalıp bu işin sonunu getirmeme yardımcı olacak mısınız?" diye sordum.

Lore ve Rosaleen sessizlik içinde bakıştı. İkisi de ilk söz alan olmak istemiyor gibiydi. Ama belli ki ikisinin de söylemek istediği şeyler vardı.

"Benden korkuyor musunuz?" diye sordum sonunda.

Gözlerini yere indirdiler ve bu açık bir cevaptı.

"Ben Lord Endrick değilim," dedim onlara.

"Onu büyüsünü taşıyorsunuz ve konuştuğunuzda onun sesinin yankısını sizin sesinizde işitebiliyoruz, leydim," dedi Lore.

Onu haklı çıkar.

Bu sözler zihnimde öyle bir güçle peyda oldu ki sanki kendimden başka bir yerden kaynaklanıyordu. Ama buna rağmen bunlar benim düşüncelerim, benim içgüdülerimdi. Benim arzularım.

"Bana kendi isteğinizle hizmet edecek misiniz?" dedim tekrar.

Bunu tekrar sessizlik izledi ve sonra Lore bir adım önce çıktı, başını son derece kötü bir şeye hazırlanıyormuş gibi öne eğdi. "Reddedersek ne olacak?"

Zihnimden pek çok olasılık geçti. Söylemek isteğim her şey,

bana itaat etmeleri için savurabileceğim her türlü tehdit. Yumruğumu sıkmakla bile onları bana uymaya zorlayabilir veya daha kolayı, tek bir dokunuşla onların hayat enerjisini alıp o taht odasına sanki üçümüz berabermişizcesine bir güçle girebilirdim. Bana hizmet etmelerine ihtiyacım yoktu. Sadece enerjilerine ihtiyacım vardı.

Beni sorgulamaya cesaret eden bu küstah adama elimi uzatmak çok kolaydı, o eli geri çekmek ise çok daha zor. Ama yine de bunu yapmam gerekiyordu.

Çünkü dün akşam içimde bir şeyler değişmişti. Yozlaşmadan ayrı geçirdiğim birkaç saat içinde, önceden olduğum kişi ve şimdi olduğum kişiye kısa bir süre dışarıdan bakabilmiştim. Bir zamanlar olduğum kızı özlüyordum: Pervasız, kibirli ve pek çok kusuru olsa da özünde yine de iyi bir insan olan o kızı. O Kestra'ya olabildiğince uzun bir süre tutunmak istiyordum.

Bu yüzden, "Eğer şu anda beni kendi isteğinizle takip etmemeyi tercih ederseniz, özgür Antoralılar olarak yürüyüp buradan uzaklaşabilirsiniz. Ama Kızıl Taht'ta şu anda oturan kişiyi göz önüne almanızı istiyorum. Joth Tarquin'in o tahtta kalmasına izin verirsek, sizi nasıl bir gelecek bekleyecek?" diye yanıtladım.

"Beni şimdi nasıl bir gelecek bekliyor ki?" diye sordu Lore. "Kardeşim Highwyn'in içindeyken saldırdığınız Demirkalplerden biriydi. O Demirkalplere de şu anda bize bulunduğunuz vaatte bulunmuştunuz. Sonra siz ve şimdi tahtta oturan o genç adam, askerlerin hepsini öldürdünüz. Sırtımı döndüğümde başıma ne geleceğini bilmiyorum ama sırtımı dönüp uzaklaşacağım. Çünkü yozlaşmaya daha fazla hizmet etmem mümkün değil. Ne size ne Joth Tarquin'e ne de Lord Endrick'in kendisine. Dürüst olmak gerekirse, leydim, hiçbiriniz birbirinizden farklı değilsiniz."

Bu suçlamaya hazırlıksız yakalanınca irkildim. Beni tokatlamış olsaydı, canımı daha fazla yakamazdı. Başımı tekrar kaldırdığımda, karşımda sadece Rosaleen duruyordu.

"Sen de gidebilirsin," dedim ona. "Hatta gitmeni istiyorum. Kardeşin seni görmeyi iple çekiyor."

"Vasılolan'a hizmet etmeye yeminliyim," dedi Rosaleen. "Eğer o hâlâ sizin içinizde bir yerdeyse..."

"Değil." Harlyn'in kılıcını çektim. "Seni Demirkalp olmaktan azat ediyorum ama kraliçen olarak sana uyman gereken son bir emrim var. Babamı, Darrow'u bul. Ona nerede olursam olayım beni bulmasını söyle. Gelip gelmeyeceğini bilmiyorum ama gelebilecek olan tek kişi o. Sonra kardeşinin yanına git."

Rosaleen başıyla onayladı ve bana kibarca eğilip selam verdikten sonra bir yöne doğru koşmaya başladı, ben de intikam almaya hazır, taht odasına yöneldim. Tüm o paranoyaklığı içinde, Joth'un bütün gece o odadan ayrılmamış olduğuna emindim.

Zaferimin bir bedeli varsa, bunu Joth Tarquin ödeyecekti.

OTUZ SEKİZ

SIMON

Sabahın erken saatlerinde, yanımızda savaşan tüm askerler Woodcourt'ta yeniden toplanmıştı. Bitkin, yaralı ve ruhen çökmüş her bir grup asker vardığında ben de onları karşılamak üzere hazır bekledim. Kendimi önceki günden biraz daha iyi hissediyordum.

İlk gelenler Brill oldu ve sayıları yarı yarıya azalmıştı. Endrick'in Hükümdarlık ordusundan kalan son birliğin höyüköküzleriyle Brill'e saldırdığını raporlardan okumuştum. Brill'in kazandığı zaferin bedeli ağır olmuştu.

Aldıkları kaybın etkisi, Imri Stout'un yüzünden de okunabiliyordu. Brillliler güzellikleriyle gururlanan bir halk olarak tanınırdı ama şimdi Imri'nin kızarmış gözlerinin altında koyu torbalar oluşmuş, bakışlarındaki hayat ışığı sönmüştü.

"Ülkemiz çok kayıp verdi," dedi Imri. "Buraya gelmek yerine Brill'de kalıp yaralarımızı sarmalıydık."

"Burada kalıp bize yardım edeceğinizi umuyorum," dedim, "ama ayrılmayı tercih ederseniz de bunu anlayışla karşılarım."

"Brill savaş alanından asla mağlup ayrılmaz," dedi Imri. "Bu savaşın sonuna kadar buradayız ve ya zaferle ayrılacağız ya da hiç ayrılmayacağız."

Bize karşı bu onurlu yaklaşımından dolayı derin bir saygıyla başımı eğdim.

Ama Imri'nin bana verdiği cevap, onun da bana aynı şekilde saygı duyup duymadığını sorgulamama yol açtı. "Askerlerim arasında Joth'u taht için düelloya davet ettiğin söylentisi dolaşıyor."

Bir kaşımı havaya kaldırdım. "Bunu nereden duydunuz?"

"Hayata geri dönen ve hâlâ ona sadık olan Navanlar, Highwyn'de tellallık ederek, seslerini duyan herkese bugün öğle vakti saray avlusuna gitmelerini, senin Joth'un önünde diz çökerek onu kralın olarak tanıdığına şahitlik etmesini emrediyor."

Dilimi damağımda şaklattım ve elimin yumruk hâlini aldığını fark ettim. Zaferden emin olmasaydı, Joth bu türden bir emri asla vermezdi.

"Bizim teknolojilerimizi kullanabilirsin," dedi Imri. "Brill, Endrick'in yapabildiklerinden bazılarını yapabilen araçlara sahip."

"Büyü kullanmamak üzere anlaştık," dedim ve hızla ekledim, "ve büyüyü taklit eden araçlar da buna dahil. İnsanlar ikimizin arasında adil bir dövüşe şahit olmalı."

"Sen Joth'un buna uyacağına mı inanıyorsun?"

"Hayır." Joth'u düelloya davet etmemin sebebi onu taht odasından çıkarmaktı. İster planlı olsun isterse çaresizlikten, mutlaka hile yapacaktı ve ben de bunu insanları onun aleyhine çevirmek için kullanmayı planlıyordum. Ardından karşı koyamayacağı bir güçle saldırıya geçecektim.

Asıl plan buydu; ta ki bir avuç Navan beni yere yığana kadar. O an o kadar çaresiz kalmıştım ki Joth'un annesi tarafından kurtarılmak zorunda kalmıştım ve bu, gururumu kabul etmek istediğimden daha fazla incitmişti. Saatler içinde gerçekleştireceğimiz düellonun da aynı şekilde sonlanması mümkündü. İzleyen onca insanın gözü önünde kaybetmem ve herkesin Joth'un zaferini haklı yollardan kazandığını düşünmesi mümkündü.

Imri uzaklaşırken, Basil ve Trina da diğer taraftan avluya girdi. Dev ve Gabe de ikisinin ardındaydı. Gabe bir an için gözlerimin içine baktı ve sonra başını iki yana sallayarak ahıra yöneldi. Buna bir itirazım yoktu. Basil ve Trina'nın yanına yaklaştım.

Trina beni dürtükledi. "O yıllardır senin en iyi dostun! Git ve konuş onunla."

Başımı iki yana salladım ve bunun bir şekilde benim çözmem gereken bir sorun olduğunu ima etmesinden dolayı sinirlendim. "İlk darbeyi o indirdi, Trina."

"Evet ama adil olmak gerekirse, geçtiğimiz aylar içinde hepimiz en az bir kez sana vurmak istemişizdir. Gabe'in de elinden geldiğince uzun süre sabrettiğine şüphem yok."

Bunu bir şaka olarak söylemiş olsa da öyle kabul etmedim. Ben gülümsemeyince Trina, "Tenger'in ölümüyle birlikte muhtemelen Korakların yeni lideri Gabe olacak. Birbirinizle konuşmazsanız, bu savaşı nasıl sonlandıracağız?" diye ekledi.

"Bana neden vurduğunu biliyor musun?" diye sordum. "Harlyn'e âşık olduğu için."

Trina'nın yanındaki Basil kıkırdadı. "Eğer bu doğruysa, o zaman Gabe'in ne hissettiğini en iyi sen anlıyor olmalısın." Bir açıklama yapması için gözlerimi ona çevirdiğimde, "Ben Kestra'yı sevdim. Ve seni tercih ettiğini görmek başta beni öfkelendirdi çünkü onun ilk tercihi ben olmalıydım. Ben bir prenstim, sense başarısız bir isyanın parçası. Sen onu daha fazla tehlikenin içine atarken, ben ona güvenli bir hayat verebilirdim," dedi. Sonra gülümsedi. "Ayrıca, açık ara daha yakışıklıyım."

"Gabe'in Harlyn beni tercih ettiği için mi öfkelendiğini söylemeye çalışıyorsun?"

Basil başını iki yana salladı. "Hayır. Ben Kestra'yı sevdiğimi sanıyordum ta ki senin ona duyduğun sevgiye şahit olana kadar. Söylemek istediğim şey şu; *sen* Gabe'e karşı öfkelisin çünkü o Harlyn'i senin onu asla sevemeyeceğin kadar çok seviyor."

Bir cevap vermek üzere ağzımı açtım ama sözlerini iyice sindirmeye başlayınca konuşmakta tereddüt ettim. Birkaç ay önce Endrick, Kestra'nın anılarını değiştirmiş ve onu Basil'i sevdiğine inandırmıştı. Bu beni neredeyse mahvetmişti. Kestra'nın anılarını

tazelemeyi umarak Koraklar arasındaki pozisyonumu, hatta hayatımı riske atmıştım. Mümkün olan her şeyi...

Mideme kramp girdi. Her şeyi riske atmıştım çünkü Kestra'ya âşıktım.

Ona hâlâ âşıktım.

Tüm mantıksızlığına, yaşadığım onca şeye ve kalbimin sürekli sıkışıp durmasına rağmen, sonraki her nefesim ona bağlıymış gibi Kestra'ya yönelmeye devam ediyordum. Onu her düşündüğümde kalbim sıkışıyorsa, belki de bu, geri kalan her şey bizi parçalamadan önce onu olabildiğince uzun bir süre kalbimde tutabilmek içindi. O an anladım ki onu şu ya da bu şekilde her zaman sevmiştim. Küçük bir çocukken bile. Bu yüzden de başıma başka ne gelecek olursa olsun, onu sevmeye her zaman devam edecektim.

Yeri tekmeledim. "Senden bir ömür özür dilesem yetmez, Basil," dedim.

"Bana özür borçlu değilsin. Ben istediğim her şeye sahibim," dedi Basil, bir kolunu Trina'nın omzuna sararak. Trina da iyice ona yaslandı. O âna kadar ikisinin arasında özel bir ilişkinin var olduğunu fark etmemiştim ama belli ki *etmem gerekirdi.*

"Git de arkadaşınla aranı düzelt," dedi Trina, omzumu dürterek.

Elimi Basil'e uzattım. "Sen benim hiç olmadığım kadar iyi birisin."

Basil gülümsedi. "Haklı olduğunu sanıyorum."

"Şimdi git ve aynısını Gabe'e söyle," dedi Trina.

Ahırdan içeri girdiğimde Gabe ve Dev atlarını eyerlemeyi tamamlamak üzereydi. "Hiç yara almadın mı?" diye sordum Dev'e. Hâlâ doğrudan Gabe'in yüzüne bakmaktan kaçınıyordum.

Dev başını iki yana salladı. "Ne yazık ki dövüştüğüm höyükköküzü için aynısını söyleyemez."

Buna güldüm ve Gabe de güldü. O anda bu basit esprinin Gabe'le son fikir birliğimiz olup olmadığını merak ettim.

Gözlerimi Gabe'e çevirdim ve Dev'e, "Bizi bir dakika yalnız bırakır mısın?" dedim.

Dev bir bana bir de atıyla meşgul olmaya devam eden Gabe'e baktı, sonra sessizce ahırdan ayrıldı.

Gabe beni yok saymaya devam etti ki bu da her şeyi daha da zorlaştırmaktan başka bir işe yaramıyordu. Muhteşem bir hayranlıkla eyerini inceleyip durmaya bir son vermezse ben de lafı doğrudan özür dileyerek açacak değildim. Trina haklıydı – Gabe'le konuşmamız gerekiyordu ama özrümü suratının yan tarafına bakarken dilemeye de niyetli değildim. Homurdanarak ahırdan ayrılmaya davrandım. Bu konuşmayı daha sonra, belki yirmi veya otuz yıl sonra yapabilirdik.

Ama ben sırtımı döndüğümde Gabe konuştu, "Nerene vurduğumu iyi biliyorum ve şu anda gördüğüm hasarı ben vermiş olamam. Benden sonra seni pataklama sırası kimdeydi?"

"Bir süre Joth'un taht odasında takıldım."

"Ah." Gabe herhangi bir yorumda bulunmadı, sadece ağırlığını diğer ayağına vererek sonraki sorusunu yöneltti. "Onu buldun mu? Ama dur, daha açık olayım. Harlyn'i buldun mu?"

"Hayır. Kestra'yı da bulamadım. Ama Joth'u bu öğlen benimle düello yapmaya ikna etmeyi başardım. Büyü kullanmayacak."

"Tebrikler. Basil'le tokalaşırken kılıç kullandığın kolunu nasıl ovuşturduğunu gördüm. Büyü kullansın veya kullanmasın, Joth kolay bir rakip olmayacaktır."

"Vakit bulursa Loelle'in beni iyileştireceğini umuyorum."

Gabe kollarını iki yana açtı. "Etrafına bir bak, Hatch. Loelle vakit bulamayacak. Her yer yaralı adamlarla dolu ve bu bile hiçbir fark yaratmadı! Endrick bizim yardımımıza gerek kalmadan öldürüldü ve şimdi tahtta ondan da kötü biri oturuyor."

"Her şey sona ermiş değil. Eğer Olden Hançeri hâlâ Kestra'daysa..."

"Bu konuyu tekrar ve tekrar ve tekrar tartıştık. Yani buraya aynı konuyla ilgili kavga etmeye geldiysen..."

"Hayır. Sana Harlyn'e karşı hissettiklerinden haberim olduğunu

söylemeye geldim." Gabe konuşmaya yeltendi ama ona izin vermedim. "Onu sevdiğini biliyorum."

Gabe ağzını kapadı, sonra tekrar açtı ve konuştu, "Ne yaparsam yapayım, sonunda hiçbir fark yaratmayacak başka bir görev daha. Haftalar boyunca onun açıkça senin peşinden koşması karşılığında sadece kibar bir kayıtsızlık veya en fazla suratında acı çekiyormuş gibi bir ifadeyle onun yanağına kondurduğun bir öpücük elde edebildi. İnsanlar arasındayken ne söylediğini biliyorum ama seni gerçekten sevdiğine inanmıyorum. Sen kalbinin bir parçasını bile onunla paylaşmamışken o seni nasıl sevebilir ki? Senin kendini Kestra'dan ayırmaktan aciz olduğunu ikimiz de iyi biliyorken, Harlyn'i senin değişeceğine dair zayıf bir umutla yakınında tutuyor olman kaderin zalim bir şakası."

"Haklısın," dedim. "Harlyn'e bin bir özür borçlu olduğum doğru. Sen ona neler hissettiğinden bahsettin mi?"

"Hayır. Etmeyeceğim de. Ruhumu ona açık edip ardından ondan seninle evlenmek için sabırsızlandığına dair bir cevap almayı reddediyorum." Gabe omuz silkti. "Sana vurduğum için üzgünüm, Simon. Bunu asla yapmamalıydım. Ama vurmamın sebepleri için özür dileyecek değilim."

Ona bir cevap vermeye hazırlanırken, Gabe'in gözleri arkamdaki bir noktaya çevrildi. Başımı döndürdüğümde, şaşkınlıkla Harlyn'in Trina'yla konuştuğunu gördüm ve Trina bana doğru işaret etti. Harlyn'le göz göze geldik ve başıyla bana onu izlememi işaret etti.

Harlyn'e doğru yürümeye başladım ama Gabe arkamdan seslendi, "Hatch!" Durdum ama başımı çevirip ona bakmadım. Gabe benim sırtımla konuşmaya zorlanmışken devam etti, "En azından şimdi seni anlıyorum. Ulaşmanın mümkün olmadığı birine değer vermenin ne demek olduğunu biliyorum. Kestra hakkındaki fikrim değişmedi ama en azından kalbinin bir parçasını verdiğin ve sana aynı şekilde karşılık vermeyen birini sevmenin ne demek olduğunu iyi biliyorum artık. Seninle çok farklı durumda değiliz."

"Bundan emin misin?" Bu kez kavga ettiğimiz zamandakinden bile daha büyük bir öfkeyle yüzümü ona döndüm. "Harlyn'in hayatta kalıp kalmamasını belirleyecek birtakım koşullar mı belirledim ben? Ya da onu kendim öldürmeyi mi teklif ettim sana? Harlyn'in hayatının savaşta kullanılmaktan başka bir değeri olup olmadığını tartışarak saatler mi geçirdik? Herhangi biri senin Harlyn'e olan hislerini keşfederse, hayatın tehdit altında mı olacak?"

Gabe gözlerini yere indirdi. "Hayır. Bunlardan hiçbiri söz konusu değil."

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "O zaman seninle oldukça farklı durumdayız ve bunu anlamayan sensin. Ama anlamaya çalışmak istiyorsan, şunla başlayabilirsin: Kestra'ya kalbimin bir parçasını vermedim, benim *kalbim* tamamen *o*."

OTUZ DOKUZ

SIMON

Harlyn beni tekrar çağırdı ve Gabe'in yanından ayrıldım ama tam Harlyn'e ulaştığım anda süvari birliğimin subayları atlarını avlu kapısından içeri sürdü. Kolumu Harlyn'e uzattım ve birlikte Komutan Reese'i karşılamaya gittik.

Reese bu sabah dönen çoğu kişiden daha iyi durumda görünüyordu ve bu yüzden bana iyi haberler getirdiğini umdum ama sonuçta bu doğru çıkmadı. Reese başını iki yana salladı, atından indi ve eğilerek selam verdi. "On süvari kaybettik. Kıdemli subayım Edgar da hayatını kaybedenler arasında. On kişi belki diğer birliklerin kaybıyla karşılaştırıldığında az bir sayı gibi görünebilir ama sonuçta benim birliğimin onda birini oluşturuyor."

"Bunu duyduğuma üzüldüm." Bu kayıpların sorumluluğu omuzlarıma bir ağırlığın çökmesine yol açtı. "Savaşın en kötü kısmının size ulaşmaması için elimden geleni yaptım."

"Bunu görebiliyorum." Reese ağırca iç geçirdi. "Kralımız olarak kalmak istiyorsan, bizden sana güvenmemizi istediğin gibi sen de bize güvenmelisin. Bizler askeriz. Bu savaşın bir parçasıyız."

"Bunu duyduğuma memnun oldum çünkü henüz hiçbir şey sona ermedi. Süvarilerimizi hâlâ hazırda tutmanı istiyorum."

"*Süvarilerimizi* mi?" Komutan Reese tokalaşmak üzere elini

uzattı ve ilk defa gözlerinde samimi bir saygı ifadesi belirdiğini gördüm. "Evet, *süvarilerimiz* hizmetinize hazır olacak."

"Teşekkür ederiz," dedi Harlyn. "Ama şimdilik, dinlenmelisiniz. Neye ihtiyacınız varsa Woodcourt erzakından temin edebilirsiniz."

"Teşekkürler... kralım." Reese eğilerek Harlyn'e selam verdi. "Ve müstakbel kraliçem."

Harlyn sadece gözlerini indirdi. "Yalnız kalacağımız bir yere gidebilir miyiz?"

Kütüphaneye olan yürüyüşümüz uzun ve sıradışı bir şekilde sakin geçti. Gabe'in bizi izlediğini ve Harlyn'le beni baş başa bırakmaktan nasıl da nefret ettiğini düşünmeden edemedim. Bana tekrar vurmak istiyor olmalıydı.

Kütüphaneye girdiğimizde Harlyn konuşmaya başlamadan önce tüm kapıların kapalı olup olmadığını kontrol etti ve hatta yalnız olduğumuzdan emin olmak için yukarıdaki pencereleri bile dikkatle inceledi. İşini tamamladığında yüzünü bana çevirdi. O güne kadar onu gördüğüm en gergin yüz ifadesiyle konuştu. "Endişelenme. Yaram iyileşti."

Kaşlarımı çattım. "Ne yarası?"

Harlyn pelerinini çıkardı. Elbisesi yırtık pırtık olmuştu ama özellikle bir kolunun yeni kan içindeydi. Onun kanı olduğunu tahmin ettim.

"Yaram iyileşti," diye tekrarladı.

"Nasıl?" Bunun tek mümkün açıklaması vardı ve o da... imkânsız görünüyordu. "Kestra mı?"

Harlyn başıyla onayladı. "Bu hikâyenin çoğu kısmında bana kızacaksın, bu yüzden öncelikle sana sadece senin de kabullenmiş olduğun emirlere göre hareket ettiğimi hatırlatmak istiyorum."

"Kestra'yı öldürmeye çalıştın."

"Niyetim kesinlikle buydu ve hâlâ bir şansım varken bunu yapmalı mıydım diye sorguluyorum. Kestra zayıf düşmüştü – Joth onun neredeyse tüm enerjisini çalmıştı. Koşarak benden kaçacak gücü bile nereden bulduğunu bilmiyorum ama bunu yaptı. Sonra

Endrick'in Demirkalpleri tarafından kullanıldığını tahmin ettiğim bir tünele girdi. Ufak ve karanlık bir tünel..."

"Ve Kestra dehşete düştü."

Harlyn kaşlarını çattı. "Evet. Orada fırsatını yakalamamış olmama rağmen, o hâldeyken ona zarar vermek istemedim." Omuzlarını silkti. "Sonra bunu yapacak cesareti nihayet bulduğumda da başarısız oldum. Ona attığım disk oku geri tepti ve onun yerine bana saplandı."

Alnım kırıştı. "Nasıl oldu bu?"

"Yarı-yaşarlar. Daha kötüsünü de yapabilirlerdi ama Kestra onları Joth yerine kendisine sadakat göstermeye ikna etmeye çabaladı. Bunun işe yarayıp yaramadığından emin değilim ama ondan sonra bizi rahatsız etmediler. Ardından Kestra yaramın iyileşmesini sağladı. Orada hayatımı kurtardı."

"Ama düşünmüştüm ki..."

"Sanıyorum ki o zayıflamış hâliyle, yozlaşma da zayıflamıştı ve o... eski Kestra veya en azından benim bir zamanlar onun olduğunu sandığım Kestra gibiydi."

İçime umut doldu. Belki de Loelle yanılıyordu ve Kestra'yı iyileştirmenin bir yolu vardı. Ama Harlyn'in sonraki sözleriyle birlikte içimdeki tüm umut yok oldu ve içimi öncekinden bile daha boş bıraktı.

"Sabah olduğunda Kestra'nın gücü geri gelmişti ve onunla birlikte önceden şahit olduğum tüm yozlaşma da." Harlyn başını kaldırıp bana baktı. "Kendi gözlerimle gördüm, Simon. Kestra zayıfken, yozlaşma da silikleşiyor. Ama yine de her zaman onun içinde."

"Kestra şimdi nerede?"

"Bilmiyorum. Onu son gördüğümde tünellerdeydi. Gücü yerine gelmişti ve tüm silahlarımı benden alıp Joth'la yüzleşmeye gitti."

Zihnimde alarm çanları çaldı. "Yalnız mı gitti?"

Harlyn ağır bir nefes aldı. "Yalnız değil. Kestra tünelden çıkmasına yardım etmesi için iki Demirkalp askerini yanına çağırdı. Biri de Rosaleen'di."

Kalbim tekledi. "Rosaleen'i kendi gözlerinle gördün mü?"

"Kısa bir an için ama evet. Gelen oydu."

"O ve diğer Demirkalp, Kestra'yla birlikte Joth'un karşısına mı çıkacak?" Göğsüm sıkışmaya başlamıştı. Kestra yanında yüz Demirkalp'le de gidebilirdi ama Joth'un onları biçerek Kestra'ya ulaşması ancak bir dakikasını alırdı.

Harlyn ellerimi ellerinin arasına aldı. "Onu tünelin sonuna kadar takip ettim. Benim farkıma vardığını sanmıyorum. Demirkalpleri serbest bıraktı, Simon. Onları özgür bıraktı."

"O zaman Rosaleen nerede?" İçimde tekrar bir umut kıvılcımı çaktı. Harlyn o kıvılcımı bir kez daha söndürüverdi.

"Kestra, Rosaleen'i Darrow'u bulmaya gönderdi, sonra da Joth'la yalnız başına yüzleşmeyi planlıyor."

Ellerimi geri çektim ve aklım bin bir düşünceyle darmadağın olurken parmaklarımı saçlarımda gezdirdim.

"Kestra güçlü biri ve zeki. Endrick'e yaptığının aynısını Joth'a da yapacağına dair ona güvenmeliyiz," dedi Harlyn.

Bu konuda haklıydı ama bu bana kendimi daha iyi hissettirmedi; özellikle de konu güven olduğu için. "Ama o hâlâ yozlaşmanın esiri. Tahtta Joth'un yerine onun oturması neyi değiştirir ki?"

"Her şeyi." Harlyn gözlerini kapadı ve derin düşüncelere dalmış göründü. Sonunda tekrar gözlerini açtı ve konuştu, "Kestra, Endrick'i öldürmeden önce Endrick'in ona diz çöktürdüğünü söylediğimi hatırlıyor musun? Darrow bana onun Kestra'ya diz çöktürmeyi nasıl başardığını sormuştu."

"Ona bu sorunun cevabını bilmediğini söylemiştin." Başımı yana eğdim. "Bu doğru mu?"

"Hayır." Harlyn gözlerini kaçırdı. "Endrick ona bir tercih sundu. Kestra ya onun önünde diz çökecekti ya da Endrick büyüsünü benim üstümde kullanacaktı. Benim iyiliğim için Kestra diz çökmeyi seçti. Onu öldürmek için peşinden gittiğimi bilmesine rağmen tünellerdeyken yine hayatımı kurtardı. Kestra, Joth'tan farklı. İçindeki zehre karşı savaş veriyor ve o zehrin onu ele geçirmeye çalışmasına

karşı kendi gözlerimle görmesem hayal bile edemeyeceğim bir güçle savaşıyor. O yozlaşma tekrar ve tekrar gelen bir enfeksiyon gibi ve her seferinde biraz daha güçleniyor ama Kestra hâlâ ona karşı koyuyor. Joth ise bunu asla yapmadı."

"Kestra yozlaşmaya sonsuza kadar karşı koyamaz," dedim.

Harlyn bir adım atarak bana iyice yaklaştı ve bir elini yanağıma koydu. "Savaşmasının sebebi seni seviyor olması, Simon. Seni sevdiği sürece de asla pes etmeyecek."

Başımı iki yana salladım. Harlyn'e inanmak istiyordum. Hem de her şeyden çok. Ufacık bir umut parçasına tutunmak, hâlâ Kestra'yla bir geleceğimiz olabileceğine işaret eden en zayıf ihtimale bile sarılmak istiyordum. Ama umut etmeye cesaret ettiğim her seferinde, o umut elimden çekilip alınmış ve beni öncekinden daha beter parçalamıştı.

"Bunların bir önemi yok," dedim. "Orada ne gördüğünü sanıyorsan..."

Harlyn iç geçirdi ve hafifçe gülümsedi. "Geri dönerken, Kestra'nın ölmeyi hak ettiğine dair bir rapor sunmayı veya seni nihayet ondan tamamen ayıracak bir şeyler söylemeyi ne kadar istediğimi biliyor musun? Kestra'yla o tünelde kapalı kaldığımda, planım onun hakkındaki gerçeği öğrenmekti." Harlyn derin bir nefes aldı. "Sorun şu ki sahiden de o gerçeği öğrendim. Seni sevdiğini biliyorum çünkü bunu kendi ağzıyla söyledi. Seni aylar önce kaybettiğine inanıyor ama ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz."

Tekrar Harlyn'e baktım. Bu defa yüzünü dikkatle inceledim ve gözünün kenarında bir damla yaş olduğunu ve nefesini kontrol etmeye çabaladığını fark ettim.

"Çok üzgünüm," dedim. "Başka bir yer ve zamanda olsa, Harlyn, bir milyon kadının arasından seni seçerdim."

Harlyn yüzüne zorla bir gülücük kondurdu. "Tabii Kestra da o bir milyon kadının içinde olmadığı sürece, değil mi?" Sonra daha içten bir gülümsemeyle baktı. "Onu hâlâ sevdiğinin hep farkındaydım. Sen bunu reddetmiş olsan bile, hatta belki de reddetmiş ol-

duğun için. Ama sonunda onun gerçekten kim olduğunu bir gün mutlaka fark edeceğine inandım. Sorun şu ki dün akşam, onun gerçekten kim olduğunu fark eden ben oldum. Kestra, uğruna savaşmaya değecek biri, Simon. Kurtarılmayı hak eden bir kadın. Eğer bu sabah Joth'la yapacağı savaştan sağ çıkarsa, onu gerçek hâline döndürene kadar korumana yardımcı olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Buna gerçekten inanıyor musun?" diye sordum. "Gerçek hâlinin geri getirilebileceğine?"

Harlyn gülümsedi. "Hayır, *inanıyorum* diyemem. Dün akşam tanıştığım Kestra, bunu yapmanın bir yolunu mutlaka bulacaktır. Yani bundan *eminim*."

KIRK

KESTRA

Endrick'in güçlerini sahiplenmenin yanı sıra, Highwyn'de bulunan Demirkalp askerlerinin sayısı ve nerede bulunduklarına dair bir sezgi de elde etmiştim. Bu yüzden Highwyn'den olabildiğince hızla uzaklaşmakta vakit kaybetmediklerini, araya yeteri kadar mesafe koyarlarsa sonunda bu zorunlu zorunlu hizmetten kaçabileceklerini düşündüklerini de iyi biliyordum.

Tünellerdeki yardım çağrıma sadece iki kişi cevap vermişti ve o ikisinden de sadece biri hâlâ Highwyn'deydi: Simon'ın kız kardeşi. Darrow'u bulması konusundaki emrime uyduğundan şüpheliydim. Muhtemelen saray duvarlarının dışına çıktığı anda diğerleri gibi o da kaçma yoluna gitmişti.

Hızla taht odasına doğru yürüdüm. Kendine güvenli bir tavır takınmanın, bu mücadelede tamamen yalnız olduğum gerçeğini maskeleyeceğini umuyordum. Veya... belki de yalnız olmayacaktım.

Taht odasının hemen önünde bir düzine yarı-yaşar duruyordu. Hepsi gözünü bana çevirdi ve ben de onları net bir şekilde görebiliyordum ama hiçbirini tanıyamadım. Eğer bu yarı-yaşarlar tüneldeki gruptansa, burada olmalarının sebebinin bana duydukları sadakat olmasını umut ettim.

Eğer sebebi bu değilse, başım gerçekten beladaydı.

Emin olana kadar kendimi her şeye hazırladım ve niyetlerinin beni taht odasına girmekten alıkoymak mı olduğunu merak ettim.

Ama burada olmalarının amacı bu değilmiş gibi görünüyordu. Ben kapılara yaklaştığımda, onlar da bana doğru bir adım attı.

"Benimle mi geliyorsunuz?" diye sordum, hayret içinde.

Seslerini işitemiyordum ve hatta konuşup konuşmadıklarından bile emin değildim ama başlarını hafifçe eğerek onayladıklarını gördüm ve minnettarlıkla ben de onlara aynı şekilde karşılık verdim. Sonuçta bu çarpışmada yalnız olmayacakmışım gibi görünüyordu.

"Yakınımda kalın." Bunun yeterli olmasını umdum.

Kapıların hemen önünde durakladım ve Endrick'in içimdeki güçlerini mümkün olduğunca tanımlamaya çalıştım. Endrick hiç tahmin etmediğim kadar çok şey yapabilme gücüne sahipti. Geçici olarak zamanı yavaşlatabiliyor ve birilerinin yalan söylediğini saptayabiliyordu. Hâlâ keşfedilmeyi bekleyen veya hüküm sürme konusunda faydasız olarak kabul ettiği düzinelerce farklı büyü yeteneğine sahipti. Tüm yetenekleri arasından saptayabildiğim kadarı bile onun önceden tahmin ettiğimden çok daha güçlü biri olduğunu gösteriyordu.

Sonunda kraliçe olduğumda, tüm bu yetenekleri anlayabilmem yıllar sürecekti. Sahip olduğum her ânı krallığımı genişletmek veya bana yanlış yapan ülkelere bunun bedelini fena hâlde ödetmekle geçirmeyi planlıyordum. İşe Brill'le başlayacaktım. Ya da Brill'den geri kalanla.

Ondan sonra gücümü genişletme misyonum asla sona ermeyecek ve asla yavaşlamayacaktı. Joth'la işimi hallettikten sonra, ölümsüz olacaktım.

Joth bana yaptığı her şey için pişman olmak üzereydi.

Emrimle birlikte kapılar savrularak açıldı ve elimde Harlyn'in kılıcıyla içeriye koştum. Joth yolda olduğumu haber almış olmalıydı ki elinde bir silah olmasa bile, beni bekliyormuş gibi Kızıl Taht'ın basamaklarında duruyordu.

Eğer bu mücadeleyi öngördüyse, onunla çarpışmaya, gerekirse savaşmaya niyetliydim. Onun fırtınasına karşı bir kasırga, tenekesine karşı demir olacaktım. Benim hakkımdaki fikri her neyse, san-

dığından daha güçlü ve daha azılı olacaktım. Düşünebileceğinden daha hızlı, görebileceğinden daha karanlık ve bana yapabileceği en kötü şeye karşı bile korkusuz olacaktım.

Endrick'le son karşılaşmamda tavanın bir kısmı yere inmişti ve şimdi bir bakışımla, Joth'un durduğu yerin hemen üstündeki geniş metal karelerin aşağı düşmesini sağladım. Joth aynı büyüyü kullanarak parçaları havada durdurdu ve sonra parmaklarını sallayarak hepsini kar taneleri gibi etrafına indirdi. Sonra metal parçalarını bir araya getirerek bir duvar oluşturmaya başladı. Barikatını tamamlamadan önce ona ulaşmayı umarak hızla ileri atıldım ama ona yaklaştığımda duvarı bana doğru ittirdi.

Duvarın hafifçe eğilmeye başladığını gördüğüm anda kılıcımı önüme, yukarı doğru kaldırdım. Duvar Joth'un istediği gibi üstüme indi ama kılıç sayesinde ortadan yarıldı ve iki büyük metal parçası hâlinde iki yanıma düştü.

Joth yüzünü buruşturdu. "Bu tahtta benden daha fazla hakkın yok."

"Sanırım asıl söylemek istediğin, *senin* bu tahtta hiçbir hakkın olmadığı."

Joth elini kaldırdı ve sanki büyü kıvılcımları çaktırmak istermiş gibi parmaklarını silkeledi. "Benim büyüm olmasa, Endrick hâlâ hayatta olurdu. O yüzden tahtta hak sahibi olduğuma inanıyorum."

Kılımı bile kıpırdatmadım. "Hemen önümde diz çök, Joth. Bundan sağ çıkmanın tek yolu bu."

Joth gülümsedi. "Sanırım asıl söylemek istediğin, karşılaşmadan sağ çıkacak tek kişi olacağım."

Endrick'in üstümde çok defa kullandığı o büyüyle onu diz çökmeye zorladım. Joth dizlerinin üstüne düştü ama sonra biraz daha eğilerek parmaklarını mermer zemine dayadı ve zemin dalgalanarak dengemi kaybetmeme sebep oldu. Ben yere düşmüşken Joth üstüme atıldı ama Harlyn'in kılıcıyla ona bir darbe savurdum ve baldırlarına derin bir kesik açmayı başardım. Joth acıyla haykırarak yüzüstü düştü.

Düştüğünde artık bana oldukça yakındı ve o kolumu kavrarken ben de aynı anda onun omzunu kavradım. Bu defa hazırlıklıydım ve elimden geldiğince hızla ondan hayat enerjisi çekmeye başladım. O da aynısını yapıyordu. Bu yüzden onun içindeki büyü yeteneklerini araştırmaya başladım.

"Ne cesaretle?" diye hırladı Joth. "Bu noktaya gelebilmen için yaptığım her şeyden sonra, ne cesaretle büyümü çalmaya çalışırsın?"

"Söz konusu olan senin veya benim büyüm değil," diye yanıtladım. "Bu bir ateş ve ya sen ya da ben bu ateşin içinde yanıp kül olacağız."

Serbest olan elimle hemen yukarıdaki avizeye uzandım. Koca avizeyi aşağı doğru çektim ve hizalayarak doğrudan Joth'un üstüne inmesini sağladım. Joth'un beni tutan eli gevşedi ve sonra yere düştü.

Yuvarlanarak uzaklaştım. Harcadığım enerjiden dolayı nefessiz kalmıştım ve hareket ediyor mu diye bir süre Joth'un kolunu süzdüm.

Bir hareketlilik görmediğimde ayağa kalkarak uzaklaştım, bundan sonra ne yapmam gerektiğini düşünürken bir yandan da bu mücadelenin gerçekten bu kadar kolayca sonlanmış olup olmadığını sorguladım.

Etrafımda döndüm, odanın içinde benimle birlikte olduğunu sezinlediğim yarı-yaşarlara hitaben sordum, "Joth öldü mü? Bilmem gerekiyor ki..."

Cevap olarak Joth'un eli yumruk hâlini aldı, sonra tüm parmakları genişçe açıldı. Hızla geriye doğru savruldum ve yerde kaydım. Arkamda, odanın dışarı bakan duvarındaki camlar parçalara ayrıldı ve bina sarsıldı.

Ayağa kalkmaya yeltendim ama sonra bacağımda keskin bir acı hissettim ve başım dönmeye başladı. Gözlerimi indirdiğimde, bir cam parçasının bacağıma saplanmış olduğunu gördüm. Onu çekip almaya çalıştım ama önceki kadar güçlü değildim ve cam parçası da oldukça derine saplanmıştı. Camın kenarları ellerimi kesti ve onları hafifçe oynatmak bile acıyla haykırmama sebep oldu.

Joth, avize sanki tozdan yapılmış gibi silkinerek ayağa kalktı. "Canın yanmış olmalı," dedi, gücünü toplamaya çalışırmış gibi ellerini ovuştururken.

"Senin öpüşüne katlanmaktan daha fazla değil," diye yanıtladım.

Joth irkildi ama hızla kendini toparladı. "Bu iş bugün sona eriyor. Öğle vaktinde avluda tebaamla buluşacağım. Çoğu sırf başına bela almamak için önümde diz çökecektir."

Cam parçasını tekrar çekiştirdim ve devam edebilecek kadar güçlü kalabilmek için dudağımı ısırdım. Bu sırada Joth da ellerini sallayarak çok sayıda cam parçasını başımın üstüne toplamaya başladı.

"Aralarından inatla direnen bazıları olabilir. Onların iyiliği adına Simon beni düelloya davet etti. Onu yendiğimde –ki onu kesinlikle *yeneceğim*– ya önümde diz çökecek ya da olduğu yerde can verecek. Ardından tüm halka aynı seçeneği sunacağım. Bu hikâyenin sonu çoktan belirlendi, Kestra. Lütfen benimle savaşmayı bırak artık. Benimle güçleri tekrar birleştir ve bir kez daha gerçekten partnerim ol."

"Biz asla partner olmadık ve bu da sadece bir başlangıç." Ben cam parçasını bacağımdan çekip aldığım sırada o da başımın üstündeki camları aşağı düşürttü. Buna engel olmanın bir yolunu aradım ama bulamadım. Yine de cam parçaları etrafımda mükemmel bir daire oluşturacak şekilde bana değmeden yere indi... sanki bir tür barikatla korunmuşum gibi.

"Siz yarı-yaşarlar benim hizmetimdesiniz!" diye bağırdı Joth. "Bana ihanet ederseniz sizi asla hayata döndürmeyeceğim. Endrick çoğunuzu nasıl yok ettiyse geri kalanınızı da ben yok edeceğim!"

"Saldırın ona," dedim aynı yarı-yaşarlara. "Artık kaybedecek bir şeyiniz yok."

Joth kendini korumaya çalıştı ama yarı-yaşarlar onun korunma büyülerini aşarak onu nefessiz bıraktı. Artık savunmasızdı. Benim dün gece tünellerdeyken olduğum kadar savunmasız. Bu onu yenmek için tek şansım olabilirdi.

Tekrar ayağa kalktım ve ona doğru yürürken sendeliyor olsam da kılıcım elimde hazırdı.

Joth dirsekleri üstüne doğruldu ve bir kolunu korunmak ister gibi havaya kaldırdı. "Eğer saldıracaksan, bunu merhametle yap, Kestra. Karşındaki kişi ben değilim. Aynı yozlaşma senin de içindeyken, bana karşı bu kadar zalim olamazsın. İkimiz de o yozlaşmanın kurbanlarıyız."

"Önümde diz çök," dedim.

Joth yaralanmış bacağıma baktı. "Yardıma ihtiyacın var, yoksa kanaman durmayacak."

"Bacağım iyi durumda."

"Hayır, değil. Belki de beni hemen şimdi öldürmelisin," dedi Joth. "Yoksa gücüme tekrar kavuşacağım ve sonra sana tekrar saldıracağımı iyi biliyorsun. O yaralı bacağınla, bu defa kolayca galip gelebilirim."

Bunu gerçekten de iyi biliyordum. Dün gece Harlyn'le birlikte o tüneldeyken ben de muhtemelen Joth'un şu anda olduğu hâldeydim. Ama bunu hatırlamakta güçlük çekiyordum. Oradayken aklım bana oyunlar oynamıştı. Şimdiyse kuvvetim ve büyüm yerine gelmişken, muazzam bir kudret parmağımın ucundayken, hep istediğim şey de bu değil miydi?

Gözlerimi Kızıl Taht'a çevirdim. Joth'la çarpışmamıza rağmen taht hiç hasar almamıştı. Ve artık bana aitti.

Buna rağmen, dün gece içimde bir şeyler değişmişti. Gerekirse Joth'u hemen şimdi öldürmeye hazırdım ama buna istekli değildim ve ölümünden herhangi bir keyif almayacaktım. Ona merhamet göstermeyi tercih ettim ve öne süreceğim koşulları kabul etmesini umdum.

"Seni daha fazla zayıflatmam gerekiyor," dedim ona. "İşbirliği yaparsan, yaşamaya devam edeceksin. Ama annen yozlaşmadan kurtulmanın bir yolunu bulana kadar seni güçlerini kullanamayacağın kadar zayıf tutmam gerekiyor. Diz çök." Bu sayede kolayca

onun boynuna ulaşabilecektim, o ise bana ulaşmak isterse zorluk çekecekti.

"Eğer annem başarılı olursa, benimle tekrar bağ kuracak mısın?"

"Hayır, Joth." Yumuşak bir sesle cevap vermiştim ama yine de Joth'un bedeni bu sözlerimle birlikte gerginleşti. Onu incitmek istemiyordum ama onun büyüsü ile benimkinin birleştirilmesinin tehlikeli olduğu açıktı. "Şimdi, lütfen diz çök ve yaşamaya devam et."

Joth dediğimi yaptı ve başını eğerek ellerini kucağına çekti. Temkinli bir şekilde ona yaklaştım ve elimi ensesine koydum ama ondan güç çekmeye başladığım anda, "Belki de asıl diz çökmesi ve ölmesi gereken sensindir," diye homurdandı.

Joth bir ayağı üstünde dönerek diğer ayağıyla bana çelme taktı ve sert bir şekilde omzumun ve yaralı bacağımın üstüne düştüm. Nefesimi toplamak için bir yana doğru yuvarlandım ama sonra kendimi kırık camlara doğru sürüklenirken buldum. Tutunabileceğim, kenardan uçmadan önce hızımı kesebilecek herhangi bir şey arandım.

Sonra dışarı uçtum.

Daha önce bir kere taht odasından bu şekilde kaçmıştım ama o zaman Basil kurduğu bir ağla beni yakalamak üzere aşağıda hazır bekliyordu. Şimdiyse altımda hiçbir şey yoktu ve beni bekleyen sadece uzun bir düşüştü. Ağaç tepelerinden geçtim, etrafımdan yapraklar savruldu ve bir ağaç dalına çarparak düşmeye devam ederken bir noktada bilincimi kaybettim.

Son düşüncem, hâlâ yere yaklaşmamış olduğumdu. Ama kısa süre içinde bu da gerçekleşecekti.

KIRK BİR

SIMON

Öğleden hemen önce saray avlusu insanlarla o kadar doluydu ki iğne atılsa yere düşmezdi. Bu insanlardan sadece birkaçı kendi tercihiyle burada olmalıydı çünkü Joth'un kazanması hâlinde kimse burada hazır bulunmadığının bildirilmesini istemiyordu. Hem dürüst olmamürüst olman gerekirse, Joth'un bu düelloyu kazanması muhtemeldi.

Herkesin mücadeleyi izleyebilmesi için avlunun ortasına yüksek bir platform yerleştirilmişti. Ya da en azından ben herkesin bizi rahatça izleyebilmesini umuyordum. Bugün için tek şansım, halkı kendi tarafıma çekebilmeme bağlıydı.

Platforma ayak bastıktan sonra kendi etrafımda tam bir tur attım ve izleyici gruplarını süzdüm. İttifak üyelerinin çoğu buradaydı ama aynı zamanda eski Hükümdarlık askerlerinin, Dallisor soylularının ve çoğunun eski Hükümdarlık kulu olduğunu tahmin ettiğim şaşırtıcı sayıda insanın da hazır bulunduğunu gördüm. Bu insanlardan kaçının sırf sağ kalabilmek için bu düellonun galibine derhal sadakat yemini edeceğini merak ettim.

"Sözlerime kulak verin!" Sesimin avlunun en ücra köşelerine bile ulaşabilmesini umuyordum. "Bugün Joth Tarquin'in karşısında duran ilk kişi ben olacağım ama yalnız başıma durmayacağımı umuyorum. Joth belki aynı anda bir ya da iki, hatta üç kişiyle birden mücadele edebilir ama burada sayımız yüzlerle ölçülüyor.

Benim yanımda mücadele edin ve onun hükmüne bugün burada bir son verelim."

Umut ettiğim coşku dolu tezahüratlar yerine hafif bir alkış sesi yükseldi. Artık kendime güvenim biraz daha azalmışken, konuşmaya devam ettim. "Hayatlarınız uğruna savaşacak bir hükümdarı hak ediyorsunuz, aldığı her nefesle hayatınızı tehdit eden birini değil. Özgürlüğünüzü koruyacak ve size, sizin ona hizmet ettiğinizden daha fazla hizmet edecek birini hak ediyorsunuz. Ve bu kişi Joth Tarquin değil."

Kalabalıktan yükselen tezahüratlar, arkamda aniden ışıklar patlayıp da Joth Tarquin ışıkların arasından belirip mücadeleyi çoktan kazanmış gibi kollarını havaya kaldırarak platforma yürüdüğünde kesildi. Joth benim birkaç saniye önce yaptığım gibi kendi etrafında döndü ve sonra kollarını iki yana açarak sessizlik talebinde bulundu.

"Lord Endrick öldü. Onun baskısından kurtuldunuz artık!" Hükümdarlık'ın sadık kulları dışında herkesten hafif bir alkış sesi yükseldi. Onlar ise sadece gerçek hislerini gizleyen ciddi yüz ifadeleriyle platforma bakıyordu. Benim kazandığımı görmek gibi bir heves içinde değillerdi ama Joth'a karşı çok daha hırçın duygular beslediklerinden de emindim.

Joth kollarını indirdi ve elleri birer yumruk hâlini aldı. "Kabul etmeliyim ki yeni kralınızı karşılarken sizden daha fazla coşku bekliyordum. Belki bu durgunluğunuzun sebebi beni tanımıyor olmanız ya da benden korkmanızdır. Beni zamanla tanıyacaksınız ve benden korkmanız da son derece normal çünkü ben Lord Endrick'in yapabildiklerinin de ötesinde güçlere sahibim. Elbette, şu anda hiçbirinizle bir alıp veremediğim yok ve bu yüzden Dallisorlar, Halderianlar veya Antoralılara karşı herhangi bir yaptırım uygulamayacağım. Sadece bu yüzden bile, hepinizi tek bir çatı altında toplayabilecek olan tek kişi benim."

Bunu daha coşku dolu bir alkış sesi izledi. Eğer bu alkışlar içtense, daha şimdiden başım belada demekti. Bu insanlar onun kendisinden korkulmasıyla ilgili sözlerini dinlememişler miydi?

Joth kılıcını kaldırıp bana doğrulttu. "Bu sözümona Halderian Kralı, kanında asalet olmadığı gibi, önderlik ettiğini iddia ettiği halkın kanını da taşımıyor. Size en fazla, çoğunuzun ölüp gideceği yeni bir savaş verebilir. Ya da şimdi öne çıkar ve onu bu platformdan alırsınız, savaş da başlamadan sona erer. Beni kralınız olarak kabul edin ve kimsenin arasında gereksiz bir çatışma daha yaşanmasın."

Dallisorların durduğu sağ taraftan ateşli tartışma sesleri yükseldi ve sonra platforma doğru bir hareketlilik başladı. Yani Dallisorlar hangi tarafta yer alacaklarını seçmişti ve bu benim tarafım değildi. Onlarla yüzleşmeye hazırlandım ama henüz bana doğru on adım atmamışlarken Komutan Reese süvarilere Dallisorların önünde sıralanmalarını emretti. Gabe ve Basil de kendi gruplarını aynı yöne doğru ilerletti ve sonra iki grup da silahlarını çıkararak Dallisorların karşısında durdu.

Ben ona sırtımı dönmüş, Dallisorların gerilemesini seyrederken Joth bana arkadan saldırdı. Garip bir şans eseri, darbeyi bacaklarımın arkasında hissettim ve Joth'un bir küfür savurduğunu duydum. Eğer darbe biraz daha farklı bir açıyla inmiş olsaydı, beni ayakta duramayacak şekilde yaralamış olabilirdi.

Sonuçta yine de yere serilmiştim ve Joth atılıp kılıcını bana saplamaya çalışırken yana doğru yuvarlandım. Kılıcın yere çarparken çıkardığı sese bakarak, bana ölümcül bir darbe indirmeye niyetlenmiş olduğu belliydi.

Yuvarlandığım sırada ona bir darbe savurmak için kılıcımı yukarı doğru kaldırdım ama bunu yaptığım sırada Joth'un gözleri sola doğru kaydı ve onlarla birlikte kılıcımda o tarafa doğru savrularak yere düştü. Ona dik bir bakış fırlattım, Joth ise bana göz kırptı. Hilelerine başlamıştı.

Kılıcımı tekrar kaptım ve ayağa kalkarak onunla yüzleştim ama önceden olduğu gibi bana karşı çaktırmadan büyü kullanıyordu. Bu defa ayaklarım sanki derin bir çamurun içine gömülmüştü. Hareket edebilsem de bunun için büyük bir çaba sarf etmem gereki-

yordu ve bu hâldeyken ona etkili bir darbe indirmem neredeyse imkânsızdı.

"Teslim ol," dedi Joth. "Kendini küçük düşürüyorsun, Simon."

"Kazanmak için tek umudunun büyü olduğunu bilmek nasıl da acınası bir his olmalı. Senin ne yaptığını anlayanlar, senin aslında ne kadar zayıf biri olduğunu da fark ediyorlar."

Ayaklarım ânında serbest kaldı ve Joth tekrar saldırıya geçti ama bu defa hazırlıklıydım ve darbesini kılıcımla savuşturarak karşı atağa geçtim, kolunda bir kesik açtım. İlk defa kan aktığı için, izleyicilerden keskin bir nefes sesi yükseldi. Ne var ki düellomuz daha yeni başlamıştı ve Joth'un gerekli gördüğü her seferinde hileye başvuracağına hiç şüphem yoktu.

Birbirimize darbeler savurmaya devam ettik ama Joth hâlâ son derece belirsizce büyü kullanmaya devam ediyordu. O anda üstünde durduğumuz platform sürekli açı değiştiriyordu ve bu o kadar hafif bir değişimdi ki izleyenlerin fark etmesi imkânsızdı. Ama ben ayağımı yere sağlam basmaya çalıştığım her seferinde bu değişimi hissedebiliyordum. Ayrıca rüzgârın da doğrudan yüzüme esmek için sürekli yön değiştirdiğini hissediyordum. Çünkü hangi yöne dönersem döneyim, rüzgâr benim yüzüme vururken Joth'un saçları bile uçuşmuyordu.

Sonunda ona arkadan saldırmayı başardım ve bana ilk savurduğu darbeye benzer şekilde, bacaklarının aynı noktasına bir darbe indirdim. Ama kılıcım onun darbesinden çok daha büyük bir hasar verecek şekilde hizalanmıştı. Joth öne doğru düştü ve kılıcı elinden kurtularak ulaşamayacağı bir noktaya yuvarlandı. Yerdeki kılıca doğru atıldım ama o sırada Joth döndü ve bir elini bana doğru savurdu. Platformu çevreleyen halatları bile koparmamı sağlayacak bir güçle geriye doğru uçtum ve kalabalığın içine düştüm.

Avluda hayret nidaları yükseldi ve ben platforma tekrar çıktığımda, bunu tezahürat sesleri izledi. Joth öfkeyle belindeki bir bıçağı kavradı ve haykırdı, "Ben senin kralınım! Ya önümde eğilecek ya da öleceksin!"

Sonra bıçağı doğrudan bana fırlattı. Bıçağın büyü eşliğinde gönderildiğine şüphem yoktu ve bu da hedefini ıskalamayacağı anlamına geliyordu.

Joth'un kaybetmeye hiç niyeti yoktu.

Benim de öyle.

KIRK İKİ

KESTRA

Tekrar gözümü açabilmemin, Endrick'in güçlerine ve neredeyse ölümsüzlüğüne sahip olmamdan başka bir açıklaması olamazdı. Dokunduğumda hâlâ biraz acısa da bacağım ve ellerimdeki yaralar iyileşmişti. Ayağa kalkabilecek hâlde olmama rağmen hareket etmeden karın içinde karın içinde öylece yatmaya devam ettim. Joth'un saldırısı bugüne kadar ölüme en yakınlaştığım andı ve hâlâ bunun sarsıntısı içindeydim. Vasılolan olduğumu bilen Lord Endrick bile bana yaptığı her şeyde hep kontrollü olmuştu. Joth ise iyi ile kötü arasındaki pusuladan bağımsız bir yerdeydi. Safi bir zehir gibi.

Zamanla ben de Joth'un şu anda olduğu kişi ve Endrick'in bir zamanlar olduğu kişi olacaktım. Bu her sabah doğan güneş kadar kaçınılmazdı. Artık bunu tam anlamıyla görebiliyor, tüm çirkinliğini ve korkunçluğunu fark edebiliyordum.

Artık kendi hâlimi en pürüzsüz aynadan yansıyormuş gibi görebiliyor ve o aynayı, o hâlimi parçalayabilmeyi istiyordum. Keşke bu mümkün olsaydı.

Loelle tüm araştırmalarına rağmen içimdeki yozlaşmayı iyileştirmenin bir yolunu bulamadığını söylemişti. Joth'un benden büyü çalmaya çalıştığı her seferinde zayıf düşmüştüm ama büyüm her zaman geri dönmüştü. Büyünün geri dönmesiyle birlikte yozlaş-

manın da geri döndüğünü defalarca deneyimlemiştim ve bununla birlikte herhangi bir iyileşme yolu olmadığı da belliydi.

Yine de, zihnimin derinliklerinde hep bir olasılığa tutunmuştum ve bu daha önce denenmemiş, hatta kimsenin aklına bile gelmemiş bir olasılıktı: Eğer büyü benden tamamen çekilip alınamıyorsa, benim onu kendi isteğimle dışarı aktarmam mümkün olabilir miydi?

Uzun bir süre yatmaya devam ederek bu düşünceyi aklımda evirip çevirdim. Sanki yaptığım her hareketle yerinden oynayan, asla tek bir yerde durmayarak, aklıma gelenlerin herhangi bir geçerliliği olup olmadığını anlamama engel olan oynak bir mermer parçasıydı bu fikir.

Ve sonunda kararımı vererek doğruldum. Denemeye niyetlendiğim şey muhtemelen başarıya ulaşamayacaktı ve bu da kesin ölüm anlamına geliyordu. Ama o anda zayıf düşmüşken, artık bu şekilde yaşamaya devam edemeyeceğimin farkındaydım. Şansımı denemem gerekiyordu.

Lord Endrick, büyü gücü olanları öldürüp onların büyü yeteneklerini çalarak güçlenmişti. Bir noktada, kendisinin de bir hedef hâline gelebileceğini ve kendi ölümlülüğünü sorgulamış olmalıydı. Bu yüzden büyüsünün bir parçasını Olden Hançeri'ne aktarmıştı. O noktadan sonra başına gelenlerin herhangi bir anlamı olmayacaktı çünkü Olden Hançeri'ndeki büyü onu her zaman tazeleyecekti.

Bu normalde işe yarayacak bir plandı, ta ki Olden Hançeri çalınana kadar. Ardından normalde onun hayatını kurtaracak olan o nesne, bir anda onun canını alacak olan bir araç hâline gelmişti.

Ben de onun canını almıştım.

Buna rağmen, Endrick'in planı aslında iyi bir plandı. Hatta o kadar iyiydi ki ben de buna benzer bir şey yapabilir miyim diye merak ettim. Olden Hançeri'ni kullanamazdım. İçinde zaten büyü taşıyordu ve hançerin içindeki güçlerin benim gücümle birleşmesinin ne gibi sonuçlar doğuracağını bilmiyordum.

Gözlerimi Harlyn'in disk okuna indirdim ve sonra çantadaki iki diski hatırladım. Bir siyah ve bir beyaz disk.

Mükemmel.

Siyah diski önümde yere koydum ve bir süre inceledim. Onu gördüğüm diğer disklerden ayıran hiçbir özelliği yoktu. Amacını açıklayan bir renkle boyanmış basit bir metal diskti.

Siyah. Ölümün rengi.

Diğeri, beyaz olan disk ise kurbanın ruhunu bedeninden ayırmak, bir yarı-yaşar yaratmak üzere tasarlanmıştı. Daimi Ceza.

Amaçlarım doğrultusunda, iki diskin de artık farklı bir kullanımı olacaktı.

Beyaz diski ellerimin arasına aldım ve sadece tek bir büyüyü metale aktarmaya başladım: Endrick'in Demirkalplerin üstünde kullandığı, insanın kalp atışlarını kontrol altında tutma gücünü. Bu gücün içimden akıp gittiğini hissettim, geriye neredeyse hiçbir şey kalmamıştı. Ama bu beni endişelendirmedi. Söz konusu büyünün her zaman olduğu gibi, öncekinden daha güçlü bir şekilde geri döneceğinden emindim. Ama şimdi bu büyüyü başka bir amaç için saklamayı başarmıştım.

Siyah diski kullanmanın bedeli ise daha ağırdı. Çünkü bu Endrick'in en güçlü büyülerinden birine, birini öldürerek büyüsünü çalma yeteneğine ev sahipliği yapacaktı. Bu diğer tüm büyü yeteneklerimin arasında korumam gereken öncelikli büyüydü ve bu savaş sona ermeden önce kendimi tazelemenin tek yolu olabilirdi.

Siyah diske büyü aktarmak, Joth'un benim kuvvetimi çektiği zamankine benzer bir deneyimdi. Kelimenin tam anlamıyla tükendim ve fiziksel olarak da zayıfladığımı hissettim. Buna rağmen, büyünün benden akışına karşı koymadığım için farklıydı da. Bunun yerine içimdeki bu büyü gücünü bir çeşmenin su fışkırtması gibi bir kuvvetle diske aktarıyordum.

Bu iki değerli büyü gücünü kendimden dışarı aktarmak tahmin ettiğimden daha bitkin düşmeme sebep olmuştu ama bunun sebebini de anlamaya başlıyordum. İlk disk hayat üzerine bir güçtü; ikincisi ise ölüm üzerine. İçimde bu iki büyüden daha güçlü hiçbir büyü yoktu.

Sonunda metal onu tutamayacağım kadar ısındığında siyah diski elimden bıraktım. Sağ elimdeki soluk yara izi, uçları hafifçe kıvrılmış olan ince bir artı işareti, artık siyah metalin üzerine işlenmişti. Diski çantama attım ve sonra bitkin bir hâlde yere yığıldım.

"Kestra!"

Darrow'un sesini tanıdım ve başımı kaldırdığımda yanında Rosaleen'le birlikte bana doğru koştuğunu gördüm. Rosaleen oturmama yardımcı olurken, Darrow da yukarıya doğru baktı. "Saray penceresinden mi düştün? Nasıl hâlâ hayattasın?"

"Büyüm vardı."

"Vardı mı?"

Önümdeki beyaz diske işaret ettim. "Bu senin için. Benim üstümde kullanman gerekirse diye."

Darrow ima ettiğim şey karşısında dehşete düşerek hararetle başını iki yana salladı. "Beyaz disklerin kurbanlarına ne yaptığını biliyor musun? Sana bunu asla yapamam. Asla."

"Diski al. Ve disk okunu da. Zaten benim değil." Bir sebepten dolayı bu gülümsememe sebep oldu. Bir gün önce Harlyn'in ölmesini istiyordum. Şimdiyse onun silahlarını çaldığımı düşünmek vicdanımı harekete geçiriyordu.

Darrow kolunu omzuma atarak ayağa kalkmama yardımcı oldu. Yine de ayakta durabilmek için ona yaslanmam gerekiyordu. Rosaleen de diğer yanıma geçti ve yürümeme yardımcı oldu.

"Seni Loelle'e ulaştırabiliriz," dedi Rosaleen.

Başımı iki yana salladım. "Beni saray avlusuna götürün."

Darrow olduğu yerde durdu. "Bu iyi bir fikir değil. Joth ve Simon dövüşüyorlar. Sonu da iyi bitmeyecek. Joth, Simon'ın yenmesine müsaade etmeyecektir."

"Tam da bu yüzden oraya gitmem gerekiyor."

"Ayakta bile duramıyorsun! Simon'a yardım etmek için ne yapabilirsin ki?"

"Joth artık Lord Endrick'le aynı güçlere sahip. Eğer Olden Hançeri birini öldürebildiyse, diğerini de öldürmesi mümkün."

"Bundan emin olamazsın. Eğer yanılıyorsan, Joth senin yürüyüp gitmene izin vermeyecektir." Yüzümü Darrow'dan başka bir yöne çevirdim ve o da dikkatimi tekrar üstüne çekmek için önüme geçti. "Beni dinle, Kestra. O avluya gidersen, oradan canlı çıkamayacaksın."

Bu defa doğrudan gözlerinin içine baktım. "Ama yine de avluya gideceğim çünkü bu benim sorumluluğumda. Gerekirse oraya sürünerek giderim ve beni durdurmak için yapabileceğin veya söyleyebileceğin hiçbir şey yok. Bu benim son şansım olabilir."

Darrow iç geçirdi ve kolunu tekrar omzuma attı. Sonra sarayın avlusuna doğru yürümem için Rosaleen'le birlikte yardımcı olmaya devam etti.

KIRK ÜÇ

SIMON

Joth zaferin parmaklarının ucunda olduğuna inanıyordu ama onun tahtı bu kadar kolayca sahiplenmesine izin vermeye niyetim yoktu.

Bıçak göğsüme doğru uçarken kendimi hazırladım ve tam olarak önüme varana kadar hareket etmeden bekledim. Sonra kılıcımı savurdum ve metalin metale çarpma sesi kulaklarımda çınlarken bıçak bir yana doğru savruldu. Sonra o tepki veremeden Joth'a doğru atıldım.

Joth büyüsüyle beni geri savurdu ama avludan hoşnutsuzluk nidaları yükselmeye başladı.

"Adil dövüş!" diye bağırdı biri.

Joth'un yüzü çarpıldı ve dik dik sesin geldiği tarafa doğru baktı; sonra parmaklarını kıvırarak elini yumruk yaptı ve izleyiciler arasında dikilmiş bağıran adamdan çaresiz bir haykırış sesi yükseldi. Adam yere yığıldığında bir kadın, "Ne yaptın sen?" diye haykırdı.

"Önümde hemen diz çökün." Joth kalabalığa hitaben konuştu. "Böylece başka kimsenin ölmesine gerek kalmaz."

Ona saldırmak için bu fırsattan yararlandım ve arkadan bir çelme takarak yüzüstü yere düşmesini sağladım. Joth debelendi ama onun bileklerini kavramayı başardım ve bacaklarımla bedenini yere çiviledim. Joth bir bileğini bana dokunabilecek kadar kıvırmayı başardığından aniden tüm gücüm tükendi. Yere yığıldım ve nefes

almaya çabalarken bedenimdeki tüm çürüklerin ve kesiklerin acıyla zonkladığını hissedebiliyordum.

Joth yanımda diz çöktü, gömleğimin yakasını kavradı ve beni oturur pozisyona getirdi. "Onlara diz çökmelerini söyle," dedi. "Bunu yapmazsan burada can vereceksin."

Elimden gelen en yüksek sesle bağırdım, "Joth'un karşımda nasıl diz çöktüğünü görüyor musunuz? Onu örnek almanızı ve sizin de benim karşımda diz çökmenizi diliyor!"

Joth öfkeden delirmiş hâlde tekrar elini bana uzattı ve bu defa muhtemelen içimde kalan son hayat enerjisini de çekip alacaktı. Ama sağ taraftan Dev'in, "Kralımız Simon!" diye bağırdığını duydum.

Joth beni unutarak ayağa doğruldu. "Kim dedi bunu?"

"Kralımız Simon!" diye bağırdı başka bir grup, Joth'un arka tarafından.

"Kralımız Simon!" Bu tezahürat artık o kadar çok sayıda insandan yükseliyordu ki Joth hangi tarafa bakacağını şaşırmıştı.

Sonra ellerini yumruk yaparak sıktı ve yüzü büyük bir konsantrasyonla gerildi. Antora'nın daha önce şahit olmadığı kadar yüksek miktarda büyü gücü toparlıyordu.

"Diz çökün!" diye haykırdı Joth ve kollarını havaya kaldırıp indirdiğinde tüm kalabalık zorla dizlerinin üstüne çöktü. "Şimdi de sözde kralınızı yok etmemi izleyin!"

Dizlerimle dirseklerimin üstüne kalkmayı başarmıştım ama hâlâ ayakta duramayacak kadar zayıftım. Joth büyüsünü bana gönderdiği anda Rawk doğrudan üstümüze uçtu ve kanatlarını genişçe açarak Joth'un tekrar yere düşmesine sebep oldu. Joth'un gönderdiği büyü bana dokunmayarak etrafımdan geçti ama Rawk büyüyle vurulduğundan dehşet dolu bir çığlık attı ve yaralı hâlde uçarak uzaklaşırken dengesini bulmakta bile zorlandığını görebiliyordum. Onu teselli edecek bir düşünce göndermeye çalıştım ama yerini saptayamadım ve bu beni korkuttu.

"Kralı koruyun!"

Gabe'in bu sözleri hızla avluda bir marş haykırışı hâlini aldı. Silahlar ortada çıktı ve insanlar ayağa kalkarak platforma doğru atıldı.

"Kralı koruyun, abimi koruyun!"

Artık avluda yankılanan bütün seslerin içinden, Rosaleen'in etrafındakileri kendine kulak vermeye zorlayan o güçlü sesi geldi. Başımı çevirdiğimde onu ve Darrow'u kalabalığın arasında ilerlerken gördüm.

Günlerdir çaresizce Rosaleen'i aramıştım. Her köşeye bakmış, rastladığım her Demirkalp grubunu yakından incelemiş ama ona dair hiçbir ipucu bulamamıştım. Şimdiyse olabilecek en kötü zamanda karşımdaydı. Onun bu avlu dışında herhangi bir yerde olmasını dilerdim.

Bunu yapmak adilce olmasa bile, Rawk'a elinden geliyorsa Rosaleen'e yardımcı olmasını rica eden düşünceler gönderdim.

Bu defa Rawk çağrıma yanıt verdi. Yaralarına rağmen derhal gökyüzünde belirdi ve platformun etrafını ateşe vererek, izleyicilerin aşamayacağı ve muhtemelen Joth'un büyüsüne karşı da bir tür korunma sağlayan bir bariyer oluşturdu.

Joth öfkeyle haykırdı ve sonra parmaklarını sallayarak kılıcımı doğrudan kendi avucuna uçurdu. "Alevler söndüğünde, insanlar krallarını kendi kılıcıyla can vermiş bulacak."

"Ölü bir kral görecekleri kesin ama bu Simon olmayacak." Kestra alevlerden etkilenmeden, elinde Olden Hançeri'yle platforma atladı. Joth ona doğru döndü ama Kestra ona doğru öyle bir hızla atılmıştı ki Joth herhangi tepkide bulunacak zamanı ancak bulabildi. Olden Hançeri göğsüne girerken Joth da Kestra'nın omuzlarını kavradı. Dokunuşu ona bir şey yapmış olmalıydı ki Kestra'nın çığlığı havada, kalbimde yankılandı. İçgüdüsel olarak Joth'un ondan sadece hayat enerjisi çekmediğini anladım, dokunuşu Kestra'yı öldürüyordu.

Kestra bana baktı ve gözlerindeki ışığın soluşunu ve ardından tamamen sönmesini izledim. Aynı anda çığlığı bir öksürükle son

buldu ve ardından bedeni gevşedi. Onun adını haykırarak ileri atıldım ama daha ona ulaşamadan öldüğünü anlamıştım. Dizlerimin üstüne düştüm ve onu kollarıma almaya çalıştım. O sırada bir ışık patlaması gerçekleşti ve Kestra kollarımdan çekilip alındı.

Işık kaybolduktan bir saniye kadar sonra yere çarpan bir şeyin sesini işittim.

Sesin Kestra'dan geldiği düşüncesiyle gözlerimi açmaya korktum ama nihayet açtığımda gördüğüm tek şey Olden Hançeri'nin platform zeminine saplanmış olduğu ve metalinin ısısıyla hançerden dumanların yükseldiğiydi. Üstünde tek bir damla bile kan yoktu.

Kestra da görünürde değildi.

Joth da öyle.

Yalnızdım.

Ancak o zaman alevler azalmaya başladı. Başka kimsenin olup bitenleri görmemiş olduğunu fark ettim. Hatta alevlerin gürültüsü yüzünden, kimse hiçbir şey duymamış da olabilirdi. Sadece alevlerin arasında belirip kaybolan parlak bir ışığın farkına varmış olmalılardı.

Ayağa kalkarak kılıcımı geri aldım. Olden Hançeri hâlâ dokunulamayacak kadar sıcaktı ama onun yanında kaldım ve çaresizce Kestra'nın adını haykırdım. Bana bir cevap vermeyeceğinin, veremeyeceğinin farkındaydım. Buna rağmen onun adını haykırmaktan vazgeçmedim.

Ateşler neredeyse tamamen yok olmuşken, platformun üstünde yalnızca benin durduğumu gören insanlardan hayret nidaları yükseldi. Kestra'nın az önce yaptığı fedakârlık konusunda muhtemelen hiçbir fikirleri yoktu. Bildikleri tek şey, Joth'un artık burada olmadığıydı.

Gabe ve Harlyn platforma çıkan ilk kişiler oldu. Gabe destek olmak için kolunu omzuma sardı ve Harlyn de, "Az önce neler oldu?" diye sordu.

Sorusuna cevap verir gibi, bir an sonra Joth sarayın önündeki bir balkonda belirdi. Her zamanki kadar güçlüymüş gibi görünmek

için çaba sarf ettiği açıkça belirgindi ama Kestra'nın onu bıçakladığını görmüştüm ve yaralı olduğunu iyi biliyordum.

Ama yine de hayattaydı.

Joth aşağı doğru bağırdı. "Zafer bana ait. Kızıl Taht bana ait. Bana meydan okuyacak kimse kalmadı, o yüzden sevgili halkım, lütfen bunu böyle kabul edin ve bırakın hep beraber mutluluk içinde yaşayalım."

Öne çıkarak ona doğru haykırdım. "Kestra nerede?"

Joth güldü. "Kendi gözlerinle gördün, Simon. Aşkın, Kestra Dallisor artık hayatta değil. Bana karşı çıkmaya devam ederseniz, hepinizin sonu aynı olacak."

Gabe kolumu çekiştirdi. "Benimle gel. Buradan gitmemiz gerekiyor."

Sözlerini idrak etmekten aciz bir hâlde başımı iki yana salladım. Kestra daha birkaç saniye önce buradaydı ve mutlaka geri dönecekti, değil mi? Artık ölümsüz değil miydi o? İçindeki büyü gücü tekrar yükseldiğinde, Kestra da tam olarak buraya geri gelecekti.

Tabii bunu yapması mümkünse. Gerçekten ölümsüzse.

Rosaleen yanıma ulaştı. Belli ki kahredici bir şeylerin olup bittiğini iyi anlamıştı. Kolunu koluma doladı. "Bana yaslan."

Joth bağırdı. "Evet. Buradan sürünerek uzaklaş, Sürülmüşlerin Kralı, Hiçbir Şeyin ve Hiç Kimsenin Kralı. O acınası İttifak'ını da yanında götür. On dakika içinde, burada kalan herkes dizleri üstüne çöküp benim hizmetkârım olmayı kabul ederse iyi olur."

"Belli ettiğinden daha kötü yaralanmış olmalı yoksa çoktan saldırırdı. Ama iyileşmesi uzun sürmeyecektir," dedi Rosaleen.

Harlyn elini sırtıma koydu. "Gitmeliyiz, Simon. Lütfen."

O sırada Trina da yanımıza geldi ve gözlerinin Olden Hançeri'ne gittiğini gördüm. "Kestra buradaydı, Trina."

"Biliyorum. Ön taraftaydım ve her şeyi duydum." Trina, Olden Hançeri'nin yanında diz çöktü ve pelerinini kullanarak hançeri aldı. "Bunu duymak istemediğini biliyorum, Simon ama sanırım Joth doğruyu söylüyor. Kestra artık aramızda değil."

Aramızda değil. Gitti artık. Çok uzaklarda. Gerçeği söylememek için kullanılan bir sürü boş laf.

Gerçeği ben de dillendiremedim ama arkadaşlarım ve kız kardeşim beni avludan uzaklaştırırken, dünyamı başıma yıkan o sözleri aklımdan çıkarmakta zorlanıyordum.

Kestra ölmüştü.

KIRK DÖRT

SIMON

Gerçekten hiçbir şey umurumda değildi.

Yeni tehdit neyse, son şikâyet veya felaket her neyse, bunu herhangi bir çözüm bulmaya uğraşacak kadar umursayacak durumda değildim.

Loelle yaralarımı iyileştirmişti. Rosaleen'in önüme koyduğu yahniye ise hiç dokunmamıştım. Bir şekilde kendimi Woodcourt kütüphanesinde bulmuştum ama toplantımızın ne zaman başladığından veya o sırada neyin tartışıldığından bile emin değildim.

Yanımda Korakların liderliğini üstlenen Gabe oturuyordu. Harlyn ile Trina ve Basil ile Imri Stout da masanın etrafındaydı. Bana en yakın oturan kişi Rosaleen'di ve elini elimin üstüne koymuştu ama dokunuşunu hissedemiyordum bile. Hepimiz bir daire hâlinde oturmuştuk ve herkes konuşmamı bekler gibi gözünü üstüme dikmişti.

Söyleyebilecek hiçbir sözüm yoktu.

"Biz avludan ayrılırken Dallisorların Joth'a nasıl diz çöktüğünü gördünüz mü?" diye sordu Harlyn. "Bahse girerim ki Joth onları saraya davet etmiştir ve o kendini iyileştirirken hepsi şimdi yerde yarı ölü hâlde yatıyordur."

"Onları gördüm. Korkaklar." Elimi tekrar sıktıktan sonra Rosaleen, "Darrow ve ben platforma çıkmadan önce Kestra'nın yanında

olan son kişileriz. Sanırım öleceğini biliyordu. Olden Hançeri işe yarasın ya da yaramasın," diye ekledi.

Basil de aynı fikirdeydi. "Kestra, Olden Hançeri'ni doğrudan Joth'un kalbine sapladıysa, o zaman hançer neden işe yaramadı?"

"Kestra, Lord Endrick'i öldürmekle görevlendirilmiş bir Vasılolan'dı," dedi Trina. "*Sadece* Lord Endrick'i. Olden Hançeri, Endrick'in büyüsünü içinde taşıyordu, Joth'un değil. Kestra ona saldırdığında Joth'un Endrick'ten aldığı bütün güçler muhtemelen zarar görmüştür ama Loelle'in söylediğine bakılacak olursa, Joth'un kendine ait başka güçleri de var."

"Endrick, Olden Hançeri'ni kendini ölümsüzleştirmek için oluşturdu," dedi Gabe. "Bildiğimiz kadarıyla Joth benzer bir nesne yaratmış değil. Endrick'in hatasını tekrarlamayacak."

"O zaman yeni bir plana ihtiyacımız var." Imri öne doğru eğildi. "Aklınızda başka fikirler vardır mutlaka?"

"Benim yok." Sesim de kulağa en az içim kadar boş geliyordu. "Kimsenin yok."

Gerçekte neye inandığımı, Joth'un yenilmesinin imkânsız olduğunu söylemeden önce ağzımı kapadım. Özellikle de sayımız bu kadar azken ve İttifak bağları bu kadar güçsüzken. Artık eskisi gibi küçük bir isyanın bir parçası olarak Joth'un ayak bileklerine ısırıklar atmaya da niyetim yoktu. Eğer savaşa devam edeceksek, bunu rahatsızlık vermek değil, kazanmak amacıyla yapmalıydık. Bu da, en azından şu anda görebildiğim kadarıyla, başarı ihtimali bulunmayan bir seçenekti.

"Rawk seninle," dedi Harlyn. "Düello sırasında seni Joth'a karşı korudu."

Düello sonrasında Loelle, Rawk'ı muayene etmiş ya da en azından etmeye çalışmıştı. Rawk ona kuyruğunu savurmuş –ki bir ejderha için bu ufak bir eylem sayılmazdı– ardından da havalanarak uzaklaşmıştı. Loelle bana onun kısa sürede toparlanacağını ama Rawk'ın insan yapımı ilaçlara veya büyünün yardımına hoş bakmadığını söylemişti.

Başımı sallayarak onayladım. Bunun bizim için ne anlama geldiğini anlamaktan acizdim. Bu yüzden ayağa kalktım. "Hepiniz kalıp istediğiniz kadar konuşmakta özgürsünüz ve işe yarar fikirler bulmanızı ümit ederim. Bugün yaptığınız her şey için de hepinize teşekkür ederim."

Kapıya doğru yürümeye başladım ama Gabe arkamdan sandalyesini ittirerek ayağa kalktı. "Kralım Simon'a hürmetlerimle."

"Simon, kralım," diye tekrarladı Harlyn de ayağa kalkarak ve ardından Trina da onu taklit etti.

Rosaleen de ayağa kalktı. "Simon, kardeşim, kralım. Sanırım bundan sonra sana daha iyi davranmam gerekecek."

Geriye bakarak hafifçe gülümsedim. Basil ayağa kalktı ve kadehini bana doğru kaldırdı. "Eh, sen *benim* kralım değilsin ama bir kralsın ve büyük bir kral olacağını iyi biliyorum."

Hâlâ yerinde oturmaya devam eden Imri kollarını göğsünde kavuşturdu. "Şu anda Kızıl Taht'ı işgal eden o küstah veledi yenmeden, Simon gerçekten kral sayılmaz." Sonra gözlerini bana çevirdi. "Ama onu yendiğinde –ki yeneceksin– işte o zaman büyük bir kral olacaksın."

Minnettarlıkla hepsini selamladım ve kütüphaneden ayrıldım. Doğrudan odama gitmedim, bunun yerine Woodcourt avlusuna çıktım ve Rawk'ı çağırdım.

Gelmesi normalde olduğundan uzun sürdü ama yaralarını incelediğimde sağ tarafında hafif bir pul kırılması dışında gözüme tamamen iyi göründü.

"Benimle değilken nereye gidiyorsun?" diye sordum, sonra kendi kendime, "Türünün son örneği olan herhangi bir varlık, yalnız kaldığında nereye gider ki?" diye devam ettim.

Kestra da türünün son örneğiydi. Bunun onun için ne kadar güç olabileceğini asla tam olarak anlayamamıştım. *Onu da* asla anlayamamıştım. Ardı ardına kendini kazanamayacağı durumlar içinde bulmuş ve buna rağmen her zaman bir çıkış yolu keşfetmişti. Her zaman.

Bugüne kadar.

Rawk'ın sabrı tükenmeye başlamıştı. Onu neden buraya çağırdığımı hatırlamaya çalıştım. Tek düşüncem, baktığım her yerin bana Kestra'yı hatırlatmadığı bir yere gidebilmekti.

Rawk'ın sırtına tırmandım ve ne yüksek sesle ne de düşünce yoluyla herhangi bir şey söyledim. Ama az sonra Rawk havalandı.

Özellikle görmek istediğim herhangi bir şey yoktu ve dikkatimi çeken önemli bir şey de görmedim. Highwyn'den dışarı doğru ilerleyen çok sayıda yüklü araba vardı ki bu pek şaşırtıcı sayılmazdı.

Highwyn'in eteklerinde biri gelenleri karşılamak diğeri de gidenleri uğurlamak üzere tasarlanmış iki dev heykel, Nöbetçiler bulunuyordu. Garip bir şekilde, onları görmek bana umut verdi. Endrick'ten önce de buradaydılar ve onun öncesinde Yıkım Savaşı'nı ve hatta ondan da önce Halderianlar ile Dallisorlar arasındaki pek çok savaşı atlatmışlardı. Joth'un hükmünü de atlatacak ve geçmişte bırakacaklardı.

Uçmaya devam ederken, yavaş yavaş Herruh Ormanı görüş alanına girdi. Her yerde kış olmasına rağmen orman sanki bahar havasında, bir canlılık içindeydi. Yüksek ağaçların dalları yapraklarla yeşermişti, çimler büyümeye başlamıştı ve çok yüksekte olmamıza rağmen havada güzel bir koku asılıydı.

Talebimle birlikte Rawk ormana doğru alçaldı ve küçük bir nehrin yanındaki bir açıklığa kondu. Yere atladım ve ağaçlar arasında dolanmaya, bir nesil boyunca ilk defa canlanmış bu yeri keşfetmeye başladım.

Sonunda taştan ufak bir eve vardım. Kısa süre öncesine kadar içinde yaşanıldığı belliydi. Eve girdim ve etrafa bakındım. Şöminenin içi hâlâ küllerle doluydu. Üstünde bir zamanlar yemek olan bir masanın üstünden fareler kaçıştı. Köşedeki bir iskemlede Kestra'nın pelerini duruyordu. Loelle bir gece yarısı onu Nessel'den alıp götürdüğü sırada üstünde olan pelerin.

Kestra burada bulunmuştu.

Pelerini aldım ve ona sarılırken artık kederimle savaşmayı bı-

raktım. Uzun bir süre pelerini göğsüme bastırmış durdum, üzüntüm yavaş yavaş, onu olduğu kişi hâline gelmeye zorlayan ve sonra da aynı sebeple ölmesini isteyen herkese karşı bir öfkeye dönüştü. Ama sonra kendi içime baktım ve öfkem daha da kabardı. Ben de diğer herkes kadar suçlu değil miydim?

Gözlerimi kapadım ve onun tekrar kollarımda olduğunu hayal ettim. Ardından bunun imkânsızlığını düşününce canım daha da fazla yanmaya başladı. Öfkemin kaynağı kederdi ve kederim içimde kopan bir fırtına hâlini almıştı.

Buraya hiç gelmemeliydim. Çaresizliğe ve umutsuzluğa sarınmış hâlde, burada öylece durmaya devam edemezdim. Bu yüzden ayağa kalktım, pelerini her köşesinde Kestra'nın anılarının yankı bulduğu bir başka yer olan Woodcourt'a götürmek üzere katladım. En azından, oradayken dikkatimi dağıtan çok şey vardı.

Aceleyle ayrılmaya yeltenmişken koltuğun yanındaki ufak bir masaya çarptım ve bir kitabın yere düşmesine sebep oldum. Kitabı elime alıp sayfalarını karıştırırken, bunun Joth'un günlüğü olduğunu fark ettim.

Yazdıklarını merakla gözden geçirdim. Bundan başka günlükleri de olmalıydı çünkü bu günlüğün ilk sayfası sadece bir ay kadar öncesine aitti ve her gün farklı notlar alınmıştı.

"Annem Hepdiyarlar'dan getirdiği bir kızın da dahil olduğu bir plandan bahsetti," diye yazmıştı Joth. "Kızın bize yardım edebileceğine inanıyor. Bense onun planından şüpheliyim..."

Birkaç sayfa sonra, "O kız, Kestra Dallisor, bu ormandaki laneti içine çekebiliyor gibi görünüyor. Annem bunun ona zarar vereceğinden endişeli. Bense bu kadar yozlaşmış birinin yanında olmasından dolayı annem adına endişeliyim."

Sonraki sayfa: "Annem Kestra'yı buraya getirmesinin arkasında yatan planın tamamını bana açıkladı. Bu plan hoşuma gitmedi. Bence çok riskli..."

Ve birkaç sayfa sonra: "Annem güçlerimi Kestra'yla birleştirmem konusunda ısrar ediyor. Irkımızın yozlaşmadan etkilenmeyeceğine

inanıyor ve onun haklı olmasını umuyorum ama bunun beni endişelendirdiğini de inkâr edemem..."

Son sayfaya sadece yarım yamalak bir şeyler yazılmıştı, "Onunla güçlerimi birleştirmeye karar verdim. Bu bizim tek umudumuz. Eğer yozlaşırsam, halkımın beni affetmesini umuyorum. Ama eğer bu işe yararsa, halkım tekrar hayata dönebilecek."

Okuduklarım karşısında afallayarak günlüğü kapattım. Bu satırları yazan kişi şu anda Kızıl Taht'ı işgal eden kişiden veya Woodcourt'ta ilk defa tanıştığım o kibirli Joth'tan çok farklıydı. Dün ve önceki günlerde ona dair şahit olduğum her şey, sadece içindeki yozlaşmanın işaretini taşıyordu ve gerçek kişiliği bu değildi.

Buna rağmen onu yok etmek zorundaydım.

Onun bir zamanlar masum olan Kestra'yı yok etmiş olduğu gibi.

Bunu hatırlayınca, Joth'a karşı hissettiğim acıma duygusu ortadan kayboldu. Hak ettiği sona beklediğinden daha kısa sürede kavuşacaktı.

KIRK BEŞ

KESTRA

Omzumdan başlayarak koluma yayılan ve gözlerime yaşlar dolmasına, boğazımdan bir çığlığın yükselmesine sebep olan yakıcı bir acıyla gözlerimi açtım. Bir el derhal ağzımı kapadı ve biri kulağıma fısıldadı, "Biliyorum. Evet, acıyor. Ama her şey yoluna girecek. Lütfen rahatlamaya çalış."

Yanaklarımdan yaşlar aktı ve nefesim daraldı. Harlyn'in beni birkaç gün önce vurduğu ve tamamen iyileşmemiş olan omzum şimdi tekrar acı içindeydi.

"Elinden geldiğince sessiz olman gerekiyor," dedi fısıldayan kişi. "Sarayın içindeyiz."

Başımı sallayarak onayladım ve o el ağzımdan çekildi. Omzuma saplanmış olan diski tutmaya çalıştım ama bunu denerken bile canım daha fazla yandı. Birisi elimi yaramın yakınlarından uzaklaştırıp duruyordu. Bu yara nasıl olmuştu? Vurulduğumda baygın olmalıydım.

Hayır, baygın değildim. Ölmüştüm. Bu diskin amacı da buydu; beni hayata döndürmek.

Tekrar diske uzanmaya çalıştım. Parmağım kenarına değdi ama onu tutup çekecek gücüm yoktu. Ne var ki bunu yapmam gerekiyordu. Onu çekip almazsam hayatımı kurtaran nesne bu defa ölümüme yol açabilirdi.

Diski çekip almakta tekrar başarısız oldum ve güçlü olmam gereken bir anda bu kadar zayıf olduğum için hüsranla gözlerimdeki yaşları sildim. Diski almayı üçüncü deneyişimde, bu defa görüş alanıma Darrow girdi. Önceden kulağıma fısıldayan da o olmalıydı. "Diski ben çıkarırım; sonra da kendini iyileştirmek için benden gerektiği kadar enerji çekmelisin." Başımı iki yana salladım. Darrow, "Bunu yapman gerekiyor, Kestra. Yaran oldukça ciddi," diye ısrar etti.

Başımı tekrar salladım. "Yapamam. Büyüm yok."

"Zayıf düştüğün için..."

"Hançeri ona sapladığım anda Joth da bütün büyümü kendine aldı. İçimdeki her şeyi... Beni öldüren de buydu. Artık büyüm yok, Darrow."

Darrow yanımda diz çöktü ve ellerimi tutarak oldukça loş ışık altında olmamıza rağmen gözlerimin içine baktı. "Benden enerji al, Kestra. En azından dene."

Dediği gibi yaptım ama sonuç değişmedi. Ona söylediklerim doğruydu. İçimde büyüye dair hiçbir şey hissetmedim. Herhangi birinin sahip olabileceğinin ötesinde yeteneklere dair bir sezgi ve daha önemlisi, daimi yol arkadaşım hâline gelmiş o sıcaklığı ya da içimdeki o buzdan merkezi hissedemedim. Artık sadece kendimdim.

Sadece kendim; omzuma beyaz bir disk saplanmış hâlde. Bu önceden Darrow'a vermiş olduğum diskti ve içinde sadece tek bir güç barındırıyordu: Birinin kalp atışlarını kontrol etme gücü. Normalde birinin ruhunu bedeninden ayırmak için tasarlanmış olan bir disk, bu defa ruhumu bedenimle tekrar birleştirmişti.

Bu fikri o Demirkalp askerinin bana anlattığı hikâyeden almıştım. Tenger'in bir zamanlar Sör Henry'yi öldürmüş olduğunu ama ertesi gün Sör Henry'yi tekrar karşısında ve hayatta gördüğünü anlatmıştı. Endrick birini hayata döndürme gücüne sahipti. Benim diske aktardığım tek güç de işte buydu. Darrow bu diski ona belli bir amaç için verdiğimi anlamış olmalıydı ve disk tam olarak umduğum gibi işlev görmüştü.

"Bu diski çıkarmak zorundayız," dedi Darrow. "Bunun için çok üzgünüm."

Başımla onayladım ve dişlerimi sıktım. Darrow ellerimi hafifçe sıktıktan sonra ayağa kalktı ve diski tuttu. "Üçe kadar say," dedi.

Gözlerimi kapadım. "Bir, iki..."

Darrow diski omzumdan çekip aldı. Bir kez daha, omzumdan tüm bedenime alevler yayılıyormuş gibi hissettim. Çığlık atmamak için bir elimi ağzıma kapadım ve ardından Darrow derhal omzuma bir bez bastırıp sarmaya başladı. "Seni Loelle'e ulaştırmamız gerekiyor," dedi.

Başımı iki yana salladım ama, "Loelle, Korakların yanında ve savaşta da oğlunun değil, onların tarafında yer alıyor," dedi Darrow.

"Gerçekten de sarayda mıyız?"

Darrow başıyla onayladı. "Joth ölümünü ilan etmek için balkona gittiği sırada seni taht odasından dışarı taşıdım. Şu anda bir depo odasındayız ama Joth'un düellodan sonra yeni hizmetkârları var. Seni aradıklarına şüphe yok."

"Disk okunu kullanman gerektiğini nereden anladın?"

"Bana verdiğinde, senin üstünde kullanmam gereken âna karşı onu daima üstümde tutmamı söylemiştin. Ne demek istediğini ancak seni burada bulduğumda anladım."

Bu defa farklı bir sebepten dolayı, gözyaşları tekrar yanaklarımdan kaydı. "Daha önceki her şey için özür dilerim. Dönüştüğüm kişi için. Yaptıklarım için."

Darrow bir elini yanağıma koydu. "Şşş. Kendinde değildin."

"Teşekkürler... baba," diye fısıldadım.

Hemen yanımızdaki odadan, bir şeyin yere düştüğünü duyduk. Bunun sebebi ancak Joth'un adamlarından biri olabilirdi. "Gitmemiz gerekiyor," dedi Darrow, omuzlarıma bir pelerin atarak. "Bu odadan başka bir çıkış daha var."

Beni kolları arasına alarak kaldırdı ve başımı omzuna yaslayarak uyanık kalmaya çalıştım ama gözümü zar zor açık tutabiliyordum. Darrow o kadar hızla ilerliyordu ki kolları arasında sarsılıyordum

ve bu da canımın yanmasına sebep oluyordu ama bu konuda yapılabilecek bir şey yoktu.

"Dayan," dedi Darrow, depo odasının kapısını açarken. "Dayanmalısın."

Bunun neyi değiştireceğini anlamakta güçlük çekiyordum. Darrow ne yaparsa yapsın, çok uzun süre hayatta kalma ihtimalim yoktu. Ama bunu ona söyleyemedim çünkü o benim babamdı ve bu gerçekle onun kalbini kırmak istemedim. Loelle Korakların yanındaysa, beni iyileştirdikten sonra Yüzbaşı Tenger'e teslim edilecektim ve o da ölüm fermanımı çoktan imzalamıştı bile. Belki de bunu hak etmiştim. Artık hiçbir şeyden emin değildim.

Darrow bir hizmetkâr koridoru boyunca beni taşıdı ve sonra da göz önünde olmamak için bir gölgeden diğerine atlayarak devam etti. Gözlerimi tekrar açtığımda, yukarıda karanlık gökyüzü uzanıyordu. Saray duvarları arasındaydık ama önümüzdeki engellerden en zorlusunu aşmayı başarmıştık.

Veya en azından ben öyle olduğunu sandım. Ama sonra Darrow alçak bir sesle, "Arkamızdan gelen biri var," dedi.

"Beni yere bırak," dedim. "Sarayın geçit kapısı az ileride. Bensiz daha hızlı gidebilirsin."

"Geçit kapısını görebiliyor musun yani?" Darrow koşmayı bıraktı ve beni nazikçe yere indirdi, sonra pelerinimin başlığını başıma geçirdi. "O kapıya ulaş, Kestra."

Başımı iki yana salladım. "İstedikleri kişi benim, sen değilsin. Zaten bundan sağ çıkmam söz konusu değil."

"Hayatta olduğundan haberleri yok ve bu karanlıkta, gördükleri tek kişi benim. Sana kaçman için zaman kazandıracağım ama şimdi harekete geçmelisin."

Darrow dikkati üstüne çekmek için yüksek sesle haykırarak geldiğimiz yöne doğru koşmaya başladı. Artık onu göremez olduğumda güçlükle adım atarak geçit kapısına doğru topallamaya başladım. Artık Endrick'in büyülü güçlerini ele geçirdiğine göre Joth beni o kapıların dışındayken bile rahatça bulabilirdi. Tek şansım

gerçekten ölmüş olduğuma inanıyor olmasıydı. Şimdilik önümdeki tek hedef de o kapılardan dışarıya ulaşmaktı.

Arkamda Darrow'un birileriyle dövüşmeye başladığını duydum ve adımlarımı hızlandırırken, bir yandan da yaralı omzumun ellerimle kulaklarımı kapamama izin vermemesine sinirlendim. O dövüşün sesini duymak benim için eziyet vericiydi ve babamın sağ kalma ihtimalinin benimkinden yüksek olup olmadığını merak ettim.

Saatler gibi gelen bir sürenin sonunda artık saray duvarları arasından çıkmıştım ve yoldan ziyade, çok daha gizli kalabilmeyi umut ettiğim bir ağaçlığa doğru yöneldim. Ağaçlığa ulaşmayı başardım ama karla kaplı alanda hızla yürümenin bedeli ağır olmuştu.

Omzum acıyla inliyordu ve Darrow'un yaptığı sargının gevşediği belliydi. Beni Loelle'e ulaştırmak istemişti. Onu hayatımı kurtarabileceğine emindi ve belki Loelle gerçekten de bunu yapabilirdi. Ama bunun bedeli ne olacaktı?

Bana dair planları göz önüne alınırsa, Korakların yanına dönemezdim.

Korakların nerede kamp kurduğundan emin değildim ama en azından onları son defa gördüğümde Woodcourt'ta olduklarını ve bu yüzden oradan uzak durmam gerektiğini biliyordum. Ağaçların arasından ilerlersem, farkına varılmadan Woodcourt'un ötesine geçmem mümkün olabilirdi. Sonra da... nereye ve nasıl gideceğimi bilmiyordum. Veya nasıl hayatta kalabileceğimi.

Darrow'a ihtiyacım vardı.

Bana tekrar katılacağını umarak uzun bir süre o ağaçların arasında durdum ve başına neler geldiğini anlamamı sağlayacak bir şeyler görmeyi veya duymayı bekledim. Bir işaret göremeyince umutlarım da tükendi. Belki de gelmemiş olmasının sebebi, bunu yapamayacak durumda olmasıydı.

Dinlenmeye devam ederken bir yandan da gözkapaklarım o kadar ağırlaşmıştı ki gözlerimi yumarsam, bir daha tekrar açamama ihtimalim olduğunu iyi biliyordum. Gece soğuktu ve bunu ilikle-

rimde hissedebiliyordum. Titremeye başlamıştım ve parmak uçlarım da uyumuş hâldeydi.

Başka bir seçeneğim olmadığı için bir ayağımı ileri attım ve sonra diğer ayağım onu takip etti. Yavaş adımlarla ilerlerken kendime artık dövüşmem gerekmediğini, kendim olmaktan daha fazlasını yapmak zorunda olmadığımı hatırlattım. İhtiyacım olan tek şey bir sonraki adımı atabilmekti.

Ancak bu kadarını yapabileceğimden bile emin değildim.

KIRK ALTI

SIMON

Rawk beni Herruh Ormanı'ndan uzağa taşırken kalbim sanki kurşun dökülmüşçesine ağırlaşmıştı. Kestra haftalar boyunca bu lanetli ormanda kalmıştı ve o sırada onu kolayca bulabileceğim kadar yakınımdaydı.

Eğer bundan haberim olsaydı, ödemem gereken bedel, içerdiği risk veya harcamam gereken çaba ne olursa olsun bir şekilde içeri girmenin bir yolunu bulurdum. Eğer bunu yapabilmiş olsaydım, bir şekilde yozlaşmayı yavaşlatmakta da başarıya ulaşmış olabilirdim. Daha da önemlisi, onu Joth'la güçlerini birleştirme, yozlaştırmayı ona da bulaştırma konusunda uyarabilirdim.

Hayatımda o andakinden daha kötü hissettiğim olmamıştı hiç. Onca şeyin ardından Kestra'nın fedakârlığı ne işe yaramıştı? Evet, belki Vasılolan olarak görevini yerine getirmişti ve Endrick artık hayatta değildi ama bunun bize ne faydası olmuştu?

Bu düşünceyi sindirmeye çalışırken sırtımı dikleştirdim. Evet, Kestra Vasılolan olarak görevini tamamlamıştı. Bununla birlikte artık Vasılolan değildi. Olden Hançeri'ni Joth'a saplaması onu yaralamış olabilirdi ama sadece Olden Hançeri'ni kullanma yetkisine sahip olan bir Vasılolan Joth'u öldürebilirdi.

Yeni bir Vasılolan'a ihtiyacımız vardı.

Bu düşünceyi Rawk'a gönderdim ve bizi hızla Woodcourt'a

ulaştırmasını istedim ve gerçekten de o yöne doğru uçtuk ama sonra doğrudan Woodcourt'un üstünden geçtik.

Geri dön, Rawk. Önce bunu düşünce yoluyla belirttim ama Rawk tepki vermeyince yüksek sesle dile getirdim. "Doğru yöne gitmiyorsun, Rawk!"

Rawk inişe geçti ama hâlâ Woodcourt'un ilerisindeki bir tepenin üstünde, sarayın tek başıma yaklaşmak istemediğim kadar yakınındaydık. Rawk ise içinde bulunduğumuz tehlikeye pek aldırmadan bizi sık bir ağaçlığın üstündeki dar bir açıklıktan aşağı indirdi. Ağaçların çoğu kış yüzünden yapraklarını dökmüş olsa da o dallara çarpıp yaralanmaya da istekli değildim.

Rawk ufak bir açıklığa indi ama ben üstünden inip de bir yere gitmeye niyetli değildim. Rawk ondan ne istediğimi iyi biliyordu ve bana itaat edene kadar sabırla üstünde beklemeyi göze almıştım.

Rawk'ın ise tek tepkisi kanatlarını açıp sırtını dikleştirerek beni toprağa düşürmek oldu. Öfkeyle silkinerek ayağa kalktım. "Woodcourt'a gitmemiz gerekiyor!"

Rawk kıpırdamadı ve benim de onun inatçılığına küfürler savurarak ormandan yalnız başıma yürümekten başka bir seçeneğim kalmadı. Sonra çatırdayan yaprakların sesini işittim ve Rawk'ın beni izlediğini tahmin ederek başımı geriye çevirdim. Ama Rawk hâlâ önceden durduğu yerdeydi ve kanatlarını bedenine çekti.

Tam o anda Kestra açıklığa girdi.

İmkânsız.

Kalbim göğsümde zonkladı ve zaman durdu. Bu imkânsızdan da öte, anlam verebileceğimin dışında bir şeydi. Ama işte Kestra karşımda duruyordu.

Kestra beni gördüğü anda pelerinine iyice sarındı ve kaçmayı düşünürmüş gibi bir an için arkasına bakındı. Buna izin veremezdim.

"Lütfen gitme, Kestra. Lütfen kal."

Kestra tekrar bana baktı ve bir şeyler söylemek ister gibi durdu ama gözleri yaşlarla doluydu ve sanki kelimeler boğazına takılmış gibi sertçe yutkundu.

Benim de ona söylemek istediğim çok şey vardı ama böyle bir ânın hayalini kurduğum her seferinde aklıma gelen onca söz, bir anda silinip gitmişti.

Kestra yüzü hâlâ bana dönükken, tuzağa düştüğünün farkına varan bir ceylan gibi geriye doğru bir adım attı.

Demek ki hissettiği buydu; tuzağa düşmüş.

Sanki ben onun düşmanıymışım gibi.

Sonunda konuştu, "Simon, benim..."

"Öldüğünü sandım." Ona doğru yürümeye başladım.

"Beni dinle, sana söylemem gereken..."

"Öldüğünü sandım, Kestra."

Artık tam karşısında durmuş ona bakarken, Kestra sanki geçmiş bir hayattan koparak gelmiş bir anı gibiydi. Belki de gerçekten öyleydi.

Gözlerime yaşlar doldu. "Bugün hayatımı kurtardın. Ama sonra Olden Hançeri'nin işe yaramadığını ve senin yere serildiğini gördüm. Ardından Joth senin öldüğünü ilan etti ve... buna inandım. Çok üzgünüm."

"Ben..." Kestra bu tek kelimenin devamını getiremedi. Sonra tekrar denedi, "Simon, ben..."

"Biliyorum. Ama artık her şey yolunda."

"Hayır, değil." Kestra pelerinini açtı ve omzunun alelacele sarılmış olduğunu, bezin altından hâlâ kan sızdığını gördüm.

Onu derhal kollarımın arasında alarak kaldırdım ve Rawk'a doğru koşturdum. Havalanırken Kestra'ya sıkıca sarıldım.

"Woodcourt çok uzakta değil," dedim. "Loelle de orada. Yaranı iyileştirebilir."

"Başka kimsenin haberi olmamalı." Kestra'nın gözkapakları ağırlaşmıştı. "Beni öldürecekler."

"Seni onlara karşı koruyacağım. Söz veriyorum."

Ama Kestra sadece başını iki yana salladı ve daha fazla ayık kalamayacak kadar zayıf düşerek göğsüme yaslandı. Son sözleri kalbimden geriye kalanın da kırılmasına sebep oldu. "Bunu nasıl söyleyebilirsin? Sen de beni öldürmeyi planlamıştın."

KIRK YEDİ

KESTRA

Kalın yataklı, yumuşak ve sıcak battaniyelerle kaplı ve en önemlisi, tanıdık bir karyolada gözümü açtım. Daha önceden bulunduğum bir yerdeydim.

Bu benim çocukluğumdaki yatağımdı. Woodcourt'tayken her akşam uyuduğum yatak.

Aniden panikleyerek doğrulmaya çalıştım ama omzum acıdı ve tekrar uzanmak zorunda kaldım. Buraya nasıl gelmiştim? Bir tutsak mıydım? Sonra olanları hatırladım. En azından birazını.

Darrow beni efsunladığım, insanın kalp atışlarını kontrol etme gücü olan disk okuyla vurmuştu. Disk beni hayata geri döndürmüştü ama yaramla ilgilenilmediği takdirde kısa sürede tekrar ölebilirdim. Disk, omzumda oldukça derin bir yara açmıştı.

Hayal meyal saraydan ayrılışımı, Darrow'un beni korumak için geride kalışını hatırladım. Eğer sağ kaldıysa bile artık Joth'un esiri, belki de bir Demirkalpti. Eğer durum buysa, onu kurtarmak gibi bir umudum yoktu.

Büyüm yokken, umut da yoktu.

Ama yozlaşma da yoktu.

Birileri arkamda kıpırdandı ve başımı çevirdiğimde Simon'ın şöminenin yanındaki bir koltukta uyuklamakta olduğunu gördüm.

O açıklığa neden geldiği konusunda bir fikrim olmasa da Simon'ın beni buluşunu hatırladım. O da benim nasıl hâlâ hayatta

olduğumu merak ediyor olmalıydı ki bu çok daha karmaşık bir soruydu.

Hem Simon'ın cevap beklediği tek soru da bu olmayacaktı. Aklından geçen soruların sayısını bile tahmin edemiyordum ve ben kendi aklımdaki en basit sorulara bile cevap bulmakta güçlük çekiyordum. Kendim bile tam olarak anlamadığım bir şeyi, bir başkasına nasıl açıklayabilirdim ki?

Yozlaşmanın nasıl bir şey olduğunu iyi hatırlıyordum ama – o kibri, paranoyayı, zihnimi ve kalbimi nasıl da çarpıtmış olduğunu. En önemlisi de beni en temel duygudan mahrum bırakmıştı: Sevgi.

Eğer yozlaşma Simon'ın bana olan sevgisine mal olduysa, bunun için kendimden başka suçlayabileceğim kimse yoktu.

Belki de bu önemli bile değildi. Artık Korakların arasında olduğuma göre, muhtemelen bunu hayatımla ödeyecektim. Büyüye ulaşmamdan önce bile Korakların çoğu benim ölmemi istiyordu. Bunun şimdi değişeceğini hiç sanmıyordum.

Vakit hâlâ erkenken buradan ayrılmam ve kimsenin gözüne çarpmadan Woodcourt'tan uzaklaşmam gerekiyordu. Buraya ilk geldiğimde taşıdığım çantalarımdan biri yatağımın yanında asılıydı. Çizmelerim ve pelerinimi de kolayca bulabilmeyi umdum.

Elimden geldiğince sessiz hareketlerle battaniyeleri bir kenara ittirdim ama üstümde bir gecelik olduğunu fark ettiğimde gözlerimi devirdim. Woodcourt içinde bir gecelikle dolaşmam söz konusu değildi.

Ama burası benim eski odam olduğuna göre, eski kıyafetlerimden bazıları hâlâ duruyor olmalıydı.

"Uyanmışsın."

Geriye baktığımda Simon'ın koltuğundan kalktığını gördüm. Gözkapakları sanki derin bir uykudan aniden uyanmış gibi ağırdı ve ses tonu benim burada oluşumla ilgili hiçbir duygusunu açık etmiyordu.

Üstümdeki geceliği incelediğimi görmüş olmalıydı ki parmağıy-

la üstümü işaret etti, "Üstünü Loelle değiştirdi. O yırtık pırtık elbiseyi üstünde bırakmak istemedi."

Gözlerimi kaçırdım. "Yeni bir kıyafete ihtiyacım var. Burada kalamam."

"Her şey yolunda, Kestra." Simon sanki hıçkırsa bile koşmaya başlayacakmışım gibi ağır ağır konuştu. Belki de gerçekten aklımdan geçenin bu olduğunu anlamıştı.

"Yolunda olan hiçbir şey yok." Koridordan gelen her ses kalbimin teklemesine sebep oluyordu. Kapının diğer yanında bir ordunun toplanmakta olup olmadığını, benim burada olduğumu herkesin çoktan öğrenmiş olup olmadığını ve darağacını hazırlamakla meşgul olup olmadıklarını merak etmekten kendimi alamıyordum. Henüz hazır etmedilerse bile bu ancak an meselesiydi. "Loelle dışında benim burada olduğumu bilen biri var mı?"

"Rosaleen de biliyor. Loelle'i getirmesi için onu gönderdim. Ama onlara güvenebiliriz. Burada güvendesin."

"Öyle miyim? Eğer burada olduğumu keşfederlerse ne olacak?"

Simon ne demek istediğimi anladığını göstermek için başını salladı. Kapıya doğru yürüdü, araladı ve koridorun iki yanına doğru baktıktan sonra kapıyı tekrar kapayıp üstüne yaslandı. "En kısa sürede Rosaleen'den büyün geri dönene kadar saklanabileceğimiz bir yer bulmasını isteyeceğim."

"Büyüm geri dönmeyecek, Simon. Tamamen gitti."

Simon kaşlarını çattı ve başını iki yana salladı. "Gitti mi? Bu mümkün değil. Bizim teorilerimize göre hayatta olduğun sürece büyünün senden ayrılması mümkün değil."

Simon'ın bana daha önce sık sık baktığı gibi bakıyordu; incinmiş ama sevgiyle dolu bu bakışlar, bana gereğinden fazla güvendiği takdirde tekrar onun kalbini kıracağıma dair belirgin bir endişe taşıyordu. Benden güvenli bir mesafede durması bile bana karşı beslediği duyguların kaybolup gitmiş olduğuna işaret ediyordu. Ama bu konuşmanın etrafından dolaşmamın bir yolu yoktu. Sadece sözlerimi bitirdiğimde, onun hâlâ burada kalmasını umut etmek zorundaydım.

"Loelle'in teorisi doğru. Hayatta olduğum sürece, büyü benden zorla ayrıştırılamaz. Bu yüzden ölmem gerekiyordu."

"Ve öldün," dedi Simon hızla. "Öldüğünü gördüm, Kes."

"Evet. Olden Hançeri'yle Joth'a saldırdığımda o da bana saldırdı ve benden her şeyimi aldı; hayatımı ve büyümü. Yozlaşmamı."

Simon şüpheyle başını iki yana salladı. "O zaman nasıl oluyor da hâlâ hayattasın?"

Bu açıklamayı yapmak öngördüğümden bile daha zor bir hâle gelmeye başlamıştı. En kötü anılarımın gözümde canlanmasına ve işlediğim suçların o korkunç ağırlığını üstümde hissetmeme yol açıyordu. Simon'a büyüyü aktardığım diskten ve Endrick'in hayata döndürme büyüsünden bahsettim. Bu büyüyle Endrick'in bir zamanlar öldürülen Sör Henry'nin...

"Tenger, Sör Henry'yi öldürmüştü," dedi Simon. "Bana bundan bahsetti. Ya da bahsetmeye çalıştı."

"Simon, karşındaki sadece benim. Aramızdaki her şeyi değiştirmek için artık çok geç olduğunu biliyorum. Harlyn'le nişanlandığından haberim var. Ama yine de sana anlattıklarıma inanmanı istiyorum."

Simon'ın gözlerine yaşlar doldu ama sertçe yutkunduktan sonra eski dolabıma doğru yürüdü ve dekoltesi krem rengi bağlarla işlenmiş koyu mavi elbisemi çıkardı. Bu aylar önce Lav Çayırları'ndan döndüğümde hazırlanmış olan elbiseydi; yani Vasılolan hâline geldiğimden beri giymeye alıştıklarımdan çok daha şık bir elbise olsa bile, muhtemelen üstüme uyacaktı. Üstümdeki gecelikle kıyaslanamazdı bile.

"Bağcıkları ön tarafta olduğu için bu elbiseyi giymek daha kolay olmalı," dedi Simon. "İttifak sana nedimeler sunamaz ne yazık ki..."

"Nedimeye ihtiyacım yok."

Simon duraksadı ve sonra temkinli bir şekilde başını sallayarak ekledi, "Trina veya Harlyn'in yardımını isteyeceğinden de şüpheliyim. Ya da Imri Stout'un."

Çok ses çıkarmamamız gerekmesine rağmen hafifçe güldüm.

Sonra Simon ben üstümü değiştirirken kendisinin de gidip bana yiyecek bir şeyler bulacağını söyledi. Elinde ekmek ve soğuk et parçalarıyla döndüğünde ben de elbisemi bağlamayı yeni bitirmiştim.

"Basit bir yemek," dedi, tepsiyi şömine önündeki ufak bir masaya koyarken. "Aramızda aşçı yok."

"Mükemmel görünüyor."

Simon hemen karşıma oturdu ve sanki yabancıymışız gibi beni süzmeye başladı. Onunla konuşmaya çalıştım ama bunu her denediğimde bana dair şüphelerinin bakışlarına yansıdığını gördüm. O âna kadar söylediklerime bile inanmakta zorluk çekerken, ona daha fazlasını nasıl anlatabilirdim ki? Belki de bunların hiçbir önemi yoktu. Rosaleen bana saklanmam için bir yer bulmakta yardımcı olursa, ilk fırsatta buradan ayrılabilirdim ve bundan sonra beni kimse göremezdi.

Ben de Simon'ı tekrar göremezdim ve bu, kalbimin sızlamasına sebep oldu. Ama yine de bu, karşımda öylece otururken sanki eli kılıcının kabzasında değilmiş gibi veya yardım çağırması gerekirse diye kapıyı kilitlememiş gibi davranmasından daha iyiydi. Ona yakınlaşmak, tekrar kollarının arasında durmak isterken, tam karşısında oturup da bunların artık mümkün olmadığını düşünmekten daha kötü bir şey olamazdı.

Simon sonunda konuşmaya karar verdi. "Bence en iyi taktik, öncelikle bizim yanımızda yer alması mümkün olan insanlarla konuşmak. Sonra onların yardımıyla, sana karşı olan diğerlerini ikna etmeyi başarabiliriz."

"Onunla konuşan kim olursa olsun, Tenger benim hakkındaki fikrini asla değiştirmeyecektir."

Simon gözlerini indirdi. "Tenger öldü, Kes. Joth onu öldürdü."

Nefesim boğazımda düğümlendi ve bir cevap vermekte zorluk çektim. Tenger'le hep gergin bir ilişkimiz olmuştu ve başından beri beni hedeflerine ulaşmak için kullanacağı bir araç olarak gördüğünü biliyordum. Yine de bu haber içimi acıtmıştı çünkü bunun biraz da benim suçum olduğunu biliyordum.

Sonunda elimdeki kupayı masaya koydum. "Bunu duyduğuma çok üzüldüm. Joth'la güçlerimi paylaştığımda, her şeyin bu şekilde gerçekleşeceğini tahmin edemedim. Bunu öngöremedim."

"Biliyorum." Simon'ın sesi beklediğimden daha şefkatliydi. "Diğerlerinin de bunu anlamasını sağlayacağız."

Başımı iki yana salladım. "Kimsenin anlamasını sağlayamayacağız. Ben burada olduğum sürece, İttifak içinde bir bölünmeye sebep olacağım. İnsanlar arasına nifak tohumu ekmiş ve seni de liderlik etmen gerekenlerden ayırmış olacağım. İkimiz de bunun böyle olacağını iyi biliyoruz."

"Bir yolunu bulmamız gerekiyor!" Simon parmaklarıyla saçlarını taradı ve ilk defa benim de hissettim kadar gergin göründü. "Onlarla güzelce konuşur ve bana anlattığın her şeyi onlara da anlatırız..."

"Sana anlattıklarıma inanıyor musun?"

Simon durdu ve gözlerimin içine baktı. Cevabını beklerken kalbim tekledi. Sonunda fısıldayarak konuştu, "Çok şey olup bitti. Sadece biraz zamana ihtiyacım var."

"Yani zorluk sadece diğerlerini ikna etmekte değil. Ama seni de ikna etmekte."

Simon öne doğru eğildi ve ciddiyetle yüzüme baktı. "Sana ve söylediğin her şeye inanıyorum, Kes. Sadece anlam verebilmek için biraz zamana ihtiyacım var. İttifak'taki çoğu kişi de aynı şekilde hissedecektir ve bazıları anlamayı başaramayabilir. Endişelenmen gerekenlerin başındaysa Gabe var."

Haklıydı. Gabe'le aramız bir süredir hiç iyi değildi ama kabul etmek gerekir ki Gabe'in bunun için iyi sebepleri vardı. O sebeplere Simon'ı zehirleyerek neredeyse ölümüne yol açmış olmam da dahildi.

"Gabe senin tamamen düzelmiş olduğuna asla inanmayacaktır," diye ekledi Simon ve sonra kapı açıldığında sessizleşti. Nefesim boğazımda düğümlendi. Kapının diğer tarafında Gabe duruyordu.

"Gerçekten de öyle; inanmıyorum," dedi Gabe ve sanki ona sal-

dıracakmışım gibi gözlerini benden ayırmadan silahlı üç Korakla birlikte içeri girdi.

Simon ayağa kalktı ve elini kılıcına atarak önüme geçti. "Nereden anladın?"

"Rawk'ın dün konduğu noktadan başlayan kan izleri sayesinde. Birileri de bugün kocaman bir tabak yemek alıp kendi odandan başka bir odaya gittiğini fark etmiş." Gabe omuz silkti. "Anlaması çok da zor olmadı, Hatch."

Simon kılıcını çekti ve ben de ayağa kalktım. "Kestra benim korumam altında ve burada kalacak."

"Hayır, kalmayacak." Gabe diğer Korakları öne sürdü. Biri elindeki disk okunu bana doğrulttu. Diğer ikisi ise Simon'a nişan aldı. "Bunu bir savaşa dönüştürme," diye ekledi Gabe. "Bunu yaparsan hepimiz kaybederiz."

Simon homurdanarak kılıcını indirdi. Disk okçuları pozisyonlarını korudu.

"Biz adil insanlarız." Gabe bir zamanlar Yarıklardayken üstümde kullandığı aynı bağlayıcı kordonu çıkardı ve bileklerime sardı. Büyüm olsaydı bu kordondan tek bir düşünce ve kollarımı hafifçe sallayarak kurtulabilirdim ama artık Gabe beni serbest bırakana kadar bu kordona bağlı kalmak zorundaydım.

"Bu gerekli mi?" diye sordu Simon. "Kestra bizim düşmanımız değil."

"Buna mahkemede karar verilecek. Verilen karar ne olursa olsun, Simon, onun kaderini sen de kabullenmek zorundasın. Bunu yapmayı reddediyorsan, onun hakkındaki hükmü derhal burada verebiliriz."

Simon bana baktı ve yüzündeki endişeli ifadeyle mideme kramp girdi. "Mahkeme ne zaman?"

Gabe kaşlarını çatarak yanıt verdi. "Onu hemen yargılamaya hazırız."

KIRK SEKİZ

SIMON

Kestra'nın Gabe'e ona saldıramayacağına dair sözlerine rağmen, Gabe odadan ayrılmadan önce Kestra'nın o kordona bağlı kalması konusunda ısrarcı oldu.

Bağlayıcı kordon bileklerine sarılırken, Kestra gözlerini Gabe'den ayırmadı. Aklından neler geçtiğinden emin değildim ama onu, yakında olacaklardan korktuğunu maskelemeye çalıştığını bilecek kadar iyi tanıyordum.

Bense kendi duygularımı onun kadar iyi saklayabildiğimi söyleyezdim. Kestra'yı koridora doğru takip ederken bacaklarım güçsüzleşmişti. Elimden gelen tek şey, Gabe'in söz verdiği gibi bu duruşmanın adil olmasını umut etmekti ama son günlerde olup bitenler göz önüne alınırsa, Gabe'le benim benzer bir adalet anlayışına sahip olduğumuzdan kuşkuluydum.

Woodcourt'un balo odasına doğru götürüldük. Burası çok da uzun olmayan bir zaman önce Basil ile Kestra'nın düğününün yapıldığı yerdi. Bense uzaktaki bir duvara yaslanmış, Kestra'yı Woodcourt'tan kaçırmanın bir fırsatını kolluyordum. Bugün işler kötü giderse, tekrar aynı şekilde kaçma planları yapmak zorunda kalabilirdim.

Ama bu sefer kaçmak imkânsız olurdu. Oda çoğu silahlı pek çok İttifak üyesiyle doluydu. Bizim geçebilmemiz için kenara çekildiler ama arkamızdan derhal tekrar kapandılar.

Kestra'nın kulağına doğru eğildim. "Burada yalnız değilsin. Ben senin tarafındayım."

"Benim tarafımdaki tek kişi sen olabilirsin," diye yanıtladı Kestra.

Odaya çoktan bir platform kurulmuştu ve ön duvar boyunca uzanıyordu. Sol tarafa beş sandalye yerleştirilmişken sağ tarafta tek bir sandalye vardı ve Kestra'ya buraya oturması işaret edildi. Kestra bana kendine güvenle dolu sahte bir gülümsemeyle baktıktan sonra platforma çıktı. Oturduğunda sırtını dik tutmaya, korku içinde değilmiş gibi görünmeye çalıştı ama yine de orada tek başına oturmuşken fazlasıyla küçük ve çaresiz görünüyordu. Saçları örülmemiş olduğu için omuzlarına dökülmüştü ve gözleri dikkatle izleyicilerin üstünde geziniyordu. Kordonla bağlanmış ellerini kucağına koydu ve bağlayıcı kordonun diğer ucu da Gabe'in bileğine bağlı olduğu için, titremesini belli etmemek adına parmaklarını birbirine doladı.

Gabe platformun ortasına geçti. "Buradaki her grubun bir oy hakkı olmasına karar verildi. Suçluluk oyçokluğuyla kararlaştırılabilir ama masumiyet için oybirliği gerekiyor."

"Bunun neresi adil?" diye sordum. "Böyle bir standart asla söz konusu olmadı!"

"Ama artık olmalı. Bu odadaki herkesin hayatı, hatta Antora ve ötesinde yaşayan herkesin hayatı bu oydan etkilenecek. Hepimiz onun masumiyetine ikna olmalı ve bunu kabul etmeliyiz. Şimdi, kendi grubunu temsil etmek üzere seçilenler lütfen öne çıksın."

Trina, Korakları temsilen öne çıkan ilk kişi oldu ve sonra Reddengrad'ı temsilen Basil onu takip etti. Ben çoktan oy tahmini yapmaya başlamıştım ve en azından bu ikisinin Kestra'nın lehine oy kullanacağını tahmin ediyordum. Halderianları temsilen Komutan Reese öne çıktı ve muhtemelen Kestra'nın aleyhine oy kullanacaktı. Brill'i temsilen Imri Stout'un da yapacağı gibi. Sonra kendini Renn olarak tanıtan bir Antoralı öne çıktı. Bu adam hakkında hiçbir fikrim yoktu ve bu beni endişelendirdi. Bu adam Kestra'nın bir Dallisor olarak yetiştirildiğinden mutlaka haberdar olmalıydı ve bu da Kestra adına olumlu bir işaret değildi.

Üçü muhtemelen onun aleyhine oy kullanacak olan beş yargıç. Normal standartlarımız işliyor olsaydı bile, Kestra bu duruşmayı çoktan kaybetmişti.

"Ben de kendi halkımı temsilen buradayım," dedi bir kadın, platforma adım atarak.

"Her grubun temsilcisi çoktan belirlendi," dedi Gabe. "Sen hangi gruptansın?"

"Adım Haline ve Navan'ım. Düne kadar bir yarı-yaşardım. Kestra beni hayata döndürdü ve şimdi de hayata döndürdüğü ve döndürmemiş olduğu diğerlerini temsilen buradayım."

Gabe başıyla onayladı. "Biri bize altıncı bir sandalye getirsin lütfen."

Birileri sandalye bulup getirirken ben de Kestra'yı süzdüm. Diğer herkes bir yana, karşısında Halina'yı bulduğu için gözlerinde bir korku vardı. Halina'nın yüzündeki soğuk ifadeye bakılırsa, Kestra'nın bu gerginliğinin muhtemelen iyi bir sebebi vardı.

"Başlayalım," dedi Gabe. "Kendini savunmak için bize ne söyleyebilirsin, Kestra Dallisor?"

Kestra'nın dikkatini Halina'dan koparması için Gabe'in bu soruyu ikinci defa tekrarlaması gerekti. Ama cevap verdiğinde, Kestra sakince konuştu. "Kimi hangi suçlarla yargıladığınızı öğrenmeden önce size hiçbir şey söyleyemem."

Gabe kaşlarını çattı. "Kimin yargılandığı sorusunun cevabı açık."

"Hayır, değil. Ben bir Dallisor olarak, Hükümdarlık tarafından yetiştirildiğim için mi yargılanıyorum? Yoksa Lord Endrick'le aynı ırktan geldiğim için, bir yarı-Endrean olduğum için mi yargılanıyorum? Aynı zamanda yarı-Halderian'ım ve Woodcourt'un da vârisiyim ve dolayısıyla, Lord Endrick ve üvey babamın yokluğu beni Kızıl Taht'ın da vârisi yapıyor. Peki, beni kraliçeniz olarak mı yargılıyorsunuz?"

"Kendini bu kimliklerden hangisi yaptıklarını daha haklı çıkaracak ise onunla savunabilirsin," dedi Gabe ve devam etti, "çünkü hakkında çok fazla suçlama söz konusu ve hepsi de ciddi. İhanetle

suçlanıyorsun. Yüzlerce Demirkalp askerini katletmekle ve büyünle pek çok insana saldırmakla suçlanıyorsun. Şimdi bir kral olan Simon Hatch'i öldürmeye teşebbüsle suçlanıyorsun. Ve sana ait olmayan ama Antora halkının seçtiği kişinin oturması gereken bir tahtı sahiplenme teşebbüsüyle suçlanıyorsun. Bu suçların için savunman nedir?"

"Bunlar yaptığımı inkâr edemem," dedi Kestra. "Ama bunların birer suç olduğunu inkâr ediyorum."

Gabe o suçlarını itiraf ederken izleyicilerin vereceği tepkiyi izlemek için gözlerini kalabalığa çevirmişti ama şimdi yüzünde samimi bir şaşkınlık ifadesiyle tekrar Kestra'ya döndü. "İhanet? Cinayet? Yozlaşma... bunların birer suç olduğunu inkâr mı ediyorsun?"

"Koraklar hükümdarı tahtan indirmeyi amaçlarken, ihanet bir suç mudur?" Kestra doğrudan Gabe'in gözlerine baktı. "Sen bir hain misin, Gabe? Yoksa bir vatansever mi?"

Hazırlıksız yakalanan Gabe geveleyerek cevap verdi. "Ben... tek amacım... ülkem için en iyi olduğuna inandığım şeyi yaptım ben."

"Eğer standart buysa, ya beni masum ilan etmelisin ya da kendi boynunu da benim yanımdaki darağacına uzatmalısın."

Yargıçları süzdüm. Aralarında bir şeyler fısıldaşan Halina ile Imri dışında hepsi başlarını sallayarak Kestra'nın bu sözlerini onayladı. Halina ile Imri'nin hâliyse beni endişelendirdi.

Gabe kendini toparladı. "Cinayet konusuna gelelim. Geçtiğimiz sonbaharda Simon Hatch'i zehirlediğini ve neredeyse ölümüne sebebiyet verdiğini inkâr mı ediyorsun?"

Kestra sakin kalmaya çalışarak bana baktı ama gözlerinde bir hüzün ifadesinin belirdiğini gördüm ve bunu neden yaptığını bildiğimi anlamasını umarak başımı iki yana salladım. "Simon beni kaçırdıktan sonra onun elinden kaçmaya çalıştığımı kabul ediyorum," dedi Kestra.

"Peki, beş gece önce silahlarını indirmeye ikna ettiğin Demirkalp askerlerine ne demeli? Onlar teslim olduktan sonra sen ve Joth onları katlettiniz."

İşte bu, Kestra'nın gerçek bir tepki göstermesine sebep oldu. Sırtını dikleştirdi ve ateşli bir şekilde başını iki yana salladı. "Joth'un onları öldüreceğinden haberim olmadığına yemin ederim. Ben onları serbest bırakacağıma söz verdiğimde, bu sözümde samimiydim."

Gabe gözlerini kıstı ve doğrudan Kestra'ya baktı. "Eğer bu doğruysa, o zaman neden Joth'un yanında kaldın? Eğer onun yaptıkları seni gerçekten şok etmiş olsaydı, ondan olabildiğince uzaklaşmak isteyeceğini tahmin ederdim."

"Bu mümkün değildi," dedi Kestra. "Lord Endrick'e saldırmak üzereydik. Eğer planı değiştirmeye kalksaydım, saldırı da başarısız olurdu!"

Yargıçlar arasında Halina söze girdi, "Ama o saldırı sırasında yarı-yaşarlara yanına gelmelerini emrettin. Endrick'in onlara ne yapacağından haberin olmalıydı."

"Haberim yoktu!"

"Yargıçlar söz almamalı," dedi Gabe ama artık çok geçti. Darbe çoktan indirilmişti.

Gabe devam etti. "Bedeli ne olursa olsun, kendin için gereken hayat enerjisini çalmak amacıyla seni takip eden insanlardan kaç tanesine saldırdın? Onları arkanda ölü ya da ölümün eşiğinde bıraktın."

"Hiçbir zaman ihtiyacım olandan fazlasını almadım ve bunu da ancak gerekli olduğu durumlarda yaptım." Kestra'nın sesi giderek daha geriliyordu.

"Peki onlardan herhangi bir şey almak ne zamandan beri senin hakkın oldu?" diye sordu Gabe.

"Vasılolan olduğumdan beri!" Kestra bu sözleri öfkeden ziyade hayal kırıklığıyla, neredeyse bağırarak sarf etti. "Aniden Lord Endrick'i öldürme şansı olan tek insan hâline geldiğimde! Bunun bir bedeli olmayacağına, benden başka kimsenin bir fedakârlıkta bulunması gerekemeyeceğine inanan biri var mı burada? Beni savaşırken gördün, Gabe ve ben o kararları aldığım sırada da hep ya-

nımdaydın. Herhangi birinin hayatına, önemli bir sebep olmadıkça asla dokunmayacağımı iyi biliyorsun."

Gabe onun bu sözlerini, izleyen herkesin iyice sindirmesini bekledikten sonra konuştu, "O sebeplerin ancak bencilce olduğunu gördüm ben. Ya sen öne çıkmayı reddettiğin için, senin yerine hayatını verenlere ne demeli?"

Kestra başını yana eğdi. "Kimden bahsediyorsun?"

"Simon'ın annesi Tillie'den."

İşte bu, Kestra'nın nefesinin boğazından düğümlenmesine sebep oldu. Gözlerini indirdi ve neredeyse işitilemeyecek kadar alçak bir sesle, "Suçluyum," diye fısıldadı.

KIRK DOKUZ

KESTRA

Yargılanmaya başlarken, suçlanabileceğim hemen her şeye karşı hazırlıklı olduğumu sanmıştım ve bir süre boyunca, kendimi başarıyla savunduğuma inandım.

O âna kadar.

Gabe, Simon'ın annesi meselesini davaya dahil etmişti ve aniden içimde karşı koyma isteği kalmamıştı. Yozlaşmanın etkisi altındayken Tillie'nin ölümünü aklıma bile getirmemiş olsam da şimdi, onun tehlike altında olduğunu anladığım andan beri içimde taşıdığım en ufak kalp ağrısı bile geri dönmüştü. Gabe benim kendimin bile katlanmakta güçlük çektiğim bu iltihaplı yarayı tekrar açmışken, kendimi savunmanın ne anlamı vardı ki? Gabe'in hakkımda suçlu hükmü verilmesi için izlediği yol buysa, belki de gerçekten suçluydum.

"O zaman suçluluğunu kabul ediyorsun," dedi Gabe.

"Annemi kurtarmaya çalıştı." Simon bir adım öne çıktı. Neredeyse tam olarak karşımda duruyordu ama yüzünü yargıçlara dönmüştü. "Ben oradaydım. Onu annemin evine girmekten ben alıkoydum. Kestra bana karşı mücadele etti ve onu bırakmam için bana yalvardı ama Vasılolan'ı kaybetmeyi göze alamazdık." Sonra gözlerini Gabe'e çevirdi. "Sen o eve girdikten sonra, Kestra seni kurtarmak için de çabaladı. Sonunda bunu başardı da. Seni kurtarmak için kendini feda etmiş olduğundan haberin var mıydı, Gabe?"

Gözümün ucuyla baktığımda, Gabe'in bana baktığını gördüm ama ben aşağı bakmaya devam ettim.

Simon konuşmaya devam etti. "Yaptığı her şeyin sonucunda Lord Endrick onun kalbini ezdi. Hayatta kalabilmek için büyüye ihtiyacı vardı ve sen o akşam öldürülürken Kestra *bencilce* kılını bile kıpırdatmamış olsaydı, büyüye de asla ihtiyaç duymayacaktı."

Gabe bu sözlerin arkasından sessiz kaldı. Benim de kendi duygularımı değerlendirebilmek için bir süre sessizliğe ihtiyacım vardı. Simon'ın beni annesinin ölümünden sorumlu tutmuyor olması mümkün müydü? Bunu gerçekten umut edebilir miydim?

Gabe nihayet, öncekinden yumuşak bir sesle konuştu, "Büyüyü sahiplenmeyi istemiş olsun veya olmasın, bu adil olsun veya olmasın, sonuçta yozlaştı. Her enfeksiyon gibi, yozlaşma da iyileştirilmediği takdirde ölümcül bir hastalık. Kestra'nın örneğindeyse, bu hepimiz için ölümcül sonuçlar doğurabilir."

Gabe'e baktım. Bu yargılamadaki başka hiçbir konu, bu tek noktayı anlamasından daha öncelikli değildi. "Yozlaşma artık yok. Sahip olduğum büyü artık yok."

"Bu imkânsız!" Gabe önüme geçti ve yüzündeki ifade benim yalan söylüyor olduğumu düşündüğünü açıkça belli ediyordu. "Loelle senden büyüyü çekip almak için her yolu araştırdı ve bunu seni öldürmeden yapmanın imkânsız olduğu konusunda bizi temin etti."

"İmkânsız değil." Bağlı hâldeki ellerimi yukarı kaldırdım. "Bir büyü fısıldayarak ellerimi ayırıp serbest kalabilecekken, kendi isteğimde bu şekilde bağlanmış olmayı kabul eder miydim sanıyorsun?"

"Büyünün artık içinde olmadığını kanıtlayabilir misin?" diye sordu Gabe.

Odanın diğer tarafında birinin kalabalığı ittirerek öne doğru ilerlediğini gördüm. Pelerinin başlığı yüzünü gizliyordu ama ön tarafa geldiğinde başlığını geriye attı.

Onu çoktan tanımıştım. "Baba!" Yüzünde gergin bir ifade vardı ve oldukça hırpalanmıştı ama en azından hayatta ve buradaydı.

Bu bile bana önceden tahmin edemeyeceğim kadar umut ve neşe verdi.

Darrow bana her şeyin yoluna gireceğini söylermiş gibi gülümsedi. Midem kasıldığı ve başım zonkladığı hâlde bir şekilde ona inandım. Babama inandım.

Darrow, Simon'ın yanında durdu ve yargıçlarla yüzleşti. "Loelle başından beri haklıydı. Ölümüne sebep olmadan büyü birinden ayrıştırılamaz. O düello platformunda Kestra'nın başına gelen de buydu. Onu bulduğumda ölmüştü ama arkasında kalbinin tekrar atmasını sağlayacak bir şey bırakmıştı."

"Büyü vasıtasıyla," dedi Gabe.

"Büyü onun üstünde kullanıldı," dedi Darrow. "Onun içinden gelmedi."

"Bundan nasıl emin olabiliriz?" Gabe yüzünü bana çevirdi. "Sana yemin ederim ki buradaki kimse seni suçlu ilan etmek istemiyor ve buna ben de dahilim, Kestra. Ama içinde hâlâ büyü varsa, yozlaşma da geri gelecektir. İkisinin de artık mevcut olmadığını kanıtlayabilir misin?"

Ortama sessizlik hâkim oldu. Eğer bu duruşmayı kaybedersem sebebi işte bu olacaktı. Ama karşı koymadan pes edecek de değildim.

"O zaman sen de adil bir duruşmayı amaçladığını kanıtla," diye cevap verdim, sinirlenmeye başlayarak. Yargıçlara hitaben ekledim, "Kararınızı bu duruşma başlamadan çok önceden almamış olduğunuzu, bana özgürlük şansı vermek amacıyla burada bulunduğunuzu kanıtlayın. Bu basit şeyleri kanıtlayamayacaksanız, bana karşı oy kullanmaya nasıl cüret edeceksiniz?"

"Yargılanan kişi onlar değil," dedi Gabe. "Lütfen Kestra, bizi yozlaşmanın tamamen gittiğine ikna etmenin bir yolu olmalı. Bize bir kanıt göster, oylamaya hemen başlayalım."

"Var olmayan bir şeye dair nasıl kanıt sunabilirim?" diye sordum. "Bir yıldızın kaydığına hiç şahit olmadığımı kanıtlayabilir miyim? Ay ışığı altında hiç dans etmemiş olduğumu? Aklımda veya

kalbimde yer almayan bir şeyin, gerçekten yer almadığını nasıl kanıtlayabilirim?"

"O zaman biz nasıl seni özgür bırakabiliriz?" Gabe başını iki yana salladı. "Üzgünüm, Kestra. Gerçekten."

"Bunu ben kanıtlayabilirim." Darrow izleyiciler arasından kafası karışmış gibi görünen Harlyn'i çekip öne çıkardı ve ona hitaben konuştu. "Beni disk okunla vur. Büyüyle iyileştirilmezsem öleceğim kadar ciddi bir yerimden."

Ayağa kalkarak haykırdım. "Hayır, baba!"

"Bu benim kızım," dedi Darrow yargıçlara. "Eğer içinde hâlâ en ufak bir büyü gücü bile taşıyorsa, onu beni kurtarmak için kullanacaktır. Eğer kullanmaz ise, bunun tek sebebi kullanacak bir büyüsünün olmamasıdır. Ve bununla birlikte siz de onun masumiyetini ilan etmek zorunda kalacaksınız."

"Hayır!" Platformdan aşağı koşmaya yeltendim ama arkamdaki iki Korak beni kollarımdan tuttu. İçimde ikisini de yere serecek azıcık bir büyü kalıntısı var mı diye bakındım ama gerçekten de yoktu. Eğer içimde büyü bulabilseydim, benim için sonucu ne olursa olsun onu kullanırdım.

"Size teklifim işte bu," dedi Darrow, Gabe'e. "Onun masumiyeti için istediğiniz kanıtı size bu şekilde sunacağım."

"Bunu yapamazsın!" diye haykırdım. "İtiraf ediyorum, Gabe. Suçlamalarının hepsini kabul ediyorum. Zaten sonunda beni cezalandıracağınızı hepimiz biliyoruz. Bu yüzden bana ne yapacaksan yap ama Darrow'un bunu yapmasına müsaade etme."

Simon, Harlyn ile Darrow'un arasına girdi. "Bu iş fazla ileri gitti, Gabe. Eğer Harlyn'e bu masum adamı vurmasını emredersen, o diskin önüne ben kendim atlayacağım."

"Ama ben sana ya da Darrow'a nişan almıyorum." Harlyn disk okunu bana doğrulttu. "Kestra itiraf etti ve şimdi de suçlarının bedelini ödemeli."

"Harlyn, hayır!" diye haykırdı Simon.

"Eğer bu Darrow'un hayatını kurtaracaksa, o zaman Harlyn'in

beni vurmasına izin ver!" diye bağırdım. "Babamı zaten şimdiye kadar kaç kez kaybettim. Sevdiğim başka birini daha kaybetmek beni zaten mahvedecektir."

Odaya sessizlik çöktü ve ben nefes almayı bile bıraktım. Gözlerimi kapayarak kaçınılmaz olanı bekledim. Daha önce disk okuyla vurulduğum için beni neyin beklediğini biliyordum. Bir anlık acı, yaradan başlayarak bedenime yayılacak ve her şey sona erecekti.

Bekledim ama hiçbir şey gerçekleşmedi. Sonunda gözlerimi açtığımda, Harlyn okunu indirdi. "İşte aradığın kanıt bu, Gabe. Yozlaşmış biri sevgi nedir bilemez."

Daha önce ortama sessizlik hâkimse, şimdi düşen bir kar tanesinin sesinin bile işitilebileceği kadar kati bir sükûnet hâkim olmuştu.

"Oylamaya geçin," dedi Simon.

Gabe'in arkasında duran Trina ayağa kalktı. "Masum. Tüm suçlamalardan."

Basil derhal onu takip etti. "Masum."

Sonra Antoralı adam ayağa kalktı. "Dallisorlara bir sevgi beslemiyoruz ama onun bir Dallisor olmadığı açık. Endreanlara bir sevgi beslemiyoruz ama içinde bir büyü yok gibi görünüyor. Bu kızın iki lanetli soyun ağırlığını omuzlarında taşıması bile başlı başına yeterli bir ceza. Masum."

Önceden yarı-yaşar olan Halina ayağa kalktı. Tüm duruşma boyunca gözlerini benden ayırmamış ve yüzünde tek bir parça bile sempati ifadesi belirmemişti. Söyleyeceklerinden korkuyordum ve konuşmaya başladığında bu korkum daha da arttı. "En başından beri planım, sana karşı oy kullanmaktı. Bunu kabul ediyorum çünkü sebeplerimde haklıydım. Beni hayata döndürmüş olmanın tek sebebi, kralımızın seni buna zorlamış olması. Ve bunu yaparken beni büyümden mahrum bıraktın. Şimdi o büyünün artık içinde olmadığını iddia ettiğine göre, benden aldığın şey asla geri verilemeyecek demektir."

Gözlerime yaşlar doldu ama düzgün bir açıklama yapabilecek sözcükleri bulamadım. Ona yaşattıklarım için son derece üzgün-

düm ama eğer yine aynı durumda kalsam, yine aynı şeyi yapardım. Bunu ona nasıl söyleyebilirdim ki?

Sonra Halina devam etti, "Eğer bu duruşmanın konusu ve hakkındaki suçlamalar bunlar olsaydı, o zaman infazın için oy kullanmaktan çekinmezdim. Ama ihanet ve cinayet ve yozlaşmayla suçlanıyorsun. Eğer ihanetten suçlu olsaydın, o zaman hepimiz aynı suçu işlemiş olurduk. Ben kendim, Joth'un emriyle o Demirkalpleri öldüren yarı-yaşarların arasındaydım. Seni cinayetten suçlu bulup aynı zamanda kendimi masum görmem mümkün değil. Aynı zamanda yozlaşmayla suçlandın ve gerçekten de yozlaşmış hâldeydin, Kestra. Onun senin üstündeki etkisini iyi biliyorum. Ne var ki önceden şahit olduğum hiçbir şey seni hâlâ etkisi altında tutuyormuş gibi görünmüyor. İsteksizce de olsa, oyum masum olduğun yönündedir."

Son nefes alışımdan beri ne kadar süre geçmiş olduğunu bile fark etmemiştim ama sonunda derin bir nefes verdim ve Simon'a baktım. Simon ise tahmin ettiğim kadar rahatlamış görünmüyordu. Dikkatini komutanına vermişti. Komutan Reese ayağa kalktı ve Simon'ı başıyla hafifçe selamladıktan sonra bana hitaben konuştu.

"Yarı-Halderian olman, ağzından çıkan sözlere inanma sebebimin ancak yarısını oluşturuyor. Ben de bir babayım ve kızımın hayatı için neleri riske atabileceğimi iyi biliyorum. Bu en saf türden bir sevgidir. Kestra'nın babası için kendi hayatını feda etmeye hazır olması, aynı türden bir sevginin işareti." Bir an tereddüt etti ve ekledi, "Masum."

Gülümsedim ve sonra gözlerim Imri Stout'a çevrildi. Eğer o ikna olmamışsa, ondan öncekilerin verdiği oyun hiçbir anlamı olmayacaktı. Ve yüzündeki ekşi ifadeye bakarak, bana hiçbir sempati duymadığını zaten anlayabiliyordum.

Imri ayağa kalktı. "Asıl soru senin suçluluğun veya masumiyetin değil; bizim hakkında oy vererek neyi riske attığımız. Masum olduğunu söylersem, bunun beraberinde getireceği risk de çok büyük. Eğer hepimizi kandırdıysan, o zaman sonuçta her şeyi kaybedebi-

liriz. Ama suçluluğun üzerine oy kullanmanın riski çok daha az. Çünkü bu konuda yanılıyor olsam bile, sonuçta kaybettiğimiz tek şey artık bize bir faydası olmayan tek bir hayat olacak."

Kendimi savunmak için hiçbir şey söylemedim. Oyunu ne yönde kullanmaya niyetli olduğu zaten açıkça belliydi.

Imri devam etti. "Kızıl Taht şu anda kendini kral ilan eden biri tarafından işgal edilmiş durumda. Bu kişi Lord Endrick'in büyüsüne, senin büyüne ve doğduğunda sahip olduğu büyüye sahip. Seni serbest bırakırsak, onu durdurmak için planın nedir? Eğer artık büyü gücüne sahip olmadığın doğruysa, o zaman seni serbest bırakma riskini göze almaya değeceğini de düşünmüyorum."

"Önceden tamamen dürüst olmadım," dedim ve izleyicilerin gözü hızla üstüme çevrildi. "İçimde artık büyü olmadığı doğru. Ama yine de sahip olduğum bir büyü var." Ellerim hâlâ Gabe'in kordonuyla bağlıyken, yanımdaki çantaya uzandım ve dün akşam büyümü aktardığım ikinci diski çıkardım. "Joth ve ben aynı güçleri paylaşıyorduk. Benim sahip olduğum tüm güç hâlâ onda. Lord Endrick'in Olden Hançeri'ni yaratmış olduğu gibi, ben de bu diski yarattım. Ve Hançerin Endrick'i öldürme gücüne sahip olduğu gibi..."

"Bu disk de Joth'u öldürebilir," diye tamamladı Imri. Bir süre bana baktı ve yüzünde saygı dolu bir ifade belirmeye başladı. Ağır ağır iç geçirdikten sonra ekledi, "Şahsi olarak suçluluğuna inanmamın yanı sıra, bu savaşı tamamlamak için sana ihtiyacımız olduğuna da inanıyorum. Bu sebeple, oyumu masumiyetinden yana kullanıyorum."

Odanın içindeki birçok kişiden neşe dolu tezahürat sesleri yükseldi ama beni hâlâ şüpheyle süzen pek çok kişi de vardı. Onları ikna etmenin zaman alacağını tahmin ettim. Tabii bir gün ikna olacaklarsa. Gabe kaşlarını çatarak bana baktı ama bileklerimdeki bağlayıcı kordon çözüldü.

Simon platforma koştu, elimi tuttu ve beni odadan dışarı çıkardı.

ELLİ

KESTRA

Henüz koridora yeni adım atmışken Gabe arkamızdan durmamız için seslendi. Simon elimi sıktı ve diğer elini kılıcının kabzasına koydu.

"Vazgeç, Gabe. Duruşma sona erdi," diye hırladı Simon.

Gabe sakin, duygudan yoksun bir sesle cevapladı. "Evet ama ben kararımı henüz vermedim."

Simon döndü, beni arkasına çekti ve beden duruşuyla gerekirse dövüşmeye çekinmeyeceğini açıkça belli etti. "Sen davacısın, Gabe. Hem suçlayan hem de yargılayan kişi olamazsın. Tabii yine yeni kurallar yaratmaya niyetin yoksa."

Gabe ellerini havaya kaldırdı ve bize daha fazla yaklaşmadı. "Kestra artık özgür ama Joth hâlâ tahtta ve bu konuda ne yapacağımıza karar vermemiz gerekiyor." Gabe yeri tekmeledi. "Hayır, *benim* bir karar vermem gerekiyor. Kestra'nın aklında bir plan var sanırım. Ona uyup uymayacağıma karar vermeliyim. Senin onun olduğu kişi olup olmadığına inanmaya da."

"İster bizimle ol ister olma," dedi Simon. "Benim arkadaşım olduğunu sanıyordum ve birkaç gün öncesine kadar, hayatta ne olursa olsun güvendiğim birkaç kişiden biriydin."

"Hâlâ arkadaşınım, Simon. Kestra'ya dair hislerinin doğru kararlar almana engel olabileceğini söyleyen sen kendin değil miy-

din? Ben sadece seni ve bizim tarafımızdaki herkesi, *senin* liderlik ediyor olman gereken herkesi korumaya çalışıyordum. Arkadaşın olduğumu ispatladım ben!"

"Öyle mi?" Simon'ın elleri birer yumruk hâlini aldı. "Eğer arkadaşlık anlayışın buysa, bu benim ihtiyacım olan şey değil."

Simon beni çekiştirerek uzaklaşmaya yeltendi ama onun önüne geçtim ve "Yardım etmek isteyen herkese ihtiyacımız var. Gabe'le konuşmak istiyorum," dedim.

"Konuşmak mı?" Gabe bir kaşını havaya kaldırdı. "Kolumu kavrayarak beni yerde yatan bir jöle hâline mi getireceksin?"

"Eğer bunu yapabilecek olsaydım, şu anda yapıp yapmamaya karar vermeye çalışıyor olurdum. Suçlamalarının bazılarında çok ileri gittin."

Gabe ifadesiz bir yüzle bana baktı, sonra onunla yürümemi işaret etti. Simon'a endişelenmemesi gerektiğini fısıldadım ve eli kılıcına geri gitmesine rağmen arkada kaldı. Yargıçlar masumiyetime karar vermişken Gabe'in herhangi bir yanlış harekette bulunacağını sanmıyordum. Ama çizmeme bir bıçak gizliydi ve gerekirse ona rahatça ulaşabilirdim.

İlerideki ilk köşeyi döndükten sonra Simon görüş alanımızdan çıktı ve Gabe söz aldı, "Geçmişimden haberin olsaydı, bu suçlamaları yapma sebebimi de iyi anlardın. Korakların arasında büyüdüm ve tüm hayatım boyunca Hükümdarlık'a karşı savaş verdim. Karşıma çıkan her Dallisor'u bir düşman olarak tanıdım çünkü bu doğruydu. Simon bize katıldıktan sonra onunla beraber savaş vermeye devam ettik ve içinde bulunduğumuz koşullara bakmaksızın, ona ihtiyacım olduğu her seferinde yanımdaydı. Sonra seninle tanıştı ve her şey alt üst oldu. Senin bir Dallisor ve hatta daha kötüsü, bir Endrean olmanın bir önemi yoktu. Onu neredeyse öldürmüş olduğun gerçeğine de bir şekilde aldırış etmedi. Seninle ilişkisini sorgulaması ancak annesinin ölümü yüzünden oldu. Büyüyü içine aldığın anda seninle bağlantısını kesmiş olmalıydı ama bunu yapmadı."

Gabe'in benden ne söylememi beklediğinden emin değildim. O da benim geçmişimden habersizdi ama buna rağmen bana her türlü önyargıyla bakmaktan çekinmemişti.

Gabe devam etti. "O suçlamaları yapmamın sebebi, o odadaki insanları güvende tutmaktı. Yalan söylüyor olsaydın, Kestra –ya da ne yapıp yapamayacağın konusunda hâlâ yalan söylüyorsan– o insanların iyiliği için elimden geleni yapmak benim yükümlülüğümde."

"Yalan söylemedim. Bir kez bile."

"Hâlâ bir Endrean'sın ve büyünü geri kazanabilirsin. Sonra bu döngü tekrar başlar. Sana asla tam olarak güvenemeyiz."

Durup gözlerimi ona diktim. "Sen kendini herhangi bir yozlaşmadan muaf mı sanıyorsun? Büyünün yoksunluğu bir kişiyi bir diğerine zarar vermekten veya sahip olduğu otorite ve güç konumunu kötüye kullanmaktan muaf mı tutar sanıyorsun? Seninle tanıştığımız günden beri eline geçen her fırsatta bana karşı hareket ettin sen, yani asıl soru şu; ben *sana* nasıl güvenebilirim?"

Gabe bu sözlerimden etkilenmiş gibi göründü. Kısa bir duraksamadan sonra, "Arkana bakmadan dönüp gidecek misin? Çoğu insanın tercihi bu olurdu. Hâlâ hayatta oldukları için kendilerini şanslı sayar ve yaklaşan savaştan olabildiğince uzağa kaçmaya çalışırlardı," dedi.

"Joth'un o tahtta olması biraz da benim suçum. Bu yüzden onu tahttan indirme planının da bir parçası olmalıyım." Omuz silktim. "Çoğu insan arkasını dönüp giderdi belki. Ben bunu yapamam."

"Belki de yapmalısın," diye ekledi Gabe. "Altı yargıç seni masum ilan etti ama bu onların liderliğindeki herkesin bu karara katıldığı anlamına gelmiyor. Başıboş bir disk okunun seni sırtından vurmayacağından emin olabilir misin?"

Yavaşça başımı eğerek onayladım. "O başıboş ok sana mı ait olacak?" Dürüstçe bir soruydu bu.

"Bana şunun bir cevabını ver: Bize duruşmada gösterdiğin diski neden yaptın? Eğer yozlaşma o sırada hâlâ senin içindeyse, neden böyle özverili bir davranışta bulundun?"

Omuz silktim. "Özverili değildi aslında. Olden Hançeri'nin Lord Endrick'i öldürdüğü gibi Joth'u da öldürebileceğini düşünüyordum. Ama başarısız olma ihtimalinin de farkındaydım ve o zaman güçlerimi benden alacağını biliyordum. Bu yüzden kendime büyüyü geri kazandıracak bir araç hazırladım. O siyah disk Endrick'in birini öldürerek büyüsünü çalma gücünü barındırıyor. Her şeyin tepetaklak olması durumunda planım buydu."

Gabe gerçekten de beni anlamaya çalışıyor gibi görünüyordu. "Planının hâlâ aynı olduğunu varsayıyorum. O diskle onu vurursan ve Joth ölürse, güçleri sana geçecek."

"Başta planım buydu ama o diski kullanan kişi ben olamam. Artık bir Vasılolan değilim. Bu, Joth'a Olden Hançeri'yle saldırdığımda kanıtlanan bir gerçek."

"Peki, o zaman bunu neden yaptın? Başarısız olursan tüm büyünü kaybedeceğinden haberin olmalıydı."

"Hepsi arasında en bencilce olan kısım da bu. Joth'un Simon'la dövüştüğünü ve kazanmak için gereken her şeyi yapacağını biliyordum." Ağır bir nefes aldım. "Joth'a saldırdım çünkü bu, Simon'ın hayatını kurtarmak için tek şansımdı. Benim başıma ne gelirse gelsin, Simon'ın ölmesine izin veremezdim."

"Neden?"

Bu konuşmanın başka bir yöne doğru gitmiş olmasını dilemeye başlamıştım. Dudaklarımı sıktım ve cevap verdim, "Yozlaşmanın beni tamamen ele geçirdiğini, karakterimin tamamını değiştirdiğine inanıyorsun. Bu konuda da neredeyse tamamen haklısın. *Neredeyse.*"

Gabe başını iki yana salladı. "Seni yozlaşmışken gördüm, Kestra. Yozlaşma kontrolü ele geçirmişti."

"Ne kadar güçlü olduğu konusunda hiçbir fikrin yok, Gabe. İçimi nasıl doldurduğunu, içimde iyi olan her şeyi nasıl uzaklaştırdığını bilemezsin. Ama aynı zamanda içimde yozlaşmanın asla dokunamayacağı bir parçam vardı. Kalbimin o minik parçası taht odasındayken Harlyn'e merhamet gösterdi ve Highwyn'deyken

seni gökyüzündeki kondorlara karşı uyarmaya çalıştı. Yozlaşma kalbimin o parçasına asla dokunamadı çünkü orası fazlasıyla sevgi doluydu. Simon'ı büyüden daha üstün bir güçle sevdim ben... hâlâ da seviyorum."

Gabe sözlerimden kuşku duyarak gözlerini yere doğru indirdi. Bir an sonra konuştu. "Eh, en azından ortak bir noktamız var. Simon benim en iyi arkadaşım – veya arkadaşımdı. Sen de onun bir zamanlar sevdiği kızsın. Onun iyiliği için birlikte çalışmayı öğrenmemiz gerekebilir."

Gülümseyişim yerini hızla daha ciddi bir yüz ifadesine bıraktı. "Birlikte çalışmamız gerekiyor, Gabe. Aramızdaki anlaşmazlıklar ne olursa olsun ben senin düşmanın değilim, sen de benim düşmanım değilsin. Artık tek bir ortak düşmanımız var ve o da şu anda Kızıl Taht'ta oturuyor. Enerjimizi kendi aramızda mücadele etmeye harcarsak, bu ancak onun işine yarayacaktır."

"Katılıyorum."

Gabe omuz silkti ve ayrılmaya hazırlanıyormuş gibi göründü, sonra bana baktı ve "*Bir zamanlar* sevdiği kız olduğunu söylediğimde, gerçeği dürüstçe ifade etmedim. O seni hâlâ seviyor, Kestra," dedi.

Yüzüm kızardı ama bunun sebebi Gabe'in tahmin ettiği şey değildi. İçimden yükselen duyguları bastırmaya çalışarak başımı iki yana salladım. Umut etmek tehlikeli bir şeydi ve Gabe'in beni umutlarla tehdit etmesine izin veremezdim. "Simon beni önemsiyor ve belki de hep önemseyecek ama bana duyduğu sevginin sürmediğini biliyorum. Harlyn'le evlenecekler. Plan bu."

Gabe bana bir adım yaklaştı. "Simon'ın hayatına girdiği andan itibaren, Harlyn'in en doğru karar olması gerekirdi. Sen uzaklaşmış olmana rağmen yine de onların arasında durmaya devam ettin. Harlyn'le devriye görevlerine çıktım, Simon'la yediği yemeklerden sonraki hâlini de gördüm. Her akşamı ona Simon'ı açıklamaya, *seni* açıklamaya çalışarak geçirdim. Simon seni seviyor, Kestra. Eğer bunun farkında değilsen, farkında olmayan tek kişi de sensin."

Sadece ona inandığım için değil ama söyledikleri kalbimi neşeyle doldurduğu için gülümsedim. Aynı zamanda Gabe'i de nihayet anladığımı düşündüm. "Sen de Harlyn'i aynı şekilde seviyor olmalısın. Adını söylediğin her seferinde bunu sesinde duyabiliyorum."

Gabe itiraz etmek için ağzını açtı ama sonra ağırca iç geçirerek başıyla onayladı. "Onu sessizce sevmeyi öğrendim. Beni asla o şekilde görmüyor..."

"Şimdi görüyorum."

Gabe döndü ve Harlyn'in koridordan bize doğru yaklaştığını gördü. Harlyn utangaç bir şekilde omuz silkti. "Her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmek için geldim. Bunu beklemiyordum..." Başını Gabe'e doğru kaldırdı. "Haberim yoktu."

Gabe muhtemelen afallamış hâlde sadece ona bakmakla yetindi.

Gabe'e bakarak gülümsedim. "Bundan sonra beraber savaş vereceğiz ve aynı taraftayız. Joth Tarquin'i alt edeceğiz."

Gabe benim varlığımı artık neredeyse unutmuş gibi elini uzattı. "Anlaştık."

Elini sıktıktan sonra geriye doğru bakarak Harlyn'e sırıttım. "İkinizin yalnız kalmak istediğinizi tahmin ediyorum."

Gabe ve Harlyn'den ayrıldıktan sonra döndüğüm ilk köşede Simon beni bekliyordu. Onu karşımda bulunca başta irkildim ama yüzündeki geniş gülümseme ve gözlerinde sıcak bakış beni ona doğru çekti. Arkama kısa bir bakış attım ve "Duydun mu?" diye sordum.

"Hem de her şeyi." Simon yüzümü elleri arasına alarak beni öptü, tüm bedenime hiçbir büyünün asla taklit edemeyeceği türden güzel bir sıcaklığın yayılmasına sebep oldu.

ELLİ BİR

KESTRA

O akşam Olden Hançeri'nin yok oluşu adına bir seremoni düzenlendi. İki istisna dışında İttifak'taki herkes seremoniye katıldı: oğlunun yaptıklarını desteklemese bile, oğluna karşı şiddet kullanamayacağını belirten Loelle ve Brill halkının çoğu orada olsa bile katılmayan Imri Stout. Imri bir mesaj göndererek, başka bir toplumun yok olan büyüsü için zaman harcamaktansa kendi halkının teknolojilerini iyileştirmeyi tercih ettiğini belirtti.

katılmayan

Avlunun ortasına bir şölen ateşi yakıldı. Alevlerin güçlenmesi için yağın da kullanılmasıyla birlikte seremoni başladığında ateşin sıcaklığı gerçekten de avlunun en ücra köşesinden bile hissedilebiliyordu.

Diğerleri görüp geçirdikleri çarpışmalardan bahseder ve bir sonraki çarpışma hakkında fikirler öne sürerken ben sadece ateşin önünde durdum ve alevleri izledim. Olden Hançeri elimdeydi. Elime ne kadar da uyum sağlamış, sanki bir parçam oluvermişti. Bir süre için, en iyi parçamdı – büyüsü benim büyüm, amacı benim amacımdı.

Olden Hançeri gerçekten de kimliğimin gurur duyduğum bir parçası hâline gelmişti. Antora için yapabileceğim belki de tek şeyi sonunda yapmıştım. Artık bir Vasılolan değildim.

Bu da artık bir kimliğim olmadığı anlamına geliyordu.

Rosaleen yanıma geldi. "Sana teşekkür etmeye fırsatım olmadı."

Ona ve ailesine karşı işlediğim onca suçtan sonra, teşekkür etmek için yanıma gelmiş olması karşısında onun yüzüne bile bakmakta zorlandım. "Teşekkürü hak eden hiçbir şey yapmadım ben."

"Bir Demirkalp'ken beni özgür bıraktın. Bunu yapacağını asla düşünmemiştim."

"Ben de yardım çağrısında bulunduğumda gelenlerden birinin sen olacağını düşünmemiştim."

Rosaleen gülümsedi. "Kardeşimin sana olan ilgisinden haberdar olmuştum ve nasıl biri olduğunu kendim görmek istedim."

"İlk tanışmamız bu şekilde olduğu için üzgünüm."

"İlk tanışmamız değildi." Ona kaçamak bir bakış attım ve Rosaleen ekledi, "Aslında ilk tanışmamız Herruh Ormanı'nın hemen dışında gerçekleşmişti. Celia öldüğü zaman senin verdiğin tepkiyi gördüm. İşte o sıra seni anlamaya başladım."

Ona ne diyebileceğim konusunda hiçbir fikrim yokken Simon da aramıza katıldı. Rosaleen'i hızlıca kucakladı ve ardından Rosaleen bir bahane öne sürerek bizi yalnız bıraktı ve Simon elimi tuttu. "Hazır mısın?"

"Hiçbir zaman hazır olabileceğimden emin değilim," diye yanıtladım.

"Bunu yapabilecek misin?"

"Yapmam gerekiyor."

Simon elimi sıktı. "Evet ama bunu *yapabilecek* misin?"

Soru sormayı bırakıp beni anlamaya çalışmasını dilerdim. "Bunu yapmam gerekiyor, Simon. Bu kadarı yeterli olsun lütfen."

"O kadar mı zor? Onunla başardıklarından sonra, hançerin senin için özel bir anlamı olmalı sanırım."

"Sadece bu kadarla sınırlı olsaydı, bu akşam sadece kötülüğün sembolü olan bir nesnenin sonuna işaret ediyor olurdu. Ama bunu kullandığım sırada nasıl biri olduğumu düşünmekten kendimi alıkoyamıyorum. Ben kendim de kötülük sembolü hâline geliyordum. İçimdeki çürümüşlüğü kucakladıkça, bu hançeri tutmak da daha

kolay bir hâl aldı. Endrick'i bıçakladığımda onun adına veya ona saldırdığımda Joth adına hiçbir şey hissetmedim. Ama şimdi her şey değişti çünkü ben de değiştim. Bu hançer yok edildiğinde, Joth bir zamanlar Endrick'in olan bütün güçlerini kaybedecek. Bu da Joth'un yıkımına giden yolda bir adım." Yüzümü Simon'a çevirdim. "Bu sefer, yapmamız gereken şeyin ne kadar korkunç olduğunu içimde hissedebiliyorum."

"İnsanın düşmanıyla yüzleşmesi cesaret ister," dedi Simon. "Ama o düşman için *üzülmesi* daha da büyük bir cesaret gerektirir."

Simon bir kolunu omzuma sardı ve ben de başımı ona yasladım. Bir süre sonra bize ateşin ulaşabileceği en yüksek sıcaklığa ulaştığı bildirildi. Harekete geçme zamanı gelmişti.

Ateşin yanına bir platform inşa edilmişti. Önce Simon söz alacak ve herkese bu imhanın neden gerekli olduğunu açıklayacaktı. Ardından ben hançeri ateşe atacak ve silahla birlikte Endrick'in tüm büyüsünün de yok olmasını sağlayacaktım. Böylece bir daha kimse o büyüyü ele geçiremeyecekti.

Simon başımın üstüne bir öpücük kondurdu ve sonra platforma geçerek kollarını sessizlik isteğiyle iki yana açtı. Ardından konuşmaya başladı, "Bu seremoni bir savaşın sonuna işaret ediyor ve ikinci bir savaşın da başlangıcına. Kimse kendini kandırmasın – bu iş sona ermedi ve biz henüz kazanmadık. Ama kazanacağız ve zafere giden yolda ilk adımı bugün burada atıyoruz. Bunun yanı sıra eklemek istiyorum ki..."

Simon konuşmayı bırakarak aniden yüzünü karanlık gökyüzüne çevirdi ve sonra ön tarafa doğru işaret ederek seslendi, "Herkes uzaklaşsın. Acele edin!"

Ben sol tarafa doğru koştum ve yanımdaki diğer insanlar da dört bir yana dağıldı. Tam o sırada Simon'ın ejderhası yere indi. Kükremesi bir tür alarm niteliği taşıyordu ve Simon derhal platformdan onun sırtına atladı. Ejderha tekrar havalanmaya hazırlanırken, Simon da haykırdı, "Çarpışmaya hazırlanın!"

Simon havalandıktan bir an sonra gökyüzünden bir şey ıslık

sesi çıkararak düştü ve ateşin diğer tarafına kondu. Üç saniyelik bir sessizlikten sonra oluşan ani bir patlamayla birlikte altımızdaki yer sarsıldı. Bir zamanlar Woodcourt'un bahçıvanının atölyesi olan bina parçalar hâlinde üstümüze yağdı ve devamında çeşitli yardım çağrıları ve birliklerin toplanması için emirler yağdırıldı. Tepemize yağan şey Hükümdarlık'ın ateş mermileriydi ve bu karanlıkta kendimizi mermilerden korumamız neredeyse imkânsızdı. Olden Hançeri hâlâ elimdeyken yaralılara yardım etmek için koşturdum ama Trina önüme çıktı.

"İçeri girmen gerekiyor, Kestra."

"Herkes savaşırken saklanacak değilim!"

Basil de diğer yanımda belirdi. "Joth, Olden Hançeri'ni ele geçirmek istiyor. Eğer bunu başarırsa, Endrick'in güçlerini de elinde tutmaya devam edecek."

Başımı sallayarak anladığımı belirttim ve onları takip etmeye başladım ama bir başka ıslık sesi az ötemize düştüğünde rotamızı değiştirdik, ıslık sesinden üç saniye sonra bir başka patlama gerçekleşti.

"Geçit kapısına koşun!" diye seslendi Trina ama biz daha birkaç adım atmışken geçit kapısı parçalara ayrıldı ve oropodlar avluya doldu.

Komutan Reese askerlerine atlarına binmelerini haykırdı ve oropodları avludan başka bir yöne doru uzaklaştırmaya çalıştı. Ama oropodlar çoktan saldırıya geçmişti ve geçit kapısını da bloke etmişlerdi. Duvarlar arasında sıkışıp kalmıştık.

Basil ve Trina beni güven içinde Woodcourt binasına doğru yönlendirmeye çalıştı ama bir başka ateş mermisi daha ıslık çalarak üstümüze doğru indiğinde dağılmak zorunda kaldık. Çıkan duman ve toz bulutunun arasından artık Trina ve Basil'i göremiyordum ama eğer ateş mermileri beni hedefliyorsa, ayrı kalmamız onlar için iyi olacaktı. Olden Hançeri'ni sıkıca kavradım ve geriye, oropodlara doğru koşturdum.

Çok da fazla mesafe kat etmemişken kulağıma Harlyn'in yar-

dım çağrısı çalındı. Beş oropod tarafından köşeye kıstırılmıştı ve disk oklarını elinden geldiğince hızla atıyor olsa da elini neredeyse boşalmış olan çantasına attığını ve gözlerinde bir panik ifadesinin belirdiğini gördüm.

Gabe ona doğru koşmaya başladı ama telaşla, yerde yaralı yatan bir oropoda takıldı ve hayvan başını geriye atarak onu ısırmaya çalıştı. Gabe onunla dövüşmek için yerde yuvarlandı ve sonra bağırarak benden Harlyn'e yardım etmemi istedi.

Harlyn'e doğru koştum ve en yakındaki iki oropodu yaraladıktan sonra üçüncü bir oropod daha önce bu yaratıklardan hiç işitmediğim türden bir çığlık attı. Bu bir acı çığlığı değil, daha çok bir uyarı sesiydi. Kalan üç oropod bana doğru döndü ve ben de Olden Hançeri'ni kaldırdım. Harlyn aniden haykırdı; "Kestra, yukarıda!"

Derhal diz çöktüm ama yeterince hızlı değildim ve bir kondorun pençeleri bedenime kapanarak beni havalandırdı. Yukarıdan baktığımda avluda oropodlarla mücadelenin yarattığı tüm kargaşayı görebiliyordum.

Kondorun pençeleri arasında kıvranarak daha rahat nefes alabileceğim bir pozisyon bulmaya çalıştım ama kuş beni daha da sıkıca tuttu ve daha yükseğe taşıdı. Woodcourt'un duvarları arkada kalırken, saray giderek yaklaşıyordu. Bu kabul edilemezdi.

Olden Hançeri'ni düşürmeyecek kadar sıkıca kavradım ve kondorun pençesine bir darbe indirdim. Kondor çığlık atarak pençesini gevşetti ve ben de bir çığlık atarak gecenin içine doğru düşmeye başladım.

Bu kadar yüksekten düştüğüm son seferinde zar zor hayatta kalmıştım. Ki o zaman neredeyse bir ölümsüzdüm.

ELLİ İKİ

SIMON

Duvarları savunmak üzere Rawk'ı Woodcourt'a doğru yönlendiriyordum ama Rawk hiçbir uyarıda bulunmadan rotamızı değiştirdi ve hızla aşağı pike yaptı. Neden yol değiştirdiğini bilmiyordum ama artık ona güvenmeyi öğrenmiştim ve neredeyse aynı anda, sebebini anladım. Kestra az ötede, bir kondorun pençeleri arasında debeleniyordu.

Rawk çoktan doğrudan ona doğru uçmaya başlamıştı ama iki başka kondor bize saldırdı. Rawk en yakındakine ateş püskürttü ve ateşler geriye doğru da savrularak üstüme geldi. İçgüdüsel olarak sağ kolumu yüzüme doğru kaldırdım ve bu da üstüme gelen ısıyı büyük oranda dağıttı.

İkinci kondor bir dönüş yaparak üstümüze atıldı ve bu defa Rawk'ın yanına çarparak bizi keskince sağa doğru yatırdı. Yana doğru kaymaya başladım ama Rawk tekrar doğrulana kadar kanadının bir kıvrımına tutunmayı başardım.

Kılıcımı çektim ve sağ kolumu da denge için yana uzatarak Rawk'ın sırtında çömelerek durdum. Kondor tekrar yaklaştığında bu defa kılıcımı savurdum ve kanadını yaraladım. Kondor bir acı çığlığı attı ama uçmaya devam ederek bize çarptı. Çarpışmanın şiddeti dengemi kaybetmeme sebep oldu ama Rawk bedenini hafifçe yana yatırarak bana yardımcı oldu. Başımı kaldırdığımda kondo-

run yarasıyla ilgilenmek üzere kuyruğunu kıstırarak uzaklaştığını gördüm. Ama henüz her şey sona ermemişti.

Kestra artık daha da uzaktaydı ve aniden çığlık atarak düşmeye başladı. Rawk öyle bir hızla ona doğru uçmaya başladı ki kolumla dengemi sağlamayı bırakarak tekrar tutunmak zorunda kaldım yoksa ben de düşebilirdim.

Rawk aşağı doğru eğim yaptı ve mükemmel bir zamanlamayla Kestra'nın tam üstümüze denk gelmesini sağladı. Uzanarak onun belini kavradım ve kendime doğru çektim. Nerede olduğunu fark ettiğinde Kestra'nın gözleri şaşkınlıkla açıldı, sonra dikkatini saldırıdan önce yakmış olduğumuz şölen ateşine çevirdi.

Aklımdan geçenleri okuyan Rawk bizi ateşe doğru yönlendirdi. Alevlerin o üst noktadaki sıcaklığı azalmaya başlamıştı.

"Bu yeterli olmayacaktır," dedi Kestra. "Olden Hançeri normal bir bıçak değil."

Buna cevap olarak Rawk alçaldı ve oropodları da yok edecek şekilde yeri alevlere buladı. İyice yaklaştığımızda Rawk'ın alevi daha da yoğunlaştı ve zayıflamış olan şölen ateşini tekrar canlandırdı.

"Şimdi!" Kestra'nın beni işittiğini biliyordum ama yine de bir tepki vermeyince sözlerimi tekrarladım, "Hançeri ateşe at, Kestra!"

"Yapamam," diye seslendi Kestra.

Endişe içinde Rawk'ı tekrar ateşin üstünde bir daire çizmeye yönlendirdim. Rawk manevra yaparak dönerken Kestra'ya, "Sorun ne?" diye sordum.

Kestra daha ağır bir şekilde nefes almaya başlamıştı ve gözlerini elindeki hançere indirdi. "Bu hançer içindeki tüm büyü. Elimin içindeki büyük güç."

Başımı yana eğdim. "Ama bu yozlaşmış büyü. Eğer onu uyandırırsan..."

"Hançerin içindeki her büyü parçası Endrick'in öldürdüğü birinden geliyor. Büyüleri, onların mirası. Eğer hançeri yok edersem, o insanlardan geriye de bir şey kalmayacak."

O sırada manevrayı tamamlamıştık ve ateş tekrar altımızdaydı. "Eğer hançeri yok etmezsen, Joth onu ele geçirecek ve Endrick'in güçlerini sonsuza kadar elinde tutacak."

"Biliyorum. Sadece..." Kestra'nın gözleri doldu. "Bunu yaptığımda, gerçekten de ırkımdan geriye kalan son kişi olacağım."

Kestra hançeri bıraktı ve hançer ucu aşağı dönük bir hâlde düşmeye başladı. Dumanlar arasında gözden kaybolduğundan rahatlayarak nefes verdim. Ama fazla aceleci davranmıştım. Bir kondor dumanların arasından belirdi ve pençesinde Olden Hançeri'ni taşıyordu. Diğer kondorlara doğru bir çığlık attıktan sonra uçmaya devam ederek saraya doğru uzaklaştı.

Aklımdan geçenlerle birlikte, Rawk kondoru izlemeye başladı ama Kestra kolumu kavradı ve dikkatimi bir başka kondorun pençeleri arasında kıvranmakta olan Gabe'e doğru çevirdi.

"Olden Hançeri'ni ele geçirmemiz gerekiyor!" dedim Kestra'ya. "Eğer Joth'un eline geçerse, hepimiz öleceğiz!"

"Oradaki adam senin dostun!"

Gabe'e baktım. Elinden geldiğince kondora karşı koymaya çalışıyor ama bu mücadeleyi kazanacakmış gibi görünmüyordu. "Rawk ikimizi zar zor taşıyor, üçüncü bir kişiyi daha kaldıramaz," dedim Kestra'ya.

"Biliyorum." Kestra dalgın bir edayla başını salladı. Her ne planlıyorsa, gerilmeme sebep oldu. Özellikle de biraz sonra söyledikleri. "İyice yaklaş, sonrasında yardım etmenin bir yolunu buluruz."

Rawk'ı o tarafa doğru yönlendirdim. Planım kondoru zorla yere yaklaştırmaktı ama Gabe'i yakmadan veya ciddi bir şekilde yaralamadan kondorun pençeleri arasından nasıl kurtarabileceğimden hâlâ emin değildim.

Ben Rawk'ı daha iyi bir açıda uçurmaya çalışırken, Kestra aniden Rawk'ın sırtında çömelme pozisyonu aldı.

"Hayır!" Kestra'ya doğru uzandım ama ben onu tutamadan önce kondorun üstüne doğru atladı. Bedenini hedeflemiş gibi gö-

rünse de kondorun bacağına denk gelerek oraya tutundu, hemen altında da kondorun pençeleri ve Gabe duruyordu.

Aniden eklenen ağırlıkla birlikte kondor yalpaladı. Gabe'i kavrayışını da sıkılaştırmış olmalıydı ki Gabe bağırıyor ve pençeleri iki yana ayırmaya çalışıyordu. Kestra belli ki Gabe'in serbest kalmasını sağlamak üzere kondorun bacağından aşağı inmeye çalışıyordu ama kondor tutarsız bir şekilde bir o yana bir bu yana yatarak uçarken, Kestra'nın da başı beladaydı.

Sonunda, kondor bir ağaçlığa çarptı. Kalın dalların çatırtısını ve yere düşerken çıkardıkları tok sesi duydum ve ardından kondorun kendisinden geldiğini tahmin ettiğim büyük bir patırtı sesi yükseldi.

"Bizi aşağı indir!" diye emrettim Rawk'a. Artık bitkin olduğu için Rawk'ın inişi de neredeyse düşer gibiydi. Sonra sırtından aşağı atladım ve ağaçlara doğru koştum. Tek koşan ben değildim. Basil de olan bitene şahit olmuştu ve yanında birkaç askerle birlikte koşarak ağaçlığa girdi.

Yerde yatan kondoru biraz uzaktan gördüm. Üstüne bir de kalın bir dal düşmüş, muhtemelen ölümüne sebep olmuştu. Ama Kestra ve Gabe'in başına gelmiş olabileceklere dair korkum da arttı.

Kondorun bir kanadı yana doğru açılmıştı ve altında Kestra'nın pelerini ile Gabe'in çizmesini gördüm. Basil eğildi ve kanadı kaldırdı, sonra yüzünde fazla ciddi bir ifadeyle bana baktı.

Korku içinde kuşun etrafından dolandım ve karşımda görebileceğim manzaraya karşı nefesimi tuttum. Kestra karların üstünde, kollarını korumak istermiş gibi Gabe'e sarmış hâlde uzanıyordu.

Konuşmayı bile zor başararak Basil'e sordum, "Yoksa onlar..."

Önce Gabe kıpırdandı ve onunla birlikte Kestra da hayat belirtisi gösterdi. Gözlerini açmakta zorlanır gibi görünse de nihayet bunu başardı ve Gabe'i aniden bırakarak sanki utanmış gibi gözlerini bir o yana bir bu yana kaçırdı.

Gabe ise sadece gülümsedi. "Daha yakın arkadaş olmamız ge-

rektiğini biliyorum ama bu kadarı da fazla, Kestra. Simon'ın gözleri önünde hem de."

Kestra ona zoraki bir gülümsemeyle baktı ve ben onun ayağa kalkmasına yardımcı olurken gözlerime bakmadan, "Rawk yaralı. Onunla ilgilen. Ben iyiyim," dedi.

Kestra'nın canını sıkan bir şeyler vardı ama şu anda tehlikede gibi görünmüyordu. Bu yüzden Rawk'ın yanına geri koştum ve onu bir kanadını yalarken buldum. Kanadını incelediğimde, kemiğinin bir yerden kırılmış olduğunu tahmin ettim.

"Bunu iyileştirebiliriz," dedim. "Ama şifacımıza karşı daha nazik olman gerekecek."

Neler olduğunu uzaktan görmüş olan Harlyn yanıma koştu. "Rawk'ı Woodcourt'a ben götürürüm. Beni zaten tanıyor. Belki Loelle ona yardımcı olabilir."

Başımla onayladım ve sevgiyle Rawk'ın boynunu okşadıktan sonra Harlyn onu uzaklaştırmaya başladı.

Ağaçlar altında Kestra'yı tekrar bulduğumda, kara diz çökmüş, bir eliyle ağzını kapamış ve başı öne düşmüş hâldeydi.

"Başarısız olduk," dedi. "Hayır, *ben* başarısız oldum. Fırsatım varken hançeri ateşe atmalıydım."

"O zaman da kondor onu birkaç saniye önce ele geçirmiş olurdu. Hepsi bu."

Kestra başını iki yana salladı. "Endrick'in, büyülerini ele geçirmek için öldürdüğü onca insanın yankısını hissettim. Hançeri yok etmek onların da nihai olarak yok edilmesi anlamına gelecekti." Başını bana doğru kaldırdı. "Ama Olden Hançeri'ni geri alamazsak, daha kaç kişi hayatını kaybedecek?"

Bundan ben de endişeliydim. Şimdiye kadar Joth, Endrick'in güçlerinden çoğunu henüz keşfetmemiş gibi görünüyordu. Ama onları incelemeye başlamış olmalıydı ki Olden Hançeri'ni korumanın önemini kavramıştı. Ve şimdi hançer onun elindeyken, güçlerini daha etkili bir şekilde keşfetmeye devam edecekti. Hepimizin başı fena hâlde beladaydı.

Kestra ellerimi ellerinin arasına aldı. "Bu savaşı sonlandırmamız gerekiyor, Simon. Daha fazla ölüm ve yıkım olmamalı."

"Sonlandıralım o zaman. Başından beri hep bir planın oldu senin. Lütfen bana şimdi de bir planın olduğunu söyle."

Kestra iç geçirdi, sonra cevapladı. "Var. Ama kimsenin hoşuna gitmeyecek."

ELLİ ÜÇ

SIMON

O akşam bir toplantı daha gerçekleştirildi ve bu defa Woodcourt'un balo salonundaydık. İttifak'tan hâlâ ayakta durabilen neredeyse herkes bu toplantıya katıldı. Bu defa Loelle bile gelmişti, ne var ki açık bir rahatsızlıkla geride durdu ve tüm konuşmaların tek bir hedefe yö-ir hedefe yönelik olarak gerçekleştirildiğinin fazlasıyla farkındaydı: Bedeli ne olursa olsun oğlunu Kızıl Taht'tan indirmek.

Her lider kendi grubunun durumu ve ihtiyaçları hakkında bilgi verdi. O âna kadar en çok kayıp veren grup Brill'di ve benim süvarilerim de en az kayıp veren grup olmasına rağmen yine de ölülerin sayısı oldukça fazlaydı. Ölümlerin çoğunun sebebi yarı-yaşarlar olmasına karşın, Dallisorların da İttifak üyelerine arkadan saldırdığına dair raporlar sunuldu. Buna anlam veremiyordum. Lanetlenmeden önce Navanların o ormana kaçmasına yol açan, eski Hükümdarlık'ın önemli bir parçası olan bu gruba karşı Joth'un çok daha zalimce davranması beklenirdi. Ama buna rağmen Dallisorlar hangi tarafta yer alacaklarını kendileri seçmişti ve bunun bedelini de ödeyeceklerdi.

Tüm liderler konuşmalarını gerçekleştirdikten sonra sıra bana geldi. Grubun karşısına geçtim ve gözler üstüme çevrildi. Kestra yanıma geldi ve onun elini tuttum.

"Çok fazla kayıp verdik," dedim. "Ama can verenleri Reddengrad kayıpları veya Korak kayıpları olarak değerlendirmiyorum. Düşen her asker İttifak adına, geride kalan bizler adına bir kayıptır. Sizler ve ben, biz Brill'iz, biz Koraklarız, biz Halderianlarız ve" — Kestra'nın elini havaya kaldırdım— "her birimiz bir Vasılolanız. Fikir birliği içinde, tek bir vücut hâlinde ve tek bir hedef uğruna savaş veriyoruz. Zafer ulaşabileceğimizin ötesindeymiş gibi görünse de eğer şimdi durursak, bu şansı bir daha asla yakalayamayabiliriz. Durup beklediğimiz her an, Joth'un Endrick'in güçlerini daha fazla benimsemesini sağlıyor. Joth hâlâ tahtta otururken, bu akşam saldırıya geçmeliyiz. Savunması henüz zayıf; yanında sadece küçük bir grup yarı-yaşar ve Hükümdarlık'ın korkak kulları duruyor. Saldıracağız ve kazanacağız!"

Odada bir tezahürat patladı ama yeniden sessizlik çöktüğünde önlerdeki bir Brillli kaşlarını çatarak bana baktı. "Bu güzel bir konuşmaydı ama bunu nasıl yapacağız?" Bir cevap bekledi ve benden beklediğini alamayınca Kestra'ya doğru işaret etti. "En azından büyüsü varken o yarı-yaşarları hayata döndürebiliyordu ve biz de onlarla normal bir ölümlü olarak savaşabiliyorduk."

"Hâlâ büyüsü olduğunu hepimiz biliyoruz," dedi ilk adamın yanındaki bir başkası. "Bir insanın içinden büyünün çıkarılması mümkün değil."

Kestra iç geçirdi sonra elini çantasına atarak siyah disk okunu dışarı çıkardı. "Olden Hançeri'nin Endrick'e yaptığını, bu disk Joth Tarquin'e yapacak. Ama onu bir Vasılolan'ın kullanması gerekiyor. Bu toplantının amacı da yeni bir Vasılolan belirlemek."

"O kişi sen olmalısın," dedi Trina. "Eğer bu da Olden Hançeri gibiyse, o zaman ona sadece Vasılolan dokunabilir. Tıpkı şu anda senin dokunuyor olduğun gibi."

Bu hiç aklıma gelmemişti. Kestra'nın yanına yürüdüm ve elimi diske uzattım. Kestra da onu bana doğru uzattı ama daha parmaklarımı değdirmeden bile üstünden yükselen ısıyı hissedebiliyordum ve ona dokunmaya kalkarsam elimin yanacağını anladım.

Elimi geri çektim ve kaşlarımı çatarak Kestra'ya baktım. "Trina haklı. Vasılolan hâlâ sensin."

Kestra başını iki yana salladı. "Hayır, ben olamam." Sonra gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ben değilim, Simon. Ben görevimi tamamladım."

Trina elini uzatarak test etmek için öne çıktı ve sonra benim yaptığım kadar hızla elini geri çekti. Sonra Kestra'ya hitaben konuştu, "Kısa süre öncesine kadar istediğim tek şey Vasılolan olmaktı. Ne kadar da aptallık etmişim. Artık böyle bir yükü taşımanın ne demek olduğunu daha iyi anlıyorum. Üzgünüm, Kestra. Bunu istemediğini biliyorum."

Kestra yaşlarla dolan gözlerini bana çevirdi. "Yapamam. Aynı şeyleri tekrar yaşayamam."

"Önceden çok hata yaptık," dedim. "Büyüye büyüyle, yozlaşmaya yozlaşmayla cevap verdik. Ama artık Joth'la nasıl savaşmamız gerektiğini biliyoruz: Olduğumuz hâlimizle." Sonra herkesin beni duyacağı şekilde daha yüksek bir sesle ekledim, "Eskiden bölünmüş bir halktık. Ama bu sefer her şey farklı. Bu yüzden beni iyi dinleyin. Saldırdığımızda tek amacımız Joth Tarquin'i tahttan indirmek olacak. Bunun için de tek bir stratejimiz var ve o da Vasılolan'ın peşinden gitmek. Bu koşulları itiraz etmeden kabul edeceksiniz. Etmeyen varsa derhal bu odadan ayrılabilir. Başarıya ulaşmamızın başka bir yolu yok. Halderian Kralı ve bu İttifak'ın lideri olarak, emrim budur."

Sözlerimi sessizlik takip etti ve herkes dışarı ilk çıkanın kim olacağını tahmin etmeye çalışırmış gibi birbirine baktı. Saniyeler geçmişken tek bir kişinin bile odadan ayrılmadığını görünce, sonunda gerçekten tek vücut hâlini almış bir grup olduğumuzu düşünmeye başladım.

Öyle olmasını umuyordum. Kestra binlerce hayata yetecek kadar ihanete uğramıştı.

Sonra Loelle öne doğru yürüdü ve kalabalık onun geçmesi için ayrıldı. Loelle gelip benim ve Kestra'nın önünde durdu. Benim

annemin ölümünden sonra hissettiğim kadar içi boşalmış görünüyordu ama gözlerinde kalbimi buran bir yakarış vardı. Belirgin bir saygı ve tevazuyla önce başıyla Kestra'yı selamladı, sonra da beni. "Bana Joth'la bir şans daha verin. Eğer herhangi biri onu kendine getirebilecekse, o kişi benim."

Başımı iki yana salladım. "Daha önce bunu denedin, Loelle. Hem oğlun, Olden Hançeri'ndeki büyüyü içine çekmeye başladığında öncekinden daha saldırgan bir hâle gelecektir. Senin güvenliğini riske atmayacağım."

"Annen hayatını senin için feda etti. Benim oğlumu kurtarmak için daha azını yapacağımı mı sanıyorsun?" Ona cevap vermedim. "Planınız bu, değil mi? Onu öldürmek?" dedi.

Kestra'ya baktım ve sonra bir cevap vermeye hazırlandım ama Darrow öne çıktı. "Ben onunla giderim. Daha önce bir yarı-yaşardım ve Joth beni tanıyor."

"Bu ona bir şey ifade etmeyecektir," dedi Kestra. "Daha önce ben de tam olarak onun şu an olduğu durumdaydım ve aklından neler geçtiğini iyi biliyorum. Tek içgüdüsü gücünü korumak üzerine. Senin eskiden bir yarı-yaşar olmana aldırmayacaktır; eğer onun gücüne karşı bir tehdit oluşturduğuna karar verirse, kendi annesine bile aldırmayacaktır. Onun gözünde, sizin ona kollarınızı açarak gitmenizle benim ona elimde bir disk okuyla gitmem arasında bir fark yok."

Loelle ofladı ve bir cevap vermeye yeltendi ama o sırada odanın uzaktaki köşesinden bir çığlık yükseldi. Kimin çığlık attığını ve ne olup bittiğini göremedim ama yere yığılan bir bedenin sesini işittim ve etrafındaki insanların haykırışları arasında özellikle tek bir kelime anlaşılabiliyordu: "Öldü!"

Kestra'yla bakıştık. Onu dillendirmediği sözleri kendim idrak ederken, içimi bir dehşet duygusu sardı. Bu Joth'un işiydi ve bunu tek bir sebeple yapmış olabilirdi: Bizi uyarmak için.

Kestra'nın kulağına doğru eğilerek, "Joth bunu nasıl yaptı?" diye fısıldadım.

Kestra gözlerini odada gezdirmeye başladı. "İçeride yarı-yaşarlar olmalı. Buradalar, Simon."

"Ben onun yanına gidiyorum!" dedi Loelle. "Bana bir saat verin ve eğer geri dönmezsem, yapmanız gerektiğini düşündüğünüz neyse onu yapabilirsiniz."

Darrow kaşlarını çatarak Kestra'ya baktı. "Onun yalnız gitmesine izin veremem." Sonra gözlerini bana çevirerek dik bir bakış fırlattı. "Kızımın başına kötü bir şey gelmediğinden emin ol."

Kendi hayatımı feda etmek uğruna tutacağım bir söz istiyordu benden. Ama ben elimi Kestra'nın eline uzatamadan önce, o çoktan babasını takip etmeye başlamıştı ve gitmemesi için onu ikna etmeye çalışıyordu.

Loelle kapıyı açtı, sonra irkilerek geriledi. Kapının diğer yanında, birkaç gün önce kısa süreliğine süvarilerimin başına getirmiş olduğum genç kadın, Amala Fingray duruyordu. Önceki toplantımıza katılmamış olduğunu da o anda fark ettim.

Ama Amala artık değişmişti. Bir elini göğsüne bastırmış olması ve gözlerindeki acı dolu ifade dışında tamamen kaskatı duruyordu.

Joth onu bir Demirkalp yapmış ve kendi hizmetine almıştı.

Amala gözlerini Kestra'ya dikti ve Joth'un ona zorla söylettiği her söze karşı açıkça direniyor gibi görünmesine karşın, bu direnişi karşısında çektiği acıyla dişlerini sıktı. "Efendim Olden Hançeri'ni eline geçirdi. Böylece ölümsüzlüğü ve bir zamanlar Lord Endrick'e ait olan tüm güçlerin kendi elinde kalması garantilendi. Hemen şimdi teslim olmazsanız, bu odadaki herkes hayatını kaybedecek."

Kestra bana baktı ve ben de uygun bir cevap bulmaya çabaladım. Joth birilerini uzaktan öldürebilecek kadar güçlü olduğunu ve bunu yapmaktan çekinmeyeceğini ispatlamıştı. Bir uyarıda bulunmadan herhangi birini hedef alabilirdi ve kendimizi ondan korumanın hiçbir yolu yoktu.

Amale gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Teslim olacak mısınız?"

"Resmî görüşmeler için efendine bir heyet göndermeme izin ver," dedim.

"Kestra Dallisor'u gönder," dedi Amala. "Antora'nın kralının onunla bitmemiş bir işi var."

"Hayır, Amala." Ona doğru bir adım attım. "Asıl benimle bitmemiş bir işi var."

Amala sanki aşırıya kaçtığıma dair beni uyarmak istercesine başını iki yana salladı ve gerçekten de üstümden hafif bir esintinin geçtiğini hissettim ve sonra göğsümün içinde diz çökmeme sebep olacak kadar acı dolu bir batma hissettim. Trina, Dev ve Gabe başta olmak üzere odadaki bazıları da benim gibi yere çöküverdi.

"Seninle geleceğim!" diye haykırdı Kestra. "Ama kralın buna bir son vermek zorunda!"

Göğsümdeki batma hissi azaldı ama hâlâ oradaydı. En azından tekrar nefes alabiliyordum.

Kestra bana bakarak başını üzgünce iki yana salladı ve sonra, "Yanımda Darrow ve efendinin annesini de getireceğim," dedi Amala'ya.

"Kabul edildi."

Hep beraber kapıdan çıkmaya başladılar ama son anda Harlyn onların yanına doğru koştu. "Ben de taht odasının kapısına kadar size eşlik edeceğim. Oraya güven içinde ulaştığınızdan emin olmak için."

Amala bir an için ona baktı ve sonra, "Bu, kralı da memnun eder," dedi.

Harlyn onları takip ederek odadan çıktı. Ellerini endişe içinde ovuşturuyordu ve bunun için haklı bir sebebi vardı. Joth neden Harlyn'in de yanına gitmesinden memnun olmuştu?

ELLİ DÖRT

KESTRA

Bir dakikadan kısa bir süre içinde Joth ona karşı tüm saldırma planımızı etkisiz hâle getirmişti. Onun yanına dört kişilik bir orduyla gitmeye zorlanmıştım. Yol arkadaşlarım arasında beni riske atmaktansa görevimizi hiçe sayacak olan bir baba ve hiçbir koşulda oğluna zarar vermeyecek olan bir anne de vardı. Dördüncü üyemizse bildiğim kadarıyla hâlâ beni öldürmeyi öncelikli görevi olarak görüyor olabilirdi.

Kapıdan çıkmadan önce Simon'a son bir bakış attım. Simon dizlerinin üstünde, elini göğsüne bastırmış hâlde durmaya devam ediyordu ve bu da bana tek bir yanlış adım atmanın bile her şeyin felaketle sonlanmasına sebep olacağını hatırlatan bir görüntüydü. Bugüne kadar yeterince hata yapmıştım. Bunun da bir başka hata olmadığını umdum.

Amala'nın önderliğinde Woodcourt'tan ayrıldık. Harlyn ve Loelle beni takip etti, Darrow ise en arkadan bizi izledi. Dışarıda bir atlı araba bizi hazır bekliyordu. Arabaya geçtik ve Amala da saraya kadar olan kısa mesafede bizi götürmek için arabacılığı üstlendi.

Araba ilerlerken dördümüz de aramızda bakıştık ama kimse konuşmaya cesaret edemedi. Yarı-yaşarların dinliyor veya izliyor olabileceğini hepimiz biliyordu. Ama Harlyn kayıtsız bir edayla yerini değiştirerek yanıma oturdu. Disk kesesini açarak bana içindeki diskleri gösterdi ve sonra bana çantamı ona vermemi işaret etti.

Niyetinin ne olduğunu anlamıştım. Üstümde sadece tek bir disk vardı ve Harlyn, Joth'a saldırmak için daha iyi silahlanmış olmamı istiyordu. Taşıdığım siyah diskin, herhangi bir işe yarayabilecek tek silah olduğunu tam olarak kavramamış olmalıydı. Başka hiçbir şey bize bu savaşı kazandıramazdı ve evet, bu kesinlikle bir savaştı.

Buna rağmen bunları Harlyn'e yüksek sesle anlatabilmem mümkün değildi ve ısrar ettiğinde ona çantamı verdim. Çantama kaç tane disk daha koyarsa koysun, siyah disk büyüyü aktardığım sırada üstünde beliren sembollerle kolayca diğerlerinden ayrıştırılabilecekti.

Harlyn benim diskimi daha yakından inceledi ve sonra aniden çantamı kapadı, çantamın iki ucunu tutan elleri bir yumruk hâlini aldı. Gözlerinin içine baktım ve sonra dillendirmediği planını onayladığımı belirtecek şekilde başımı salladım.

Harlyn yapması gerekenle meşgulken Darrow dikkatimi çekti ve üstünde taşıdığı disk yayını işaret etti. Onu istiyor muydum?

Başımı iki yana salladım. Taht odasına silahlanmış olarak girersem, niyetim fazlasıyla ortada olacaktı. Ama eninde sonunda o yaya ihtiyacım olacağından Darrow'un biz taht odasına girdikten sonra onu bana vermenin bir yolunu bulması gerekecekti.

Loelle aramızda olup biten her şeyi sessizce gözlemledi ve Amala'ya bir şey söylemediği veya niyetimizi açık etmediği için ona minnettardım. Ama gözlerinde yaşlar vardı ve taht odasına girdikten sonra neler olabileceğini bildiğini, bu konuda neler hissettiğini anlıyordum ve kalbim onun adına buruldu.

Ne var ki tıpkı önceden olduğu gibi, planlarım tekrar engellendi. Saraya vardıktan sonra içeri girdik ve Amala, "Kral, Leydi Kestra'yla yalnız görüşmek istiyor," dedi.

"Ben onun muhafızıyım," dedi Darrow. "O nereye giderse ben de oraya giderim."

"Leydi'nin krala karşı bir muhafıza ihtiyacı yok," dedi Amala. "Yapması gerekeni yaptığı sürece."

Bu kesinlikle planlarımda yoktu. Kalbim aniden hızlanmış ve

avucum ter içinde kalmış bir hâlde Darrow'a baktım. Eninde sonunda Joth'la yüzleşeceğimi hep biliyordum ama içeride onunla yalnız olma düşüncesi dehşet vericiydi.

Taht odasının kapıları açıldı ve içeri girerken Amala'ya fısıldadım, "Şu anda kiminle konuşuyorum? Halderian süvarisi mi yoksa Joth mu?"

Amala yumuşak bir sesle cevap verdi. "Bunun cevabını bildiğinize şüphem yok, leydim."

Evet, biliyordum.

Camdan bir duvar tamamen parçalanmışken, taht odası dışarısı kadar soğuktu ve yağan hafif kar odanın diğer köşesinde hafifçe toplanmaya başlamıştı. Pelerinime sarıldım ve sadece birkaç gün önce olsa bu soğuktan nasıl da keyif alacağımı düşündüm. Sadece birkaç gün önce, benim içim de bu kadar soğuktu.

Amala Kızıl Taht'a uzanan basamakların dibinde beni bıraktı, tahtta oturan Joth'a eğilerek selam verdi ve sonra odadan ayrılarak kapıyı arkasından kapadı.

Joth sessizce beni süzdü, dudakları bir gülümsemeyle genişledi. "Leydi Kestra. Karşımda diz çök."

"Woodcourt'takilerin hayatı için pazarlık yapmaya geldim."

"Elbette ve bu konuyu tartışmaya açabiliriz... Sen diz çöktükten sonra." Ben tereddüt edince, "İkimiz de artık sahip olduğum güçlerle sana zorla diz çöktürebileceğimi biliyoruz ve gerekirse bunu yapmaktan çekinmem. Ama itaat etmeyi tercih edersen, bu benim için daha anlamlı olur," dedi.

Tehdidi, daha önce ben tahtta otururken Harlyn'e yönelttiğim tehdide oldukça benziyordu. İnsanın saygı duymadığı bir hükümdar karşısında eğilmesinin ne kadar zor olduğunu biliyordum.

Oyalama amacıyla sordum, "Diz çökmemin senin için anlamı nedir?"

"Benim Antora'nın ve *senin* kralın olduğumu kabul ettiğini gösterecek." Joth ayağa kalktı, basamakları indi ve doğrudan karşımda durdu. "Ama ben kraliçesi olmayan bir kralım. Bir zamanlar bağ-

lantılanmıştık, Kestra ve eksikliğini hissedebiliyorum. Seni kraliçem yapmalıyım."

Başımı iki yana salladım. "Bu asla gerçekleşmeyecek, Joth."

Joth hayal kırıklığıyla dilini damağında şaklattı. "Gerçekleşecek. Ama önce diz çökmen gerekiyor." Bir elini aşağı doğru salladı ve ânında dizlerimin üstüne çöktüm. Aynı büyü, ayağa kalkmamı da engelledi.

Joth diğer elini kaldırdı ve avucunda bir şey tutar gibi yaptı, ardından bana gülümsedi. "Elim boş görünüyor olabilir ama değil. Hatta avucumda son derece kıymetli olduğunu düşüneceğin bir şey var. Bu Simon Hatch'in kalbi. Ona değer verdiğini biliyorum. Sürekli inkâr etmiş olmana rağmen, benimle yüzde yüz bağlantılanmamış olmanın sebebi de o. Ama artık hayatta olmazsa, ben de nihayet senin yüzde yüz sadakatini kazanabilirim."

Üstüme çöken ani çaresizlik duygusuyla başımı kaldırdım. Gerekirse her bedeli ödemeye hazırdım. "Lütfen yapma."

Joth parmaklarını hafifçe burktu ve Simon'ın çığlıklarını neredeyse buradan bile işitebileceğimi sandım.

Joth elimi tuttu, böylece en azından büyüsüne son vermiş oldu. Hızla söz aldım, "Kraliçen olacağım. Ama Woodcourt'taki insanların yaşamasına izin vermelisin. Hepsinin. Bunu yaparsan, ben de teklifini kabul edeceğim."

Joth gülümsedi ve beni ayağa kaldırdı, ardından elimi öptü. Elimi bırakmadan konuşmaya devam etti, "Yakında tekrar bağlantılanacağız ve sana büyünü geri vereceğim. Ama hangi güçlere sahip olabileceğin ve bu güçleri nasıl kullanabileceğin konusunda seçici olacağım ve bunu anlayışla karşılayacağını umuyorum."

"Büyümü şimdi geri ver," dedim ve bunda son derece ciddiydim. Büyüyü geri kazanmak benim için ne ifade ediyor olursa olsun, bu savaşı kazanmamın tek yolu olabilirdi.

"Yakında, hayatım. Önce başka bir işimiz var." Bu sözleriyle birlikte taht odasının kapısı açıldı ve Amala, Loelle ile Darrow'u içeri getirdi. Ama bu defa kendisi de içeride kaldı ve kapıyı kapadı.

Joth bir an bekledikten sonra sordu, "Dört kişi değil miydiniz?"

"Evet, Harlyn Mindall da buradaydı," dedi Amala. "Ama Kestra'yı buraya getirdikten sonra döndüğümde, o da ortadan kaybolmuştu."

"Bul onu," dedi Joth. "Git onu bul ve bana getir yoksa onun cezasını sen üstleneceksin."

"Ona bir şey yapma," diye haykırdı Loelle. "Lütfen, oğlum..."

"Beni kralın olarak görmelisin, oğlun olarak değil," dedi Joth. "Çünkü artık benim için özel bir önemi olmayan, basit bir hizmetkârsın sen."

Loelle başını yana yatırdı. "Öyle mi?"

"Diğer güçlerinin yanı sıra, Endrick kendini iyileştirme gücüne de sahipti," dedi Joth. "Senin güçlerinin artık bana bir faydası yok."

"Güçlerimin mi?" Loelle bir adım öne çıktı. "Senin için önemli olan tek şey bu mu?"

"Elbette hayır." Joth arkasına yaslandı. "Önemli olan şey senin tarafını seçmiş olman. Tekrar Koraklarla çalışıyor ve güçlerini düşmanlarımı iyileştirmek için kullanıyorsun."

"Eğer önüme hasta veya yaralı biri getirilirse, önce onu iyileştirir ve hangi tarafta olduğunu daha sonra sorarım. Eğer burada da hayata dönmüş yarı-yaşarlardan yaralı olan birileri varsa, onları da iyileştirmekten çekinmem."

Joth'un gülümsemesi buz kesti. "Sadece büyüsünü istediklerimi hayata geri döndürdüm. Artık bana bir faydaları yok."

Neyi kastettiğini anladığım anda kalbim buz kesti. Loelle parçaları birleştirmekte daha yavaş kaldı ama sonunda onun da yüzünde idrak ifadesi belirdi. Joth, Endrick'in, büyüsünü istediği kişileri öldürme taktiğini kendisi de benimsemişti.

Benim hayata döndürdüklerimi de bu amaçla seçmişti. Başından beri amacı buydu.

Loelle hâlâ inanmakta zorluk çekerek başını iki yana salladı. "Lütfen bana bunu yapmadığını söyle."

Joth özür diler gibi elini ileri uzattı. "Bütün Navanların büyü-

lerini kendime aldım. Woodcourt'ta bana hizmet edenler ve senin dışında."

Loelle'in gözleri kocaman açıldı ve bir adım geriledi. "Ben senin annenim."

"Evet ama artık sana ihtiyacım yok." Joth kolunu belime doladı ve beni kendine doğru çekti. Aramıza azıcık da olsa bir boşluk bırakmaya çalıştım ama bunu fark ettiği her seferinde beni tekrar kendine çekti. "Yakında Kestra benim eşim olacak. Yeni bir Navan ırkının annesi hâline gelecek. Hepsi kendine has bir büyüyle doğan bir ırkın."

Ben dehşet içinde ona bakarken Darrow söz aldı. "Kestra benim kızım, Kral Joth. Sizinle kendi isteğiyle evlendiğinden emin olmak için onunla yalnız konuşabileceğim birkaç dakika talep ediyorum."

"Bu gerekli değil çünkü evlilik zaten onun tercihi değil. Ancak ona büyüsünü geri verdiğimde bu da zamanla değişecektir. Şu anda ihtiyacım olan tek şey onun sadakati." Joth yüzünü bana çevirdi. "Kendini kanıtla, Kestra. Ölmesi gereken biri var ve bunu senin yapmanı istiyorum."

"Kim?"

Joth gülümsedi. "Göreceksin."

ELLİ BEŞ

KESTRA

Buz kesmiştim. Soğuktan veya kesinlikle yozlaşmadan ötürü değildi ama kıpırdayamaz hâldeydim. Darrow veya Loelle'e ya da Joth'un emriyle herhangi başka birine zarar vermem kesinlikle mümkün değildi. Ama bu emrine itaat etmememin sonuçları da eşit derecede korkunç olabilirdi. olabilirdi.

Joth belindeki kemerden bir bıçak çekti ve elime koydu. "Şüphesiz ki bunun Olden Hançeri olmasını dilerdin," dedi bana göz kırparak. "Ama o özel silahın bana karşı bir tehdit oluşturduğu açık ve korumam altında kalacak."

Elimdeki bıçağa baktım. "Bununla bir şey yapamam. Fazla yakın mesafe için bu."

"O zaman nasıl yapmak istersin?" diye sordu Joth.

"Darrow'un bir disk yayı var."

"Disk okum yok ama," dedi Darrow, Joth'un işitmesi için.

"Evet, var." Joth başıyla onun çantasına doğru işaret etti. "Onları bana ver."

Darrow yavaşça çantasına uzandı ve biri siyah diğeri de beni hayata döndürmüş olan beyaz disk olmak üzere iki disk okunu dışarı çıkardı. Onları Joth'un avucuna koydu.

"Bunlar işe yaramaz," dedim Joth'a. "Beyaz diskin etkisi her zaman geriye çevrilebilir. Ve siyah disk de fazla hızlı etki gösterir. Eğer sana sadakatimi kanıtlamamı istiyorsan, bana kırmızı bir disk ver."

"Kanaması durdurulamayan bir yara açmak için mi?" dedi Joth. "Hâlâ büyü gücün var ve kurbanını kurtarmayı mı planlıyorsun yoksa?"

Bir saniyeliğine tereddüt etmiş olmalıyım ki Joth elimi kavradı ve sesi aniden bir hırıltıya dönüştü. "Nasıl hâlâ hayattasın sen, Kestra?" Ben tekrar tereddüt ettiğimde ekledi, "Yarı-yaşarlardan biri, hayata geri döndürme gücüne sahip bir diskten bahsedildiğini duymuş." Joth bana Darrow'un ona verdiği diskleri gösterdi. "Bunlardan hangisi o disk?"

"Bu diskler sadece birini öldürmeye yarar, başka bir şeye değil." Kıvranarak ondan uzaklaşmaya çalıştım ama başarılı olamadım. "Kolumu acıtıyorsun, Joth."

Joth kolumu bıraktı ve iki diski de duvara fırlatarak parçaladı. Sonra tekrar içeri giren Amala'ya baktı. "İşimizi şansa bırakmayacağız. Bana bir başka siyah disk getir."

Amala eğilerek selam verdi ve odadan ayrıldı. Biz beklerken, Loelle konuşmaya başladı. "Herruh Ormanı'ndaki günlerimizi hatırlıyor musun, oğlum?"

Joth biraz yumuşar gibi oldu. "Elbette."

Loelle ona doğru bir adım attı ve bu sırada çaktırmadan bana ondan uzaklaşmamı işaret etti, ben de istediği gibi yaptım. "Yarı-yaşarlara nasıl değer verdiğini, onlara nasıl göz kulak olduğunu hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum."

Loelle'in gözleri doldu. "Ben sana değer veriyorum. Hem de tahmin edebileceğinden daha fazla. Bu bir annenin sevgisi ve içindeki yozlaşmadan çok daha büyük bir güç bu."

"Sevgi zayıflıktır!" diye bağırdı Joth ve sonra beni süzerek ekledi, "Yumuşak bir kalp, delinmiş bir kalptir. Bunu bana sen öğretmedin mi?"

Böyle birine dönüşmesine hüzünlendiğime şaşırarak, bakışlarına karşılık verdim. "Delinmiş bir kalp paylaşılabilir. Sertleşen bir kalpse yalnız kalır."

Loelle sonunda Joth'un yanına ulaştı ve bir elini koluna koydu. "Woodcourt'taki Demirkalpleri serbest bırak. Onlara bizim de yaptığımız gibi önünde kendi istekleriyle diz çökme şansını sun."

Loelle onun ayakları dibinde diz çöktü ve Darrow'la bana da aynısını yapmamızı işaret etti.

"Eğer diz çökersek, Woodcourt'takileri serbest bırakacak mısın?" diye sordu Darrow.

"Kalplerindeki kıskacımı gelip hayatları için pazarlık etmelerine izin verecek kadar gevşettim." Joth beni yanına çağırırcasına elini uzattı ama onu görmezden geldim. "Birlikte inşa edeceğimiz krallıkta İttifak üyeleri de ilk hizmetkârlarımız olacak. En azından yaşamasına izin vereceklerimiz."

O sırada Amala elinde siyah bir diskle taht odasına geri döndü. Başını eğerek Joth'u selamladı ve Joth da diski almak için elini uzattı. Aldıktan sonra da bana verdi.

"Şimdi de disk yayını ona ver," diye emretti Joth.

Amala itaatkâr bir şekilde disk yayını bana uzattı.

Yayı aldıktan sonra, "Sadakatimi ispatlamanın başka bir yolu var mı?" diye sordum.

Joth yüzünü bana döndü. "Benimle tekrar bağlantılan. Birlikteyken daha güçlüyüz."

"Büyüm yok," dedim. "Bağlantılandırılacak bir şey de yok."

Ama Joth ellerini bana uzattı ve beni tekrar bağlantılanmaya davet etti. Bunun düşüncesi bile midemi alt üst etti ama bunu yapmam gerekiyordu. Elini tutmamla birlikte elimdeki siyah diski çantamdaki efsunlu diskle değiştirme fırsatını yakalayabilirdim. Ama bunun korkunç bir bedeli olacağından korkuyordum.

Disk yayını omzuma astım ve Amala'dan aldığım siyah diski çantama koyduktan sonra yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirerek Joth'un yanına yürüdüm. Sadece birkaç adım uzağımdaydı ama her adımı atmak için olağanüstü bir çaba sarf etmem gerekti.

Joth ellerimi elleri arasına aldı ve beni kendine doğru çekti. Bir süre yüzümü inceleyerek sadakatsizliğime işaret eden bir şeyler

arandı. Benim burada olmamın sebebiyse onu öldürmekti. İçimde bulabileceği tüm suçlar arasında, sadakatsizlik belki de en hafifiydi.

Joth parmaklarını saçlarımda gezdirdi ve sonra bir eli başımın arkasından enseme doğru kaydı. "Burası Lord Endrick'in gücünü kullanmayı sevdiği bir noktaydı, değil mi?"

Nefes alışımı normal, titreyen bacaklarımı sabit ve sesimdeki titremeyi gizli tutmaya çalıştım. "Düşmanları için, evet."

"Peki ya sen benim düşmanım mısın?" Beni daha da kendine doğru çekti ve gözlerinde bir öfke, intikam hırsı gördüm. "Kalkanlarını indir. Kalbine ve zihnine girmeme izin ver."

Başta ondan bana akan büyü hafif hissettiriyordu ama saniyeler içinde beni ezmeye başladı ve buna karşı hiçbir savunmam yoktu. Büyüsü kalbimi sardı; kontrol etmek için değil ama orada sakladığım sırları keşfetmek için. Sonra aradığını buldu. Bulmasından korktuğum gerçeği keşfetti.

"Ah, Simon'a dair duygularının ona değer vermekten fazlasını içerdiğini görüyorum. Ona âşıksın."

"Lütfen ona bir zarar verme." Gözümden bir damla yaş düştü. "Lütfen, Joth."

"Sanırım vermek zorundayım." Joth çenemi elinin arasına aldı. Onu itmek istiyordum ama bunu yaparsam elinin tekrar enseme gideceğinden korktum. Joth ekledi, "Yoksa bir krala olan aşkının bir diğer krala olan aşkınla çakışacağını tahmin ediyorum. Siyah diski Simon'a saklamalıyız."

"Seninle hemen şimdi bağlantılanmaya hazırım," dedim. "Sonra sana sadık olduğumu göreceksin. Bu kadarı yeterli olmalı."

Bunun yeterli olmasını umuyordum. Eğer bugün feda edilecek tek kişi ben olacaksam, bununla yaşamaya hazırdım.

Joth bana gülümsedi ve büyüsünün tekrar bana uzandığını hissettim. Ama sonra, gülümseyen dudakları ince, soğuk bir çizgi hâlini aldı. "O kadarı hiç yeterli değil, hayatım."

Ürperdim. *Hayatım,* Endrick'in bana hitap etme şekliydi. Bunu

tekrar, bu oda içinde işitmek içimde bir korku dalgasının yayılmasına sebep oldu.

Joth beni bırakarak, "Sana verdiğim siyah disk hâlâ üstünde mi?" diye sordu. Başımla onayladım ve ekledi, "Güzel çünkü Sürülmüş Kral geldi."

O anda Rawk taht odasına uçtu ve kanatları açıkken, bir zamanlar camla kaplı, şimdiyse yıkık hâlde olan duvar mevziine rahatça sığabildi. Joth ve ben onun ateşli nefesinden kaçınmak için geriledik ama zaten bu nemli odada, Rawk'ın ateşi hızla dağıldı. Joth dikkatini Simon'a çevirirken, Darrow da beni Joth'tan uzaklaştırmak üzere koşturdu.

Simon hâlâ ejderhasının üstündeyken kılıcını havaya kaldırdı. "Düellomuzu tamamlamadık. Korkak ve sahte bir kraldan da bundan fazlasını beklemiyordum zaten. Halkın için bir utanç kaynağısın. Hatta tüm insanlık için."

Simon o noktada durdu ve Joth onun kalbini sıkarken elini göğsüne götürdü ama gözleri hâlâ benim üstümdeydi. Sessizce omzumdaki disk yayını elime aldım. Beklediğim fırsat bu olabilirdi.

"Ne cesaretle?" diye bağırdı Joth. "Karşımda diz çök!"

"Düellomuzu tamamla," dedi Simon sıktığı dişleri arasından. "Kaybeden diz çöker... *benim* karşımda."

Elimi çantama attım ve görevimi tamamlamam için gereken diski aradım. Joth'tan aldığım siyah diski ön tarafa koymuştum. Yanımda getirdiğim ise onun hemen arkasındaydı. Almak istediğim diski çektim ve yayımın cebine yerleştirdim. Kalbim güm güm atıyordu. Eğer işler yolunda gitmezse, bu her şeyin sonu olabilirdi.

"Düellomuzu seve seve tamamlayabilirim," dedi Joth, gözlerini Simon'dan ayırmadan. "Ama büyümü istediğim kadar kullanacağım. Çünkü kılıcın nasıl senin bir parçansa büyüm de artık benim bir parçam."

Simon, Rawk'ın üstünden indi ve kılıcını kaldırdı. "Elinde olan tek şey de bu sanırım. Belli ki Endrick'in büyüsüne sahip olmadan önce pek kayda değer biri değildin."

Joth sırtını dikleştirdi ve ben sessizce nişan alırken Simon'a yanıt verdi. "Benim büyü gücüm hep vardı. Şimdi sadece daha fazlasına sahibim."

"İnsanlardan çaldığın büyü. Kral kostümü giyinerek insanlardan saygı talebinde bulunan bir aktörsün sen sadece." Simon kılıcını kaldırdı ama gözleri bir an için bana kaydı. "Senden korkmuyorum, Joth."

Diski fırlattım. Hedefine doğru düzgünce uçtu ama ona çarpacağı anda Joth aniden döndü ve eliyle diski havada yakaladı. Sonra yüzünü bana çevirdi. Gözleri öfkeyle alevlenmişti. "Senden beklediğim sadakat bu sayılmaz, hayatım." Sonra diski elinde ezdi ve disk siyah bir toz hâlinde dağıldı.

Simon da en az o disk kadar ezilmiş görünüyordu. Bu kadar cesurca sözler etmesinin tek sebebi Joth'un dikkatini dağıtmaktı. Ama şimdi o sözlerinin bedelini ödemek zorunda kalacaktı.

Benim de davranışlarımın bedelini ödemek zorunda kalacağım gibi.

Joth'un önce hangimizi cezalandıracağındansa hiç emin değildim.

ELLİ ALTI

SIMON

Kestra'nın girişimi başarısızlıkla sonuçlanmıştı. O siyah disk benim Joth'un ölümüne dair son umudumdu. Eğer büyüsünün tüm gücünü üstümde kullanmaya niyetliyse, kendimi birkaç saniyeden fazla savunmam mümkün değildi. Ama yine de kılıcımı havaya kaldırdım.

"Bu senin son şansın!" diye bağırdı Harlyn, taht odasının kapısından içeri dalarken. Joth dikkatini ona çevirdi ve ben de Rawk'a bir emir gönderdim. Rawk, Joth'un olduğu tarafa doğru ateş püskürttü ama Joth kendini korumak için bir kalkan oluşturdu.

"Bizi tek tek haklayabilecek güce sahip olabilirsin ama birimiz sana ulaşmadan önce hepimizi öldürmeyi asla başaramayacaksın!" diye bağırdı Harlyn.

"Beşiniz ve duman püskürten bir gümüş kuş mu?" Joth alaycı bir endişeyle kollarını iki yana açtı. "Nereden başlasam?"

Harlyn sırıttı. "Yüzlercemizden herhangi biri ile başlayabilirsin!"

O anda taht odasının iki kapısı birden açıldı ve İttifak askerleri içeri doldu. Hepsi doğrudan Joth'a doğru koşmaya başladı. Hazırlıksız yakalanan Joth, Kızıl Taht'a uzanan basamaklarda geriledi. Elleri kendini korumak ve fırsatını bulduğunda saldırmakla meşguldü ama aynı anda her yere bakamıyordu ve gerçek bir çarpışma konusunda çok deneyimli olmadığı için savunmasız kalmıştı ve bu da hepimizin istifade etmekten mutluluk duyduğumuz bir zayıflıktı.

Joth önünde kalkanlar yarattı ama arkasından yaklaşan askerleri unuttu. Kendini korumak için çaresizce bir askeri sağ taraftaki duvara doğru fırlattı ama bu sırada solunda Komutan Reese'in ona ne kadar yaklaşmış olduğunu fark edemedi. Joth birinin kalbini sıkmak için elini kaldırdı ama aynı ele bir savunma oluşturmak için de ihtiyacı vardı. Hepimizi durdurması mümkün değildi ve açıkça güç kaybediyordu.

Sonunda basamakların tepesine kadar geriledi ve o sırada Harlyn arkadan ona doğru yanaştı. Joth onun kolunu kavradı ve tahtın tam önünde onu diz çökmeye zorladı. "Herkes diz çöksün, yoksa acısını bu kız çekecek!" diye bağırdı.

Sözlerini vurgulamak için Harlyn'in ensesine bastırdı ve Harlyn acıyla bir çığlık attı.

Kestra ve ben tahtın iki tarafındaydık ama hemen göz göze geldik. Endrick de bir zamanlar Kestra'ya buna benzer bir ceza uygulamış ama gücünün sadece küçük bir kısmını kullanmıştı. Çığlığına bakılacak olursa, Harlyn'in cezası bundan çok daha kötü olmalıydı.

İttifak askerlerinin çoğu derhal diz çöktü ve Gabe de buna dahildi. Ardından Brill de diz çöktü ve ben de çöktükten sonra süvarilerim beni taklit etti.

İşin gerçeği, ayakta diz çökmeyi reddeden tek bir kişi kalmıştı: Kestra.

Kestra doğrudan Kızıl Taht'ın önüne geçti ve cebine başka bir siyah disk yerleştirilmiş olan disk yayını kaldırdı. Kalbim aynı anda hem umut hem de endişe ile doldu.

Kestra belli ki ilk seferinde başka bir disk kullanmıştı. Belki de Joth'un gücünün sınırını test etmek istemiş veya saldırısını savuşturabileceğinden kuşkulanmıştı. Ama gerçek disk, Endrick'in birini büyüsünü çalarak öldürme gücünü içinde taşıyan o disk hâlâ elinde olsa bile, diğer saldırı başarısız olmuşken şimdi nasıl başarıya ulaşmayı umabilirdi ki?

Kestra tarafından dikkati dağılan Joth'un Harlyn'e saldırısı duraksadı ve Harlyn ayaklarının dibinde öne doğru yığıldı. Joth üç

adım ilerlerdi ve bu sırada kollarını göğsünde kavuşturarak güldü. "Yani gerçekten de özel bir disk var," dedi. "Sen de şimdi beni onunla öldüreceğini mi umuyorsun?"

"Teslim ol," dedi Kestra. "Sana çok geç olmadan teslim olman için yalvarıyorum, Joth."

"Ah, ama çok geç oldu bile." Joth elini avucu yukarı bakacak şekilde kaldırdı ve parmaklarını kapadı. Kestra'nın çığlığından Joth'un ona saldırdığını anladım. Kestra'nın eli göğsüne doğru gitti ve bu sırada disk yayı otomatik olarak tetiklendi, ne var ki elinin dengesiz hareketleri yüzünden disk herhangi bir hedefi olmaksızın uçtu. Joth daha önce yaptığı gibi diski elleriyle yakalamak için Kestra'ya saldırısını durdurdu.

Kestra yere yığıldı ve onun yanına doğru koştum. Bu da beni doğrudan Joth'un görüş alanında bıraktı. "Sürülmüşlerin Kralı," dedi Joth. "Artık İttifak'ına teslim olmasını söyleme zamanın geldi. Bunu hemen şimdi yaparsan, benim hizmetkârım olduğunu kanıtlayan herkes yaşamaya devam edebilir."

Sırtımı dikleştirdim. "Teslim olmak bizim içimizde yok. Hayır, Joth; sen hüküm sürdüğün sürece biz tekrar ve tekrar saldıracağız ve sen kötü bir anı hâlini alana kadar da saldırmaktan asla vazgeçmeyeceğiz."

"Her denemeniz bu acınası diskle aynı sonuca ulaşacak. Saldırılarını her zaman öngöreceğim."

"Bu defa değil!" Joth'un arkasındaki Harlyn elinde siyah bir disk ile ayağa fırladı ve diski Joth'un omzuna sapladı. Joth'un sırtını dikleştirerek bir çığlık attı ve delice diske uzanmaya çalıştı ama olan olmuştu. Joth debelendi ve bu sırada Harlyn'in de basamaklardan yuvarlanmasına sebep oldu. Siyah disk Joth'un bedeninden büyüyü çeker ve bir yandan da onun hayat enerjisini tüketirken beyaza çalacak kadar ısındı.

Joth dizleri üstüne yığıldı ve ilk defa Herruh Ormanı'ndaki o günlükleri yazmış olan genci karşımda buldum. Tüm hayatını la-

netlenmiş durumdaki halkına hizmet etmek için adamış Navan Prensi.

"Üzgünüm," diye mırıldandım ve sonra Joth'un bedeni gevşeyerek basamaklardan yuvarlandı. Ayaklarımın dibine vardığı sırada çoktan ölmüştü.

ELLİ YEDİ

SIMON

Taht odasına çöken tüyler ürpertici sessizlik ancak birkaç saniye sürdü. Loelle kederle, "Oğlum!" diye haykırarak Joth'un yanına koşup diz çöktü. Ona yer açmak için biraz yana çekildim ve bu açıdan baktığımda, siyah diskin Joth'un omzuna tahmin ettiğim kadar derinden gömülmemiş olduğunu fark ettim. Bu da diskin tam olarak Kestra'nın umut ettiği gibi işlev gördüğünü gösteriyordu. Endrick'in gücünü kullanarak Joth'un içinden tüm büyüyü çekmiş ve ölümüne sebep olmuştu.

Loelle oğlu için gözyaşları dökerken ben de Kestra'nın yanına doğru gittim. Kestra nihayet tekrar doğrulmayı başarmıştı ama bir eli hâlâ göğsünün üstündeydi. Gözlerini endişeyle odada gezdirmeye başladı. "Güvendeyiz. Joth artık yok," dedim ona.

"Evet ama Harlyn nerede?"

Tahtın üstünde durduğu platformun gerisine doğru gittik ve Harlyn'i basamakların dibinde yatarken bulduk. Belki sadece bayıldı, belki de daha kötü bir durumdaydı ki bu ihtimali düşünmek bile istemedim. O diski çıplak elleriyle tutarak Joth'un omzuna gömmüştü. Disk bir şekilde onun da hayat enerjisini çalmış olabilir miydi?

Gabe platformun diğer tarafından koşarak geldi ve Harlyn'i gördüğünde donup kaldı. Kestra, Harlyn'in yanında diz çöktü ve nazikçe onu sırtüstü çevirdi. Kısa bir incelemeden sonra Kestra ba-

şını iki yana salladı ve derhal içime bir korku doldu. Gabe ise tek kelime etmeden Kestra'nın yanında diz çöktü ve Harlyn'i kolları arasına alarak bir elini saçlarında gezdirdi. Gabe de her an yere yığılacakmış gibi görünüyordu.

"Vasılolan ben değildim," dedi Kestra, hâlâ yerde diz çökmüşken. "Diski tutabilmemin sebebi onu yaratan kişi olmamdı ama bu görevi yapması için seçilen kişi Harlyn'di. Bunu Amala arabayla bizi buraya getirirken fark ettik. Harlyn yeterince diskim olup olmadığını kontrol etmek için çantamı açtı ve sonra içinde büyü olan diski eline aldı. Disk bir an için parladı ama Amala fark etmeden önce Harlyn çantayı tekrar kapattı. Sonra diski yanına aldı ve doğru ânı bekledi."

"Ve bunun için hayatını feda etti." Gabe, Harlyn'i kucakladı.

"Ona hâlâ yardım edebilecekken değil." Kestra babasına baktı. Darrow da onun ne istediğini anlamıştı ve önce uzaklaştı, sonra elinde parçalanmış bir beyaz diskten kalan büyük bir parçayla geri döndü. Disk parçası onun başparmağından daha iri değildi ama bu Kestra'yı tatmin etmiş göründü.

O diskin ne olduğunu derhal anlamıştım – Kestra'yı hayata döndüren diskten bir parça olmalıydı. Bunu Harlyn'in üstünde kullanmamızı teklif ediyordu.

Ama Kestra disk parçasını aldığı anda Harlyn öksürdü ve bir elini kıpırdattı. Gabe yanaklarından yaşlar akarken onun parmaklarını öptü. Kestra'ya gerçek bir saygı ifadesiyle başını eğerek selam verdikten sonra Harlyn'i kucakladığı gibi taht odasından dışarı taşımaya davrandı.

Gabe yanımdan geçerken durakladı ve şöyle söyledi, "Kestra hakkında yanılmışım. Onda savaşçının yüreği var ama içindeki o ruhu hak etmek için bir ömür harcaman gerekebilir."

"Bunu biliyorum." Başımı eğerek bu sözlerini onayladım. "Harlyn'in kendini toplaması bir veya iki gün sürebilir ama sonunda iyi olacağını tahmin ediyorum. İsterseniz Rawk ikinizi de Woodcourt'a geri götürebilir."

Gabe güldü. "Woodcourt'a normal yoldan gitmeyi tercih edeceğiz. Sen ve Kestra da o ateş nefesli kuşu Antora üstünde zafer turları atmak için kullanabilirsiniz."

"Belki de aynen öyle yaparız." Ne var ki hiç de büyük bir zafer kazanmış gibi hissetmiyordum. Kestra'ya bakarak gülümsedim. Aklımdan geçen her şeyi tahmin etmesi mümkün değildi ama o da bana gülümsedi. Buna rağmen gözlerinde bir hüzün vardı ve bunun kalıcı olup olmadığını merak ettim.

Gabe odadan ayrıldı ve yavaş yavaş burada savaş veren herkes de onu izledi. Basil yanıma gelerek Joth'un yerdeki bedenine baktı. "Her şeyin sona erdiğine inanamıyorum," diye mırıldandı.

"Sen ve askerlerin olmadan bunu başaramazdık," dedim ona.

Basil gülümsedi. "Komşu ülkelerin iki hükümdarı olarak tekrar buluştuğumuzda bunu aklından çıkarma."

"Dostlar olarak tekrar buluştuğumuzda," dedim.

Sonra dikkatim Joth'a çevrildi. Loelle hâlâ yanında diz çökmüş, oğlunun elini tutuyordu. Son birkaç dakikadır onu iyileştirmeye çalışıyordu ama her denemesi önceden tahmin ettiğim gibi başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Loelle çok kişiyi ölümün eşiğinden döndürmeyi başarmış olsa da ölümü iyileştiremezdi.

Loelle o sırada yanıma gelen Kestra'ya yalvarmaya başladı. "İçinde bir parça da olsa büyü kalmış olmalı mutlaka."

Kestra başını üzüntüyle iki yana salladı. "Kalmadı, Loelle. Çok üzgünüm."

Loelle gözündeki bir damla yaşı silerken oğluna baktı. "O iyi biriydi; bir prensin olması gerektiği gibi iyi kalpli bir genç adam. Navanlara bir babanın yapacağı kadar iyi bakıyordu ve hatta Halderian yarı-yaşarlarını bile kendi halkı olarak sahiplenmişti. Siz güçlerinizi bağlantılandırdığınızda, bu önceden hazırlıklı olmadığı bir yozlaşmanın da onun içine akmasına sebep oldu. Onunla nasıl savaşacağını bildiğini de sanmıyorum."

"Bunu ona ben yaptım," dedi Kestra.

"Ama sana büyüyü veren de bendim," dedi Loelle. "Üstelik için-

deki yozlaşma da benim yüzümden o kadar hızla büyüdü. Bütün bunların gerçekleşeceğini öngöremedim. Bu senin suçun değil, çocuğum, benim suçum."

Kestra gözlerimin içine baktı ama bu defa bakışlarıyla ne anlatmaya çalıştığını veya neyi amaçladığını tam olarak tahmin edemedim. Sonra elindeki beyaz disk parçasına baktı ve aklından geçeni net bir şekilde anladım.

Kestra topallayarak Loelle'in yanına gitti ve beyaz disk parçasını ona uzattı. "Antora'dan ayrılmak zorundasınız. Sen ve geride kalan tüm Navanlar."

Odanın ilerisinden Trina söze girdi, "Reddengrad'ın sizi sınırları içine kabul etme koşulları tartışmaya açık olabilir."

Basil bana bakarak gülümsedi. "Trina ve ben hâlâ *onun* Reddengrad'a gelmesinin koşullarını tartışmaya devam ediyoruz ama birden misafir davet etmeye başladı."

Güldüm. Loelle ise başını eğerek onayladı. "Antora'dan ayrılacağız. Bu son derece makul."

Loelle disk parçasını aldı ve Kestra ona talimat verdi, "Onu hayata geri döndürme niyetine odaklanarak, diski omzundaki yaranın içine sok."

Loelle'in ağzı hayretle açıldı. "Yaptığımız her şeyden sonra, bize bu iyiliği yapıyor musun gerçekten?"

Kestra sadece gülümsedi. "Acele etsen iyi olur."

Loelle yanaklarındaki yaşları sildi, gözlerini kapadı ve diski Joth'un yarasına soktu. Bir dakika boyunca hiçbir şey olmadı; sonra Joth aniden haykırarak elini diske uzatmaya çalıştı.

Loelle'in karşısında diz çöktüm ve Joth'un ellerini kavradım. Loelle de ona her şeyin yolunda olduğuna dair sözler fısıldadı. Joth bana baktı ve gözleri kocaman açıldı. "Sen beni öldürmeye geldin!"

"O iş çoktan oldu bitti," dedim. "Ama şimdi sakinleşmen gerekiyor."

Kestra yanımda diz çöktü ve "Yozlaşma gitti mi? Hâlâ büyün var mı?" diye sordu.

Joth'un gözleri geriye doğru devrildi ve yanağından tek bir damla yaş aktı. "İçimde hiçbir şey yok. Ne yaptın sen?"

"Hayatını kurtardı. İkimizin de hayatını kurtardı," dedi Loelle.

Kısa süre içinde, olanları idrak etmeye başlarken Joth'un nefes alışı da düzeldi. Tekrar gözlerini açtığında Kestra'ya baktı. Yüzünde son derece ciddi bir ifadeyle, "Beni affedebilecek misin?" diye sordu.

"Benim de affedilmeye ihtiyacım var," dedi Kestra. "Senden af dileyip sonra da senin affını reddedemem."

Joth, Kestra'nın elini tuttu ve onu nazikçe kendine doğru çekti. Kestra onun üstüne eğildi ve Joth onun kulağına bir şeyler fısıldadı, Kestra da aynı şekilde fısıldayarak cevap verdi. Basil bana soru sorarcasına bir bakış attı ama bir an sonra Kestra ayağa kalktı ve tahta doğru yürüdü.

Kestra uzun bir süre tahta baktı, bir parmağını tahtın üstüne işlenmiş süslemelerin ve yakutların üstünde gezdirdi. Sonra oturma yastığını kaldırdı ve Olden Hançeri'ni eline aldı.

"Saklamak için en zekice yer olmadığını kabul etmeliyim," diye mırıldandı Joth.

Kestra hançeri bir elinde tutarken basamakları indi ve diğer eliyle benim elimi tuttu.

"Başka bir şey söyledi mi?" diye sordum.

"Ona kalsa hâlâ bağlanmış olacağımızı söyledi." Kestra bana bakarak gülümsedi. "Ama ben ona asla gerçekten bağlanmamıştım. Zaten başka birini severken bu mümkün değildi."

Bu sefer gerçekten zafer kazanmış gibi hissediyordum.

ELLİ SEKİZ

KESTRA

Ertesi akşam saray avlusunda bir seremoni gerçekleştirildi. Yanımdan geçenlerin çoğunun bana kraliçem olarak hitap ettiği düşünülürse, buradan artık kendi sarayım diye de bahsedebilirim sanırım. Ama ben kendimi bir kraliçe gibi hissetmiyordum. Öyle de değildim.

Ortalık son birkaç gündür süren çarpışmaların izinden temizlenmişti ama ben yine de herhangi bir yana bakarken, şu anda burada durmak için hepimizin ödediği korkunç bedeli düşünmeden edemiyordum.

Simon ile Joth'un düello yaptığı gün bile büyük bir kalabalığa şahit olmuşken şimdi herkes avluda ancak omuz omuza durabiliyordu. İttifak üyeleri Antoralıların arasına karışmıştı ve hatta Dallisorlar bile herkesin arasına karışmaya çalışıyordu. Şüphesiz ki hepsi gelecekte onları neyin beklediğini merak ediyor olmalıydı.

Hepimiz de bunu merak etmiyor muyduk zaten? Bu seremoninin nasıl sonlanacağından bile emin değildim ben.

Toplanmaktaki asıl amacımız Olden Hançeri'ni ve şimdi bezden bir kesenin içine konmuş olan, benim yarattığım iki diskin parçalarını yok etmekti. Rawk muhtemelen Herruh Ormanı'ndan bile görülebilecek kadar parlak bir ateş yaratmıştı ve avlu üstümüze pelerinlerimizi almamızı bile gerektirmeyecek kadar sıcaktı.

Bir elimde Olden Hançeri ve diğer elimde bezden keseyle Si-

mon'ın yanında durdum. Simon uygun bir söylev verdi, izleyiciler tezahüratlarda bulunup alkışladı ve bense bunların neredeyse farkında olmaksızın sadece alevleri seyrettim.

Sonunda Simon beni dürttü ve fısıldadı, "Zamanı geldi." Dudaklarımı sıktım ve aklıma takılan soruya aldırış etmemeye çalıştım: Ya bu bir hataysa? Hata olsun veya olmasın, derin bir nefes aldım ve elimdekileri ateşe fırlattım. Avlu tezahürat sesleriyle inledi ama ben sadece Endrick'in büyüsünden geriye kalan son kalıntılar da alevler tarafından yutulurken kulağımda yankılanan bir çığlık duydum. Antora'daki son büyü de bu şekilde yok olmuştu.

Metalin yavaş yavaş eriyip ateşin diplerine doğru damlamasını izlerken Simon kolunu omzuma sardı. Sonra metalden geriye bir şey kalmadı. Büyüden geriye bir şey kalmadı.

"Antora bir gün büyüye tekrar kavuşacak mı?" diye fısıldadım, daha ziyade kendi kendime.

Biraz sonra, Simon cevap verdi, "Hâlâ bir yarı-Endreansın. Eğer büyü bir gün dönerse, bu senin vasıtanla olacaktır."

Kollarının arasında ona doğru döndüm ve yüzünde açık bir endişe ifadesi gördüm. Neden bu şekilde hissettiğini anlıyordum ama buna gerek yoktu. Tekrar büyüye yaklaşma fikri bile bana itici gelmeye başlamıştı. Şu anda olduğum hâlimle yeterince güçlüydüm.

Ellerimi ensesine koyarak onu öptüm ve ardından kocaman gülümseyerek, "Tam şu anda, isteyebileceğim her şey yanımda. Bir daha asla daha fazlasına ihtiyacım olmayacak. Buna büyü de dahil," dedim.

Simon tekrar öpmek için başını bana doğru eğdi ama arkamızdan biri seslenince durduk. "Antora'nın Kraliçesi'ne saygılar!" Ardından pek çok kişi bu sözleri tekrarladı ve dizlerinin üstüne çöktü. Avluda toplanan herkes bu defa zorlandıkları için veya korkuyla değil, tamamen kendi istekleriyle beni selamladı. Bu konuda ne düşünmem gerektiğinden emin değildim. Bana hak etmediğim bir saygı gösterisinde bulunuyor ve kesinlikle kabul edemeyeceğim bir unvan bahşediyorlardı.

Elbette, herkes diz çökmedi. Anlaşılır şekilde, Reddengrad ve Brilllilerin sadakati kendi ülkelerineydi ama Halderianlar da diz çökmemişti. Onlar gözlerini Simon'a dikmişti ve kime sadık olduklarını açıkça belli ediyorlardı.

Simon'ın onların bu hareketini takdirle karşılayacağını tahmin ederdim ama bunun yerine yüzünün gerildiğini fark ettim. Elimi sıktı ve göz göze geldiğimizde, ikimizin de aklından aynı şeyin geçmekte olduğunu tahmin ettim.

Öyle olmasını umuyordum çünkü Woodcourt'a döndüğümden beri ona söylemek istediğim bir şey vardı ama bunun için doğru vakti asla bulamamıştım. Kızıl Taht'ı ele geçirmek için nasıl azimle savaş verdiğini iyi biliyordum. Halderianlara tahtı onlar adına sahipleneceğine söz verdiğini de biliyordum. Eğer istediği gerçekten buysa, Simon harika bir kral olurdu.

Bu düşünce neredeyse beni konuşmamızı tekrar ertelemeye sevk ediyordu ama Simon bana Woodcourt'ta geçirdiğimiz ilk günlerde attığı türden bir bakış attı. Gözlerinde öyle yoğun bir ifade vardı ki sanki mümkünmüş gibi düşüncelerimi okumaya çalıştığını biliyordum. Sonra gülümsedi ve dillendirmemiş olduğum şeyi anlayıp anlamadığını merak ettim.

"Koraklar artık nasıl bir belaya bulaşabilir dersiniz?" Gabe, Harlyn'le birlikte yanımıza geldi. "Baş kaldıracak hiçbir şeyi olmayan bir isyanın lideriyim artık. Güneydeki yeni çiftçilik metotlarına mı savaş açsak yoksa kışlarımız çok uzun olduğu için mi isyan etsek?" Gabe önce Simon'a sonra da bana gülümsedi. "Tavsiyeye ihtiyacımız var çünkü Harlyn ve ben yeni kraliçemize ve eğer Kestra seni kabul ederse, yeni kralımıza asla isyan etmemeye karar verdik."

"Kestra beni kabul ederse, bu yeter de artar. İstediğim başka bir şey zaten yok." Simon yüzünü Harlyn'e çevirdi. "Ama başka bir sorunumuz var ve senin bunu çözebileceğini umuyordum."

Harlyn omuz silkti. "Elimden gelirse, çözerim elbette."

"Sadece senin çözebileceğin bir sorun bu." Simon bana bakarak gülümsedi. "Beş dakika sonra bir duyuru yapacağım ve Halderian

Kralı olarak kısa ve son derece acınası kariyerimi sana devredeceğim, Harlyn. Sen onları benim yapabileceğimden çok daha iyi bir şekilde yönetirsin. Onlar da olması gerektiği gibi, sana itaat etmekten mutluluk duyacaklardır."

Harlyn'in ağzı açık kaldı. "Halderianlara hükümdarlık etmemi mi istiyorsun? Ama bu çok anlamsız. Kestra tüm bu toprakların kraliçesi sonuçta."

Simon'ın gülümsediğini gördüm ve ona karşılık verdim. Sonra Harlyn'e dönerek, "Bu doğru ve on dakika içinde ilgileneceğim bir sorun. O noktada Antora'nın kraliçesi olarak sürdüğüm daha da kısa ve çok daha acınası kariyerime bir son vereceğim. Kızıl Taht'a krallığı birleştirme gücüne sahip biri oturmalı. Bu kişi sensin. Ve eğer Gabe'i kabul edersen, o da oldukça iyi bir kral olacaktır," dedim.

Harlyn gözlerini Gabe'e çevirdi ve yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. Gabe daha ciddi bir ifadeyle ona bakıp başını yana eğdiğinde, Harlyn ikimize de saygıyla başını salladı ve "İkinizin de göstermiş olduğu asaletin yarısına bile sahipsem, hükümdarlığımı büyük bir başarı olarak değerlendireceğim," dedi. Sonra ikimizi de hızlıca ve coşkulu bir şekilde kucakladı ve ardından Gabe'e pek hızlıca sayılmayacak ve çok ama çok daha coşkulu bir öpücük verdi.

Dudaklarını Harlyn'den ayırdığında, Gabe ikimize de eğilerek selam verdi. "Peki, şimdi sırada ne var?"

Simon'ın elini tuttum. "On beş dakika içinde Simon ve ben bu ejderhanın üstünde Highwyn'i terk edeceğiz. Kimsenin onun veya benim adımı bilmediği bir diyara gideceğiz. Savaşın veya büyünün olmadığı bir yere. Belki de bizden başka kimsenin yaşamadığı bir yere."

"Yerleştikten sonra, Kestra'nın babasına haber göndeririz," dedi Simon.

"Bizi de unutmayın." Gabe elini Simon'a uzattı. "Ki dostlarınız ara sıra sizi ziyaret edebilsin. İyi dostlarız biz, Simon."

Ben de Harlyn'in elini tuttum. "Gerçekten de iyi dostlarız."

Söz verdiğimiz gibi, on beş dakika sonra Simon'la birlikte saray avlusundan ayrıldık. Muhtemelen son defa. Bir süredir Rawk'ın bizi beklediği bir açıklığa yürüdük. Ama acelemiz yoktu.

Nihayet yalnızdık.

Simon beni kolları arasına aldı. "Bir yer bulup indikten sonra, kim olacağız biz? Artık bir kral ve kraliçe değiliz."

"Artık bir asi ve bir Vasılolan da değiliz."

Simon yanağıma bir öpücük kondurdu. "Artık hain değiliz."

Simon ardından çeneme bir öpücük kondurdu ve ben de, "Bu andan itibaren Dallisor adını geride bırakıyorum. Endrean annemi ve Halderian babamı her zaman saygıyla anacağım ama bu kanı adımda taşımayı reddediyorum. Ben sadece Kestra olacağım," dedim.

"Ben de sadece onu seven adam olacağım."

Simon yüzüme doğru eğildi ve gerçek bir öpücük sadece bir nefes mesafesindeydi ama Rawk arkamızda yere kondu ve gerekenden daha fazla beklemeyeceğini ima eder gibi burnundan soluyarak homurdandı.

Simon, Rawk'ın sırtına çıkmama yardım etti ve sonra arkama oturdu. Ardından havalandık. Nereye gittiğimiz ve oraya ne zaman varacağımız hakkında bir fikrim yoktu ama bu umurumda bile değildi. Yarıda kalan o öpücüğü tamamlamak için önümüzde bir ömür vardı.

TEŞEKKÜRLER

Hainin Oyunu serisi gerçek genç yetişkin literatüründeki ilk girişimim ve bunu editörüm Lisa Sandell ile temsilcim Ammi-Joan Paquette'in deneyimli rehberliği, tavsiyeleri ve sabrı olmadan başaramazdım. Eğer bir gün kazancını-ikiye-katla biletiyle piyango kazanır, bunu ödülümü üstü vişneli, siyah çikolatayla kaplanmış olarak veren, vergiden muaf bir bölgede kazanacak olsam yine de bu, kendimi kariyerimde bu iki inanılmaz kadınla birlikte çalışma şansını bulmuş olmamdan daha anlamlı olamazdı.

Buna ek olarak, Scholastic'taki herkesin yeteneği ve profesyonellik düzeyi beni sürekli şaşırtmaya devam etse bile, çabaları ve becerileri için özellikle pazarlama departmanına teşekkür etmek istiyorum.

Yaptığım her şeyin arkasındaki gizli gücüm, eşim Jeff ve yaptığım her şeyin arkasında yatan motivasyon olan ailemize –artık beş kişiyiz– sonsuz sevgilerimi sunuyorum.

Nihayet okuyan, bloglar yazan; kitap imza günlerine, konferanslara, dersler katılan; öğreten, kütüphaneleri yöneten ve arkadaşlar arasında kitap tavsiyeleri paylaşan herkese teşekkür ederim. Bu inanılmaz yolculuğa devam etmemin asıl sebebi sizlersiniz.

Yolculuk devam edecek. Bir sonraki macerayı iple çekiyorum!